

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN MALPAS

*Pleasure has
never been so
deadly.*

THE BRITT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN MALPAS

*Pleasure has
never been so
deadly.*

THE BRIT

BRIT

JODI ELLEN MALPAS

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

Teşekkür Önsöz -

Bölüm 1 Önsöz -

Bölüm 2 Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Also by Jodi Ellen Malpas Jodi

Ellen Malpas Hakkında

TELİF HAKKI

Copyright © 2021 by Jodi Ellen Malpas

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2021 yılında Jodi Ellen Malpas
tarafından yayımlanmıştır ISBN - 978-1-7360572-

2-3

Jodi Ellen Malpas'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü Jodi Ellen Malpas'ın önceden izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © Jodi Ellen Malpas 2021

Düzenleme - Marion Archer

Kapak tasarımı - Hang Le

JODI ELLEN MALPAS'A ÖVGÜLER

"Malpas'ın seksi aşk sahneleri sayfaları yakıp kavuruyor ve hassas, çok katmanlı kahramanı ve kadın kahramanı okuyucuların kalbini kolayca ele geçirecek. Gergin bir olay örgüsü ve birinci sınıf yardımcı karakterler dizisi bu kitabı kalıcı kılıyor." *Gentleman Sinner* hakkında -Publishers Weekly

"Karşılıklı manyetik bir çekim, bir superalpha ve aşkla iyileşen uzun süredir gömülü yaralar. Theo karşı konulmaz biri." *Gentleman Sinner* hakkında -Booklist

"Jodi Ellen Malpas, en derin öfkeden mutlak sevince kadar uzanan ham duygularla dolu, hayranlarının kesinlikle benimseyeceği, okunması gereken inanılmaz bir hikaye örmüş." -Harlequin Junkie, *Centilmen Günahkâr* hakkında

"Karakterler gerçekçi ve birbirleriyle ilişkilendirilebilir ve gerilim patlayıcı bir sonuca doğru tırmanıyor. Düşmanla *Uyumak tarzı* hikâyelerden hoşlananlar için mükemmel bir seçim."-Library Journal on *Leave Me Breathless*

"Adeline'in POV'undan anlatılan *Tartışmalı Prenses*, olay örgüsü açısından yoğun, karakter gelişimi açısından zengin, Kindle'ı eriten seks ve kıvrımlar, dönüşler, şok ediciler ve kötü adamların mükemmel bir karışımı!" -SueBee, Goodreads Yorumcusu

"*Tartışmalı Prenses*, sizi daha fazlası için yalvarmak zorunda bırakacak kıvrımlar, dönüşler ve dudak uçuklatan bir uçurum askısı ile her şeyi tüketen, kavurucu sıcak, modern bir kraliyet romantizmi." -Mary Dube, *USA Today HEA*

"*Tartışmalı Prenses*, kalplerimizin ihtiyaç duyduğu romantizmi, özlemini çektiğimiz tutkuyu, tahmin yürütmemizi ve sayfaları hevesle çevirmemizi sağlayan dudak uçuklatan dönemeçlerle birlikte bize sundu." -

TotallyBooked Blog

"Cesur, son teknoloji ürünü bir romans... Okunmaya değer." -Library Journal, *Yasak* üzerine

"Tahmin edilemez ve bağımlılık yapıcı."-Booklist on *The Forbidden*

"*Yasak*, Jodi Ellen Malpas'ın sadece romantizm türünün en yetenekli yazarlarından biri değil, aynı zamanda en cesurlarından biri olduğunu da kanıtlıyor. Yasak aşkın bu çiğ ve dürüst tasvirinde, Jodi

Seksi ve tutkulu bir aşk hikâyesi ve sevilecek karakterler. *Yasak*, 2017'de okuduğum en sevdiğim kitap!"-Shelly Bell, *At His Mercy*'nin yazarı, *Yasak* hakkında

"*Yasak*, tutku, endişe ve kalp dolu, iç burkan bir hikaye! Kaçırılmamalı!"
-Harlequin Junkie *Yasak* üzerine

"Her öpücük, her seks sahne, bu çift arasındaki her kelime ruhumun bir parçasına sahipti. Bu kitabı yüzlerce kez okuyabilirim ve yine de ilk kez okuyormuş gibi tepki verebilirim. *The Protector* benim için 2016'nın en sevilen kitaplarından biri." -Audrey Carlan, *The Calendar Girl* serisinin 1 numaralı çoksatan yazarı, *Koruyucu* hakkında

"4,5 yıldız. En İyi Seçim. Okurlar bu kitabı en başından itibaren sevecekler! Karakterler o kadar gerçek ve kusurlu ki, hayranlar sanki onların yanındaymış gibi hissediyor. Malpas'ın yazımı da duyguları tam olarak yansıtıyor."-RT Book Reviews on *The Protector*

"*With This Man*, zaten destansı olan bu aşk hikâyesini yepyeni, akıl almaz bir parlaklığa taşıyor." -Gi's Spot Yorumları

"Süper ateşli ve duygusal olarak yoğun." -The Library Journal *Bu Adamla* hakkında

"Jodi Ellen Malpas yürek burkan, bağımlılık yaratan yeni bir kitap sunuyor."-RT Book Reviews on *With This Man*

"Bu kitap için gerçekten ne söyleyecek yeterli sözümüz ne de övgümüz var! Geçmişten gelen hayaletlerin yanı sıra şaşırtıcı bir gerilimle birlikte her şeye ve DAHA FAZLASINA sahipti. Ama daha çok, önüne çıkan her şeyi ve her şeyi fethedebileceğini kanıtlayan bir aşkla ilgiliydi. En sevdiğimiz serilerden birine güzel bir ekleme!"-TotallyBooked Blog on *With This Man*

TEŞEKKÜRLER

Romantizm dünyasındaki yerim için çok minnettarım. Her sabah uyandığımda rüyalarım ve gerçekler arasındaki farkı anlamak için birkaç dakika ayırıyorum. Ve her sabah gülümsüyorum, çünkü hayallerim gerçekten benim gerçekliğim. Size içinde kaybolacağınız hikâyeler yazıyor ve aşık olacağınız karakterler yaratıyorum. Ne kadar harika bir işim var.

İşte 18. sürümdeyiz. Danny Black. Ya da İngiliz. Bu karanlık bir kitap. Bu benim ilk mafya tipi aşk romanım ve Tanrım, bu dünyayı ve bu karakterleri yaratmak çok keyifliydi. İkisi de umutsuzca kusurlu. İkisi de sonsuz şeytanlar barındırıyor. Zevk hiç bu kadar ölümcül olmamıştı.

Her zaman olduğu gibi, tüm harika takipçilerime çok teşekkür ederim. Bunu defalarca söyledim, siz benim tutkumun yakıtısınız. Umarım The Brit'i beğenirsiniz. JEM xxx

Kız kardeşim için. Tanıdığım en cesur kadınlardan biri.

THE BRIT

JODI ELI.FN
MALPAS

ÖNSÖZ - BÖLÜM 1

Londra-Yirmi Yıl Önce

DANNY

Kokusunu alabiliyordum. Pastırma. Yağlı, yağlı domuz pastırması. Her gün uğradığım hamburgercinin arka tarafındaki devasa çöp kutusunu karıştırırken midemi daha da bulandırıyordu. Çılgın ellerim sanki hayatım buna bağılmış gibi kazıyor, vıcık vıcık cipsleri ve ekmekleri karıştırarak iyi olanı bulmaya çalışıyordu. Bir karton kutuyu hareket ettirdiğimde ve koku yoğunlaşıp pis yüzüme doğru yükseldiğinde, neredeyse şükretmek için gökyüzüne bakacaktım. Ama bakmadım, çünkü eğer bir tanrı olsaydı, bir serseri gibi çöp kutusunu karıştırıyor olmazdım.

Pastırmanın hiç bu kadar güzel görünmediğinden emindim ve bulduğum parçanın üzerinde erimiş peynir kalıntıları her tarafa yayılmıştı. Ağzım sulandı; midem sertçe guruldadı. Dişlerimin arasından geçirdim ve ele geçirilmiş bir çocuk gibi çiğnedim, çok erken yuttum. Tadını çıkarmalıyım. Böyle bir cenneti bir daha ne zaman bulacağımı kim bilebilirdi ki, çünkü kabul edelim, kim pastırmalı çizburgerin pastırmasını çıkarır ki? Şanslı günümdeydim.

Ellerimin tozunu alarak çöp kutusunun kenarından aşağı atladım ve kaburgamdaki keskin acıdan dolayı biraz irkildim. Sahip olduğum iki tişörtten biri olan ve on yaşındaki zayıf bedenime bile üç beden küçük gelen tişörtümü yukarı çekerek hasarı inceledim.

"Piç kurusu," diye mırıldandım, gövdemin üzerindeki mor, sarı, siyah ve mavilerin çirkin bir karışımı olan renkli yamalara bakarken. Aptalın tekiydim. Bana ona güvenmemi söylemişti. Bana söyleneni yaparsam ve birasını alırsam beni kelepçelemeyeceğine söz vermişti. Kutuyu uzattığım anda aldı ve bana vurmaya başladı. Acımadı. Gerçek dayak sırasında hiç acımadı. Daha sonra, o pislikten kurtulduğumda ve artık kendimi uyuşturmadığımda acı başladı. Bir yanımda, mırıldanmaya bile gerek duymadan dayağını yediğimde bunun onu daha da kızdığını biliyordu. Ama onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmenin beni tatmin ettiğini yıllar önce öğrenmişim. Beni asla yalvarırken görmeyecekti. Acımı asla görmeyecekti. Asla. Beni mutfak masasına yüzüstü yatırıp aletini içime soktuğunda bile.

Göt.

Ayaklarımı kaldırdım ve ara sokaktan ana yola doğru yürümeye başladım. Isıran soğuk bile artık beni etkilemiyordu. Sertleşmişim. Mutsuz hayatımın yavaş işkencesine alışmışım. Üzerimde, sıska gövdeyi ortaya çıkaran, bir tarafı yarı yırtık bir tişört vardı. Aralık ayındaydık. Hava eksi bir dereceydi ve ben hiçbir şey hissetmiyordum.

Adımın söylendiğini duyduğumda sokağın sonuna henüz varmışım. Bu ses beni koşmaya ve kaçmaya itmeliydi. Ama bunun yerine döndüğümde Pedro'yu buldum, yolun yukarısındaki lüks siteden bir çocuktu. Yanında her zamanki beş kişilik ekibi vardı, hepsi de benden daha iyi durumda çocuklardı. Zor bir başarı değildi. Pedro İtalyan'dı. Ailesinin ana cadde üzerinde, benim de sık sık atıştırdığım bir restoranı vardı. Çöp kutusunu karıştırıp yemek artıkları aradığım ilk seferde beni yakaladı. O günden sonra Pedro hayatımı zindan etmeyi kendine görev edindi. Ya da daha da sefil.

Altı çocuk etrafımda dönüyordu ve gözlerimi her birinin üzerinden geçirdim. Korkmamışım. Aslında, temiz kıyafetlerine ve yepyeni spor ayakkabılarına daha çok hayranlık duyuyordum. Hepsi İtalyan'dı. Sanırım kuzenlerdi. Ama Pedro çetenin lideriydi ve aynı zamanda hem boy hem de genişlik olarak açık ara en büyükleriydi. "Lezzetli bir şeyler buldun mu, küçük serseri?" Pedro az önce sürünerek çıktığım çöp kutusunu başıyla işaret ederek sordu. Kuzenleri, sanki aynı soruyu bana daha önce defalarca sorduğunu duymamışlar gibi kıkırdamaya başladılar. Cevap verme zahmetine girmedim. Cevabım sonucu değiştirmeyecekti ve kaçmak beni bir sonraki yakalayışını daha uzun bir karşılaşma haline getirecekti. Ben de durup bana yaklaşmasını bekledim ve o gün ikinci kez kendimi kapattım. Sırtışı hınzırcaydı, bana doğru eğildi ve Burnunu tiksintiyle kırıştırmadan önce beni kokladı. "Ee?" diye sordu.

"Domuz pastırması," diye cevap verdim metanetle. "Ailenizin çöp kutularında bulduğum o boktan makarnadan daha iyiydi."

Kendini çabucak toparlamadan önce yüzünde bir bocalama oldu ve tiksintisi arttı. Gelmekte olduğunu bildiğim dayağa rağmen bundan zevk alıyordum. "Kes onu," diye tükürdü, yanındaki uzun boylu, sırık gibi çocuğa dirsek atarak. Sanırım ona Bony diyorlardı. İçimden gülümsedim. Bana karşı hiçbir şeyi yoktu.

Bony şık kot pantolonundan bir fiske bıçağı çıkardı ve bıçağı inceledi. İrkilmem gerekirdi. Ama korkmadım. Hayatımın o noktasında karşılaştığım hiçbir şey beni korkutmuyordu. "Devam et," diye onu kışkırttım, bir adım öne çıkarak. Dudağı kıvrıldı ve kolu öne doğru fırladı. Bıçağın yanağımın etine battığını ve birkaç santim aşağıya indiğini hissettiğimde gözlerim kapandı, ancak başka hiçbir şey hareket etmedi.

Çete bugünün işinden açıkça memnun bir şekilde tezahürat yaptı ve ben de gözlerimi açtım, sıcak nemin yüzümden aşağı kayarak ağzımın köşesiyle buluştuğunu hissettim. Dilimi dışarı çıkarıp biraz kan yaladım ve bakırımsı tatla kendimi yeniden tanıştırdım.

"Sen hastasın dostum," diye tükürdü Pedro.

"Tadına bakmak ister misin?" Yanağıma uzandım ve parmağımı kan akışının içinden geçirerek ona gösterdim.

Yüzüme birkaç acımasız darbe indirmeye hazır bir şekilde ilerlerken gözlerindeki öfke beni

heyecanlandırdı. Hazırdan da öteydim. Hayatımın her dakikasında hazırdım. Evde katlandığım şeyler, bu şımarık bok parçasının yoluma çıkardığı her şeye katlanmamı kolaylaştırdı.

Pedro yumruğunu geri çekti ama gıcırdayan lastiklerin sesi onu durdurdu ve hep birlikte döndüğümüzde eski püskü bir Mercedes'in bize doğru hızla geldiğini gördük. Pedro ve çetesi dağıldı. Ben ise durup iki arabanın daha sokağa girişini izledim, iki başka Mercedes, ama bunlar yepyeni. Biri eski Mercedes'in arkasından hızla geldi, diğeri de sokağın diğer ucundan girerek onu engelledi.

Gölgelere doğru geri çekildim ve iki yeni Mercedes'ten altı iri yarı, takım elbiseli adamın inişini izledim, her arabadan üç adam iniyordu. Aralık ayı olmasına rağmen hepsi güneş gözlüğü takıyordu. Ve düz suratlar. Hepsi de kötü görünümlü orospu çocuklarıydı. Biri arabalardan birinin arka kapısını açtı ve ardından krem rengi keten takım elbisesiyle diğerlerinden belirgin bir şekilde ayrılan başka bir adam çıktı. Acele etmeden ceketindeki birkaç kırıksıklığı düzelttikten sonra bir elini saçlarında gezdirdi. Önemli görünüyordu. Güçlü. Korkusuz. Saygın. On yaşında bir çocuk olarak bile bunu hak ettiği çok açıktı. O sadece bir kabadayı değildi. Ona anında hayranlık duydum.

Eski Mercedes'e doğru ilerleyişini ve sürücü kapısını açışını hayranlıkla izledim. Sonra merhamet için bir yalvarış duydum.

Sonra büyük bir patlama duydum. Bir silah sesi.

Krem rengi takım elbiseli adam eski Mercedes'in kapısını soğukkanlılıkla kapatıp arabalardan birine doğru rahatça yürümeye başladığında büyülenmiş gibi birkaç kez göz kırptım. Eski Mercedes'e baktım ve her yere kan sıçramış, direksiyonun üzerine yığılmış bir ceset gördüm.

Krem rengi takım elbiseli adam arabaya geri dönmek için pantolonunun dizlerini kaldırarak, "Hallet bunu," dedi.

İşte o zaman onu gördüm. Yolun karşısındaki kafesli çitlerden geçerek, ara sokağa bakan yüksek bir duvara tırmanan bir adam. Ve elinde bir silah vardı. Kötü habere benziyordu. Parlak yeni Mercedes'lerin içindeki şık giyimli adamlarla birlikte olamayacak kadar yırtık pırtık ve kirliydi ve ağzımın hareket ettiğini fark edemedim bağıırıyordum, "Hey, Bayım. Hey!"

Krem rengi takım elbiseli adam durakladı ve diğer iyi giyimli adamlarla birlikte bana baktı. Mavi gözleri bana doğru parlıyordu. Çocuktum, evet, ama kötülüğü gördüğümde tanırdım. Çoğu gün ona bakardım ama o anda bana bakan şey farklı bir tehditkârlıktı. Genç zihnim farklı olanın tam olarak ne olduğuna bir anlam veremiyordu. Sadece öyleydi.

Elimi kaldırdım ve duvarı işaret ettim. "Silahı var." Tekrar duvara baktığımda, adamın silahını ara sokağa, krem elbiseli adama doğrulttuğunu gördüm. Bir el ateş edildi. Sadece bir tane ve üstümüzdeki adamdan gelmedi. Duvardaki haydut bir bok çuvalı gibi yere düştü ve kulakları sağır eden bir gümbürtüyle betona çarptı; ben de onun yere saçılmış, boynu vücudunun üzerinde bükülmüş, kafası garip bir açıda duran parçalanmış haline baktım. Gözleri açıktı ve gözlerinde *tanıdık* bir kötülük gördüm. Her gün gördüğüm türden bir kötülük.

Üzerime bir gölge düşene kadar kafamı çevirmedi. Kafamı kaldırdığımda krem rengi takım elbiseli adamla yüz yüze geldim. Yakından daha da büyüktü, daha da korkutucuydu. "Adın ne evlat?" diye sordu. Tıpkı sinemaya gizlice girdiğimde duyduğum gibi bir aksanı vardı. Amerikalı.

"Danny." Yabancıları eğlendiren biri değildim, ama adam talep bile etmeden cevap verilmesini istedi.

"Yüzüne bunu kim yaptı?" Başıyla yanağımı işaret etti ve elini cebine attı. Diğer elinin hâlâ silahı tuttuğunu fark ettim.

Yanağıma uzandım, avucumun kanın üzerinde kaydığını hissederek onu kavradım. "Önemli bir şey değil.

Acıtmaz."

"Büyük, sert adam, ha?" Kalın kaşlarını kaldırdı, ben de omuz silktim. "Ama benim sorum bu değildi." "Sadece birkaç çocuk."

Ağır kaşları biraz kırıştı ve kötülük daha da parladı. "Bir daha sana bunu yapmaya kalkarlarsa, öldür onları. İkinci şans yok, evlat. Bunu unutma. Tereddüt etme, soru sorma. Sadece yap."

Kanla süslenmiş arabaya bakıp başımı salladım ve Bay Kremalı Takım Elbise önüme bakıp pis halime burun kıvırdı. Silahlı eli ileri uzanıp silahının ucuyla tişörtümün kumaşını kaldırdığında onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Ürkmedim, kıpırdamadım bile. "Bunu da mı yapıyorlar?"

"Hayır, bayım."

"Kim?"

"Üvey babam."

Mavi gözleri bakışlarımla buluşmak için yukarı kayd. "Seni dövüyor mu?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Neden?" Gerçek şu ki, bilmiyordum. Benden nefret ediyordu. Hep nefret etmişti. Ben de sıkı omuzlarımı tekrar silktim. "Annen mi?"

"Sekiz yaşındayken ayrıldım."

Burnunu çekti, geri çekildi ve ben onun benim sefil yapbozumu bir araya getirdiğinden şüphelendim. "Bir dahaki sefere üvey baban sana dokunursa, onu da öldür."

Bunu yapma düşüncesi hoşuma gittiği için gülümsedim. Yapmazdım, yapamazdım - üvey babam benden beş kat büyüktü - ama yine de başımı salladım. "Evet, bayım."

Emin olamadım ama ağzının kenarlarında bir gülümseme belirlediğini düşündüm. "İşte." Parlak bir para klipsiyle düzgünce bir arada tutulan bir yığın banknot çıkardı ve bir ellilik çekti. Gözlerim yuvalarından fırladı. Daha önce hiç elli görmemiştim. Yirmilik bile görmemiştim. "Yiyecek bir şeyler ve temiz kıyafetler al, evlat."

"Teşekkürler, Bayım." Notu elinden aldım ve iki elimle önümde tuttum. Hayranlık içindeydim ve bu belli oluyor olmalıydı çünkü adam bir tane daha çekerken hafifçe kıkırdadı.

Elini uzatıp yanağımı silmesini şaşkınlıkla izledim. Elli poundluk bir banknotla! "Her yere damlatıyorsun." Kanlı banknotu elime tutuşturdu. "Şimdi, defol."

İki elliliğimle birlikte fırladım, ara sokakta koşarken gözlerim onlara dikilmişti, her an birinin onları elimden alacağından endişeleniyordum. *Koş Danny, koş!*

İleride patlak bir Nissan'ın tanıdık sesini duydum ve ayaklarım yere basarak durdu. Üvey babam gıcırdayarak durdu ve arabadan atladı, yüzünde her zamanki canı bakışıyla bana doğru geliyordu. Önce konuşmadı. Hiç konuşmadı. Elinin tersi zaten yaralı olan yanağıma çarptı. Etimin biraz daha yırtıldığını duyduğumda bile irkilmedim. "Nereden buldun bu lanet

nereden?" diye tükürdü ve elimden ellilikleri aldı.

Bu benim karakterime tamamen aykırıydı ama onları geri kazanmak için bağırdım ve ona doğru atıldım. "Hey, onlar benim! Geri ver onları."

Onlar için savaşmak ya da onu önemseydiğimi göstermek istemedim ama ... onlar benimdi. Hiçbir şeye sahip olmamıştım. Onları harcamayacaktım, asla ve eğer o aldıysa, gün bitmeden içkiye, uyuşturucuya ve bir fahişeye gitmiş olacaktı. Fazla uzamış saçlarımı tutup beni boktan arabasına doğru sürüklemeyi önce çeneme vurduğunda görüşüm bulanıklaştı. "Bin arabaya, seni lanet olası pislik."

"Affedersiniz."

Üvey babam beni de yanına alarak arkasını döndü. "Ne?"

Krem rengi takım elbiseli adam yaklaşmıştı ve gözlerinde daha önce gördüğüm kötülük intikam duygusuyla geri dönmüştü. "Bu senin üvey baban mı evlat?" diye sordu ve ben de başımı elimden geldiğince salladım. Bay Cream Suit başını hafifçe salladı ve dikkatini üvey babama çevirdi. "Çocuğa parasını ver."

Üvey babam alay etti. "Siktir git."

Tek kelime etmeden, ikinci bir şans vermeden ya da herhangi bir uyarıda bulunmadan, Bay Kremalı Takım Elbise silahını kaldırdı ve üvey babamın gözlerinin arasına bir kurşun sıktı. Yere düşerken başım geriye doğru çekildi ve saçlarımın bir kısmı kafa derimden koptu. İşte böyle. *Bam!* İkinci bir şans yok. Öldüm.

Gitti.

Öne doğru bir adım atıp eğilen Bay Cream Suit, ölen üvey babamın elinden ellilikleri aldı ve bana uzattı. "İkinci şans yok," dedi, bu kadar basit. "Ailen var mı?"

Notları aldım ve başımı salladım. "Hayır, efendim."

Yavaşça tam boyuna yükseldi, dudakları büküldü. Düşünüyordu. "İki ellilik seni hayatta çok uzağa götürmeyecek, değil mi?"

O anda kendimi dünyanın en zengin çocuğu gibi hissettim. Ama yüz sterlinin fazla bir şey ifade etmediğini biliyordum. "Sanırım hayır, bayım. Bana biraz daha vermek ister misiniz?" Ona arsızca bir sırıtış attım, o da bana karşılık verdi.

"Arabaya bin."

Gözlerim büyüdü. "Arabanda mı?"

"Evet, benim arabamda. Atla."

"Neden?"

"Çünkü benimle eve geliyorsun." Bunun üzerine arkasını döndü ve beni peşinde bırakarak uzaklaşmaya başladı.

"Ama, Bayım-"

"Gidecek başka bir yeriniz var mı?" Yürümeye devam etti ve parlak Merc'ine ulaştığında silahını adamlarından birine verdi.

"Hayır."

Koltuğuna otururken kapıyı açık bıraktı ve arabasının dışında duran bana baktı. "Sen yapmadın

Seni kelepçelerken bile irkildi."

Omuz silktilim. "Artık acımıyor. Ayrıca," diye devam ettim, cılız göğsümün şiştiğini hissediyordum, sanki bu büyük, heybetli yabancı etkilenmiş gibi, "Öyle olsa bile görmesine asla izin vermezdim."

Gülümsedi. Geniş bir gülümsemeydi ve sık sık olmadığı hissine kapıldım. "İkinci bir şans vermem."
Doğruca arabaya bindim.

ÖNSÖZ - BÖLÜM 2

Miami-On Yıl Önce

GÜL

Acı dayanılmazdı. Tüm vücudum kasıldı, gerildi, onu durdurmaya çalıştım. Çıplak sırtım altındaki beton taşları sıyrıyor, ben kıvrılırken yırtık tişörtüm etimi parçalıyor, karnımı sıkıyor, çığlıklarım yükseliyor ve uluyordu. Uzun, siyah, dağınık saçlarım terden ıslanmıştı ve yüzüme yapışuyordu. Boğuluyordum. Her an bayılabileceğimi düşündüm. Belki de en iyisi buydu. Bilinçsizlik, bu sonsuz acı çukurundan çıkmanın tek yolu gibi geliyordu. Ya da ölümden. Ama ölmek istemiyordum, özellikle de sonunda uğruna yaşayabileceğim bir şeyim olduğu için.

Ne kadar zamandır oradaydım bilmiyorum. Saatlerdir. Günlerdir. Sonsuza kadar mı? Hayatım büyük bir ıstırap çukuru gibiydi.

Bu ne zaman bitecek?

Yan döndüm ve kıvrıldım, kendimi olabildiğince küçülttüm. Yalnızdım. On beş yaşındaydım, sadece bir kızdım ve yalnızdım.

Her zaman öyleydi. Neden şimdi bu da en az fiziksel acı kadar canımı yakıyordu? Ağladım. Çığlık attım. Dalga dalga acı gelmeye devam etti. Durduramadım. Kontrol edemiyordum. Çaresizdim, onun merhametine kalmıştım.

"Seni aptal kız."

Ses karanlığı ve acımı delip geçti, yerini korkuya bıraktı. Hızla doğruldum ve sırtım duvarın sert tuğlalarına çarpana kadar geri çekildim. Neden bilmiyorum. Ondak kaçış yoktu.

Pahalı elbise ayakkabıları önümdeki betona vuruyor, yaklaştıkça daha yüksek sesle ve daha tehditkâr konuşuyordu. Eğildi, sinmiş bedenimi görüş alanına aldı.

Ve gülümsedi. Öyle geniş gülümsedi ki. "Hadi seni eve götürelim Rose." Ayağa kalktı ve parmaklarını şıklatarak sihirli bir şekilde beş adamın belirmesini sağladı. İkisi beni kucakladı, tam da başka bir acı dalgası beni ele geçirmişken, sırtımı eğdiler ve kollarında inlettiler.

"Her yeri kanıyor, Tanrı aşkına!" diye homurdandı bir adam, bana evrendeki en iğrenç yaratılmışım gibi bakarak. Hiçbir şey söylemedim. Tiksintilerini kabul ettim. Beni taşıyan iki adamdan birinin bu halimin sebebi olması ironikti. Gösterişli arabasının arka koltuğuna adeta fırlatıldım ve kısa süre önce kaçtığım yere geri götürüldüm. Tüm bu süre boyunca korkularım acıyı dengelemeye başladı.

Oraya vardığımızda tekerlekli sandalyeye bindirildim ve özel bir odaya götürüldüm. Yatağa yatırıldım.

Makinelere bağlandı.

Beni içeri taşıyan adamlar tekrar kaçmamam için kapıyı korurken bir hemşire başımda bekliyordu. Artık istesem de kaçamazdım. Korku beni felç etti ve acı bana hükmetti.

Sonra duydum.

Bip.

Bip.

Bip.

Başımı yana eğdim ve parlayan bir çizginin yavaşça ve sürekli olarak zıplamasını izledim.

"Zayıf, ama hâlâ kalp atışı var," dedi bir hemşire, adamlarına katılarak içeri girdiğinde kapıya dönüp bakarak.

Bana ölümden bir fısıltıyla kurtulduğumu ima eden bir bakış attı. Kurtulduğumu biliyordum. Peki ya bu kâbustan sonrası? Hayatta kalmaya değer miydi? Ve bu kâbus *hiç* bitecek miydi?

Hemşire, "İkınma zamanı kızım," dedi, tam o sırada başka bir kasılma beni pusuya düşürdü, bu seferki diğerlerinden daha kötüydü. Başımı arkaya attım ve çığlık atarak rahatlamak için yalvardım ve dua ettim.

Küçük bir bedenin göğsüme düşmesi için iki kez itmeme gerekti ve aşağı baktığımda kanlar içinde küçük bir baş buldum. Kısa süre sonra panik başladı. Bebeğim ağlamıyordu.

"Bir erkek," dedi hemşire, küçük yüzünü kabaca silerek.

"Yaşıyor mu?" diye sordu kapıdan.

O. Oğlum bir *şeydi*. Kapının yanındaki soğuk piç için isimsiz bir hayat parçasıydı. Benim içinse her şeydi.

Hemşire oğlumun kışındaki mükemmel deriyi tokatladı ve sonra çığlık attı. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, sanki dünyaya geldiğine dair bir mesaj verir gibiydi. Hemşire kordonunu kesip onu göğsüme doğru kaldırırken iç çektim ve arkama yaslandım.

Benden kalan tek iyiliği emdiği o on beş dakika hayatımın en muhteşem on beş dakikasıydı.

Sonra kollarımdan koparıldı. "Hayır!" Hemşire onu bir battaniyeye sıkıca sarıp kapının yanındaki şeytana uzatırken onu tutmak için öne atıldım. "Lütfen, hayır." Başıma gelecekleri bilmeme rağmen hıçkırıklarım anında yükseldi. Şok kalbimi ikiye bölüyordu.

"Bir anlaşma yaptık Rose," dedi bebeğimi kucağına alarak. "Ona bakamazsın. Sokaklarda seninle yaşarken nasıl bir hayatı olacak?"

Anlaşma mı? Bu adamla bir anlaşma yapmadın. Sana söyleneni yaptın ya da öldün.

"O benim tek kanımdan ve canımdan." İçimden bir acı daha geçerken içim burkuldu ve çekildi.

Artık boş olan karnımı sıkarak çığlık attım. Neydi bu acı? Keder mi?

"Kanaması var." Hemşire acelesi varmış gibi görünmüyordu. Sesi de sakindi. Vücudumdan akan sıcak sıvının kırımın altındaki yatağı ıslattığını hissettim. "Kan nakline ihtiyacı olacak."

"Tekrar taşıyabilecek mi?" diye sordu kapıdan. "Pek olası değil."

Hemşire çok açık sözlüydü. Çok duygusuzdu.

Vücudumdaki yaşam ve enerji saniyeler içinde tükeniyor gibiydi ve gözlerim aniden ağırlaştı, işitme duyum bozuldu. "Lütfen onu benden almayın," diye yalvardım güçsüzce.

"Çok güzel bir yuvası olacak. Ona sizin veremediğiniz her şeyi verebilecek sevgi dolu ebeveynler. Karşılığında da sen yaşayacaksın." Hemşireye baktı. "Ona kan nakli yapın." O ana kadar hemşirenin benimle ilgilenmeyi bıraktığını fark etmemiştim. Beni hayatta tutmak için onun onayını mı bekliyordu?

Acı hissettiğimi düşündüysem, yanılmışım. Bebeğimle birlikte gidişini izlemek dayanılmazdı. O gün gördüğüm son şey, bebeğimin minik elinin o iğrenç yılan yüzüğünü taktığı küçük parmağını tutmasıydı. Neredeyse oğlumun eli kadar büyüktü ve yılanın zümrüt gözleri acım kadar kör ediciydi.

BÖLÜM 1

Miami-Günümüz

DANNY

Koridorda onun süitine doğru kilometrelerce yürüyorum, ayakkabılarımın sert mermer zemine çarpma sesi etrafımda yankılanıyor. Malikânemiz ölüm gibi kokuyor. Onu tanıyacak kadar ölüm kokusu almıştım ama şu anda hoş karşılanmıyor. Kendimi Yeşil Yol'da yürüyormuşum gibi hissediyorum ama sonunda bir metre altında kalacak olan ben değilim.

Odasının dışındaki masif ahşap çift kapıyı çevreleyen iki ağır adam ciddi görünüyor. Keder havada ağır ağır asılı duruyor.

Durduğumda iki keskin baş selamı beni karşılıyor. Ciddi baş sallamalar. Kapıları açmıyorlar, ben izin verene kadar açmamaları gerektiğini biliyorlar. Ben hazır olana kadar. Hazır mıyım?

"Esther onunla birlikte mi?" Soruyorum, cevap olarak başını sallıyor. Yutkunup başımı sallıyorum, kapılar benim için açılırken derin bir nefes alıyorum. İçeri giriyorum, takım elbisemin ceketini çekiştiriyorum, önüme bakıp tüy var mı diye kontrol ediyorum. Bu bilinçli bir hareket, dikkatimi dağıtmak, dört direkli devasa yatağa bakmamı ve korktuğum şeyle yüzleşmemi geciktirmek için. Keder boğazımı tıkıyor ama belli edemiyorum. Eğer gösterirsem çok kızar.

Esther'in odasında dolaşırken çıkardığı ses dikkatimi çekiyor ve onu kateter torbasını boşaltırken buluyorum. Sadece bu bile kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Adam gururlu. Kötü şöhretli. Dünyamızdaki herkesin korktuğu lanet bir efsane. Sadece adı bile insanları ürpertiyor. Onun varlığı başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku salıyor. Her zaman onun yenilmez olduğunu düşündüm. Hayatına yönelik onlarca girişimi savuşturmuş, birçok suikast girişimine gülüp geçmişti. Ve burada lanet bir kanserin elinde ölmeyi bekliyor, artık kendine bakamıyor. En basit şekilde bile.

Sonunda gözlerimi yatağa diktim. Kahramanım, babam, efsanevi Carlo Black eskiden olduğu adamın yarısı kadar, hastalık kelimenin tam anlamıyla onu yiyip bitiriyor. Nefes alış verişi gürültülü. Ölüm çingırağı. Uzun sürmeyecek.

Yatağının kenarından dolaşarak sandalyeye yerleşiyorum ve bir deri bir kemik kalmış elini tutuyorum. "Rahibi çağır," diyorum Esther'e, yatak örtülerini adamın beline doğru düzgünce katlarken.

"Evet, Bay Black." Bana bakıyor, sempati ile gülümsüyor ve ben onun sessiz şefkat teklifini kabul edemeyerek gözlerimi kaçırıyorum.

"Şimdi," diye ekliyorum kısaca.

Odadan çıkıyor ve onun gittiği her saniye babamın nefes alış veriş i daha da artıyor. "Vakit geldi baba," diyorum usulca, yaklaşıp dirseklerimi şiltenin üzerine koyuyorum, bir elini iki elimin arasına alıyorum.

İki gündür gözlerini açmadı, ama şimdi, sanki burada olduğumu ve veda etme zamanının geldiğini biliyormuş gibi, göz kapakları seğiriyor. Beni görmeye çalışıyor. Burada olduğumu biliyor. Dudaklarımı kenetlenmiş ellerimizin üzerine koyuyorum, sessizce beni son bir kez görmesi için ona güç veriyorum. Cam gibi mavi gözleri ortaya çıkana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum, parlaklığı çoktan gitmiş, gözlerinin akları artık sarı.

Bana boş boş bakıyor. "Hey," diye mırıldanıyor ve ardından sıska vücudunu hafifçe sarsan sığ bir öksürükle devam ediyor.

"Konuşma," diyorum, onu bu kadar zayıf görünce gerçekten parçalanıyorum.

"Bana ne yapacağımı söylemek ne zamandan beri senin için kabul edilebilir oldu?"

"Beni vuramayacağına göre," diye cevap veriyorum ve kıkırdıyor, ses çok hoş, ta ki başka bir öksürüğe ve hava mücadelesine dönüşene kadar. "Kıpırdamadan yat."

"Siktir git." Elimi zayıfça sıktı. "Veda etmeye mi geldin?"

Bir kez daha yutkunuyorum, kendimi benden beklenen ön tarafı tutmaya zorluyorum. "Evet, ben de sana bir veda hediyesi sipariş ettim."

"O da ne?"

"Ölen sikini cennete götürecek güzel bir kış parçası."

"Kış, kış değil, seni İngiliz pisliği. Bunca yıldır benimleydin. Hala . . . gibi konuşuyorsun.

. Buck'tan düşmüş gibisin. . ing . . . ham Palace'tan

düşmüş gibisin." "Pislik," diye mırıldandım

berbat bir Amerikan aksanıyla.

Başka bir kıkırdama, bu sefer daha yüksek sesle, bu nedenle öksürük daha da gergin. Onu güldürmemeliyim. Ama bu biziz. Her zaman öyleydik. O sert sevgisini gösteriyor, ben de kabul ediyorum. Bu adamın benim için yaptığı her şey beni sevdiği içindi. Bu boktan dünyada beni seven tek kişi o.

Bana bakarak, o nadir görülen geniş gülümsemesiyle gülümsüyor. Bunu sadece benim üzerimde kullandığını biliyorum. "Asla kimseye güvenme," diye uyarıyor, buna ihtiyacı olduğundan değil. Şimdiye kadar güvendiğim iki kişiden biri oydu ve işte ölüyor, geriye sadece Brad kalıyor. Ama Brad beni babamın sevdiği gibi sevmiyor. "Öldürmekten çekinme," diye fısıldıyor.

"Hiç olmadı." Bunu o da biliyor. Ne de olsa ondan öğrendim.

Bir an durup ciğerlerini doldurmaya çalışıyor. "İkinci şans yok, unuttun mu?"

"Tabii ki."

"Ve Tanrı aşkına, poker oynamayı öğren."

Gözlerim yaşlarla dolmasına rağmen gülüyorum, ses saf neşe. Bu his çok yabancı. Sekiz yaşımdan beri ağlamamıştım. Berbat poker becerilerim hayatım boyunca babam için bir çekişme konusu oldu. O bir profesyonel. Her oyunu kazanır. Kimse onu karşısına almak istemez ama kimse de reddetmez. Kafalarına bir kurşun yemek istemedikleri sürece. "Eğer bana öğretemezsen, sanırım yardım edemem." Gerçekten öyleyim. Kazanmamın tek nedeni, benimle oynayan zavallıların kafalarına görünmez bir silah doğrultulmuş olması. Yıllar geçtikçe, babamın üzü *beni* ilerletti.

"Doğru," diye mırıldanıyor, zayıf sırtışı hınzırca. "Benim dünyamı artık sen yöneteceksin, evlat." Ellerimi ağzına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor, sonra da serçe parmağındaki yılan yüzüğü çıkarmaya başlıyor. Yılanın zümrüt gözleri bile donuk görünüyor. Cansız.

"İşte," diyorum, ona yardım etmek için eğiliyorum, altın ve zümrüt yüzük gevşiyor, kolaylıkla çıkıyor. Küçük parmağıma geçiriyorum ama bakmıyorum. Onu üzerimde görmek istemiyorum. Hiç görmedim. Çünkü bu onu çok gerçekçi kılacak.

"Beni gururlandır." Gözleri kapanıyor ve sanki son nefesini veriyormuş gibi nefes alıyor. "Yapacağım," diye yemin ediyorum ve alnımı yastığa koyuyorum.

"Huzur içinde yatın bayım."

Süitin kapısını arkamdan kapatırken, babamın kuzeni Ernie Amca'ya rastladım. Ona neden *amca* dediğime dair hiçbir fikrim yok ama babam ısrar etti ve ben de her zaman babamı dinledim. Ernie babamın tam tersi, yani yasalara uyan bir vatandaş. Milyonlarını borsada yasal yollardan kazanıyor ve halkın namuslu, saygın bir üyesi. Birbirlerine zıt etik ve ahlaki değerlere sahip olmalarına rağmen babamla nasıl bu kadar iyi anlaştıklarını hep merak etmişimdir. Belki de Ernie babamın yaşayan tek akrabası olduğu içindir. Aralarındaki ilişki her zaman kolay olmuştur, ancak bunun tek nedeni asla iş konuşmama konusunda karşılıklı bir anlayışa sahip olmalarıdır. Ernie'nin babama duyduğu saygı ve sevgi, babamın yaptığı işler göz önüne alındığında muhtemelen yersizdi, ancak verandada Küba şarabı ve konyak eşliğinde birlikte güldükleri pek çok güzel anım var.

"Çok geç kaldınız."

Omuzları ve kırış kırış olmuş yanakları düşer. Ölüm yüzündeki her yarığa işlemiş. "Özür dilerim evlat. O barbar piçi ne kadar sevdiğini biliyorum."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum ve o da kolunu omuzlarıma dolayarak bana yarı sarılıyor. "Baban bana hep ne derdi biliyor musun?" diye soruyor.

"Bir aziz gibi harcandığını mı?"

Ernie Amca gülüyor ve iç cebinden bir zarf çıkararak beni serbest bırakıyor. "Ziyan mı oldu? Bu aziz babanın hayatını birden fazla kez kurtardı."

O zamanlardan birkaçını hatırlayarak gülümsüyorum. Bir keresinde New York'ta küçük çaplı bir gangster babamı öldürürse güç basamaklarını tırmanabileceğini düşünmüştü. Ernie onun babamı

öldürmek için

ve babamı uyardı, o da son anda eğildi. Suçlu, babamın adamları tarafından yavaşça işkenceye uğradı. On iki yaşındaydım. Her saniye, sanki asi kaşlarını cımbızla alıyorlarmış gibi parmaklarındaki tırnakları yolmalarını izledim. Sonra göğsündeki aile amblemimi oymalarını ve yaralara asit dökmelerini izledim. Gülümseyerek geçiştirdim. Pislik herif bana sahip çıkan tek insanı öldürmeye çalışmıştı. Yani, evet, elektrik çarpmadan önce o metal sandalyeye zincirlendiği her saniyeyi hak etmişti. Gücü açan bendim.

Sonra Kosta Rika'da başka bir zaman vardı. On beş yaşındaydım. O sırada babamın yattığı bir fahişe, babam uyurken göğsüne bıçak saplamaya çalıştı. Ernie onu rahatsız etti. KGB tarafından yerleştirildiği ortaya çıktı. Fahişeye ne olduğunu hiç sormadım.

Beni ilgilendirmez.

"Al." Ernie zarfı bana uzattı. "Baban bunu sana vermemi istedi." Yavaşça kabul ediyorum, sanki kılık değiştirmiş bir bomba olabilirmiş gibi. "Nedir bu?"

"Son arzusu ve vasiyeti." Ernie sırtıyor. "Gerçekten hasta bir herifti." Göz kırıyor ve yanımdan geçip babamın odasına doğru ilerliyor. "Cenazesi için isteklerini de detaylandırıyor. Yine de bir sorun olabilir."

Zarftan başımı kaldırıp Ernie'ye baktım. "Neden?"

"Uğurlama töreninin katedralde yapılması konusunda ısrar etti, o yüzden katılamayabilirsin. Yeminlerini ederken bir düşmanı ortadan kaldırmak hiç de hoş bir davranış değil Danny."

Daha birkaç ay önce mihraptaki kan banyosunu hatırlayarak içimden gülüyorum. Hayır, zevkli bir şey değil ama küçük kızları tımar etmek de zevkli bir şey değil ve Tanrı'nın evinde yemin eden o İrlandalı herifin küçük kızlara karşı belli bir düşkünlüğü vardı. Siktiğimin hayvanı.

Ernie babamın süitinde kayboluyor, ben de ofise doğru ilerliyorum ve zarfı açıyorum. Göz gezdiriyorum, duygularımı incitebilecek kısımların üzerinden atlıyorum, babamın tüm süslemeleriyle birlikte bir cenaze töreni istediğini belirtiyorum. Söylenmesini istediği ilahileri bile detaylandırmış. Listeyi okuduğumda başımı sallıyorum. *Gündoğumunu İzliyorum* en üstte. Bu benim için. *Çünkü sen hep benimlesin, benim yolumu izliyorsun.*

"Yapacağım baba," diyorum ofisinin kapısını açıp aşırı gösterişli mekâna bakarken. Altı aydır işleri ben yürütüyorum ama bir türlü kendimi onun masasına oturmaya ikna edememiştim. Çok nihai hissettiriyordu. Şimdi, o gitti. Küçük parmağıma bakıyorum ve yılanın gözlerinin yeniden parladığını görüyorum. Canlı. Sanki beni izliyormuş gibi. Beni izliyor. Onun için doğru şeyleri yaptığımdan emin olmak için. Onun yollarını takip ettiğimden emin olmak için.

Endişelenmesini gerektirecek bir şey yok. İçgüdülerim var ve ilk günden beri bende bunu gördü. "Danny?"

Döndüğümde Brad'i kapıda buluyorum ve yüz ifademi fark ettiğinde yüzü buruşuyor. "Beş dakika önce," diye onaylıyorum, bakışları küçük parmağımdaki yüzüğe takılıyor. Yüzüğü kendi etrafında döndürüyorum, bu hareketin ve sürtünmeyle tenimi ısıtmasının verdiği rahatlığı hissediyorum.

"Çok üzgünüm Danny."

Başımı sallıyorum ve kendimi babamın masasının diğer tarafına zorlayarak sandalyesini çekiyorum. Onun tahtı. Kıçım pelüş deriye değdiği anda kendimi rahat hissediyorum. Sanki beni çevreliyor. Beni kucaklıyor. "Onları içeri al," diye emrediyorum ve Brad başını sallayarak adamları getirmeye gidiyor. Yas tutacak vaktim yok. Dünya babamın altı ay önce yatağa düştüğünü duyar duymaz ortalık karıştı, şerefsizler yanlışlıkla benim örgütün başında olduğumu ve belki de ölmekte olan babam yüzünden dikkatimin dağıldığını düşünerek zırhımızda delikler açılabileceğini sandılar. Yanlış düşündüler. Son altı ayda benim ellerimde ölen insan sayısı son altı yılda ölen insan sayısından daha fazla. Ben esir almam.

Brad dışarı çıkıyor ve ben de babamın masasının en üst çekmecesini açıp, basılı kırtasiye malzemelerinin üzerinde belli bir açıyla duran som altından mektup açacağına bakıp gülümsüyorum. Bu beni hâlâ öldürüyor. Yeraltı dünyasının en korkulan adamının ölüm tehditlerini göndermek için güzel altın kırtasiye malzemeleri var. Vasiyetini içeren zarfı çekmeceye yerleştiriyorum ve yüzüğü parmağımdan kaydırıp üstüne koyuyorum. Sonra mektup açacağını alıyorum, işaret parmağımın ucunu sivri tepeye ulaşana kadar bıçak boyunca gezdiriyorum. Basınç parmağımın pedini delip bir damla kan çekene kadar döndürüyorum ve başımı eğip şişerken onu inceliyorum.

Kapının çalındığını duyduğumda, parmağımdaki kan damlasını emerken başımı kaldırıyorum. Brad babamın on adamını içeri alıyor.

Hayır. Adamlarım.

Her biri babamın masasındaki pozisyonumu gözlemliyor ve saygıyla başlarını eğiyor. "Perry Adams." Direkt konuya giriyorum. "Hangi cehennemde o?"

Brad, "Ringo onu uyandırmak için bir saat önce çıktı," diye cevap verdi. "Her an burada olabilirler."

Brad'in gönderebileceği onca adam varken Ringo'yu gönderdi. Güzel. Dalga geçmiyorum. "Yatakta Ringo'nun nahoş suratıyla uyanınca kâbus gördüğünü sanacak." Ringo en iyi adamlarımdan biridir. Aynı zamanda en çirkini. Çukurlu bir cilt, hiç gülmediğinden emin olduğum ince, tehditkâr dudaklar ve neredeyse kel kafası kadar büyük bir burun. Yetişkin bir adamı ağlatabilir ve Perry Adams'ın şu anda hüngür hüngür ağladığını sanıyorum. Şakağına bir silah dayanmış halde.

"Parmağını kıçından çekmezse kâbusu daha da kötüleşecek." Babamın ofisinde benden başka oturan tek kişi olan Brad oturuyor.

Hayır. Ofisime.

"Winstable Tersanesi'nden ne zaman çıkmamız gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Geliştiriciler önümüzdeki ay başlıyor. Bir sonraki sevkiyatı halledeceğiz ve sonra oradan çıkacağız."

Düşüncelere dalıyorum. Zaman tükeniyor. Winstable gitmiş olacak ve Byron's Reach Marina'nın satışını henüz güvence altına alamadım. O satışa ihtiyacım var, yoksa operasyonlar ciddi şekilde sekteye uğrayacak. Ya da durma noktasına gelir. Ve Perry Adams, Byron's Reach Marina'nın sahibinin avukatı, bana bunu sağlayacak adam. Kendisi aynı zamanda Miami Belediye Başkanı olmak için yarışıyor ve bu da bana çok cazip geliyor. Bu yüzden kampanyasını finanse ediyorum. Kişilik sizi

politikada ileriye götürür, ama

Para sizi daha ileriye götürür ve bende ikincisinden çok var. Ben marinayı alacağım, o da belediye başkanlığını. Basit bir anlaşma. Ya da o öyle sanıyor. İktidara geldiğinde benim iplerimde bir kukla olacak. Gösteriyi o yönetecek ama Miami'yi ben yöneteceğim.

Ama şimdilik tek yapması gereken bana marinanın satışını garantilemek. Çok zor olmamalı. Ama görünüşe göre öyle. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Kim bilir." Brad iç geçirir, tam o sırada kapı açılır ve adamın kendisi eşikten aşağı düşer. Boxeriyla. Silah hâlâ şakağına dayalı, Ringo'nun parmağı emirlerimi yerine getirmeye hazır bir şekilde tetikte. Perry Adams'ın alnı gergin bir terle kayganlaşmış. Eğleniyorum. Bu adam meşhur bir kibirli, ama avukatların yanına kâr kalan o kabul edilebilir şekilde. Ismarlama takım elbiselerinden mükemmel boyalı ailesine kadar imajı her şeydir. Ve burada boxer'ının içinde, altına sıçmış gibi görünüyor.

"Günaydın," diye cıvıldıyorum, o önümde titrerken sandalyeme geri yaslanıyorum. "Bana haberlerin var." Bunu bir soru olarak değil, bir gerçek olarak ifade ediyorum.

"Sadece birkaç haftaya daha ihtiyacım var." Kelimeleri kekeleyerek söylüyor, bir ayağını diğerine atıyor. "Byron's Reach'in sahipleri, Jepsonlar, iş için Dubai'deler. Son dakika, beklenmedik bir seyahat. Onlar gidene kadar gideceklerini bilmiyordum. Cömert teklifinizi ilettim. Evrakları hazırladım. Her şey hazır. Sadece bir imzaya ihtiyacım var."

"Sana marina için beş milyon, kampanyan için de on milyon verdim, Perry," diye hatırlatıyorum. "Miami'nin belediye başkanı olmana ramak kaldı ama *ben* hâlâ lanet olası marinamı alamadım. Bu işin iki hafta önce bitmiş olması gerekiyordu."

"Birkaç hafta," diye mırıldanıyor ve gözlerini Ringo'nun silahını şakağına doğrulttuğu tarafa çeviriyor.

"Bir haftan var." Elimi umursamazca sallıyorum. "Çıkarın onu buradan."

Ringo silahını Adams'ın şakağından çıkarır ve elmacık kemiğine sert bir darbe indirerek dizlerinin üzerine çökmesine neden olur.

"Bir hafta," diye yineliyorum onu ofisimden sürükleyerek çıkarırken. O gider gitmez ayağa kalkıp ceketimi düzeltiyorum. Adamların yanından geçip kapıya yönelirken, "Ona göz kulak ol," diye emrediyorum. Adams'a güvenmiyorum, hiç güvenmedim.

Adamlarımdan birinden bir mırıltı duyduğumda elim kolun üzerinde duraklıyor. Tam olarak ne olduğunu duymadım ama mırıldanmalar çok şey anlatır. Duruyorum ve yavaşça kapıya dönüyorum, gözlerim Pep'i yakınlaştırıyor. Ondan hiç hoşlanmamıştım. Onlarca yıldır babamın emrindeydi ve benden de hoşlanmadığını açıkça belli etmişti ama bunu babamın önünde asla yapmamıştı.

Benimle göz göze geldi, bana meydan okudu. Aptal herif. "Pardon?"

Omuzları dikleşti, diğer adamlarımın önünde bir güç gösterisi yaptı. "Ben bir piçten emir almam."

Masaya geri dönerken onaylar gibi başımı sallıyorum. Ortalık sessiz. Gergin. "Benden hoşlanmıyor musun, Pep?" Yüzümü ona dönerek soruyorum. "Sorun değil. Yaşlı adam öldü. Onun piç çocuğu hakkında gerçekten ne hissettiğini söyleyebilirsin."

Pep'in gözleri elimdeki zarf açacağına kayıyor. Cevap vermiyor. Ona doğru geri dönüyorum, rahat bir şekilde, som altın bıçağı avucuma vuruyorum. Onu geri çekilirken gördüm. "Danny, öyle demek istemedim-"

İkinci bir şans yok. Boğazına bir bıçak darbesi indirerek onu özrünün ortasında kestim. Gözleri irileşti, parmaklarının arasından kan fışkırırken boynunu tuttu. Bu kadar uzun süre ayakta kalmasına şaşırdım. Aslında, onun ölmesini beklemekten çok sıkıldım. Mektup açacağını kalbine daldırıyorum, çevirip çevirip geri çekiyorum. Doğruca dizlerinin üzerine çöküyor, birkaç kez seğiriyor, sonra yüzüstü yere yığılıyor. "Lanet olası halıyı mahvetti," diye homurdanıyorum, eğilip bıçağı takım elbisesinin ceketine siliyorum. "Başka söyleyecek bir şeyi olan var mı?" Başımı kaldırıp adamlarımın her birine bir anlığına dikkatimi veriyorum. Sessizlik. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ayağa kalktım ve dışarı çıkarken bıçağı Brad'e uzattım. "Adams'ın gözünün önünden ayrılmasına izin verme." Koridorda ilerlerken Esther'in yanından geçiyorum ve gözlerim hemen onun taşıdığı havlu balyasına takılıyor. "Amber'ı ara ve odama getir," diye emrediyorum, aletimin içine istenmeyen bir stresin düştüğünü hissederek. Bunu hafifletmenin tek bir yolu var. Birini öldürmek şu anda içimde alev alev yanan öfkeye dokunmadı. Neden ölmek zorundaydı ki? Bu boktan dünyada beni umursayan tek kişi?

Adımlarımı hızlandırıp süitime doğru köşeyi dönüyorum ve babamın odasının kapısının açıldığını görünce adımlarım hafifçe duraksıyor. Shannon belirdi. Babamın sevgilisinin gözlerinde yaşlar var. Keder gözyaşları değil. Endişe gözyaşları. Ben yaklaşırken beni fark ediyor ama ben durup onu selamlamıyorum.

"Danny," diye sesleniyor, peşimden geliyor. Yürümeye devam ediyorum ve onu zavallı bir kucak köpeği gibi peşimde bırakıyorum. Sonraki günlerde babamı acılarından uzak tuttu. Tek iyi olduğu şey buydu ve onu yanımda tutmamın tek nedeni de buydu. Ama şimdi o öldü. Ve ne olacağını biliyorum. Servet avcısı fahişe şeffaf.

Elini takım elbisemin ceketine koyarak beni durduruyor ve ben de ona bakıyorum. "Ne?" Soğuk bir şekilde sordum.

Nazlı nazlı gülümsüyor. "Her zaman seninle ilgili olduğunu biliyor olmalısın."

Evet. Bana nasıl baktığını gördüm. Şehvetle. Açlıkla. Babam da bunu hiç kaçırmadı. "Ne yazık ki hiçbir zaman seninle ilgili olmadı," diye cevap veriyorum, kısa ve sert bir şekilde, elini kolumdan çekerek. "Eşyalarımı topla ve git."

"Carlo bunu asla istemez," diye bağılıyor arkamdan, paniklemiş bir halde.

Aniden duruyorum ve etrafımda dönerek onu yakalıyorum ve duvara doğru itiyorum. Öfke anında damarlarımı ısıtıyor, kan kaybından ölebileceğimi düşündüğüm bir noktaya kadar onları kesiyor. "Bana onun ne isteyeceğini söyleme," diye tıslıyorum. "Onu tanıyormuş gibi davranma. Tanımıyorsun. O seni becerdi. Başka bir şey değil." Acı gerçek yüzünü buruşturuyor. Bu beni çıldırtıyor. Burada nasıl bir sonuç umuyordu? Ömür boyu koruma mı? Son günlerinde babamın sikini yalamanın karşılığı olarak banliyöde bir ev mi? Babam tahmin edilebilir bir adamdı. Kadınları sevmezdi. Onları takdir ederdi ama asla sevmezdi. Ve kendisi gittiğinde Shannon'ın da gitmesi gerektiğini binlerce kez tekrarladı. O da benim kadar biliyordu ki Shannon onun yatağında sadece bedaya gezinti ve koruma için bulunuyordu.

"Harikalar diyarındaki zamanın doldu, Shannon. Defol git." Onu serbest bıraktım, gözlerindeki korku onları sulandırıyor.

şimdi farklı nedenlerle.

Süitime ulaşıyorum ve kravatımı boynumdan çekerek banyoya yürüyorum, soyunmadan önce duşu açıyorum, takım elbisemi lavabonun yanında Esther'in alması için bir yığın halinde bırakıyorum. Aynada bana yansıyan adam her zamanki gibi aynı görünüyor. Taze. Bakımlı. Bugün gördüğüm tek fark, mavi gözlerinin ardında saklanan yıkım. Sadece benim görebildiğim bir yıkım. Başka kimsenin görmesine izin vermemem gereken bir yıkım. Onun ölümü saklamam gereken bir ağırlık. Bu bir zayıflık olabilir. Bu işte yalnızım.

Ama iyi olacağım. Bunu atlatacağım. Her şeyi atlatabilirim. Eski alışkanlıklar zor ölür.

Omuzlarımı esneterek, başımı boynumun üzerinde döndürerek, gergin kaslarımı gevşetmeye çalışarak biraz zaman geçiriyorum. Ellerimi yüzüme sürerken odamın kapısının kapandığını duyarak iç geçiriyorum. Ve bir an sonra Amber banyomun kapı çerçevesine asılı duruyor. Kırmızı dudağını ısıyor, çıplak bedenime bakıyor, elleri iki yanında seğiriyor. "Aramışsın," diye mırıldanıyor, saçındaki tokayı çıkarıyor ve sarı dalgaların omuzlarına dökülmesine izin veriyor.

Yüzümü ona dönerek, "Saç köklerinin düzeltilmesi gerekiyor," diyorum. Doğuştan sarışın değil ve bugün bu çok açık. Bu beni de çıldırtıyor.

Sadece bir anlığına bocalıyor. "Beni nerede istiyorsun?"

"Sikimin üstüne." Öne doğru yürüyorum ve elimi göğsüne bastırarak onu geriye, yatağa doğru itiyorum. "Bunu istiyor musun Amber?" Soruyorum, o tek kelimeye ihtiyacım var.

"Evet." Hiç tereddüt etmez.

"Eğil," diye emrediyorum, onu döndürüyorum ve yüzüstü yatağa itiyorum. Elbisesini yukarı çekiyorum ve G-string'ini yana doğru çekiyorum. Hazır olup olmadığını kontrol etmiyorum. Kadının hazır olması için sadece beni görmesi gerektiğini biliyorum. Şifonyerden bir prezervatif alıp takıyorum, sonra da kıcının yanaklarını ayırıyorum.

"Ön sevişme yok mu?" diye soruyor.

Seviyeyi yükseltiyorum ve eve vuruyorum ve kolay amının sert, ani istilasına karşısında çığlık atıyor. Kalçalarını tutarak nefes alıyorum. Kendimi zorlayacak sabrım ya da gücüm yok. Kendimi bırakmam gerekiyor ve benim dünyamda bu -talep üzerine am- tek yol. Vahşice ve tekrar tekrar ileri atılıyorum, başım geriye düşüyor, bedenim ihtiyacı olan rahatlamayı arıyor.

"Danny," diye bağıyor ve dişlerimi gıcırdatıyor.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum, kötü dürtülerimle başa çıkmasına yardımcı olmak için onu yüzünü çarşafıya çevirmeye zorluyorum. Zevk dalgası kafamda başlayıp ayak parmaklarımda bitiyor, doruk noktam ilerlerken sikim yuvarlanıyor. Sonsuza dek çalkalanırken kalçalarımı döndürerek inliyorum. "Siktir, evet." Yuvarlak kıcına bakıyorum, her darbeye aletimin hamlesini izlemek için yanaklarını açıyorum. Rahatlama anlık ama kısa sürecek. Bunu biliyorum.

Boşaldığımda sertçe geri çekiliyorum ve onu önüne düşerken bırakıyorum. Hızla dönüyor, ağzı konuşmaya hazır, belki de onu neden görmediğimi sormak için. Yüz ifadem her şeyi anlatıyor olmalı. "Çık dışarı," diyorum ve banyoya geri dönerken onu yatakta sessizce inanamaz bir halde bırakıyorum.

Oraya vardığımda her yer buhar olmuştu, ıslak dumanlı bulutlar tenime yapışıyor ve beni ısıtmak için hiçbir şey yapmıyordu.

"Baban için üzgünüm," diye sesleniyor Amber.

O üzgün değil. Çok fazla insan üzülmeyecek. Altı aydır işi ayakta tutuyorum ve Carlo Black'in son demlerini yaşadığına dair rahatlama fısıltılarını duydum.

Aptal herifler.

Babamdan kurtulmuş olabilirler, ama artık uğraşmaları gereken sadece ben ve ben varım. Melek Yüzlü Suikastçı adını iyi sarıldığım için kazanmadım. Ve eğer bunu bilmiyorlarsa, başlarına gelecekler hakkında hiçbir fikirleri yok demektir.

Winstable Tersanesi'nin kıyısında durmuş, suyun karşısına bakıyorum. Bu tersaneyi onlarca yıldır soru sormayan ve hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkmayan yaşlı bir adamdan kiralamıştık. Sadece aylık parasını alır ve kendi işine bakardı. Ta ki zavallı adam ölene ve oğlu birkaç gün içinde yapılan hızlı bir anlaşmayla tersaneyi müteahhitlere satana kadar. Anlaşmanın yaşlı adam onu öldürmeden önce yapıldığından şüpheleniyorum, bu yüzden anlaşmayı engelleyemedim. Buradaki faaliyetlerimi sürdürebilmem için müteahhitlere ödediklerinin iki katını teklif etmeyi planlamıştım. Ayrıca bana ve işime verdiği rahatsızlıktan dolayı yaşlı adamın oğlunun dizine bir kurşun sıkmayı da planlamıştım. Sonra fikrimi değiştirdim. Meğer burada yoksullar için burslara odaklanan bir üniversite kampüsü inşa ediliyormuş. Bana duygusal diyebilirsiniz ama ben dezavantajlı çocukları desteklemekten yanayım. Ayrıca, Byron's Reach Marina dikkatimi çekti ve buradakinden iki kat daha büyük ve radarın daha da dışında. Anlaşmayı yapmak çocuk oyuncağı olmalıydı. Lanet olası Perry Adams. İşimi taşımadan önce burada sadece birkaç haftam daha var. Onun iyiliği için, bana şu marinayı bulsa iyi olur. Su huzurlu, dalgalar kumlu kıyıya hafifçe vuruyor. Yüzeyde patlayan baloncukları izliyorum, dalgalanan halkalar beliriyor ve kaybolmadan önce büyüyor. Burayı seviyorum. Özleyeceğim, ama ben tüm insanlar, bir şeylere bağlanmaması gerektiğini bilir.

Brad'in telefonu çalıyor ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Cevap vermeden önce bana "Volodya," dedi. "Evet?" Brad'in gözleri benimkilerde kalıyor ve sonra hoparlörü açıyor.

Rus mafyasının başındaki adamın bozuk İngilizcesini duyuyorum. "Borsayı öne çekmemiz ve siparişi iki katına çıkarmamız gerekiyor."

Başımı sallıyorum ve dikkatimi suya veriyorum. Bu boku koltuk altlarımdan sihirle çıkardığımı mı sanıyor?

"Mümkün değil," der Brad ona. "Aydın üçünde düzenlenmesinin bir nedeni var Volodya. Eğer o zaman gerçekleşmezse, hiç gerçekleşmez."

"İngiliz nerede?" diye soruyor.

"Buradayım," diyorum suya. "Sorun nedir?"

"Sırplar," diye gürlüyor, alçak sesle ve yavaşça, kelimeler dilinin üzerinde    neniyormu  gibi. "Bir sıçan bana Miami'yi satın aldıklarını söyledi."

" mkansız." Neredeyse gülecektim. "Bin mil boyunca tek satıcı benim." Babam diğerlerini  ld rd   nden beri bunu biliyorum.

"*Sizden* satın alıyorsa imkansız değil."

"Ben Sırplarla i  yapmıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "D r stl   m  m  sorguluyorsun, Volodya?" Brad'e bakıyorum, ka ları benimki kadar kalkmış olmalı. Birileri ortalığı karı tırıyor. Sırp mafyasına on metrelik sopayla bile dokunmam. İ  yaptığım kişiler konusunda se iciyimdir ve tecavüzcüler benim için en alt sırada yer alır. " imdi, üçüncü m  değil mi?"

"   nc s ," diye onaylıyor. "Yarısını transfer edeceğim. Geri kalanını mallar adamlarım tarafından kontrol edildikten sonra alacaksınız."

"Peki," diyorum, en ufak bir hakarete uğramadan. Ruslarla düzinelerce anla ma yaptık. Her zaman teslim ettik. Ama babamın bana her zaman söylediği gibi, asla kimseye güvenme ve biri bana g venmedi inde de  a ırma. Ruslar ve Sırplar düşman ve on yılı aşkın bir süredir öldürmek için ateş ediyorlar. Artık ne için sava tıklarını bildiklerini bile sanmıyorum ve umurumda da değil. Birbirlerini öldürmeye devam edebilirler. İ ler böyle yürüyor. Gülümsüyorum, topuklarımın üzerine çöküyorum ve nefes veriyorum.

"Sırplar satın alıyor," diyor Brad arkamdan. "Sence birileri bizim bölgemize mi giriyor?" Benden daha endişeli görünüyor.

"Miami'ye fark edilmeden girmenin tek yolu bu tersaneden ya da Byron's Reach'ten geçmek. Biz buradayız. Byron's yedi gün yirmi dört saat izleniyor. Benim haberim olmadan bu  ehre hiçbir şey giremez."

BÖLÜM 2

GÜL

Homurdanıyor ve pantolonunu indiriyor, beceriksizce içime girerken karnı kıcıma çarpıyor. "Evet, Perry. Tanrım, Perry. Oh, lütfen, Perry. Daha sert. Evet, daha sert, Perry." Kendimi duyabiliyorum. Sesim inandırıcı geliyor ve coşku içindeymişim gibi görünüyormuş olmalıyım. Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Artık kendimi pis bile hissetmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu otel odasının lüksünden ve bu andan uzaklaştırmayı diliyorum. Nefret ettiğim bir kadın olarak kontrol edemediğim bir andan. Ama sonra, karanlığında, kendimi ait olduğum diğer tek yerde buluyorum. *Onun* yanında. İçimdeki çatışma her gün aklımı kurcalıyor, çünkü eğer bir piyon değilsem - hediyelerle donatılsam da, lüks içinde yaşasam da, bir tanrıça gibi muamele görsem de - bir tutsağım. Bir kuklayım. Kum torbası. İsteddiği her şeyin kölesi. İster cehennemde olsun, ister cennet hayaline gönderilmiş olsun, her şey benim kontrolüm dışında ve bu da hayatımın her zalim unsurundan nefret etmeme neden oluyor. Çalınan anlar hariç. Bir silah olarak kullanılmadığım ve onun işle meşgul olduğu anlar. Saklanabildiğim ve kendimi yalnız zamanın lüksüne bırakabildiğim anlar. Netflix'te istediğim her şeyi izleyebildiğim ve kendim değilmişim ve bu kahrolası dünyada kapana kısılmamışım gibi davranabildiğim zamanlar. Küvette ıslanabildiğim, bornozumla tembellik edebildiğim, abur cubur yiyebildiğim zaman. Bariyerlerimi indirip beynimi kapatabildiğim zaman. Geçici bir süreliğine de olsa istediğim ben olabildiğim zamanlar. Bu anlar nadir ve değerli. Onlar için yaşıyorum, zihnimin çarpık kısmından uzakta, derinlerde kilitli tuttuğum anlarla birlikte. Kirlenmeye karşı güvende. Ancak zamanın içinden kopup gelen bu sakın anlar bile geçici oldukları bilgisiyle lekeleniyor. Mola. Ben olmasaydım neler olabileceğine dair bir alaydan başka bir şey değil. Ama ben benim. Çarpık, hasarlı ve kapana kısılmış. Umudun ve yardımın ötesinde.

Boş boş yatak başlığına bakıyorum, kıcıma vurduğu ritmik darbeler beni sersemletiyor.

Geldiği anı biliyorum. Boğulan bir kedi gibi ses çıkarıyor ve bunu ona katılmak için bir işaret olarak kabul ediyorum, sesimi bulup çığlık atıyorum. Ve sonra vücudu sırtıma sıçrayıp beni yatağa yapııştırıyor. "Sen bir tanrıçasın," diye fısıldıyor kulağıma, teselli arayan bir çocuk gibi boynuma sokuluyor. Hafifçe gülerken ürpertimi maskeliyorum ve onu üzerimden atmak için kıvranıyorum.

"Bayanlar tuvaletine ihtiyacım var," diyorum ve o da yuvarlanıp yatağına düşüyor, hala nefes nefese ve

Terliyorum.

Kalkıp otel odasının bitişişindeki banyoya gidiyorum, kapıyı arkamdan iterek kapatıyorum ve duşu açıyorum. Aynadaki çıplak halime bakmıyorum, olduğum kadınla yüzleşemiyorum.

"şimdiden stresten arındığımı hissediyorum," diye sesleniyor ve açıklamasını küçük bir kıkırdamayla takip ediyor. Ne kadar da kolay memnun oluyor. "Motivasyonum için harikalar yaratıyorsun."

Ona, mükemmel ve sağlıklı karısının veremediğini veriyorum. Ya da vermeyeceğini. "Seni o barda bulmam gerekiyordu Rose."

Evet, beni bulması gerekiyordu. Ama kaderin bir rolü yoktu. "Ve bunu yaptığın için çok mutluyum." Spreyin altına girip ileri uzanıyorum, parmağımı cama bastırıp kaygan yüzeyde sürüklüyorum, katı sis tabakasını kırıyorum, mükemmelliğini kesiyorum. şimdi tıpkı benim gibi. Mahvolmuş.

"Umarım benim için ne kadar özel olduğunu biliyorsundur Rose." Yatak odasından gelen boğuk sesi yüzüme ironik bir gülümseme getiriyor.

Ben onun için özelim. O da benim özel *hissetmemi* istiyor. Bu yüzden onu becermeye devam edeceğim. Ama ben buraya özel hissetmek için gelmedim. Yem olarak buradayım. Karısı, kocasının Miami belediye başkanlığı kampanyasını güçlendirmek için dünyanın dört bir yanında hayır işleri yaparken onu baştan çıkarmak için buradayım. Kadın temiz giyimli. İki parçalı takım elbise. Sağlıklı. Yüzünde hiç eksilmeyen bir gülümseme.

O her şey. Ben hiçbir şeyim.

Temizleniyorum ve kurulanmak için bir havlu alıyorum, Perry Adams'ın odada konuştuğunu duyuyorum. Bir telefon görüşmesi mi?

Kapıya doğru sürünüyorum, dışarı bakıyorum ve dinliyorum.

"Ona o marinayı almalıyım yoksa ben ölü bir adamım ve kampanyam onun kanlı parası olmadan bir hiç. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama beş parasızım. Ona ihtiyacım var." Kıçı yatağa düştü, eliyle terli alnını sildi. Görünüşüne bakılırsa, artık stresli hissetmediğini tahmin ediyorum. "Brit'in cebinde olmak ideal değil, ama onunla iş yaptığını söylüyorsa, onunla iş yapıyorsun demektir. Durum bu. Byron's Reach Marina'yı ona götürmek ya da on beş milyonu geri vermek için altı günüm daha var. Para harcandı. Ne pahasına olursa olsun, Jepson'ları bir uçağa bindirip Amerika'ya geri gönderin ki sözleşmeleri imzalayabilsinler." Telefonu kapatıyor ve ben de alt dudağımı ısırarak sessizce kapıyı itiyorum. İngiliz mi? Marina mı? Perry'nin kampanyası Danny Black tarafından mı finanse ediliyor? O adamı hiç görmedim. Görmek de istemezdim. Kötü şöhretli biri. Ölümcüldür. Spor olsun diye öldürür. Carlo Black'in oğlu, görünüşe göre, babası bilinmeyen bir hastalıktan iyileşirken mafya ailesini yönetiyor. Bugünlerde beni şaşırtan pek bir şey yok ama saygın, sempatik avukat Perry Adams'ın Danny Black gibi bir adamla aynı yatakta olması?

Banyoya doğru ilerlediğini, dış fırçamı alıp ağzıma soktuğunu duyduğumda aynaya doğru ateş ediyorum. Kapı açılıyor. Yansımada ona bakıyorum. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bunu saklamaya çalışıyor ama sıkıntılı görünüyör.

"Rose." Arkama geçti, çenesini omzuma koydu. "Gitmek zorundayım."

Suratımı asıyorum, hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyorum. Bu süit lüks ve o burada seks düşkünü ahlaksız bir hayvan gibi içime girmediği zamanlarda tamamen bana ait. Kendimi şımartmakta özgürüm. Ama asla gerçekten yalnız değilim. Asla gerçekten özgür değilim. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" Soruyorum, çünkü tam olarak yapmam gereken şey bu.

"Bu akşam daha sonra döneceğim."

Çenem gerildi. "Mükemmel." Ona dönüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Dört gözle bekliyorum."

Banyodan çıkıyor ve birkaç dakika sonra süitin kapısını arkasından kapattığını duyuyorum. Şimdi o nadir ve değerli anlardan birini yakalamak için mükemmel bir zaman olabilirdi. Banyo yapmak için. Odada yemek yemek. Kanallar arasında gezinmek ve zihin uyuşturan bir şeyler izlemek. Ama . . .

Yatak odasına gidip masaya yerleşiyorum ve lambanın arkasından kamerayı alıyorum. Sonra onu arıyorum.

"Rose." Sesi, dilimin ağzımda kalınlaşmasına ve boğazımın üzerime kapanmasına neden oluyor. "Daha fazla videom var."

"Elimizde bir sürü video var. İhtiyacım olan şey bilgi. İki haftadır oradasın ve elinde seni sikerken çekilmiş görüntülerinden başka bir şey yok. Onunla dışarı çık. Herkesin içinde."

"O çok dikkatli. Görülme riskini göze alamaz."

"Bir yolunu bul."

"Ben-" Süitin kapısı çalındı ve sandalyemde dönmeye başladım. "Sanırım geri döndü." "Kapıyı aç Rose. Sana oda servisi gönderdim."

Tahtaya bakıyorum, burnumdan sessizce nefes alıyorum ki benden kaçan temkinliliği duymasın. Oda servisi mi? *Tabii ki.*

Bu adam beni *satın aldığı* günden beri bana oda servisi sipariş etmedi. Kişisel bir nedeni olmadan benim için hiçbir şey yapmadı. Bu asla değişmeyecek. Havlumu vücuduma tutarak ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum; kapıyı açtığımda tabak ve çatal-bıçaklarla dolu bir servis arabası görüyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sıraya girip *oda servisimi* getiren adama bakarak. Yumruğunu geri çekerken gözlerinin içine bakıyorum ve sonra yumruğunu sırtıma indirirken arkamı dönüyorum. Nefesim kesiliyor ve bedenim acıyı dindirmek yerine içgüdüsel olarak kıvrılıyor. On yıldır telefondaki adamın merhametine kalmıştım. Çürükler, kesikler. Acı benim sürekli yoldaşım oldu. Fiziksel olarak mı? Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Zihinsel olarak? Zihinsel olarak, bunu bilemeyecek kadar uzun zamandır bir hiçim. Sadece umutsuzluk var.

Benden beklenenin bu olduğunu bilerek doğruluyorum ve ileri dönüyorum. Hastalıklı bir minnet duygusu ya da aynı derecede gülünç bir şey. "Onu bir telefon görüşmesinde duydum," diyorum. "The Brit ve bir marinadan bahsetti. Black, Perry'nin siyasi kampanyasını finanse ediyor."

"İşte böyle," diyor, sesi karanlık ve ölümcül. "İyi çalışmaya devam edelim." Telefonu kapatır ve yardımcısı dönüp arabayı arkasında bırakarak uzaklaşır.

Tabağın kapağını kaldırıyorum.

Ve bir çocuğun fotoğrafına bakıyorum. *Benim* oğlumun. Parkta bisiklete biniyor. Bu benim için bir ödül.

Uyumluluk. Ama sonra onu gördüm. Siyah takım elbiseli adam açıkça görülüyor. *Yalnız değil. Gerçekten güvende değil.* Oğlumun güvenliği bir yanılsama, beni kontrol ettiğinin bir hatırlatıcısı. Ve ben buna uyduğum sürece oğlum güvende olacak.

Sanki neden bu cehennemde olduğumu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Yere çöküp dizlerime sarılıyorum ve acımı dindirmeye çalışıyorum. Zihinsel acıyı.

BÖLÜM 3

DANNY

Vasiyetini okumak bir haftamı aldı. Güç bulmak için bir hafta. Şu anda hala gücüm yok, ama yarım şişe viski yardımcı oldu.

Tabutu konağımızdaki kapılar gibi meşe olmalı. Kapağın içi ofis kapısının ahşap kıvrımlarına uyacak şekilde oyulmalı. Eğer öldüyse, öldüğünde ofis kapısına bakmak ister. Evindeymiş gibi hissetmek istiyor.

Onu katedrale taşımamı istiyor. Brad, Ringo, Ernie Amca ve ben. Ben ön sağdan gideceğim. Tanrı'nın duasının okunmasını istiyor. İki kez. Bir kez ayinin başında, bir kez de sonunda. Katedraldeki her bir kişinin her kelimeyi söylemesini sağlayacağım. Her iki seferde de. Eğer yapmazlarsa, kafalarına bir kurşun sıkacağım. Bana "İkinci şans yok." dediğini duyabiliyorum. Piç kurusu. *Tanrım, onu özlüyorum.*

Görünüşe göre, cemaati önceden uyarmam gerekiyor. Eğer Ernie Amca bu ironiye gülümserse, ona iki kurşun sıkacağım. Biri dizine, diğeri şakağına. Ernie Amca'nın tüm bunları okuduğunu bildiğim için kendi kendime gülüyorum.

Konuşmamı istiyor. Birkaç kelime söyle. Ve ayinden sonra kiliseye yüz bin dolar vermemi istiyor. Eğer FBI ajanları gelirse, onları haçla kalplerinden bıçaklamamı istiyor. Sayfayı çevirip okumaya devam ediyorum. Katedralin mezarlığına gömülmek ve mezar taşını yüz barış zambağının çevrelemesini istiyor. Güldüm. Garip herif. O mezarlık elli yıldan fazladır defin görmemiş.

Ama okumaya devam edince, rahiple ayarlamaların çoktan yapıldığını fark ettim. Babam pek çok şeydi ve hazırlıklı olmak en iyi özelliklerinden biriydi.

Her şey bana kaldı. İmparatorluğu, mal varlığı.

Ölümçül ünü.

Hepsi benim.

Brad içeri girdiğinde masamdaki kâğıtları bırakarak başımı kaldırıyorum. "Bir hafta oldu." Bana ne olduğunu söyledi

Zaten biliyorum, karşımdaki sandalyeye oturuyor. Aç görünüyor, öldürme çılgınlığına hazır. Sağ kolum hayvan konusunda benden sonra gelir. Bu dünyada güvenebileceğim tek adam o kaldı. Adam kaya gibi, ilk günden beri yanımda. O aileden, kuzenim, babamın ölen kız kardeşinin oğlu. Çocukken bile sadakatin ne demek olduğunu bilmezken bana sadık bir dost oldu. Benden beş yaş büyük bir çocuğu dövdüğümde suçu üstlendi, çünkü Brad polisler Carlo Black'in oğlunu ele geçirirse peşini bırakmayacaklarını biliyordu. O iyi bir arkadaşır.

"Aslında" - Tag Heuer'ime bakıyorum - "bir dakikası kaldı."

"Perry Adams'ın Vegas'tan Miami'ye bir dakikada gelebileceğini sanmıyorum." Brad bir yığın fotoğrafı masama fırlatıyor, ben de resimleri elime alıp ilk iki tanesine göz gezdiriyorum, rüşvetçi herifin poker masasında güldüğünü görüyorum. Tatmin etmesi gereken soğukkanlı bir katil olduğunu unutmuş muydu? Önünde fiş yığınlarıyla oturduğu yerde başını geriye atmış. "Görünüşe göre o da çok eğleniyor," diye düşünüyorum, resimleri bırakıp tahtımda arkama yaslanıyorum ve düşünceli bir şekilde aşk tanrısının yayını okşuyorum.

"Telefonlarıma çıkmıyor." Brad, Adams'ın yanlışlar listesine yenilerini ekler. "Onun oyunu ne?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, bir adam nasıl bu kadar aptal olabilir diye merak ediyorum. Bana Byron's Reach'i getirmek ve belediye başkanı olma çabalarını finanse etmek için paramı almak için her şeyi yapıyordu. Ve birden bire hiç umursamıyor mu?

"O marinaya ihtiyacımız var." Brad bariz olanı söyleyenlerden nefret eder, bu yüzden kaşlarımı kaldırdığımda gözlerini deviriyor. "Doğruca Jepson'lara gitmeliyiz."

"Avukatınız olmadan yasal olarak arazi satın alamazsınız. Ayrıca, ben de Adams'ın iktidarda olmasını istiyorum. On beş milyon eksikim var ve şu ana kadar onun kanına susamış olmaktan başka bir şey elde edemedim." Yumruğumu masaya vurmak istiyorum. Ama yapmadım. *Asla hayal kırıklığını gösterme*. Fotoğraflara bakıp, "Bunlar ne zaman çekildi?" diye soruyorum.

"Birkaç saat önce. Hâlâ orada. Aria'nın güvenliği tarafından onaylandı."

Ayağa kalktım, ceketimi düzelttim. "Jeti hazırlayın."

BÖLÜM 4

GÜL

Elbise benim zevkime göre değil ama onun hoşuna gidiyor. Kısa. Açık. Straplez. Karısının giyeceği gibi değil. Ya da *giyebileceği*.

Bu tarz, uzun boylu bedenimin içinde kendini rahat hissedeceği bir tarz olmaktan çok uzak, çünkü 1.80 boyumla kısa bir elbise üzerimde ortalama bir kadından daha kısa duruyor. Rahat hissetmek için burada olduğumdan değil. Sadece buradayım. Kırmızı bir elbiseyle. Nefret ediyorum. Orosu diye bağıyor. Ama ben buyum.

Ateş kırmızısı kesinlikle benim. Kendime bunu söylemeye devam edeceğim. Kontrolüm dışında olan bir şeyi kabullenmenin bir yolu bu. Tüm hayatım kontrolüm dışında, ama bu kırmızı? Bu rengi ben seçerdim. Bronz tenime ve maun rengi saçlarıma karşı, bu renk benim rengim için yapılmış gibi görünüyor. Öyle de olabilir. Perry Adams bana gelince parasını cömertçe harcıyor. Ama ben onun parasını istemiyorum. Hediyelerini, ilgisini ya da terli vücudunun bana çarpmasını istemiyorum. Burada olmak istemiyorum ve Nox istediğini alır almaz gideceğim. En azından Perry Adams'tan uzakta. Bir sonraki hedefimin kim olacağını kim bilebilir? Şimdi beni vatanıma geri getirdi, onun için olasılıklar sonsuz.

"Muhteşem görünüyorsun Rose."

Kulağıma bir pırlanta takarken aynaya bakıyorum ve onun çok sevdiği gülümsemesini çağırıyorum. "Teşekkür ederim." Dönüyorum ve sırtımı Perry'nin Aria'daki otel süitindeki şifonyere dayıyorum. Kendine özgü lacivert takımlarından birini giyiyor. Güç takım elbisesi, o öyle diyor.

Yaklaşıyor ve görünmez bariyeri çabucak bulup aşağı çekiyorum, böylece bana dokunduğunda ürpermeyeceğim. Parmağının ucu ön kolumun üzerinde duruyor. "Ben işimi hallederken senin tek başına dışarıda olman konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

Perry Adams aptal bir adam değil. Vegas'ta en iyilerle kumar oynarken, diğer siyasi tiplerle sürtüşürken ona eşlik etmem için ısrar etti, ancak bu süitin dışında birlikte görülmeyeceğiz. Ama yakın olduğumu bilmek istiyor. Gündüzleri hukuk savaşlarıyla meşgul olup geceleri Miami belediye başkanlığını hedefledikten sonra kendisini daha da güçlü hissetmesi için beni becermesi gerekiyor.

Belki de sahiplenici olduğu için buradayım. Beni izleyecek kimsenin olmadığı Miami'ye dönmemi istemiyor. Yirmi beş yaşına daha yakın biriyle tanışabileceğim bir yere. Bekar biriyle. Bu fikre içimden gülüyorum. Bu çok saçma bir düşünce. Eğer ayak bileklerime bağlı bir ağırlıkla boğulacak gibi hissedersen, kendi sırtımdan biriyle tanışma fikrini düşünebilirim. Uzun zaman önce hayatımın bu olduğunu kabul ettim. Güzel görünmek. Bana söyleneni yapıyorum, çünkü başka seçeneğim yok. Hayatta kalmamın, işlevimi yerine getirmemin tek yolu bu ve artık tek bildiğim bu. Hayatım artık bana ait değil ama en azından hala nefes alıyorum. Ve en azından oğlum güvende.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor Perry, göğsünü önüme bastırarak, dudakları boynumda. "Haftalar önce seni bulana kadar hayatımda sana ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ve seninle düzgün bir şekilde birlikte olamamaktan nefret ediyorum. Ama anlıyorsun, değil mi Rose?"

"Anlıyorum." O boğazıma ıslak öpücükler kondurup emerken ben gözlerimi kapatıyorum. "Seni maça geç bırakmak istemeyiz." Perry Adams hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da çabukluk konusunda çok titiz olduğudur. Kumarhane katına varmak için on dakikası var.

"Beni bu kadar iyi tanımana bayılıyorum."

Çünkü seni bu kadar iyi tanımak benim işim, diye düşünüyorum ama nereden geldiği belli olmayan cömert bir gülümsemeyle "Tabii ki" diyorum. Sözde bana aşık olan bir adam için *beni* çok iyi tanımıyor. Gülümsemelerin sahte olduğunun farkında değil. Orgazmlar sahte. Tüm hayatımın sahte olduğunu bilmesine imkan yok. Ben sadece rüzgarın nereye gideceğini kontrol ettiği bir yuvarlanan otum. Güçlü bir rüzgar. Görünmez bir güç. *Şeytan.*

"Hazır olduğunda Terrance seni aşağı indirecek." Perry çekildi ve elimi tutup üstünden öptü. "Ve merdivenlerden inmek yok." Bir kaşını kaldırıp sırtıma uzanıyor ve oradaki çürüğü ovuyor.

"Sadece biraz sakarım." Hafifçe gülümsedim. "Önemli değil."

"Kendini fena hırpalamışsın. Bir hafta oldu ve hâlâ morarmışsın." Bir telefon alıp gösterişli süitten çıkmadan önce bana bir öpücük daha veriyor. Giderken "Yeni bir yatırımcımız var" dedi ve ilgimi çekti. *Öyle mi?* "Black'e borcumu ödemek için bana para bulacaklar. İngiliz gidip kendini becerebilir."

Perry'nin yeni bir destekçisi mi var? O gider gitmez cep telefonumu arıyorum, bu haber üzerine aramam gerektiğini düşünüyorum. Ama Terrance öksürerek dikkatimi çekiyor ve ayaklarımın yanındaki topukluları işaret ediyor. *Sonra,* diyorum kendime. Daha sonra ara.

Onları giyiyorum, beni 1.80'e yaklaştırıyor. Perry Adams ateşle oynuyor ve görünen o ki tek alev ben değilim. Danny Black siktirip gidebilir mi?

Alt kata indiğimizde bana bara kadar eşlik ettiler ve bir kadeh şampanya verdiler. İyi mal. Uzaktan Perry'nin blackjack masasında, hepsi de belli ki politikacı olan çeşitli adamlar tarafından ilgiye boğulduğunu görüyorum. Gülümsüyor, her şeyi yalayıp yutuyor - sırtına vuruluyor, iyi dileklerin saldırısını kucaklıyor. Söylentilere göre şimdiden kazanmış sayılır, son birkaç haftadır yürüttüğü kampanya büyük bir başarıya ulaşmış. Miami onu seviyor. Ama Black siktir olup giderse, onu kim finanse edecek?

Şimdi mi?

"Fazla uzağa gitme. İşi bittiğinde seni görmek isteyecektir," diye homurdanıyor Terrance ve ben ona bakıyorum. Bana kaşlarını çatmıyordu, ama dostça da davranmıyordu. Benden hoşlanmıyor. Hislerimiz karşılıklı. Patronlarının eşlerini aldattığını görenlerin her zaman fahişeyi suçlaması çok ilginç. *Hiçbir zaman* erkeğin kendini kontrol edememesi ya da yeminine saygı duymaması sorgulanmıyor.

Terrance kalabalığın içinde kayboldu ve beni tek başıma bıraktı. Dolaşmaya çıkabilirim. Bazı yerleri görebilirdim. Ama bu işimin bir parçası değil. Halkın içinde olmanın bir yararı yok, çünkü Perry'nin güç yarışını riske atmadan ya da onu kızdırmadan onunla birlikte görünemem. Ama dolaşabilirim, gözlemleyebilirim, arka planda kalabilirim. *Bir şeye* ihtiyacım var. Bir şeyim var - Perry'nin yeni bir yatırımcısı var gibi görünüyor- ama daha fazlasına ihtiyacım var. Perry'nin hayatından çıkmam gerek. Tanrım, Nox bana daha ne kadar aşık metres rolü oynatacak? Adams tüylerimi diken diken ediyor. Nox'a fotoğraf ve video kayıtlarını verdim. Ona duyduklarımı anlattım.

Perry'nin oturduğu masaya doğru yavaşça ilerlemeye başladım, ama Terrance'ın bileğine doladığı eli beni durdurdu. "Çok yaklaşma," diye uyarıyor. İçimi çekiyorum, gözlerimi etrafta gezdiriyorum. Çok hareketli. Gürültülü. Neredeyse telaşlı. Aria'nın kumarhane katı sağır edici.

Ve aniden, öyle değil.

Birdenbire iğne atsan yere düşmez.

Birdenbire, sanki biri hayatı durdurma düğmesine basmış gibi.

Herkes sessizliğe gömülür. Herkes durur. Herkes aynı yöne bakar. Ve herkes gözle görülür şekilde gerilir.

Bardağımı dudaklarıma götürerek kaşlarımı çatıyorum, dikkatlerini çeken şeyi bulana kadar bakışlarını takip ediyorum. Omurgam düzleşene kadar yuvarlanıyor, bardağım bir parça alçalıyor.

Her açıdan dört tane ağır süvari tarafından kuşatılmış durumda ve bakışlarımın uzun boylu, takım elbiseli gövdesinde dolaşmasına izin vererek yutkunuyorum. Vücudu ölümcülünden başka bir şey değil. Aurası bir uyarıdan başka bir şey değil. Keskin, tehlikeli, buz mavisi gözleri, kalabalık onun geçmesine izin vermek için hareket ederken alanı tarıyor. Denizin yarılması gibi. İsa'nın eve dönüşü. Ve yüzü . . .

"Siktir," diyor Terrence yanımdan, dikkatimi ona çekerek. Ceketinden aceleyle cep telefonunu çıkarıp arıyor. "İngiliz burada," diyor karşıdaki kişiye.

İngiliz mi? Gözlerim herkesin dikkatini çeken adama kaydı. Melek yüzlü suikastçı mı? Danny Black mi? Onun kim olduğunu öğrendiğimde, çevredeki herkesin yaptığı şeyi yapmam gerektiğini anlıyorum. Titreyerek. Ama titremiyorum. Kendime korkma izni vermeyeli uzun zaman oldu ve şu an karşımdaki adam beni korkutamıyorsa, hiçbir şey korkutamaz. Danny Black hakkında fısıltılar duydum. Onun etkisi. Gücü. İşe acımasız ve gaddar yaklaşımı.

Ama kimse onun güzel olduğunu söylemedi.

Şampanyama bakıyorum ve bardağın kenarına sıçradığını fark ediyorum. Bunun, olmayan korkuyla aniden titrediğim için olmadığının gayet farkındayım. Belli ki titriyor olmalıydım.

herkesle birlikte onun varlığında topuklarımda. Ama onun yerine, kendimden geçtim. Başka bir sebepten dolayı titriyorum.

Titreyerek nefes veriyorum, kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum. Perry'ye yaklaşıırken onu inceliyorum ve sevgilime hızlı bir bakış, buradaki herkesten çok onun titrediğini doğruluyor.

İngiliz durdu, bir eli cebinde, diğer elini siktiğim adama doğru uzatmıştı. Perry farlara yakalanmış bir tavşan gibi görünüyor. *Danny Black gidip kendini becerebilir mi?* İçimden gülüyorum. Terrance'ın dikkati dağılınca, neler olacağını duymak için ilerliyorum. Ne söylenecek? Tanrım, Nox'a gerçekten muazzam bir şey teslim edersem, bu sefer oğlumun bir fotoğrafından fazlasını alabilirim.

"Bu ne sürpriz," diyor Perry, Brit'in elini tutarken etrafına bakınarak.

"Güzel bir sürpriz, Perry?" İngiliz çok havalı. Hem de çok havalı. Tehlikeli bir soğukkanlılık.

"Elbette." Perry onu kenara çeker ve birkaç dakika konuşurlar, Adams düpedüz dehşete düşmüş görünürken, Britanyalı vurdumduymaz görünmekten başka bir şey yapmaz. Ne gördüğümü bilecek kadar uzun süredir bu tür insanların arasındayım. Hayatından korkan bir adam ve onu almaktan çekinmeyecek bir adam görüyorum. Belli etmeden yaklaşabildiğim kadar yaklaşıp dinliyorum.

"Sabırsızlanmaya başlıyorum," diyor Black, çenesi gergin.

Perry ırkılıyor ve gözlerim kenetlenmiş ellerine kayıyor. İngiliz'in tutuşu acımasız görünüyor, Perry'nin eti kan akışının azlığından bembeyaz. Perry kendinden emin görünmeye çalışarak, "Korkarım artık seninle iş yapamayacağım," diyor ama ben biliyorum. Sadece biliyorum. "Yasal olmak zorundayım. Başka seçeneğim yok. Sana her kuruşunu geri ödeyeceğim," diyor ve Black'in elini çekip avuç içini yukarı çevirmesine neden oluyor. "Hayır, hayır," diyor Perry, elini hafifçe sallayarak. "Burada olmaz. Şimdi olmaz."

"Şimdi istiyorum."

"Cebimde on beş milyon taşımıyorum."

"Beni duyduğunu sanmıyorum." Black, Perry'nin bakışlarındaki ölümcüllüğü yakından görebilmesi için biraz eğiliyor. "Onu şimdi istiyorum."

"I . . . Ben . . . Şu anda yok. Tam şu anda değil."

İngiliz başını sallıyor, düşünceli, korkutucu boyuna yükselirken bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor. Adams'ı kaç parçaya böleceğini hesapladığı sonucuna varıyorum. "O zaman bunun için oynamalıyız."

"Ne?" Perry dehşete düşmüş görünüyor.

Black poker masasını işaret ediyor ve adamlarından birinin sırtıttığını fark ediyorum. "Oynuyoruz." Kocaman bir gülümsemeyle Perry'ye yolu göstermesini işaret ediyor. "Dümdüz, eski moda kumar. Kazanırsan borcun burada ve şimdi silinir. Başka iş yok. Ben kazandım ..." Tekrar eğilip ağzını Perry'nin kulağına dayıyor.

Sevgilim bembeyaz oldu. Kaybederse, ölür.

"Ama berbat bir oyuncu olduğun biliniyor," diye mırıldanıyor Perry. Korku yüzüne yerleşmiş. Saf, çiğ korku. Ve eğer kendim görmeseydim, muhtemelen Perry Adams'ın

Bu bakışa sahip. Avukat olarak bir köpekbalığıdır ve başarısını astlarının üzerinde tutmakta bir sakınca görmez. Her zaman ukala. Her zaman kendinden emin. Şu an hariç.

"O zaman endişelenecek bir şey yok." Black masaya doğru ilerliyor ve rahatlıyor, Perry de onu takip ederken zorlukla düz yürüyebiliyor, etraflarında meraklı bir kalabalık oluşuyor. Bu kalabalığın içinde ben de varım ve Perry ile adamlarının dikkatinin dağılmasından en iyi şekilde yararlanıyorum. Belli ki şu anda benim gibi küçük bir fahişeden daha büyük sorunları var. Ama sonra Perry beni insan kalabalığının arasından buluyor ve beni uyarmasını beklerken, onun yerine bana küçük bir gülümseme veriyor. Sanki *o halleder* gibi. *Endişelenme*.

Endişeli değilim. Büyülendim.

Kumarhanenin müdürü içeri girer, Danny Black ve ekibini özenle ve memnuniyetle karşılar. İçimden bir ses bunun çok para yatırılacağı için olmadığını söylüyor.

En iyi manzarayı görebilmek için masanın diğer tarafına geçiyorum. Onu. Alnı çok çizgiliydi. Gözünün hemen altından dudağının üstüne kadar uzanan bir yara izi var. Bakışları keskin ve delici.

Ve tamamen büyüleyici.

Hayatımda gördüğüm en tehlikeli görünen adam.

Ve sanki birinin onu incelediğini hissetmiş gibi başını kaldırıp bakıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bir adım geri atıyorum ve ölü bedenim canlanıyor gibi oluyor. Sonra kolum Terrence tarafından neredeyse yuvasından çıkarılıyor ve ona bakıyorum, biraz boş. "Sana uzak durmanı söylemiştim," diye hırlıyor ama ikimiz de olay çıkarmadan beni sürükleyemeyeceğini biliyoruz. Böylece beni bırakıp Perry'ye doğru yürümeye başladı. Danny Black'in varlığı kampta büyük bir paniğe neden oldu ve bu konuda gülümsemeden edemiyorum.

Gözlerim tekrar masaya kayıyor. Hâlâ beni izliyor, işaret ve orta parmağı arasında yuvarladığı bir çiple oynarken bakışları yüzümde geziniyor. Vücudum alevler içinde kalıyor. Boş yüzü yavaşça benden uzaklaşırken yutkunuyorum, eli önüne dağıtılan kartlara uzanıyor. Gözlerinin kaybolması bana garip bir şey yapıyor. Sıcak gözler gibi değiller. Aslında, şimdiye kadar gördüğüm en soğuk gözler. Katilin gözleri.

Bacaklarım biraz güçsüzleşince yakındaki bir tabureye oturup maçın başlamasını ve Perry'nin gergin gözlerini sürekli Black'e çevirmesini izliyorum. Onunla şakalaşmaya çalışıyor. Birkaç espri yapmaya çalışıyor. Taş gibi soğuk katilin buzlarını eritmeye çalışıyor. Ama işe yaramıyor. Danny Black metanetini koruyor, tek kelime etmeden elini oynuyor.

Tüm oyun boyunca Black'in yüz ifadesi hiç bozulmuyor ama Perry'ninki oynadığı her elde daha da endişeli bir hal alıyor. Perry, Black'le arayı açıyor ama krupiye Britanyalı'nın fişlerini Perry'ye doğru her ittiğinde Perry'nin sınırları daha da geriliyor, alnı terden kayganlaşıyor. Kalabalık, ellerin gösterildiği zamanlar dışında çoğunlukla sessiz bir şekilde izliyor. Kalabalık kartları her gördüğünde, Britanyalı kaybettiğinde mırıldanan soluklar duyuluyor. Her seferinde içkisinden soğuk bir yudum alıyor. Ve her seferinde, Perry alnını siler.

Ve Black'in pokerde dövülmesini izlediğim her saniye, gözlerimi ondan zar zor ayırıyorum. Çünkü yapamam.

Oyun sona erdiğinde Black ayağa kalkar ve içkisini toplar, görünüşe göre masanın kendi tarafından diğer tarafına geçen fiş dağlarından rahatsız olmamıştır. Perry de hızla yerinden kalkar ve kalabalık dağılırken masanın etrafından dolanarak Black'in yanına gider. Yeni kazanmış bir adama göre, hâlâ hayatta olduğu için pek de memnun görünmüyor.

"Yani bu kadar mı? Ödeştik mi?" Perry soruyor.

Black durup içkisini geri atarak Perry'ye bakınca merakım artıyor. "Kare mi?" diye soruyor, bardağını ona doğrultarak.

Perry masaya bakar. "Ben kazandım."

"Tabii ki sen kazandın. Pokerde bok gibiyim." İngiliz yaklaşıyor, neredeyse hırılıyor. "Beni öylece bırakıp gidebileceğini mi sanıyorsun? Sonuçlarına katlanmadan?" Ses tonundaki zehir kesici. "Bana hâlâ on beş milyon borçlusun, Perry." İngiliz aksanı tüylerimi ürpertiyor, her kelimesi açık ve net bir şekilde söyleniyor. Tehditkâr bir şekilde. Bir tehdidi, dört gözle beklenecek iyi söylenmiş bir vaat gibi gösteriyor. "Az önce bir onluk daha kaybettim. O onluk az önce yirmiye dönüştü." Black, fişlerinin hâlâ Perry'nin tarafında durduğu masayı işaret ediyor. "Buna rahatsızlık parası diyelim, çünkü Vegas'a uçup sana yükümlülüklerini hatırlatmak benim için çok rahatsız edici oldu." Gözleri daha da tehlikeli bir hal alıyor. "Şimdi bana otuz beş milyon borçlusun. Otuz beş milyonun var mı?"

Perry'nin gözleri büyür. "Hayır. Tanrım, hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Black tepside bir içki daha alır. "Lanet olası marinayı istiyorum, Perry. Ve *ben* onları serbest bırakmadıkça kimse benden uzaklaşamaz."

Perry'nin gözleri kısa süreliğine kapanır, içinde bulunduğu durum onu derinden sarsar. Danny Black'le ilişkiye girerken ne düşünüyordu ki? Adams saygın bir avukattır. Ya da *öyleydi*. "Marina." Yutkundu. "Olacak. Lütfen, sadece biraz daha zaman."

İngiliz gülümsüyor. Sahte, neredeyse şeytani. "Elbette, sana zaman vereceğim." Perry gözle görülür bir şekilde rahatlar. İçkisinden bir yudum daha alıyor. Neden bilmiyorum. Ben bile bir bit yeniği olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ederim." Perry gülümsüyor ve bu kadar aptal olduğu için ona bağırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bu yüzden buradayım. Çünkü o lanet olası bir aptal.

İngiliz, Perry'nin omzunu tokatlar. "Sorun değil, dostum." Sonra kadehini bana doğrultuyor, gözleri ölümcül bir patlamayla bedenime iniyor. Beni içine çekerken içim burkuluyor. Demir bakışları beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Yara izi nabız gibi atıyor, sanki ölümcül ruh hali ona hayat veriyor. Şu anda beni izlerken kendimi hiç olmadığım kadar çıplak hissediyorum. "Kadın," diyor Black, aksanı zengin ve pürüzsüz. "Kim o kadın?"

Kıpırdamıyorum, elimdeki bardak tutuşumun gücüyle çatlama tehlikesi geçiriyor. Perry bana döndü, rahatlığı kaybolmuştu. "O mu?" Bana beni tanımıyormuş gibi bakıyor ki bu beni incitmemeli çünkü tanımıyor. "Onu daha önce hiç görmedim."

"O zaman onu almamın bir sakıncası yok." Black gözlerini gözlerimden ayırmıyor, bakışlarındaki soğukluk elbisemin kumaşını yiyip bitiriyor, tenime ulaşıyor. Ama etim soğumuyor. Yanıyor.

İngiliz bana doğru gelmeye başladı ve zihnim ayaklarımın geri gitmesini talep etmesine rağmen olduğum yerde kaldım.

am. Hareketsiz. Gözleri tarafından felç edildim.

Bana ulaştığında, neredeyse göğüs göğüse geldik. Zihnim dönüyor. İçim sıkıştı. Hâlâ korku yok. Sadece karşımdaki tehlikeli, güzel katile karşı tam ve mutlak bir hayranlık. Gözlerimi onunkilerden ayırmamak için çenemi kaldırıyorum ve dudak çizgisinden biraz önce yara izinin bittiği yerde, ağzının kenarında küçük bir kalkma fark ediyorum. Dünya dışı dudakları var. Binlerce ölüm emri vermiş dudaklar ve bir kadını zevkten ölene kadar öpebileceğini hayal ettiğim dudaklar.

Çenemi daha yukarı kaldırıyorum ve ağzı daha da seğiriyor. Beni okudu. Çekiciliğimi hissetmiş. Çenem geriliyor, düşüncelerimi açığa vurduğum için sinirleniyorum.

Beni almak mı istiyor? Neden? Burada oturdum, sessiz, uzakta. Perry Adams'la yatakta olduğumu, Black'in işine yaradığımı gösteren hiçbir ipucu vermedim. Ya da . . .

Terrance'a bakıyorum, burun deliklerinin açıldığını görüyorum. Bu onun suçu. Beni yakaladı, tehdit etti ve Danny Black bunu kaçırmadı. Aptal herif. Gidemem. Bu hayatımın değerinden fazla. Ama yine de akli başında hiç kimse Danny Black'i reddetmez.

Gözleri hâlâ benimkilerde olan Black bileğimi alışık olduğum acımasız bir güçle kavıyor, parmaklarını moraracağımı bildiğim noktaya kadar etime geçiriyor. İrkilmiyorum. En ufak bir acı belirtisi göstermiyorum. Muhteşem dudaklarını boyayan alaycı bakışa bakılırsa, tepkisizliğimi eğlenceli buluyor. "Gel." Beni çekiştirmeye başladı.

Perry aniden önümüze çıktı, ve dört adam daha. Hepsi Black'in adamları. Hepsi ellerini kalçalarına dayamış, silahlarının pahalı takım elbise ceketlerinin arkasında saklandığını biliyorum.

İngiliz başını eğiyor. "Onu tanımıyor musun?"

"Tanıyorum," diye fısıldıyor Perry, gözleri etrafta gezinirken. "Onu tanıyorum."

Black eğilip yüzünü Perry'ninkine yaklaştırıyor. "Marinada. O zamana kadar onu tanımaya çalışacağım."

Perry, Black'in adamlarından biri tarafından yolumuzdan çekildi ve Black'in bileğimdeki tutuşu gevşemiş olsa da hâlâ sağlamdı. Adamları tarafından her açıdan kuşatılmış bir halde asansörlere ulaştık. Onunla mücadele etmiyorum. Neden olduğundan emin değilim. Belki de kontrolüm dışındaki güçlerle mücadele etmemeyi zor yoldan öğrendiğim içindir. Danny Black kesinlikle benim kontrolüm dışında bir güç. *Herkesin* kontrolü dışında bir güç.

Asansöre binerken elini bileğimden elime geçirdiğinde aşağıya bakıyorum. Sonra gözlerini üzerimde hissettiğimde yukarı. Soğuk mavi taşlar aşılmaz tenimin derinliklerine batıyor. "Kavga yok mu?" diye soruyor. Benimle ilk kez doğrudan konuşuyor ve İngiliz aksanı karnımın içindeki çırpınmayı yavaşlatmak için hiçbir şey yapmıyor. Hastalık hastasıyım. Öyle olmalıyım. Bu hayvanı neden çekici bulduğumun tek cevabı boktan hayatım. Kendime çok kızgınım. Çekiciliği zorlamak, insanları kandırmak için hep çok çalıştım. Şimdi de bir adamı, ondan *hoşlanmadığıma* inandırmak için çok çalışıyorum. Bu tam bir felaket.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp önümdeki adamın sırtına bakıyorum ve asansör bizi otelin en tepesine taşıırken hiçbir şey söylemiyorum. Çıkıyoruz, etrafımız hala adamlarıyla çevrili. Dikkatli bir şekilde

herkes yerini biliyor. *Herkes* yerini biliyor. Ben hariç. Ne yapmam gerekiyor?

Ancak onun süitinin güvenliğine girdiğimizde dağılıyorlar, ana mekânın dışındaki bir odaya gidiyorlar ve beni Black'le baş başa bırakıyorlar. Bir dolabın yanına gidip kendine bir içki koyarken onu izliyorum. Buzun bardağa çarptığını duyuyorum. Sıvının bardakla buluşma sesini. İçkisini çevirip bana dönerken buzun hipnotik şingirtısı viskiyle karışıyor. Şimdi, odanın sert ışığında, sadece tehlikeli derecede yakışıklı değil. Ölümcül derecede yakışıklı. Siyah saçları ve soluk mavi gözleri tam bir tezat oluşturuyor ama mükemmel bir kombinasyon, bronz teni düzgün, koyu kirli sakallarla tozlanmış ve yara izi daha belirgin. Daha derin. Gözleri ölü gibi. Soğuk ve ölü. Ama donukluğun ötesinde bir sıcaklık hissediyorum. Beyaz ateş.

Bana doğru kayıtsızca yürürken, bakışlarımı tutarak içkisini yudumlamaya devam ediyor. Sonra tekrar yaklaşıyor ve ben onun kadar soğukkanlı kalmaya kararlı bir şekilde çenemin bir kez daha gerildiğini hissediyorum. İçkisinden bir yudum alıyor ve beni gergin boğazından başka tarafa bakmaya zorluyor. Ama gözlerimi sadece birkaç santim yukarıya, onunkilere doğru hareket ettirebiliyorum ve onu ağzında bir buz küpünü yuvarlarken beni incelerken buluyorum. Sıcak ve soğuk. Ateş ve buz. Birbirinden çok farklı iki şey mükemmel bir şekilde bir araya geliyor. O ateş. Ve o da buz.

Sonra küpü çıtırdatıyor, sesi sessizlikte kulakları sağır ediyor. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun.

bilmek istiyorum," diyor, sesi alçak ve nüfuz edici. "Kimi?"

O kadar hızlı hareket ediyor ki, elinin havada süzülerek yanağıma doğru ilerlediğini ve avucunun yüzüme çarparak acımasız bir tokat attığını fark edemiyorum. Başım sarsılıyor ve hatırlayabildiğimden beri ilk kez vurulmak canımı acıtıyor. O bunu bilemez çünkü bağırıyorum. Ürkmedim ya da yanan yanağımı tutmadım. Sadece ona bakıyorum ve yüzünde bilmiş bir gülümsemenin belirmesini izliyorum. Bu gülümseme gerçektir. Kendiniz şahit olmasaydınız bu sert yüzün neler yapabileceğini asla bilemeyeceğiniz bir gülümseme. Ve içimden bir ses pek fazla insanın tanık olmadığını söylüyor.

Hafifçe başını sallıyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. "Tokatla beni," diye emrediyor, sadece deli bir insanın görmezden gelebileceği bir talep ve otoriteyle dolu. Belki de boş olduğum kadar deliyim de.

Başımı sallıyorum, o da eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Tokatla beni," diye fısıldıyor, bu sessiz ses bir önceki emrindeki talepten yoksun değil, ama aynı zamanda şimdiye kadar mırıldanılmış en erotik emir gibi geliyor.

"Neden?" Kulağıma ince nefesler üflerken gözlerimi kapatarak nefes alıyorum. Her nefes veriş zihnime sızıyor ve sahip olduğum diğer tüm duyuları ateşliyor gibi görünüyor. Aşırı tetikteyim. Tanrım, şu anda hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum ve böyle hissetmem çok saçma. Adamın her tarafı ölümle boyanmış.

Geri çekiliyor ve parmak ucunu alev alev yanan yanağıma koyarak ateşin içinden bir çizgi çiziyor. "Çünkü sana öyle söyledim." Bir adım geri çekilip bana mükemmel bir mesafe bırakarak kadehini kaldırıyor. "Yap şunu."

Neden bilmiyorum ama beni kandırdığını sanmıyorum. Ona vurursam beni eşek sudan gelinceye

kadar döveceğini sanmıyorum. Beni çözmeye çalışıyor. Bu yüzden daha önce yapmaya cesaret edemediğim bir şey yaptım. Bir adama vurdum ve bunu

Karşılığında acımasızca cezalandırılacağımı hiç düşünmeden. Kolum onunki kadar hızlı hareket ediyor, vuruşum isabetli ve sert. Sanki bir ömürlük stres omuzlarımdan kalkıyor, milyonlarca tokat bu an için saklanmış gibi. Sanki buna benim kendimden daha çok ihtiyacım olduğunu biliyor.

Tokadım sağır edici, avuç içim teninde patlıyor. Ve acıttığı için değil. Ama çünkü .

. . temas. Bir milimetre bile kıpırdamadı. Duvara çarpmış gibiydi ve benim yüzüme tokat attığında verdiğim tepkinin aynısını verdi.

Hiç tepki yok.

Elimi geri çekerek bir süre birbirimize bakıyoruz, sonunda içkisinin sonunu bitirene kadar gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Tıpkı eskiden tanıdığım biri gibi," diye mırıldanıyor.

Bilmecesi beni sinirlendiriyor. Yine de çok iyi olduğum şeyi yapıyorum: duygularımı gizliyorum. Yine de merakıma engel olamıyorum. "Marinayı neden bu kadar çok istiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Beni güvence olarak aldığınıza göre, bunun beni ilgilendirdiğini söyleyebilirim." Bu cüretin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Şeytanın avukatlığını yapıyorum.

Gözleri parlıyor, sanki cehennem tam orada, derinliklerinde olabilirmiş gibi. Muhtemelen öyledir. "Becerdiğim son fahişeyle iş konuşmam."

İçime çektiğim nefesi zor tutuyorum. "Benimle yatmadın," diyorum ve onu gülümsetmekten başka bir şey yapmıyorum. Muhtemelen diğer etiketini reddetmediğim gözünden kaçmamıştır. Fahişe. Evet, öyleyim.

"Bunu değiştirmek ister misin?" diye sorar. "Hayır."

"Yalancı." Eli bir saniye içinde boğazıma dolanıyor ve ondan bir saniye sonra, muhteşem dudakları neredeyse benimkilere degecek şekilde duvara yaslanıyorum. Uzanıp tadına bakmamak, hayatımda ihtiyaç duyacağımı düşündüğümünden daha fazla irade gerektiriyor. Boynumu tutuşu sert değil. Gayet rahat nefes alabiliyorum.

Ama yapamam.

Kalçalarını öne doğru esneterek pantolonunun arkasındaki durumunu hissetmemi sağlıyor. "O tatlı amcığına sikimi sokarsam Perry ne hisseder?"

Sikeyim.

O katı. Zonkluyor.

Kararlı zihnim az önce ne sorduğunu hatırlamaya çalışarak birkaç dakikalığına karmakarışık oluyor. Perry nasıl hissederdi? Yıkılmış. Onun olduğumu sanıyor. Ama değilim. Ve Danny Black'in de olamam, *hiçbir şekilde*. Beni ne kadar tahrik etmiş olursa olsun. Bu berbat bir şey. O duygusuz. Zalim. Hiç bir erkeği arzulamadım. Hiçbir zaman varlığımın her zerresiyle bir erkeğin sırf ben istediğim için beni becermesini dilemedim. Hep zorunluluktan ya da zorlandığım için yaptım. Ama şimdi. Oh, şimdi. Geriye doğru. Karşılaştığım onca erkek arasında en çok bundan korkmalıydım. Ama artık hissettiğim tek korku oğlum için duyduğum korku. Sadece nasıl hayatta kalacağımı ve onun hayatta kalmasını nasıl sağlayacağımı biliyorum. Ve hayatta *kalacağım*.

İstemedenden de olsa Black'e tepki veriyorum. Sadece onun görmesi için dışsal olarak değil, içsel olarak da hissetmem için. Ben *hissetmiyorum*. *Duygularla* ne yapacağımı bilmiyorum. Saklamaya çalışıyorum ama beni boğazımdan tuttuğu avucuna karşı yutkunmalarımı fark ettiğinden hiç şüphem yok.

Sonunda beni serbest bırakıyor, uzaklaşıyor ve istemediğim bir alan açıyor. Sonra dönüp gitmeden önce yüzünde yavaşça oluşan bir gülümseme yayılıyor. Gitmeyi başarması beni şaşkına çevirdi, çünkü bunu yapabilseydim lanetlenirdim. Beni felç etti. Aramızdaki enerji

Hayır.

Odanın etrafına bakıyorum, merak ediyorum... *şimdi ne olacak?* Cevabım çabucak geliyor. Çantamı açıyorum ve telefonumu alıp Nox'a Perry'nin yeni bir fon sağlayıcısı olduğunu ve Black'in onu fidye için tuttuğunu bildiriyorum. Bir de Perry marinayı teslim edene kadar güvenlik olarak alındığımı.

Rehberimde "Anne "yi buluyorum ama başparmağım arama simgesine gelmeden telefonum elimden kapılıyor. Kafamı kaldırdığımda Black'in ekrana baktığını görüyorum ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Annem mi?" diye soruyor. "Senin için endişelenecek mi?" "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Birkaç dakikasını telefonumu karıştırarak geçiriyor, arada bir bana bakıyor. Yüzüm hiç değişmiyor. Endişelenmiyorum. Bir şey bulamayacak. Sonra telefonu cebine sokuyor ve ben birden *çok* endişeleniyorum.

"Telefonumu mu alıyorsun?" *Kahretsin*. Hayır, alamaz. "Ben senin tutsağın mıyım?"

Daha da yaklaşıyor, nefes nefese kalıyorum ve karnım deli gibi dönüyor. Yutkunuyorum. Geri çekiliyorum. Ve o kazandığım mesafeyi kapatıyor, yüzü yaklaşıyor, yaklaşıyor ve yaklaşıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallayarak.

Black hemen ilerleyişini durduruyor ve bana bakıyor. Ne olduğundan emin değilim. Sonra dönüp uzaklaşıyor ve ben nefes veriyorum, normalde sabit olan sinirlerim bozuluyor. "Sana misafirim diyelim." Kapının kolunu tuttu ve dışarı çıktı. "Kulağa daha insancıl geliyor."

Gözden kaybolur kaybolmaz yatağa uzandım.

Lanet olsun. Şimdi ne olacak?

BÖLÜM 5

DANNY

Kahretsin, bu planın bir parçası değildi. İkinci bir şans yok ve sevgilisini almak ikinci bir şans. Kederimi suçluyorum. Ve o marinaya ve Adams'ın gücüne ihtiyacım olduğu gerçeğine. Tanrım, Adams'ın bana haksızlık eden tüm erkeklerin toplamından daha fazla şansı oldu. Ama o marinaya *ihtiyacım var*.

Terastaki sandalyeye geri gömülüyorum, ona değil işime odaklanmaya çalışıyorum. Lanet olası adını bile bilmiyorum. O kart masasına oturduğum an, gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Birçok gözün üzerimde olması alışılmadık bir şey değil ama bu sefer bakışlarda korku hissetmedim. Tenim soğuk değildi. Alev alev yanıyordu. Korkudan başka bir şey hissettim. Büyülenme hissettim. Ve bu *beni* sadece büyüledi, bakışların kaynağını bulduğumda daha da büyüledi.

Onu.

"İş," diye homurdanıyorum kendi kendime. Perry Adams pençelerimden kurtulmaya çalışıyor ve içimden bir ses bunun yasal olmak istediği için olmadığını söylüyor. Aptal herif bu işin peşini bırakacağını mı sanıyordu? Onu o lanet kart masasının üzerinden vurmalıydım. Dikkatimi çeken başka bir şey olmasaydı muhtemelen vururdum.

Onu.

Zarifçe hareket etti. Süzülürdü. Bacakları günlerce sürüyor ve vücudunu güzel bir zarafetle taşıyor. Zorla değil. Pratik değil. Doğal ve büyüleyiciydi. Süzülüyor olabilirdi ve bu ironikti çünkü belli ki bir şey tarafından ağırlaştırılmıştı. Her ne kadar vurdumduymaz olsa da yüzü, yaptığım işi bir anlığına durdurmama ve onu özümsemeye çalışmama neden olan acımasız bir güzellik yayıyordu. Gözlerimi tekrar masaya çevirmek için daha önce hiç başvurmak zorunda kalmadığım bir içsel güç gerekiyordu. Ve sonra Perry'nin adamı işi berbat etti ve onu şiddetle yakaladı ve o tek bir fısıltıyla bile hareket etmedi. Acımasız tutuşu metrelerce öteden gördüm, şişman parmak uçlarının narin etini deldiğini gördüm. Bundan hiç etkilenmemişti. Dokunulmamış ve rahatsız edilmemişti.

Ve biliyorum ki bunun tek sebebi onun dikkatinin benim üzerimde olması değildi. O kart oyununa kaybedeceğimi bilerek başladım. Kaybettiğimde ne alacağımı bilerek başladım. Perry'nin karısı. I

Kamboçya'daki hayır yolundan onu almak için sıraya giren adamlar vardı, sırf aptal kocasına mantıklı olma yolunda yardım etmek için. *Ona* nasıl baktığını gördüğüm an işler değişti. Perry başka bir kadına aşık. Bu duygu karşılıklı değil, Perry'nin onu tanıdığını inkâr etmesine hiç tepki vermemesinden de bu çok açık. *Buz prensesi*. Ne olursa olsun, işe yarayabilir. Benim için bir piyon. İstedığımı elde etmek için bir araç.

İçkimden bir yudum daha alarak sonuçlarıma kadeh kaldırıyorum.

Terasın kapısı kayarak açıldığında yukarı bakıyorum ve Brad'i görüyorum. Kapıyı arkasından kapatıp yanıma geliyor ve bana bir sigara uzatıyor. "Beni vurma riskini göze alarak, ne oluyor lan?"

Gülümsüyorum, çünkü Brad bu gezegende öldürmekte tereddüt *edeceğim* tek adam. "Marinaya ihtiyacımız var ve ben o dangalağın iktidarda olmasını istiyorum."

"Ama kadın? Kuralları biliyorsun Danny. Kararlarımızı gölgeleyecek hiçbir şeyle uğraşmayız.

Uyuşturucu ve güzel kadınlar muhakememizi

bulandırır." "Sadece bir bağlılık ya da bağımlılık geliştirirseniz."

Brad bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor ama her şeyi anlatıyor. "Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Şimdi Adams'ı izliyoruz. Kimse aniden yasal olmak istediğine karar veremez, özellikle de benim paramı almışken." Sigarayı yakıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum, duman bulutunu dışarı üflerken çubuğa bakıyorum. Bırakmam gerekiyor. Kafamın içinde babamın beni uyardığını duyabiliyorum. Beni hayatımla tehdit ediyor. "Buradayken ona göz kulak ol. Adams döndüğünde biz de Miami'ye döneceğiz. Gelecek hafta tersaneye sevkiyatımız var. Hazır olmamız gerek."

Brad başını sallıyor, sigarasını parmaklarının arasında evirip çeviriyor. "Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum aklımdan geçenleri duyarak.

"Bir haftadan fazla oldu Danny," diyor kararsızca. "Rahip cenaze düzenlemelerini soruyor."

Rahip. Bir Tanrı adamı. Yedi emrin savunucusu olan bir adam. Bizler günahkarız. Aziz değil. Babam dindar değildi. Bir yanımda onun dileklerinin hastalıklı bir veda şakası olup olmadığını merak ediyor. Bir yanımda yıllar boyunca kiliseye akıttığı paranın günahlarını affettirmek için bir yol olup olmadığını merak ediyor.

"Babamın istediği her şey son vasiyetinde yer alıyor. Peder McMahon'a göndereceğim."

Brad başını sallıyor ve yarım içilmiş sigarasını söndürür. "Biraz uyu Danny. Bok gibi görünüyorsun."

Uyu. Neymiş o? Altı aydır doğru düzgün uyuyamadım, gece saatlerini babamı izleyerek geçirdim. Artık göz kulak olmak için burada değil. Ama ben hala uyumuyorum. Nefesimin altında hırıliyorum, ölü kalbimdeki acının acısıyla hüsrana uğruyorum. O lanet adam, beni hayatta tutan kaslarımda bir şeyler hissetmemi sağlayabilen tek kişi. Atıyor. Düzenli olarak. Hep attı. Ama hissettirmiyor.

Düşüncelerim ona geri dönüyor. Onu duvara yasladığımda bu kadar düzenli atmıyordu.

Sandalyeye daha da gömülüyorum, sigarayı ağzıma götürüyorum ve uzun bir nefes çekerken ucunun yanışını izliyorum. Kehribarın parıltısı, boktan siyah dünyamdaki tek renk gibi geliyor. Ve bu düşüncenin üzerine bir başkası geliyor. Kırmızı elbisesi. O zeytin rengi tenine karşı, en güzel elbise

gibi görünüyordu.

gördüğüm en mükemmel renk kombinasyonu. Koyu renk saçları parıl parıl parlıyor. Dudakları gül goncası gibi. Elmacık kemikleri yüksek. Ama gözleri? O koyu mavi gözler ölüydü. Perry'nin adamının onu yakalamasına verdiği tepki bunu kanıtlıyordu. Kartlarda biraz iyi olsaydım, beni oyundan atabilirdi. Ona söylediğim doğrudu. Onun gibi birini daha önce tanımışım.

Ben.

Cebimden telefonunu çıkarıp ekrana baktım. Resim yok. Fotoğraf yok. Sadece standart fabrika ayarı ekran koruyucusu. Kimin ana ekranı olarak kayıtlı bir fotoğrafı yoktur ki? Herkesin bir fotoğrafı vardır.

-Çocukları, sevgilileri, anneleri. Onun dışında herkes.

Ve ben.

Ekran benden bir kod istiyor. Kilidi açmak için adamlardan birine ihtiyacım var. Sigaramın izmaritini balkondan aşağı atıp ayağa kalkıyorum, telefonu cebime sokuyorum ama zil sesi beni durduruyor. Tekrar kaldırıyorum. Bir mesaj. "Annemden."

Nasılsın hayatım?

Sola kaydırıyorum ve yanıtlama ya da silme seçeneği çıkıyor. Ben de yanıtlıyorum.

Güzel. Sen?

Basit tutuyorum ve annesi yapmadığı için bir öpücük eklemiyorum. Yanıt çabuk geldi.

Güzel. Müsait olduğunda beni ara.

Cebime geri koyup çatı katına çıkarken kendi kendime "Yapacak," diyorum. Salondan geçip yatak odasına ulaştığımda kadın bıraktığım yerde değildi. Endişelenmiyorum; bu süitten kaçması için Houdini olması gerekirdi. Ayaklarımı banyoya kadar takip ediyorum, musluğun aktığını duyuyorum. Kapıyı çalmıyorum, doğruca içeri giriyorum.

Gözleri ayakta durduğu aynaya kayıyor, elleri uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde sabitlemenin yarısında. Pozisyonu boynunun bronzlaşmış etini ortaya çıkarıyor. Gözlerim oraya takılıyor.

"Biraz mahremiyet lütfen," diyor yüzünü bana dönerek. Topuklu ayakkabılarını çıkarmış, elbisesine uygun kırmızı ayak tırnaklarını ortaya çıkarmış. Bu önemsiz şeyi neden fark ettiğim beni aşıyor.

Onu görmezden geliyorum ve tualete doğru yürüyorum, giderken pantolonumun fermuarını açıyorum. Yavaşça sikimi çıkarıyorum. Bakışlarının kasıklarına düştüğünü görüyorum. Nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Ve işiyorum, bir avucum tuvaletin arkasındaki duvara dayanıyor, diğeri aletimi tutuyor. Acele etmiyorum, rahatım, incelendiğimin farkındayım. İşim bittiğinde siliyorum, sifonu çekiyorum ve yüzümü ona dönüyorum, hâlâ sikimi tutuyor, bakışları orada takılı kalıyor. Nefes alışını duyabiliyorum.

Onun karşısında durmuş, beni içine almasını izlerken çok sığ. Kızın bazı yüksek duvarları var, ama biliyorum ki

istedim. Ama o istemiyor. *Hayatımda* ilk defa eğlendim. Onunla oynamak eğlenceli olacak. İşkence etmek için.

Ben ileriye doğru yürüyüp kalın şaftımı aşağıya doğru çekerken elleri arkasındaki makyaj ünitesiyle buluşuyor.

Onun uyarılmış hali benimkini daha da güçlendiriyor. Elimde sertleşiyorum.

Ona ulaştığımda, ellerinden birini tutup sert sikimin etrafına sarıyorum ve en ufak bir direnç hissetmiyorum. Nefes alıyor. Ben de alıyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum, vuruşlarını kışkırtmaya başlıyorum, vücudum anında onu döndürmek, belinden bükmek ve onu acımasızca becermek istiyor.

Onun eli. Sikimi. *Siktir.*

Ağzı gevşiyor. Dili dışarı fırlayıp alt dudağını süpürüyor. Beni itici bulduğuna ikna etmeye çalışan biri için, şu anda oldukça tahrik olmuş görünüyor ve hissediyor. Ona sahip olabilirim. Beni durduramazdı. Buna bayılırdı. *Ben de bayılırım.*

Ama buraya eğlenmeye gelmedi. Ve benim eğlenmem için de burada değil. Eğlenir miyim? Bir kaşıntıyı kaşıyormuşum gibi hissetmektense onun tadını çıkarır mıydım? "İyi hissediyor musun bebeğim?" Fısıltıyla soruyorum ve gözleri biraz kısılıyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. Eli biraz esniyor, daha sıkı kavlıyor ve dudaklarım aralanıyor, nefeslerim sığılaşıyor.

"Bilmiyorum, öyle mi?" diye karşı çıkıyor, alt dudağını yalayarak.

Hayır. Elini itiyorum ve kendimi içeri sokuyorum, geri çekiliyorum, bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu görmezden geliyorum. O makyaj ünitesi onu üzerine eğmem için beni çağırıyor. Sahip olduğum her kas geri çekilme baskısıyla geriliyor. Ama gözleri yalvarsa da o yalvarmıyor.

Evet, bu eğlenceli olacak. Ya da beni öldürecek. "Benim yatağında uyuyacaksın," diyorum ona, soğukkanlı görüntüsünün bozulmasını ve gözlerinin birazcık da olsa açılmasını eğlenerek izliyorum. "Çıplak," diye ekliyorum.

"Ya sen?" diye karşılık veriyor.

"Hemen yanında olacağım, bebeğim."

Açıklamamın yarattığı şoku bir şekilde kontrol altında tutmayı başarıyor. Çok iyi. "Bana dokunmayacaksın."

"İstediğimi kim söyledi?" Dudağımı kıvrılmaya zorluyorum, ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Gözlerinde acı görüyorum. Bu beni bir an için şaşırttı. Ta ki tekrar konuşana kadar. "Güzel, çünkü hayatım buna bağlı olsa bile senin gibi katil bir piçin bana dokunmasına izin vermezdim."

Piç kurusu.

Damarlarımdaki ısı alevleniyor ve ne olduğunu anlamadan odanın diğer ucunda, boynu avuçlarımın içinde, yüzüm onunkine yakın, dudağım kıvrılmış haldeyim. "Ben olsam bu iddiayı tekrar düşünürdüm." Dilimi serbest bırakıp dudaklarının kenarını yavaşça yalıyorum ve göğsü benimkine bastırıyor, yumuşak göğüsleri sert göğüs kaslarıma bastırıyor. "Çünkü hayatın gerçekten de buna bağlı." Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve onu sertçe öpüyorum. Dil yok. Sadece sert, güçlü dudaklar ve o inliyor. Acıdan değil. İsteyerek inliyor. Ve tam onun bana açıldığını hissettiğimde, geri çekiliyorum. İçimdeki her şeyi ve daha fazlasını alıyor. *Ve bu kabul edilemez.*

At kuyruğuna uzanıp onu yumrukladığımda nefes nefese kalıyor ve başını arkaya yatırıyor. "Bu kadar kolayken pek de meydan okuyan biri değilsin."

"Siktir git," diye nefes alıyor, başını sallıyor ve saçlarının acımasızca çekilmesine neden oluyor. Sonra gülümsüyor. Memnuniyet dolu bir gülümseme ve ben de ona karşılık veriyorum. İşte o anda onun için sadece bir meydan okuma olmadığını fark ediyorum.

O benim için de bir meydan
okuma. Direnmek için bir
meydan okuma.

BÖLÜM 6

GÜL

Durumumun vahameti aniden yüzüme çarptı. Her zaman berbat bir haldeydim ama şimdi kendimi tamamen *berbat* hissediyorum. Sadece *sikilmiş*. Danny Black'in *misafiriyim*. İstesem bile onu beceremem, ki istemiyorum. Eğer yapsaydım, her şeyi tehlikeye atmış olurum. Her şeyi riske atmış olurum.

Telefonum yok. Perry Adams'la birlikte olmam gerekiyordu ve Nox benden haber bekliyor olacak.

Bu işin sonuçlanmasının tek bir yolu var.

Dağınık.

Korkudan karnıma ağırlar giriyor. Cezalandırılacağım. Dayağa dayanabilirim, her zaman dayanırım, ama duracağını bildiğim resimleri? Onlar beni ayakta tutuyor. Bana neden bu cehennemde olduğumu hatırlatıyorlar. Onlar olmadan ne yapacağım? Onu görmeden ve bir fotoğrafla ödüllendirildiğim son zamandan bu yana ne kadar büyüdüğüne hayret etmeden. Kabul ediyorum, bu ödüller sık sık gelmiyor ama her an gelebileceklerini bilmek beni motive ediyor. "Tanrım, Rose, ne yaptın sen?" Gözlerimi kendime saklamalıydım. Çok uzak durmalıydım. Yavaşça elbisemden sıyrılıyorum.

Danny Black'in fiziği tamamen giyinikken korkutucu. Çıplak mı?

Külotumu kalçalarımın altına itiyorum ve elbisemle birlikte yakındaki bir sandalyeye bırakıyorum. Sonra kocaman yatağa tırmanmak için kendimi hazırlıyorum. İroni gözümünden kaçmıyor. Yaptığım ve hâlâ yapmakta olduğum onca zor şey arasında bu yatağa girmek en zorlarından biri. Çok büyük. Muhtemelen bütün geceyi dokunmadan geçirebiliriz. Yine de bunu imkansız kılacağını biliyorum. Bana daha önce hiç işkence görmediğim bir şekilde işkence edecek. Ve ben de zamanında çok acımasız cezalar aldım.

Uzun bir gece olacak.

Ama hayatta kalacağım. En iyi yaptığım şey bu. Hayatta kalmak. Düzüşmek gibi.

Vidalama. Vidalamak nasıl bir şey olurdu . . .

Hayır. Danny Black'i becermenin katlanmaya değer bir deneyim olacağından şüphe duymasam bile

bu riske asla değmez. Çünkü onu beceriyor olacaktım ve bunu istiyor olacaktım.

"Tanrım, Rose." Düşüncelerimi hızla yeniden düzenledim. Adam bir katil. Kafamı kontrol ettirmeliyim.

Yerleşiyorum ve kapı açılıp o içeri girerken çarşafı üzerime çekiyorum. Muhteşem görüntüden kaçmak için gözlerimi kapatıyorum. Ne kadar çekici olduğu, ondan ne kadar etkilendiğim, sadece ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyor. Henüz farkında değil ama ölüm fermanımı imzalamış sayılır.

"Gözlerini aç." Ses tonunda görmezden gelmemem gerektiğini bildiğim bir talep var. Ben de en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Bana söyleneni, ama Danny Black'in şöhretine bakılırsa kolay olması gerekirken zor bir iş.

Onu bulduğumda yüzü ifadesiz, uzun, kalın parmakları gömleğinin düğmelerinde. Bana onu soyunurken izletecek. Ondan daha çok nefret ediyorum. Pantolonuna gelene ve ben nefesimi tutana kadar teninin ortaya çıkan her santimi ciğerlerimdeki havayı daha fazla alıyor. Gövdesi inanılmaz derecede sert. Kalçaları inanılmaz kalın. Bacakları inanılmaz uzun ve zayıf. Tam bir başyapıt. Ölümcül bir başyapıt. Derin nefes alıyorum.

Bununla uyumak
zorundayım. Ondan
nefret ediyorum.

Yatağa doğru yürüyor ve yorganı geri çekerek çıplak bedenimi gözlerinin önüne seriyor. Bedenim hiçbir zaman bana ait olmadı, bu yüzden saklanmaya çalışmamı bekliyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktır. Yine de yüzünde hayal kırıklığı görmüyorum. Aslında hiçbir şey görmüyorum. Takdir bile görmüyorum. İfadesi boş ve bu da hayatımda sahip olduğum küçük gücü elimden alıyor. Bedenim benim tek silahım ve o buna karşı bağışıklı görünüyor.

Yavaşça içeri kayıyor, sırt üstü yatıyor. Aramızda bir ayak var ama sadece bir milimetre gibi geliyor. Yanıyorum. Buna dayanamıyorum. Bu çılgın, kontrol edilemez, gizemli çekime dayanamıyorum. Neden? Bazı hisler açığa çıktığı için çok mutlu olmalıyım. Duygusal *olarak tamamen* ölmediğim için sevinmeliyim. Ama tüm bu tepkiler, tepki vermemem gereken bir adam için. Tuhaf bir ihtiyat ve arzu karışımı zihnimi allak bullak ediyor.

Kendimi yan çeviriyorum, sırtım ona dönük, önümdeki duvara bakıyorum. Sonra birden bakacak duvar kalmadı. Sadece karanlık. Işıkları kapattı.

O kadar gerginim ki, uyumak için hiç umudum yok. O benimle yataktayken olmaz. Burada daha ne kadar kalmam gerekecek? Ait olduğum yere geri götürülmeden önce ne kadar süre? Nox beni bulana kadar ne kadar?

Altımdaki şilte alçalıyor ve bedenim de onunla birlikte yuvarlanıyor. Hareket ediyor ve ben nefesimi tutup neyi bekliyorum?

Bana dokunacak mı? Üstüme mi tırmanacak? Beni zorlayacak mı? Ve eğer yaparsa onunla dövüşür müyüm?

Çıplak ayağı benimkine değiyor. Sadece bir ayak, ama teninin benimkine değmesi basit bir dokunuş değil. Bu bir cehennem, öfkeli ve çılgılık atıyor. Gergin bedenim hızla kırılgan bir bölgeye kayıyor. Kırılacağım. Ayağını benimkinin üzerinde kaydırıyor ve ben ne kadar çaresizce ayağımı savurmak istesem de yapamıyorum. Benden bekleneni yapmak içime işlemiş bir şey mi, yoksa onun

tenini benimde sevdiğim gerçeğinden mi emin değilim. Cehennemi seviyorum. Yanmayı seviyorum. Bu düşünceler beni durduramadan uzaklaştırıyor.

aklım başımdan gitmişti. Bu gezegende karşı gelmeyi ya da ilgi duymayı seçebileceğim onca insan varken Danny Black listenin en sonunda olmalıydı. Yine de doğal içgüdülerim değişiyor. Bu aynı zamanda hayatımı da kurtarabilir. Tabii önce Black beni öldürmezse.

"Sana dokunmamdan hoşlanmıyor musun?" Sesi yumuşak ama sert ve gözlerimi sıkıp yüzümü yastığa gömmeme neden oluyor.

Evet. Nefret ediyorum çünkü seviyorum.

"Hayır."

"Yalancı," diye iddia ediyor, ilk kez değil. "Eğer elimi buraya koyarsam." Avuç içi çıplak kalçama iniyor ve ben gözlerimi yastığa kapatıp işkenceye karşı savaşıyorum. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Çek ellerini üzerimden," diye tükürüyorum ve o da çekiyor. Bu beni şaşırttı.

"Bana birini hatırlattığını söylemiştim, hatırlıyor musun?" Yumuşak ve sessiz sorusu öfkemi azaltıyor ve bedenim yavaşça ona doğru dönüyor. Onu görebiliyorum, net değil ama bana bakıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. "Evet."

"O kişi kurtarıldı." Hiçbir uyarıda bulunmadan hareket ediyor, beni sırtüstü yatırıyor ve vücudunu vücudumun her tarafına yayıyor. Beni sıkıştırmıyor, sadece avuçlarını başımın üzerindeki kollarımın üzerine koyuyor. Onun ağırlığı aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici. Her çıplak parçası bana dokunuyor. Duman olan tek şey bedenim değil. Zihnim de öyle. "Henüz kurtarılmadın," diye fısıldıyor, burnu benimkini sıyırarak. "Henüz," diye ekliyor ve kalçalarını savurarak dengemi daha da bozuyor. "Senin adın ne bebeğim?"

"Rose." Cevabımı sadece bir fısıltıyla veriyorum ve gülümsemesini görmekten çok hissediyorum.

"Biraz uyu Rose." Eğilip ağzımın kenarını öpüyor. "Bana direnmeye devam etmek için biraz enerjiye ihtiyacın olacak."

Ve sonra bedenimden çıktı.

Ve onun günahkâr ağırlığını hissetmeyi hemen özlüyorum.

BÖLÜM 7

DANNY

Sen kurtarılmadın. Henüz kurtarılmadın.

Ve ne? Onu kurtaracak mıyım? Yatakta onun yanına uzanıp onu izlerken kendi kendime başımı sallıyorum. Yan yatmış, benden olabildiğince uzakta, sırtı bana dönük. Omzuna bir dürtme onu yataktan fırlatabilir.

Saçlarının koyu renk dalgaları bembeyaz yastığı dalgalandırıyor; saç bağı gevşemiş ve neredeyse sonuna kadar gelmiş. Hiç düşünmeden öne uzanıyorum ve çözüyorum. Omuzlarının bir parça yükseldiğini görüyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Uyanık ama öyle değilmiş gibi davranıyor. İçimde aslında hiç var olmamış olan çocuk birdenbire ortaya çıkıyor ve partiye yıllar sonra geliyor. Kollarının altına kadar çekilmiş çarşafı alıyorum ve yavaşça, usulca vücudundan aşağı sıyrıyorum, omurgasının tüm uzunluğu ortaya çıkıyor. Sabah ışığı panjurların arasından puslu ve hafifçe vuruyor ama ben yine de o kötü morluğu görüyorum. Ve sabah zihnim biraz bulanık, ama yine de öfkenin kafamı bulandırdığını hissediyorum. Siyah kitle sırtının bir yanından diğerine uzanıyor, kıcının biraz üzerinde duran iki sevimli gamzenin hemen üzerinde. Eski değil, sararmış ya da mor değil. Simsiyah. Taze.

Öne uzanıyorum ve yumuşak bir parmak ucumu belinin hırpalanmış düzlemlerinde gezdiriyorum. Kasıldı ve ben de başının arkasına baktım. Bunu ona kim yaptı? *Neden umurumda olsun ki?* O ağzı olan bir fahişe. *Bu dövülmesi gerektiği anlamına gelmez.*

Elimi hızla geri çekiyorum ve bacaklarımı yataktan kaldırıp oturuyorum. Spor salonuna gitmeli ve bu garipliğin bir kısmını yakmalıyım.

Ayağa kalktığımda komodinin üzerinde telefonum yanıyor.

Saat sabahın altısı. Telefonu açıp boxerımı giyiyorum.

"Günaydın, Perry."

"Lütfen ona zarar vermeyin." Doğrudan konuya giriyor, artık herkesin içinde olmadığı için duygularını saklamaktan utanmıyor. "O hassas biri."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Narin mi? Öyle görünebilir ama yatağımdaki kadın çivi

gibi sert. Bir savaşçı. Yine de şu şürük. Adams mı? Yaptı mı? Amerikan halkı onun

mükemmel, imrenilecek bir aile babası, ama ben aksini biliyorum. Kurnaz bir iş adamı, istediğini elde etmek için karanlığa dalmaktan korkmuyor, dolayısıyla benimle olan ilişkisi de öyle. Ama bir kadını döver miydi? Hiç sanmıyorum. "Bana ne yapacağımı söyleme, Perry. Ayrıca, olaya bir de şöyle bak. Sana bir iyilik yapıyorum. "

"Nasıl?"

"Belediye başkanı olmak istiyorsun. Ben de senin başkan olmanı istiyorum. Birkaç adım arkanda fahişenle ortalıkta dolaşmak mı, Perry? Bu her şeyi mahvetmenin kesin bir yolu, seni aptal herif."

"Ben dikkatliyim."

"Gerçekten mi? O zaman ona nasıl sahip olabilirim?"

Birkaç dakika sessiz kaldı, muhtemelen beni aradığına pişman oldu, aynı zamanda bu pisliğe nasıl bulaştığını merak ediyordu. "Sadece ... rüya görüyor." Nefes alıp veriyor. "Ne hakkında olduğunu bilmiyorum ama huzursuz."

Huzursuz mu? "Dün gece benim yatağında mışıl mışıl uyudu," diyorum kapıya ulaşip açarak. Omzumun üzerinden geriye baktığımda yatakta doğrulduğunu görüyorum, çarşaflar belinin etrafında dağınık bir su birikintisi oluşturmuş. Uykulu gözlerle beni izliyor. "Onu yere yatırıp her deliğini siktikten sonra değerli kızını geri isteyecek misin?" Rose'un yüz ifadesi değişmiyor ama Perry'nin nefesi kesiliyor ve benim gibi duygusuz bir göt deliğinin böyle bir şey yapabileceğine inandığını bildiğim için hınzırca gülümsüyorum. Yapmıyorum. İnsanların benim hakkımda yanıldıkları tek şey bu. Bir kadını asla rızası dışında almam. Ahlaksızım ama lanet bir canavar değilim. "Biliyor musun, fikrimi değiştirdim," diye devam ediyorum. "Marina konusunda acele etme. Beni meşgul edecek bir şey var." Telefonu kapatıp odadan çıkıyorum ve odun aramıza girene kadar ciddi bakışlarımı onunkilerden ayırmıyorum.

Otelin spor salonuna gittim, ama her yer adamlarım tarafından boşaltılmadan önce değil. Genelde çoğu insandan gitmelerinin istenmesine gerek yoktur. Önce bana, sonra da maiyetime bir göz atıyorlar ve aniden gün için yeterince kalori yaktıklarına karar verip hızlı bir çıkış yapıyorlar. Sonra, şu anda bench press'i kullanan adam gibi garip dangalaklarla karşılaşıyorsunuz. Sanki bir şey anlatmak istermiş gibi, tekrarlarına devam etmeden önce barın her iki ucuna 50'er kilo daha ekliyor. Ben de *kendimi* göstermek için Brad'in kılıfından Glock'u çıkarıp kafasına doğrultuyorum. "Yalnız çalışıyorum."

Zavallı piç odağını kaybettiğinde neredeyse büyük, etli göğsünü eziyor, neredeyse barı tam ortasından düşürüyordu. Bir deve göre çok hızlı hareket ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Daha iyi." Brad'e silahını geri verip tişörtümü başımın üzerine çekiyorum, adamlarım tüm kapı aralıklarına gidip huzurumun devam etmesini sağlıyor. "Bana katılıyor musun?" Sağ koluma soruyorum, gorilin az önce eklediği bardaki ellilikleri alıyor. Güçlüyüm ama kanıtlayacak bir şeyim yok.

Brad takım elbisesini indiriyor. "Saat beşte spor yaptım. Bu şartlar altında bu sabah çalışmayacağını düşünmüştüm."

Bankın üzerine uzanıyorum ve barı kavrayıp durduğu yerden kaldırarak kollarımı düzleştiriyorum. "Peki bunlar hangi koşullar olabilir?" Çubuğu sabit bir şekilde aşağı indiriyorum, kollarımdaki anlık

gerginliğin farkına varıyorum.

Sıkı kaslar.

Brad şimdi başımda duruyor, ben her biri pürüzsüz ve tutarlı on beş tekrar yaparken bana bakıyor.

"Yatağındaki taze amcık."

"Onu becermedim."

"Neden?" Sorusu hızlıydı ve beni hazırlıksız yakaladı.

Çubuğu yerine koyup bir nefes alıyorum. "O benim zevkim için burada değil." "Ama biraz almanın zararı olmaz, değil mi?"

"Ben istemiyorum."

"Bunu satın alıyor gibi mi görünüyorum?" "Almalısın."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa o lanet gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım." Brad kıkırdarken barı tekrar elime alıyorum.

On beş tekrar daha yaptığım süre boyunca gülmeyi kesmiyor.

"Sanırım hayatında ilk kez ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok," diyor, suratını dağıtmak istememe neden olan mizah dolu bir ses tonuyla.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. O marinayı ve Adams'ı iktidara getirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yaptığım şey bu ve kadın da bunun gerçekleşmesine yardımcı olacak. Adams'ın aklından ne geçiyordu da fahişesini yanında sürükleyerek kampanyasını riske atıyordu bilmiyorum."

"Peki ya seni başından savmaya çalışırken aklından ne geçiyordu? Yoksa kadın bunu gölgede mi bırakıyor?"

Dediğim gibi, ne yaptığınızı bildiğinizi sanmıyorum."

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Peki onu becermemek bunu nasıl değiştirecek?"

"Kapa çenenin Brad," diye homurdanıyorum, aynı şeyi merak ederek. Bu bir oyun. Onunla oynamadan edemediğim bir oyun. Kadınlar hep beni becermek ister. Sebepleri ne olursa olsun, umurumda bile değil. Para, güç, koruma. Bunların hiçbirini elde edemezler. Rose beni sikmek istemediğini kanıtlamak için elinden geleni yapıyor. Ve bu beni çok tahrik ediyor. Başka hiçbir şey gibi.

"Seni reddediyor," diyor Brad sessizce, hikâyemi bilen tek kişi olarak. Bir kadını asla rızası dışında almayacağımı biliyor.

"Ağzı öyle. Vücudu değil."

"Dikkatli ol, Danny." Oynadığım oyunun tehlikeli olduğunu biliyor. Kadınlar tehlikeli dünyamızı daha da ölümcül hale getiriyor. Birçok nedenden ötürü, en azından bir kadına en ufak bir şefkat gösterdiklerinde erkekleri kolay hedef haline getirdikleri için. Tıpkı Adams gibi ve şimdi bunun bedelini ödüyor.

"O bir yem. Hepsi bu," diye onayladım ve seansıma devam ettim.

Sonraki bir saat boyunca kum torbasından on ton bok çıkardım, 10 kilometre koştum ve kendimi yeniden kendim gibi hissedene kadar ağırlık çalıştım. Havluyu kaptığım gibi ıslak göğsümü siliyorum.

Adamlarımla birlikte çatı katına çıktım. Yatak odama geldiğimde duşun sesini duyuyorum ve kendi kendime gülümseyerek banyoya doğru ilerleyip buhar dolu alana giriyorum. Ama hava ne kadar sisli olursa olsun, onu hâlâ görüyorum. Kahretsin, onu görüyorum.

Bu sadece hissettiğim bir nefes kesilmesi değildi. Bu sadece devasa antrenmanımdan sonra normale dönmeye çalışan kalp atış hızımdı. Ama itiraf etmeliyim ki, şu anda spreyin altındaki vücut bir hayal gibi. Islak. Sıkı. Omzumu kapının pervazına dayayıp ellerini ıslak saçlarında gezdirmesini izliyorum. Uzun dalgaları çürüklerini gizliyor ama omurgasının dibindeki o sevimli küçük gamzeleri gizlemiyor. Her iki yanında birer tane. Mükemmel bir şekilde eşit. Gözlerim aşağıya, küçük kıcının üzerinden bacaklarına kayıyor -bacaklar günlerce uzuyor. Yüzü spreye dönük, gözleri kapalı. Bir parça dönüyor, ılık suyun altında yumuşacık olan koyu renk meme uçları ortaya çıkıyor. Ve mırıldanıyor. Mutlu olabilirmiş gibi mırıldanıyor. Beni her dakika daha da büyülüyor.

Öne doğru uzanarak duşu kapatıyor ve saçlarındaki fazla suyu sıkarak bir omzunun üzerinden geçiriyor. Daha iyi görebilmem için perdedeki tüm su damlalarını silmesini isteme dürtüsünü geri itmek zor.

Beni gördü. Mırıldanmayı bıraktı. Bir havluya atlayıp üzerini örtmesini bekliyorum. Ama yapmadı. Dikkati çok dağınıktı. Islak göğsüme bakıyorum ve kendi kendime sırtıyorum. Görünüşe göre kendinden geçmiş tek kişi ben değilim.

Kendimi kapının pervazından iterek, duşun yanındaki duvara asılı ısıtıcıdan bir havlu alıyorum ve makyaj ünitesine doğru yürüyüp kıcımı ona yaslıyorum.

Duştan çıktı ve yüzüme baktı, cesur ve utanmaz bir şekilde. Ve orada öylece durdu. Islak ve çıplak. Acele etmiyorum, gözlerimi uzun, ince bedeninin her santiminde gezdiriyorum. Bakımlı, kalçalarının arasındaki küçük saç tutamı mükemmel bir koyu şerit. Daha azını beklemiyordum. Dışarıdan mükemmel görünüyor ama içinde paramparça olduğunu hissediyorum. Tüm bunlar bir paravan, tıpkı Adams için de paravan olduğu gibi. O genç, güzel. Benim yanımda kendini kontrol edememesine şaşmamalı. Şu anda düzüştüğü orta yaşlı, kel adamla tam bir tezat oluşturun.

Bir süre beni süzdükten ve derdini anlattıktan sonra, elinin ulaşabildiği havlu yığınının bakıyor. Herhangi birini kapabilirdi ama yapmayacak. Başka bir noktayı kanıtlayacak. Zarif ayakları mermer zeminde bana doğru ilerliyor, zarif vücudunu beklediğim gibi zarif bir şekilde taşıyor ve önümde durana kadar attığı her adımda aletim titriyor. Elimdeki havluyu almıyor. Onu örtmemi bekliyor. Yüzümü düz tutuyorum ve hissettiğim eğlenceden yoksunum. Benden nefret ediyor ve aynı anda beni arzuluyor. Güzel.

Sonra dudaklarını yalıyor ve sikim şortumun arkasından elektrik çarpmış gibi seğiriyor. "Arkanı dön," diye emrediyorum ve dönüyor, kollarını biraz kaldırıp çenesini omzuna yaslayarak bana bakıyor. Onu havluya sarıyorum ve göğsümü sırtına bastırıyorum, dişlerimle omzunu sıyrıyorum, içime çekiyorum. "Benim gibi kokuyorsun." Benim vücut yıkayıcımı kullanmış ve eğer onda muhteşem kokmuyorsa, lanet olsun bana.

"Burada hiçbir şeyim yok, bu yüzden seninkini ödünç almak zorunda kaldım." Olmamak için elinden geleni yapsa da gergin.

Ve sonra olabildiğince küstah bir şekilde kalçalarını yuvarlayarak kığını kasıklarına bastırıyor. Tısladım, durduramadım.

"Teşekkür ederim." Benden ayrılıyor ve uzaklaşıyor ve ben de saf bir zayıflık anında lavaboyu tutuyorum ve yoldan çıkmış sikimi konuşarak, nefes alarak indiriyorum. Lanet olsun, eğer biri şu anda aklımı okuyabilseydi. Soğuk, acımasız katil küçük bir kadından etkileniyor. Nereden çıktı lan bu?

Elimi yüzümden aşağı hızlıca kaydırarak onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve siyah dantel G-string'ini bacaklarının arasında sallarken buluyorum. Yutkundum, çenem gerildi. Tanrı aşkına. Kendime ne yapıyorum ben böyle?

Yanına gidip elinden tutuyorum ve çıplak halini odamdan dışarı çıkarıyorum. Direniş bekliyordum. Hiç direnmedi. Sadece amını örten küçük bir kumaş parçasına sahip olmasına rağmen itaatkâr bir şekilde takip ediyor.

Onu süitten ofise doğru çekerken tüm erkekler başlarını kaldırıp bakıyor.

"Hemen buraya gelin," diye emrederek onu masanın kapıya bakan tarafına yerleştirdim. Tam teşhirde. Elleri yanlarından sarkıyor. Islak saçları omuzlarına dökülüyor. Mükemmel göğüsleri eşit nefes alış verişleriyle yükselip alçalıyor. Sabit nefes alıp veriyor. Tamamen etkilenmeden nefes alıyor.

Adamların hepsi içeri girer, en son Brad kapıyı arkasından kapatır. Hiçbiri ona bakmıyor. Bu beni kızdırıyor. Ne yani, bununla bir sorunum olacağını mı düşünüyorlar? Kadınların benim için bir bok ifade etmediğini herkesten iyi biliyorlar. Telefonunu eline tutuşturuyorum. "Ara onu. Duşta olduğumu söyle."

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ve ne?"

"Ona geri dönmek istediğini söyle. Yalvar ona. Geri dönebilmen için bana olan borcunu ödemesini söyle."

Kaşlarını hafifçe çattı ama Brad'inkinin çok ağır olacağını biliyorum. O parayı istemediğimi biliyor. Benim istediğim sonuç. Masanın üzerinde duran silaha uzanıyorum ve emniyetini açarak alnına dayıyorum. "Yap şunu." Gözünü bile kırpmıyor ve bu beni daha da kızdırıyor. Neden korkmuyor ki? Ben onun çıplak bedenini tüm erkeklerimin görmesi için sergilerken neden epik bir sinir krizi geçirmiyor? Adams ona tapıyor. Gerçekten, bu çok açık. Ona zarar vermez, bu onun tarzı değil. Peki ona ne oldu da bu kadar aşılmaz oldu? Ve bu morluk da nereden geldi? "Ağla," diye emrediyorum.

"Ben ağlamam." Aniden sertleşen bakışlarını üzerime diyor. "Kimse için değil."

İstediğim etkiyi yaratacağını bilsem yüzüne bir tokat atardım. Ağlamıyor. Kadın demir gibi. Silahı ağzına götürüp dudaklarının arasından geçiriyorum ve boştaki elimle boğazını tutuyorum. "Kulağa inandırıcı geliyor."

Daha sonra yaptığı şey beni hayranlık ve öfke arasında bıraktı. Aletim çığlık atıyor ve zihnim patlamaya hazır. Geri çekildi, silahın ağzından yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde kaymasına izin verdi. Gözleri benimkilerde, ucunu öpüyor. Arkamda sinirli bir şekilde ayak sesleri duyuyorum, adamlarımın hepsi muhtemelen sert siklerinin altından konuşuyor.

Tıpkı benim gibi.

Ağzının kenarını gıcıklayan müstehcen bir sırıtışla arıyor ve telefonu kulağına götürüyor. Silahımı tekrar alnına götürürken telefonu kapıp hoparlöre veriyorum.

"Alo?" Adams'ın sesi boğuk ve yorgun.

"Perry, benim," diyor, gözleri benimkilerde. "Çabuk olmalıyım. Duşta." Hepsini bir senaryodan okuyormuş gibi sıralıyor. Uğruna öleceği bir rol için seçmelere katılıyor. Sesinde neredeyse benim de ona inanmamı sağlayacak bir aciliyet var. Tanrım, o çok iyi.

"Aman Tanrım, Rose, tatlım," diye soluk soluğa kalır Adams. "O ne yaptı? Sana dokundu mu? Piç kurusu. Onu öldüreceğim. Yemin ederim, onu öldüreceğim."

Omzumun üzerinden Brad'e bakıyorum. Kısa sürede söylediği üç şey damarlarımı küle çeviren öfkeye yardımcı oldu. Birincisi, bana söyleyebileceği onca şey varken, bana piç dedi. İkincisi, beni öldürecek mi? Adam daha yeni kendini astı. İstedığimi alır almaz, vücudundaki tüm organları kesip Miami'deki malikânemi koruyan Dobermanlara yedireceğim. Bu iki şey yeterli. Ama ona sevgilim dediğini duyunca silah elimde titriyor. Bunu hissediyor olmalı.

"Beni buradan çıkarmalısın." Gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Duygudan yoksunlar ama sesi öyle değil. "Lütfen, ona istediğini ver ya da parasını geri öde. Sana yalvarıyorum. O bir hayvan, Perry."

Seçtiği kelime üzerine kafamı soru işaretiyle eğdim. Hayvan mı? Gizli gülümsemesini saklayamıyor. "Rose." Adams'ın sesi yenilmiş gibi ve dikkatimi çekti. "Seni bu duruma soktuğum için çok üzgünüm.

Dağınıklık. Elimden geleni yapıyorum. Bağlantım yardım edecek. Bu işi çözecektir, yemin ederim."

Onun teması. Tekrar Brad'e bakıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor. Yatakta başka biriyle birlikte ve bu her kimse, benden daha fazla zamanını alıyor olmalı. Ve ben onun zamanını oldukça değerli kılıyordum. *On milyon dolar* değerinde. Ona ne söz verdiler ve o da onlara ne söz verdi? Ama daha önemlisi, *onlar* kim?

Gözlerimi tekrar Rose'a çevirdiğimde, yüzündeki sert ifadeyi yakalayabiliyorum. Acı mı yoksa endişe mi olduğunu anlayamıyorum.

"Ama sana bir şeyin sözünü verebilirim," diye devam ediyor Adams. "Ne?" diye zar zor fısıldar.

Evet, ne?

"Danny Black ölü bir adam."

Gözleri açılıyor. Peki ben ne yapıyorum? Sırıttım. Ölüm tehdidi mi? Elindeki tek şey bu mu? Brad'in yorgunluktan iç çektiğini duyuyorum. Rose'un kalbinin daha sert çarptığını duyabiliyorum.

"Nasıl?" diye soruyor, beni şaşırtarak. Oh, ne güzel. Görünürdeki ölümümün kanlı ayrıntılarını mı istiyor? "Sadece bana güven. Dayan tatlım. Bu işi halledeceğim ve kısa sürede benimle olacaksın. zaman."

Silahı alnından çekip burnunun önünde havada döndürüyorum, ona bu işi bitirmesini söyleme şeklim bu. Yeterince duydum. Adams'ın beni ele vermeye çalıştığını bilecek kadar. Bu son şey

yapabileceği en iyi şey.

"Gitmeliyim," diye nefes alıyor. "Az önce düşün kapandığını duydum."

"Tamam. Bu aramayı son aramalar listenizden sildiğinizden emin olun. O kurnaz bir adam. Güvenmez."

"Tamam."

"Seni seviyorum," diyor Adams, o kadar yumuşak bir sesle ki ona inanıyorum. *Aptal herif.*

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyor, o kadar kararlı ki ben de ona inanabilirim. Eğer onun ölü gözlerine bakmıyor olsaydım.

Telefon bağlantısını kesiyorum. "Orada dur tatlım," diyorum sessizce, silahımı alıp çıplak göğüslerinin ortasında gezdiriyorum. Göğsü çöküyor. Meme uçları çakıllaşıyor.

Ve hınzırca sırtıyorum.

Adamlara döndüm, onları bilgilendirmeye hazırdım, ama bana bakıyorlarsa lanet olsun. Rose'a bakıyorlar. Boğazımı temizliyorum ve hepsi gözlerini kontrol altına alıyor. Tekrar Rose'a bakıyorum. Mavi gözleri kararıyor. Göğsünü hafifçe dışarı itiyor ve duruşunu biraz daha genişletiyor, kalçalarını açarak adamlarıma gözlerini ziyafet çekecekleri daha fazla şey veriyor.

Ne oluyor lan? İçimde bir şalter atıyor, vücut ısım yanma seviyelerine çıkıyor. Onu sertçe tutup kapiya doğru çektim. Telaşa kapılan adamlar yolumdan çekiliyor, hepsi gözlerini ayaklarına indiriyor. Peki ya Brad? Bana sadece kafasını sallıyor. Dışarı çıkarken ona hırlıyorum, göz ucuyla Rose'un göğüslerinin zıpladığını görüyorum, ıslak saçları onu yatak odasına geri götürürken mükemmel kürelere çarpıyor.

Siktir!

Onu kapiya doğru itiyorum ve ateş etmeye başlamadan önce silahı yatağın üzerine atıyorum. Sonra onu sertçe duvara itiyorum. Kafasının arkası bir gümbürtüyle sıvaya çarptı. O da hastalıklı ve memnun bir şekilde gülümsüyor. Patlayabilirim. "Kiminle uğraşıyor bu?" Yüzüne doğru soluk soluğa bakıyorum, öfkem beni nefessiz bırakıyor.

"Bilmiyorum." Ciğerlerine hava çekerken göğsü kabarıyor. "Benim yanımda iş konuşmaz."

"Eğer bana yalan söylüyorsan-" "Yalan söylemiyorum."

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Onu korumak istediğimi mi sanıyorsun? O benim için her hafta yeni bir çift ayakkabı ve beni götürmek istediği her yerde lüks otel odalarından başka bir şey değil."

Yüzü. Taş gibi soğuk. Her gün aynada benzer bir manzara görüyorum. "Seni benim merhametime bıraktığını bilmek nasıl bir duygu?" diye soruyorum.

"Bu gece yine seninle yatacağımı bilmek ne kadar iyi hissettiriyorsa o kadar."

Dudağım kıvrılıyor. Bu da başka bir yüzleşme. İkisi de heyecan verici ve sinir bozucu. Bu kadın beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Neden mi? Çünkü bana meydan okuyor. Ne kadar yüksekte olduğunu soran zayıf kadın

bana meydan okuyor. Bana. Danny Black. Ölmek mi istiyor?

Tam ona bu soruyu soracaktım ki gözleri dudaklarıma kaydı. Ve cevap olarak, benimkiler de onunkilere düşüyor. Onu burada ve şimdi alabilirdim. Onu sikebilirdim. Adımı haykırmasını sağlayabilirdim. Kahretsin, rahatlayabilirdim. Beni durduramazdı.

Herhangi bir uyarı olmadan, dudaklarım onunkilere doğru ilerliyor. Fırçaladılar. İnliyor. "Bunu istiyorsun, değil mi? Koca sikimin tatlı amcığını sikmesini istiyorsun." Dudaklarının kenarını yalayıp kalçalarımızı birbirine sürttüğümde sikim bunu onaylaması için yalvarıyor.

Sersemlemiş gibi mırıldanıyor. "Beni öldürmeni tercih ederim." "Belki de öldürürüm."

"Bana ihtiyacın var."

O haklı. Ve ona başka bir nedenden dolayı ihtiyaç duymaya başlıyorum - işle ilgili olmayan bir nedenden dolayı. Dilim ağzımdan çıkıp onunkinin ucunu sıyrıyor. Kabaca inliyorum. Yumuşakça inliyor. "Devam et," diye fısıldıyor, beni kışkırtıyor. Bana onay mı veriyor? Alt dudağımı ısıyor, etini çekiştiriyor. "Öldür beni."

Lanet olsun.

Korkuyu tatmayı umarak ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum ama onun yerine seksten başka bir şey tatmıyorum. Sarhoş edici. Aklımı başımdan alıyor. "Siktir," diye fısıldıyorum ve ağzımın etrafında gülümsediğini hissediyorum.

Kapı açıldı, Brad göründü ve ben tehlikeli bir anın eşiğinden geri çekildim. Mükemmel zamanlama. Bakışları bizden yatağa doğru kayıyor. Silahımın olduğu yere. Elimde değil. Arkamda değil.

Kahretsin. Rose'u itiyorum ve sağ kolumun şüpheci bakışları altında kendimi toparlıyorum. "Adams'ın bu akşam Hakasan'daki yemek rezervasyonunun onayını aldık," diyor bana.

"Kiminle?"

"Bazı avukatlar ve valiler. Kulağa çok sıkıcı geliyor."

"Ama yine de . . ." Adams için her zamanki gibi bir iş o zaman? Arsız herif. Rose'a bakıyorum. Hareketsiz, sessiz, gözleri benimkilerde. Ve hala çıplak. Bir havlu alıp göğsüne bastırıyorum, örtünmesini istiyorum. "Görünüşe göre bu akşam seninle ilk randevumuza çıkacağız *tatlım*," diyorum ve kendimi duşa atıyorum.

BÖLÜM 8

GÜL

İlk randevumuz. Daha doğrusu, Perry'nin işkencesinin ilk raundu. Bu bir gösteri olacak. Bir gösteri.

Black'i çılgına çeviriyorum ve bundan tatmin olmaktan kendimi alamıyorum. Ama biraz kontrol sahibi olmak çok iyi hissettiriyor, bu çarpık bir psikolojik kontrol olsa bile.

Black'i bu sabahtan beri görmedim. Adamlarından oluşan ordusuyla birlikte ofisinde saklanıyordu, ancak kaçamayayım diye yatak odasının kapısını bir kişinin korumasını sağlamıştı. Bunu gerçekten kaçmaya çalıştığımda, etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmek için kapıdan dışarı baktığımda anladım. Temiz değildi. Adam bana gülümsedi, kahkahalarla dolu bilmiş bir sırıtış. Ben de içkiye ihtiyacım olduğuna dair bir şeyler saçmaladım. Yatak odasında mükemmel döşenmiş bir mini bar var. Oyunumu biliyordu.

Umutsuzluğa kapılıyorum. Burada olmamam gerekiyor. Perry Adams'la birlikte olmam gerekiyordu. Yeni bir yatırımcısı var. Bu bilgiyi Nox'la paylaşmam, ona nerede olduğumu söylemem gerekiyor ama Black öğrenmeden hapsişirmam bile mümkün değil. Beni sürekli izletiyor. Ve daha da kötüsü, ona yalan söylüyorum. Çıplak yüzle yalan söylüyorum. Maddi çıkarlar için Adams'a yapışmış, servet avcısı bir fahişe olduğumu düşünüyor. Keşke öyle olsaydı.

Bu karmaşanın sonucu giderek daha da netleşiyor. Ben.

Öldü.

Asıl soru, beni *kim* öldürecek? Nox mu yoksa Black mi?

Bir yandan oğluma ve yaşama sebnebime odaklanmaya çalışırken, bir yandan da Black'in beni adamlarının önünde nasıl çırılçıplak teşhir ettiğini ve sonra açıkça pişman olduğunu düşünmemeye çalışarak etrafıma sarılı havluyla oynuyorum.

O anda hissettiğim sevinç beni şaşkına çevirdi. Ve beni korkuttu. Başka bir erkeğin beni çıplak görmesine dayanamazdı. Peki başka bir erkeğin bana dokunması hakkında ne düşünürdü? Ya da bana tecavüz etmesine? Kendi kendime hastalıklı bir şekilde gülümsedim. İşte yine. Neşe. *Hayır, Rose*. Neşe alışmam gereken bir duygu değil. Zaman zaman, kırk yılda bir oğlumu gördüğümde bunu hissediyorum. Ve sonra, dakikalar sonra, kaçınılmaz olan

gerçekliğim geri geldiğinde kalp kırıklığı.

Buradan çıkmam gerek yoksa ölü bir kadın olurum. Pek bir şey hissetmiyor olabilirim ama hâlâ hayatta kalma içgüdüsüne sahibim ve yaşamak istiyorum. Kendi hayatımda bir mahkum olsam bile. Bu yine de başka birinin özgür olduğu anlamına gelir. Zihnim bir an için her zaman gitmesini yasakladığım yerlere gidiyor, sonra kendimi hissetmenin eşiğinden hızla geri çekiyorum. Hissetmek anlamsız olurdu. Hiçbir şeyi değiştirmez. Kendimi bu karmaşadan kurtarmaya odaklanmalıyım. Ama bu gece bir randevum var. Ayrıca başka bir sorunum daha var.

Yerdeki kırmızı elbiseye bakıyorum, burada sahip olduğum tek giysi. Giyecek başka bir şey istediğim için kendimden nefret ediyorum. Benim seçtiğim bir şey. İnkâr edilemez şekilde bana ait bir şey. En son ne zaman bir şeyi giymek istediğim için giydiğimi hatırlamıyorum, bir başkası giymemi istediği için değil. Aslında, hiç olmadı. Küçük bir kızken, ulaşabildiğim tek kıyafet olan paçavraları giymek istemedim. Ve bir kadın olarak, olduğum gibi baştan çıkarıcı bir et parçası gibi görünmemi sağlamak için bana giydirilen kıyafetleri asla giymek istemedim. Ama giydim. Çünkü ben bunu yapıyorum. Çünkü başka seçeneğim yok. Kendimi en çok yalnız kaldığım, bir çift pijamayla dinlenebildiğim zamanlarda kendim gibi hissediyorum. O zamanlara değer veriyorum. Vermek zorundayım, çünkü nadir bulunuyorlar.

İç çekip ayağa kalkıyorum, havlumu içeri çekip banyoya gidiyorum. Makyaj ünitesinde bir saç kurutma makinesi buluyorum ve saçlarımı kurutmaya başlıyorum. Makyajım yok, parfümüm yok, hiçbir şeyim yok. Ve keşke yapsaydım dediğim için kendimden yine nefret ediyorum. Çünkü güzel görünmek istiyorum. Onun için değil, kendim için. Çünkü bu, Danny Black'le baş başa kaldığımda hissedeceğim gücü artıracak.

Bir iç çekiş daha.

Başımı ters çevirip saçımı her açıdan kurutuyorum. Bu sefil hayatta bana bahşedilen tek şey kalın telli, dalgalı saçlar ve kaba bir kurutma bile bana pürüzsüz ve yönetilebilir bir şey verecek. Daha önce, gerekirse parlatmak için kullanabileceğim bir erkek saç ürünü görmüştüm. *Onun* saç ürünü. Duş jeli, şampuanı.

Saçımı geriye atıp aynaya bakıyorum. Ve donup kaldım. Kapı aralığında durmuş beni izliyor ve düşüncelerimi duyamadığı için hemen şükrediyorum. Takım elbise giymişti. Üç parçalı. Açık gri, üç parçalı bir takım. Tasarımcı. Ismarlama. Saçlarını daha siyah, gözlerini daha mavi gösteriyor.

Kirli sakalını keserek yara izini daha belirgin hale getirmiş. Saçlarını düzeltmiş, keskin ve öfkeli yüz hatları için neredeyse fazla mükemmel hale getirmiş.

Ona çok uzun zamandır bakıyordum. Çabucak kendimi toparlıyorum, havlunun göğsümde gevşediğini hissediyorum. Düşmesine engel olmuyorum, kurutucuyu kapatıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken yere düşmesine izin veriyorum. Yüz ifadesi en ufak bir şekilde bile değişmiyor. Çıplak bedenimin görüntüsüne karşı bağıışıklık kazanıp kazanmadığını merak ediyorum - Tanrı biliyor ya yeterince gördü - ama yüzüzlüğümden etkilenmeme konusundaki kararlılığını hissediyorum. Kafasını karıştırıyorum. Bunu saklayamaz. İster şehvetten ister korkudan olsun, her kadının onu memnun etmek için kendini paralandığını hayal ediyorum. İkincisi bende boşa gider. İlkini kontrol altına almak için

dünyanın sonuna kadar giderim.

Tek kelime etmeden yanıma geldi, bileğimden tutup beni banyodan çıkardı, her zamanki centilmenliğiyle. Bizi yatak odasındaki boy aynasının yanında durdurdu, beni aynanın önüne yerleştirdi ve pozisyon aldı

arkamda. Hiç utanmadan, çenesi neredeyse omzuma yaslanmış bir şekilde, yansımada beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Randevumuzda ne giyeceksin?"

Sadece kırmızı elbisem olduğunu çok iyi biliyor. "Sen nasıl istersen," diye cevap veriyorum. Onaylarcasına başını sallıyor. "Sana yatağın üzerinde ne varsa onu giymeni söylüyorum."

Gözlerim onun yansımasının ötesindeki yatağa kayıyor ve yere kadar uzanan bir elbise görüyorum. Sessiz gümüş saten, omuzları çapraz kesilmiş hoş bir parça. Tam bana göre. Tam da benim seçeceğim bir şey. Açık saçık ya da müstehcen değil. Zarif ve güzel ve ... o mu? Belli oluyor. İngiliz beni bir fahişeden bir hanımefendiye mi dönüştürmeye çalışıyor? Dönen zihnimi yavaşlatmaya çalışırken dudağımı çiğniyorum.

"Nefret ediyorsun," diyor ve ilk kez sesinden emin olmadığını duyuyorum.

Bakışlarım onu buluyor, onun gözlerinin de emin olmadığını görüyorum. Bu durum canavarı savunmasız gösteriyor ve içim biraz yumuşuyor. Beğenip beğenmemem gerçekten umurunda mı? "Hoşuna gitti mi?"

"Asıl soru benim beğenip beğenmediğim değil. *Senin beğenip beğenmediğini* bilmek istiyorum." Kafam çok karıştı. Neden umursuyor ki? "Bayıldım."

Sertçe başını sallayıp geri çekiliyor ve bir ayakkabı kutusunun yanı sıra makyaj malzemeleriyle dolu bir sepeti de ortaya çıkarıyor. "Hangi kozmetik ürünlerini kullandığınızı bilmiyordum, bu yüzden her şeyi göndermelerini istedim."

Bütün bunlar nereden çıktı? Nazik mi davranıyor? "Daha önce hiç bir kadına elbise aldın mı?"

Kişiliği bir anda değişiyor, kötülük perdesi düşüyor. "Paramı, üzerimden çıkardığımda mahvolacak kıyafetlere harcamam." Dönüyor ve uzaklaşıyor. "On beş dakika içinde yola çıkıyoruz. Hazır olun." Kapı çarpılır.

Adam iyi korunuyor. Bu kadarını öğrendim ve bu gerçekten şaşırtıcı değil. Kaç kişinin onun ölmesini istediğini düşündükçe ürperiyorum. Ben de dahil. Limuzinden otelin kapısına doğru yürüyoruz, personel onu karşılamak, gülümsemek, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için ayaklarına kapanıyor. Hiçbirine yüz vermiyor, beni yanına çekiyor, elimi sıkıca kavırıyor.

Kendimi hiç hissetmediğim kadar güzel hissettiğim gerçeğini görmezden gelemem. Elbise, Dior topuklu ayakkabılar ve makyaj. Beş santimlik topuklu ayakkabılar giymeme rağmen onun hâlâ üzerimde yükseliyor olması bir yenilik. Saçlarım kabaca toplanmış, makyajım mükemmel.

Çok fazla çaba sarf ettim. Ama hayatımda ilk kez, beklendiği için değil, istediğim için çaba gösterdim. Nedenini bir kenara bırakmam gerekiyor. Yine de elinde bir konyakla beklediği odaya girdiğimde, nefes alırken göğsünün sıkıştığını gördüm. İçkisini dudaklarına götürürken elinin titreyişini. Gri pantolonunun fermuarının ardındaki kıpırtıyı.

Onu üç parçalı kıyafetiyle gördüğümde de aynı tepkiyi vermiştim.

Merak ediyorum.

Ve o da benim gibi bunu saklamaya çalıştı.

"Bay Black, ne büyük bir zevk," diyor bir adam, yanımızda adım atarak. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen, sadece isteyin."

Black, adama bir bakış bile atmadan devam ediyor. Ama sonra aniden durur ve çevresindeki herkesi de durmaya zorlar, hepsinin kafası karışmıştır. "Aslında"-Black boştaki elini iç cebine götürür, sonra adama döner-"helikopteriniz. Beklemede kalsın." Elimi bırakıyor ve en az bir düzine yüz dolarlık banknotu çevirip bana tekrar uzatmadan önce uzatıyor. "Yemekten sonra Vegas'ta bir gökyüzü turu yapmak isteyebilirim."

"Elbette, efendim."

Helikopter mi? Aynen böyle mi? "Bu biraz spontane oldu," diyorum düşünmeden, o bizi tekrar ilerletirken.

"Ben spontane şeyler yapmam," diyerek elimi bırakıyor ve belime götürüyor. Büyük avucu tüm genişliği kaplarken dişlerimi birbirine geçiriyorum, dokunuşu elbisenin ipeksi kumaşını yakıyor. Danny bölgeyi nazıkçe okşuyor ve orada gördüğü çürüğe dikkat edip etmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. "Spontane davranırsan ölürsün," diye ekliyor sessizce.

"Bu elbise spontane değil miydi?"

"Evet ve bu beni öldürtebilir." Şaşkın bir bakış fırlattığımda yüzü ölümcül bir ciddiyete bürünüyor. "Önden buyurun," diyor ve kapıyı açıp geçmeme izin veriyor, ama üç adamından önce değil. Perry'yi hemen görüyorum. Dört kişilik bir masada oturmuş, hızla içkisini yudumluyor. Sıkıntılı görünüyor. Çok, çok sıkıntılı. Danny'nin ağzını kulağımda hissediyorum ve bedenim yuvarlanıyor. "Umarım sen de bu akşamı benim kadar iple çekiyorsundur."

"Kırık camların üzerinde yürümeyi tercih ederim."

Sevgilimden sadece birkaç adım ötedeki bir masaya götürülürken usulca gülüyor. İki kişilik romantik, rahat bir masa. Sadece iki kişilik. Yan yana iki yer. Karşılıklı değil. Yan yana. Bu beklediğimden daha büyük bir gösteri olacak. Danny Black yemek boyunca bana işkence edecek ve Perry'nin dikkatli bakışları altında tahrik olmak yerine iğrenmiş görünmek zor olacak.

Danny'nin adamlarından biri koltuğu gösteriyor, ben de oturuyorum ve elbisemle mükemmel bir uyum içinde olan gümüş çantayı masanın üzerine koyuyorum. Black yanıma oturdu. Çok yakın. Çok yakın. Adamları uzaklaşıyor, çok uzak değil ama mahremiyetimizi sağlayacak kadar uzak, bu yemeğin mahrem olacağından değil. Hiçbir yere yakın değil.

Perry bizi gördüğü anda anladım. Biliyorum çünkü Black kolunu omzuma doluyor. Ve sonra yanağıma yaklaşan ağzının sıcaklığını hissediyorum. Vücudum, o bu kadar yakinken yapmakta en iyi olduğu şeyi yapıyor. Titriyor. Gözlerimi Perry'ye çeviriyorum ve dehşetle bana baktığını görüyorum. Titremelerimi ürpertici bir yaltaklanma olarak göstermeye çalışıyorum, Black'in yakınlığına dayanmaya çalışıyormuş gibi gözlerimi kapatıyorum. Oldukça inandırıcı olmalıyım, çünkü gerçekten mücadele ediyorum. Tanrıya şükür Perry masanın altında sıkılan kalçalarımı göremiyor.

Ama Danny eli bacağıma değdiğinde onları hissedebiliyor. Dudakları tenimde gezinirken hınzır sırıtışının yayıldığını hissediyorum, yanağım vücudumun geri kalanıyla birlikte alevler içinde kalmaya hazırlanıyor. Birkaç dakikadır buradayız. Bütün geceyi nasıl geçireceğim?

Garson kız bize şarap doldururken sessizce, "Sanırım derdini anlattın," diyorum.

"Tam tersine." İri eli kalçamı sıkıyor, sert avuç içleri lüks saten kumaşı etimle birlikte sarıyor.

"Daha başlamadım bile."

"Neden beni masanın üzerinde becerip bu işi bitirmiyorsun?" Aptalca söylüyorum, kendi sözlerim koltuğumda rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor. Hiç tahrik olmadım. Olmuş gibi yaptım ve her zaman mükemmel bir iş çıkardım ve şimdi *olmamış* gibi davranmak zorundayım.

Sakın tahrik olma Rose!

Pek inandırıcı olmadığımı biliyorum. Belki etrafımızdaki herkese karşı, ama bana dokunan, beni hissedenden Danny Black'e karşı, onu kandıramıyorum. Aynı anda hem birinden nefret edip hem de onu nasıl arzulayabilirsin?

Black'in yüzü bana bakarken kırılmıyor. "İçimden bir ses bunu seveceğini söylüyor."

"Asla."

Şarap kadehini alıp dudaklarıma götürüyor ve beni açmaya zorluyor. Gevrek, ferahlatıcı beyaz şarap boğazımdan aşağı kayıyor ve Black daha da yaklaşıyor. "Burada biraz var." Eğilerek ağzımın bir köşesinden diğerine doğru yalıyor. Yavaşça. Yumuşakça. "Asla," diye taklit ediyor beni, bilerek. Bedenimin isteklerinin çılgınlığına boyun eğmenin yararlarını sessizce tartarken kalbim çarpmaya başlıyor. Sadece bu işi bitirmek için. Kendimi bu çaresizlik duygusundan kurtarmak için. Yetişkin hayatımda ilk kez korktuğumu hissediyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Ama kendime sürekli hatırlattığım gibi, bana kiminle yatmam söylenirse onunla yatarım ve bana Danny Black ile yatmam söylenmedi. Öyle olmasını dilediğim için kendimden nefret ediyorum. Ama bunların hiçbir önemi yok, çünkü Danny Black istediğini alıyor. Onu asla durduramam ve bu beni korkutuyor. Onu durdurmak istemezdim. Bu beni daha çok korkutuyor. Yine de son yirmi dört saat içinde beni zorlayabileceği pek çok an oldu. Ama zorlamadı.

"Neden beni becermedin?"

Geri çekiliyor, yüzü benimkinden sadece bir santim uzakta duruyor. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Burada, bu masanın üzerinde. Durman için çığlık atıyorum. Bu Perry için en büyük lanet olmaz mıydı?"

"Ben birçok şeyim Rose, ama tecavüzcü değilim."

"Oh, bu hayvan bölgesine çok uzak bir adım olur mu?"

Hızlı eli çenemi kavırıyor, sıkıca sıkıyor ve gözleri bulutlanıyor, kararıyor, derinliklerinde bir fırtına kopuyor. Bir sinire dokundum. "Beni zorlamaya devam edersen öğreneceğiz."

Öyle demek istemedi. Yerine tuğlalardan bir perde, koruyucu bir kalkan düştü. "Bana tecavüz etmeni istemiyorum," diye mırıldanıyorum, zihnimin hayatımdaki en iğrenç anlara geri dönmesine engel olamıyorum. Farkında olmadan irkiliyorum, başka tarafa bakıyorum, böylece elini bırakıyor ama çenem hızla geri çekiliyor ve yüzüm geri çekiliyor.

Gözleri benimkilere kayıyor, aniden emin olamıyor. Ve bana derin derin bakıyor, gözlerimde ne olduğunu okumaya çalışıyor. Tıkladı mı? Beni okudu mu? Anladı mı?

Black yüzümü düşürüyor ve aramıza mesafe koyuyor, şarabını geri fırlatırken çenesi gergin,

Perry'ye bakıyor. Kadehini kaldırır, aralarındaki havaya kadeh kaldırırken nereden geldiği belli olmayan şeytani bir gülümseme takınır. Maske tekrar yerine oturdu. "Bunun için güzel bir akşam," diye sesleniyor Black, kolunu tekrar bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Yemeğinin tadını çıkar, Adams. Keyif alacağımı biliyorum."

Bu cehennem. Saf, acılı, yakıcı bir cehennem. Hayatım buna bağlı olduğu için oyunculuk her zaman doğal bir yeteneğim oldu. Hislerimi ve gerçek duygularımı saklamak içgüdüsel olarak geliyordu. Danny Black'in huzurunda bunu yapmak o kadar da doğal değil. Bu bir çaba ve beni yavaş yavaş yıpratıyor. Mezelerimiz ve ana yemeğimiz boyunca ara sıra beni beslemesine katlanıyorum. Bacağıma dokunduğunda sayısız kez nefesimi tutuyorum. Ve dokunuşu kalçalarımın arasından kayarak yalvaran göbeğimi okşadığında şarap kadehime bir can yeleği gibi yapışıyorum.

Black bunların hiçbirini kaçırmıyor, bir noktada parmaklarımı bardağımdan ayırıp gülümsüyor. Başka bir noktada, beni rahatlatmak için garip bir hareketle elimi sıkıyor.

Perry her şeyi izliyor. Bunu biliyorum, tüm performans boyunca gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve Danny Black her saniyeden zevk alıyor. Onun tarafından ağzıma konan her şeyi yiyorum, her seferinde sertçe yutkunuyorum, bükülen midemin isyan edip geri göndermemesi için dua ediyorum.

Tabağımyı temizleyip çatalı düzgünce kenara koyduğunda tok, bitkin ve sinir bozucu derecede duygusal hissediyordum. Görünüşe göre Danny harika vakit geçirirken, ben erotik bir cehenneme sürüklenmiş gibi hissediyorum. Beni odasına götürmesi için sessizce yalvarıyorum, böylece bu yabancı duygulardan uyuyabilir ve her zamanki halimle uyanabilirim.

"Seni beslemekten zevk alıyorum," diyor Black sessizce, elini nazikçe benimkinin üzerine koyarak.

Gözlerine bakıyorum ve sertliğin geri gelmesini dileyerek hızla uzaklaştırıyorum. Şu anda yumuşaklar. "Neden iyi davranıyorsun?"

"Çünkü Adams için seni en iyi beceren şey, benim büyümün altında daha da derine düşmeni izlemesidir. Ve görünüşe göre bunu başarmak için çok fazla çalışmama gerek yok." Peçetesini boş tabağa bırakıyor ve avucunu boynuma kaydırarak, onun nefes verışı benim nefes alışımı tamamlayana kadar beni öne doğru çekiyor. "Seni şimdi öpsem bana karşı koyar mısın?"

Titreyerek nefes alıyorum, nedeninden emin değilim. "Yaparsam beni öldürecek misin?"

Biraz gülümsüyor. "Hayır." Sonra yavaşça ağzını benimkine yaklaştırıyor ve dudaklarımızı birleştiriyor. Anında titriyorum. Onunki de öyle. Hareket etmiyor, ağzıma erişmeye çalışmıyor. Beni test ediyor. Karşı koymuyorum. Gerçekten *ne* yapacağımı bilmiyorum. Perry sadece birkaç adım ötede. Bu öpücüğü şimdiye kadarki en iğrenç şey olarak görmem gerekiyor, ama aslında bu şimdiye kadarki en tüketici şey. Sadece dudaklarımız birbirine değiyor. Onun dudakları. Sert bir yüz üzerinde yumuşak dudaklar. Dilim, onu tutmak için harcadığım çabadan dolayı ağrıyor. Umutsuzca birbirine değen dudaklarımızı ilerletmek istiyorum ama o inlediğinde zayıf anımdan kopuyorum.

Ben telaşla geri çekiliyorum, o da gülümsüyor.

"Şimdi, ne demek istediğimi anladım." Elim tutup sallanan ayaklarımı kaldırmama yardım ediyor,

ben de restoranın diğ er ucuna bakıyorum.

Ve dondur.

Karanlık ama tehditkâr yüzünü nerede görsem tanırım.

Nox.

Ve orada olduğu kadar hızlı bir şekilde gitti. Soğuktan donarak geldim ve çılgınca etrafı tarayarak onu aradım. Aman Tanrım. O buradaydı. Black'le olduğumu gördü. Akşam yemeğimizdeki gösteriyi gördü.

Black bizi Perry'nin masasında durdurmadan önce iki adım çekildim. Kolu belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Gözlerimi yere indiriyorum, arzumu açığa vurmaktan korkuyorum, sadece Perry'ye değil. Nox'u göremiyor olmamın onun beni göremeyeceği anlamına gelmeyeceğini bilecek kadar aptal değilim. Onun şeytani varlığını hissedebiliyor, tehditlerinin zihnimde döndüğünü duyabiliyorum.

Black, "Umarım yemeğiniz tatmin edici olmuştur," diyor ve Perry'nin yemek arkadaşlarından birkaç alçak sesle mırıldanma duyuyorum. Ama Perry'den değil. Bu adamların önünde tepki *veremez*, özellikle de toplum içinde. Sosyal medyanın tepkisini ve belediye başkanı olarak en iyi aday olup olmadığına dair günlük incelemesini riske atamaz. Ama sessizliği terör mü yoksa sahte bir kabadayılık mı?

"Tatlıyı odamıza götürüyorum." Black beni götürmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor. "Hanımefendi!" diye sesleniyor biri ve Danny bizi durduruyor, adamları hızla etrafımızı sarmak için harekete geçiyor.

Dönüyorum ve yemek boyunca bize hizmet eden garsonu çantamı uzatırken buluyorum, bana giden yolu kapatan erkek duvarından biraz telaşlanmış görünüyor. "Çantanız," diye mırıldandı.

Brad onu alıyor ve sessizce bana uzatıyor. Black bana eşlik ederken sessizce "Teşekkür ederim," diyorum. "İyi bir akşam geçirdin mi Rose?" diye soruyor, omurgamın tabanını okşayarak.

Cevap olarak başımı sallıyorum. Bana dokunmasının sıcaklığı konuşma gücümü yok ederken ve Nox'un varlığının korkusu kendime olan güvenimi sarsarken yapabildiğim tek şey bu.

Asansöre ulaştığımızda, Black'in adamları tarafından mesafesi korunan kumarhane müdürü tekrar yanımıza yaklaşıyor. "Efendim helikoptere ihtiyaç duyacak mı?"

Danny, daha fazla not veren Brad'e başıyla işaret ederek, "Sabaha kadar beklemede kalsın," diyor.

Asansöre giriyoruz ve kapılar kayarak kapanıyor. Küçük alan boğucu ve etrafımızı saran dört büyük adam yüzünden değil. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Boğazıma kadar içerideyim.

"Rose?"

Kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum, gözlerimin arkası sızlıyor. Yüzündeki endişe durumu daha da kötüleştiriyor. Kaşlarını çatıyor ve ben hızla gözlerimi kaçırıyorum, göğüslerimin ortasından aşağıya doğru bir ter damlasının süzüldüğünü hissediyorum. Kendimi tutmam gerekiyor. *Sadece bir arada tutmalıyım*. "Çok fazla deniz ürünü var," diye mırıldanıyorum, kapılar açılıp beni hava ve boşlukla kutsadığında nefes veriyorum.

Süite girdiğimizde aceleyle uzaklaşıp kendimi banyoya atıyorum. Ben giderken adamlarından birinin bir şeyler söylediğini duyuyorum, ama ne olduğunu anlamıyorum ve Black'in de bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Kendimi hasta hissediyorum. Korkunç derecede hasta. Kendimi neredeyse

lavabonun üzerine atıyorum, musluğu açıp yüzümü soğuk suyla ıslatıyorum. Rahatlama anında oluyor ama bunun tenimdeki soğuk suyla hiçbir ilgisi yok, her şey Black'le aramda oluşan mesafeyle ilgili. Beni böyle göremez.

Ama bu mesafe uzun sürmüyor, yine de sinirlerimi toplamak için yeterince zaman çalmış oluyorum. İçeri giriyor.

ceketinin düğmelerini açmadan önce kravatını çekiştirdi. "Ee, tatlı?"

Yavaşça dönüyorum, daha fazla oyununa hazırım. Sıfırlama düğmesine basıldı. Nox'un beni bulacağını bilmeliydim. Yapmayı seçsem de, buna zorlansam da her hareketimi bilecekti. "Doydum."

Gözleri kalçalarımın arasına düşüyor. "Emin misin?"

"Çok." Yanından geçip giderken koluna dokunuyorum. Yakalanmayı, duvara fırlatılmayı ve biraz daha işkence görmeyi bekliyorum. Ama çok şaşırdım, gitmeme izin verdi. Elbisemin arkasına uzandım ve fermuarı yokladım. Fermuarı indirip elbisemin ayaklarımın dibine düşmesine izin veriyorum ve elbisemden çıkıp topuklarımı kumaş yığınının içinde bırakıyorum, yatağa doğru yürürken saçlarımı çözüyorum.

Sonra içeri girip yan dönüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bu korku filminin temiz bir şekilde sonuçlanmasını diliyorum. Ama Nox biliyor. Kahretsin, ne yapacak? Ben ne yapacağımı biliyorum. Güncellemelerime veda edebilirim. Yatak yanımda eğildiğinde gözlerimi açıyorum ve onu önümdeki kenarda otururken buluyorum, gövdesi çıplak. Güzel, sert göğsü. Yükselen her bir kasın arasındaki gölgeler dikkatimi çekiyor. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Parmağını çenemin altına dayıyor ve yüzümü gözleriyle buluşacak şekilde kaldırıyor. Sonra da alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi uykular, Rose." Gidiyor.

Ve benim erimem başlıyor.

BÖLÜM 9

DANNY

Kendimi ofise götürüyorum, kendime sert bir içki koyuyorum ve sandalyeye yığılıyorum, çekmeceyi açıp cep telefonunu çıkarıyorum. Ekranı kontrol ettim. Hiçbir şey yok.

Başım avuçlarımda dönerken zonkluyor, başım sandalyenin arkasına düşüyor. Zihnimi ne kadar hizaya sokmaya çalışsam da beni her geçen dakika daha da büyülüyor. Onun geçmişini bilmek istiyorum. Bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum.

Ben de bilmek istemiyorum.

İçkimi yudumlarken, mideme doğru inen yanığın tadını çıkarıyorum. Brad içeri giriyor, ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine atıyor ve bir içki için bana katılıyor. "Bu gece iyi bir gösteri yaptın." Bileğini döndürerek viskiyi bardağın her tarafını kaplayacak şekilde döndürüyor. Sonra kaldırıyor. "Bir gösteri olduğunu varsayıyorum."

Benim gibi içkisini devirmek yerine yudumlarken ona bakıyorum. Buna benim kadar ihtiyacı olamaz. Brad bakışlarımı tutuyor, bekliyor.

"Onda bir şeyler var," diye itiraf ediyorum, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaparak. Birine güvenmek. Doğruyu söylemek gerekirse, Brad'e hiç sır vermek zorunda kalmamıştım. Beni bir kitap gibi okuyor. Şimdi olduğu gibi. Onunla iş dışında hiçbir konuda tartışmaya girmedim. Çocukluğumuzdan beri bu böyledir. Sanırım bu, ikimizin de herhangi bir duygu gösterisinin bizi ölümcül dünyamızda daha az yetenekli kılacağından korkmamızdan kaynaklanıyor. Babam bize akıl hocalığı yaptığı için neden böyle bir yol izlediğimiz anlaşılabilir. Ama şimdi o öldü. Ve bunu içimden atmam gerekiyor. Babam her zaman kimseye güvenme dese de Brad'e güvendiğimi biliyordu.

Brad oturur ve bardağını deri koltuğun koluna dayar. "Onda bir şeyler var," diye düşünüyor sessizce. "O delicesine uzun bacakları, kusursuz teni ve her erkeğin ıslak rüyasının başrolü olan mükemmel göğüsleri mi kastediyorsun?"

Ona denenmiş bir bakış attım. "Mal varlığının bir faydası yok," diye itiraf ediyorum. Kadın bir tanrıça. "Yataklarımızda pek çok güzel kadın oldu. Onunkinde ne var?"

"Onda tanıdık bir şeyler görüyorum."

"Ne?"

"Ben."

Brad bir an duraksıyor, sert yüzünde bir endişe parıltısı beliriyor. "Sen, nasıl?"

"Kayboldum. Kapana kısıldım." İçkimden biraz daha yudumladım. "Öldüm."

Temkinli görünüyor. Muhtemelen öyle olmalı. Çok fazla insan yok, aslında sadece iki kişi var, Pops ve Brad.

-Carlo Black beni bulmadan önceki geçmişimi bilenler. Brad'in annesi, babamın kız kardeşi, tıpkı babamın yaptığı gibi beni kendi çocuğu gibi kabul etti. Brad annesine saygı duydu, onu dinledi ve kısa sürede hem en iyi arkadaş hem de aile olduk.

Brad, "O gelecek vadeden bir politikacının metresi," diyor. "Kapana kısılmış değil. Onunla birlikte çünkü o da diğerleri gibi servet avcısı bir fahişe. Ve bana pek de ölü gibi görünmüyor."

Rose'la ilgili analizinin kafamdan geçmesine izin veriyor, zararlı etiketinin beni öfkелendirdiğini görmezden geliyorum. "Dahası da var," diyorum ayağa kalkıp odada volta atarken. "Sırtı fena halde morarmış. Sanki böbreklerine sağlam bir yumruk yemiş gibi."

"O seni ilgilendirmez. Burada olmasının bir sebebi var Danny. Bunu unutma."

Nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum, sadece Brad'i doğru düşündüğüme ikna etmeye çalışıyorum. Ama düşünmüyorum. "Bana anlamayı anlat."

"Adams yarın ayrılıyor. Kampanyasını sürdürmek için Miami'ye dönüyor, ancak banka hesabı kurduğu için bunu nasıl yapacağı bir muamma."

Brad'e dikkatle bakıyorum. "Tamamen mi?" "Hepsi gitti."

"Ve daha fazlasını da istemedi," diye düşünüyorum Vegas'ın silüetine bakarak. "Peki şimdi ona kim para yatırıyor?"

"Her kimse, önce Adams'ı finanse ettiğinizi bilip bilmediklerini sormalıyız. Çünkü eğer öyleyse, bildiğimden daha cesur adamlarla karşı karşıyayız demektir."

"Ya da Adams benim katkılarımı kendine sakladı ve yeni yatırımcılarını karanlıkta bıraktı."

"Ruslar mı?"

"Rusların bizimle bir anlaşması var. Bunu bozmazlar." "Romenler mi?"

"Romenler en son ABD'ye girmeye çalıştıklarında çoğu ölmüştü, hatırladınız mı?"

Brad gülümser. "Hatırlıyorum."

Babam Ruslardan planlarını öğrendiğinde onların kendisine gelmesini beklemedi. Onlara gitti. Sorunu, yani liderlerini öldürdü. Adı neydi? Ah, doğru ya. Dimitri. Marius Dimitri. Adamları karınca gibi dağıldı ve o zamandan beri bir daha toparlanamadılar. O zaman on beş yaşındaydım. Babam Brad ve beni de yanına aldı. İlk kez elime silah almıştım ve kullanmak zorunda kalmıştım. Babam beni zorladığı için değil, Romanyalı piçlerden biri Brad'e sahip olduğu için. Aptal herif o kadar meşguldü ki

Yetişkinleri izlerken, arabada beni özledi. Beynini patlatmaktan büyük zevk aldım. Babam gülümsedi. Ölümle burun buruna gelmekten biraz sarsılmış olan Brad bana borcunu ödeyeceğine yemin etti ve ödedi de. On katıyla.

Brad iç çekti. "Meksikalılar mı?"

"Ne kaynakları ne de cesaretleri var." "Emin gibisin."

"Hiçbir şeyden emin değilim. Hepsini kontrol edin." Başka bir şey söylemeye gerek yok.

"Sevkiyat?" "Paranın yarısı bankada. Gelecek haftaki takas için hazır olmamız gerekiyor."

"Ve mallar buraya geliyor . . ."

"Takastan bir gün önce."

"Ruslar gelmeden önce adamlar her şeyi kontrol etsin."

"Tamamdır. Yani yarın gidiyor muyuz?"

"Sabahleyin." "Peki ya kız?"

"O da bizimle geliyor." Masaya doğru yürüyorum ve telefonunu Brad'e uzatıyorum. "Adamlardan biri bununla ilgilensin." İçkimi yudumlayıp bardağı yere çarpıyorum. Konuşma bitmişti.

Ertesi sabah, yatağın kenarında durmuş onu izliyordum. Uyuyan güzel gibi görünüyor. Çok huzurlu ve dingin. Neredeyse onu uyandırmak istemiyordum.

Neredeyse.

Yorganı geri çekerek onu tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarıyorum, aynı zamanda onu aniden uyandırıyorum. Uykulu gözleri hızla kırpışıyor ve sonunda bana dik dik bakıyor. "Hazırlan. Bir saat içinde gidiyoruz." Sabah yaptığım antrenmandan kalan teri yıkamak için duşa doğru ilerliyorum.

Hızla takip ediyor. "Nereye gidiyoruz?" Şortumu tekmeleyip kabine girdiğimde paniklediği her halinden belli oluyor. Çıplaklığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor, ekranın diğer tarafında olduğunu bildiğim kadar cesur duruyor.

Bakışlarımı dik tutuyorum. "Evime."

Gözleri açılıyor. "Ne? Hayır, gelemem."

Ellerim başımın üzerinde duraklıyor. Kendini yine bir duruma sokuyor, tıpkı dün gece asansörde olduğu gibi. Bariyer yavaş yavaş parçalanıyor. "Evet, yapabilirsin."

"Ya Perry sana marinayı vermezse ya da parayı geri ödemezse? O zaman ne olacak? Beni sonsuza dek yanında mı tutacaksın?" Sanki bunu düşünüyormuş gibi kendi kendime mırıldanıyorum. "Evet," diye cevap veriyorum ve saçımı yıkamaya devam ediyorum.

"Ona geri dönmem gerek."

"Neden?" Dümdüz sordum. "Hadi ama Rose. Onu sevmiyorsun. Ve lanet olası paradan da olamaz,

Çünkü artık parası olmadığı ortaya çıktı."

Yüzü boc alıyor, şaşkınlığı öfkesine karışıyor. "Peki o marina için neden bu kadar çaresizsin?"

Sorusuyla ilgilenmiyorum, kendimi spreyin altına sokup saçlarımı duruluyorum. "Bana bakmayı kes ve git eşyalarımı topla."

"Lanet olası kıyafetlerim yok, seni piç kurusu."

Bir mermi gibi duştan çıktım ve onu kapıya doğru ittim. "Bana ne dersen de ama *asla* piç deme."

İnliyor ve bir an için garip bir şey hissediyorum. Suçluluk. Sonra ona doğru nefes alıp, masmavi gözlerine bakarken fark ediyorum. Korkudan inlemiyor. Göğüs uçları göğsümü deliyor ve fark ediyorum. İkimiz de çıplağız.

Nefes al.

Derin, kısıtlayıcı nefesler. "On dakika içinde hazır ol." Manyetik bedeninin çekimine direnerek kendimi geri çekiyorum ve banyo kapısının arkasından siyah elbise gömleğimi alıyorum. "Bunu giy."

Ona fırlattığımda yakalıyor. "Başka bir şey yok mu?"

O uzun bacaklara bakıyorum, içten içe inliyorum. Şu lanet bacaklar. Tam teşekküllü olmalarından bana ne? Bir havlu kapıp belime sararak süite doğru yürüyorum ve Ringo'yu buluyorum. "Kapıcıyı ara. Mağazalardan birinden kadın kotu göndersinler. İki beden."

Çabucak hallediyor ve odaya geri dönüyorum, onu hala banyoda buluyorum, ancak şimdi üst yarısı siyah gömleğimle örtülü. Bu küçük bir teselli. "Kot pantolon yolda geliyor."

"Kahramanım," diye mırıldanıyor.

Ona ters ters bakıyorum. Onu boğabilirim. Oldukça kolay. Ve sonra sırtıyor. Çok seksi.

Kahretsin.

Kolundan tuttum ve kapıyı arkasından çarparak onu banyodan dışarı çıkardım.

On

u. *Sikeyim.*

Alnım tahtayla buluşuyor.

Hazır olduğumda ruh halim düzelmedi. Ve Rose'u kapıda adamlarımla beklerken bulduğumda daha da kötüleşti. Ona baktıkları için değil. Bakmıyorlar. Ama o daracık kot pantolonu, benim siyah gömleğim, gümüş rengi topuklu ayakkabıları ve dün gecedен kalma çantasıyla mükemmel, güzel bir karmaşa gibi görünüyor. Saçları gelişigüzel bir at kuyruğu. Yüzü makyajsız.

Kısa bir süre beni süzüyor, kot pantolon ve tişörtten oluşan daha gündelik görünümüme bakıyor. Sonra meydan okurcasına başka tarafa baktı.

Koluna girip onu asansöre doğru itiyorum. Yol boyunca tek kelime etmedi, bana bakmadı bile. Canını yaktığından emin olduğum siper gibi kavrayışında da kıpırdamıyor. Bana meydan okumak için bile olsa neden protesto etmiyor?

Çıktığımızda, adamlar bizi özel havaalanına götürmek üzere limuzinin beklediği yere götürüyorlar.

Ringo kapıyı açıyor ve tam Rose'u arka koltuğa itmek üzereyken sesi duyuyorum.

Bir çığlık.

Sonra kıyamet kopar.

"Arabaya!" Brad bana bağılıyor, silahını çekiyor ve hiç tereddüt etmeden hemen ateş ediyor. Limuzinin tavanına bakıyorum, tam o sırada bir adam düşüyor, beyni betona sıcıyor. Adamın gevşek, ölü avuçlarında bir silah vardı. Bir atış daha, ama bu Brad değil. Kurşunun kulağımın yanından geçtiğini hissediyorum ve adamlarımdan birinin omzunu tutup küfredmeden önce sarsıldığını görmek için dönüyorum. Kaos daha da kötüleşiyor, görgü tanıkları çığlık atıyor, etrafımda daha fazla ateş açıldıkça insanlar saklanmak için kaçıyor. Siper almak için atlayan Brad'le göz göze geliyorum. "Bin şu lanet arabaya!"

Tutmak için uzandım-

Hangi cehennemde o?

Etrafımda dönüyorum, kafalar denizinde onu arıyorum. İnsanlar hücum eden kalabalık tarafından taşınıyor, bazıları yere atlıyor. Brad birkaç metre ötedeki arka tekerleğin yanına eğilip silahını yeniden doldururken vücudumu korumak için arabanın kapısını kapatıyorum. Arka cam kırılıp üzerine cam kırıkları yağınca irkiliyorum. "Kahretsın," diye küfrediyor, şarjörünün dibine vuruyor ve arabanın üzerinden yukarı bakıyor. Yarı hizasına kadar yükseldikten kısa bir süre sonra tekrar yere eğildi, bir mermi onu ıskaladı. "Orospu çocuğu."

Arabaya uzanıp torpido gözünü açtım ve bir Glock çıkardım. Kalabalığın içinde Brad'in kafasına nişan alan bir adamı yakalamak için tam zamanında yetiştim. Ateş ettim, tetik parmağını çalıştırmaya fırsat bulamadan onu yere serdim. "Kim lan bunlar?" Kalabalığı bir kez daha tarayarak soruyorum.

"Biliyorsam ne olayım," diye bağılıyor Brad. "Bin şu lanet arabaya." "Rose nerede?"

"Fahişenin nerede olduğu umurumda bile değil Danny. Bize ateş ediliyor."

Kendimi kaybediyorum, ileri atılıyorum ve silahımın namlusunu en eski arkadaşımın yüzüne doğrultuyorum. "Ona bir daha fahişe dersin, kafana kurşunu ben sıkarım."

Gözleri her şeyi söylüyor. "Anladım." Gözlerini benden ayırmadan nişan alıyor ve ateş ediyor, yanımızda elinde düzenli görünümlü bir Heckler olan bir adamı yakalıyor. "Kız arabada."

Kapıyı çekip açıyorum ve Rose'u sanki ortada bir çatışma yokmuş gibi sakın sakın otururken buluyorum. Sonra gözlerine ulaştım. Kocaman gözlerine. Korkmuştu ve bu çok rahatlatıcıydı. Onun bir robot olduğunu düşünmeye başlamıştım. "İyi misin?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor, onu arabadan çekmeme izin veriyor.

Ringo'nun "Temiziz," diye bağırdığını duyuyorum ve yavaşça tam boyuma yükselip katliama bakıyorum. Beş kişilerdi, hepsi de ölmüştü. "Üzerlerini arayın." Etrafa bakınıp kameraları arıyorum. "Ve kameraları sildirin." Adamlarım emirlerime uyarak dağıldılar. Biri Rose'un gümüş çantasını alıp ona uzatıyor ve Rose ona teşekkür ediyor, sesi cızırtılı ve bozuk.

Beni onaylamayınca Brad'e dönüyorum, onu ileriye bakarken buluyorum ve beni dönüp dikkatini neyin çektiğini kontrol etmeye zorluyor.

Bir silah buldum.

Alnıma tutuluyor. *Ne oluyor lan?*

Rose'un elinin benimkini sıkıldığını hissettiğimde ona karşılık verip iyi olduğumuzu söylüyorum. *İyi mi?* Kelimenin tam anlamıyla bir 9mm'nin namlusuna bakıyorum. Elini çekerek sessizce arkama geçmesini emrediyorum. Onun gergin, paniklemiş nefes alışını duyabiliyorum. Brad'in arkamdan küfrettiğini duyabiliyorum.

"Ateş et," diye emrediyorum karşımdaki adama, dudağımı kıvrıp alnımı silahının ucuna bastırarak.

"Vur beni."

"Hayır," diye bağılıyor Rose, ben geri çekilip onu yolumdan çekmeden hemen önce. Silah sesini duyuyorum ve birkaç kez göz kırparak bedenimin güverteye çarpmasını bekliyorum. Ama çarpmadı. Hâlâ ayaktayım. Ama önümdeki adam yere düşüyor ve kollarını önünde kavuşturmuş Brad'i görmek için dönüyorum. "Ne zaman istersen," diye homurdanıyor, hızla soluna dönüyor ve tetiği tekrar çekiyor. "Git buradan, Danny."

Bu sefer dinliyorum. Belki de artık Rose yanımda olduğu içindir. Elinden tutup yukarı çekiyorum ve onu otele geri götürüyorum. Asansöre yöneliyorum, adamlarım da peşimden geliyor, her yere kurşun yağdırıyorlar. "Binin," diye emrediyorum, onu asansöre itiyorum ve hepimiz bize doğru ilerleyen üç adamı geri çekiyoruz. Kapılar kapanana kadar silahlarımızı indirmiyoruz, mermiler dışarıdaki metalden sekiyor.

"Vegas'ın ortasında, gün ışığında." Brad duvara yaslanıp bana baktı, şok olduğu her halinden belliydi. "Bu cesur da kim?"

Rose'a bakıyorum, acaba o da benim düşündüğümü mü düşünüyor diye. "Black ölü bir adam," diye mırıldanıyorum, Perry Adams'ın sözlerini tekrarlamamdan bir onay alamıyorum. Ama Rose'un hayatını riske atar mıydı? Hayır, yapacağını sanmıyorum. Bu da Adams şu anda kiminle yatıyorsa, önce benimle yattığını kesin olarak biliyor demektir. Bu da onları ciddi oyuncular yapar. Cesaretleri beni hayrete düşürdü.

Başka bir şey söylemiyorum, asansör açıldığında Rose'u asansörden çekiyorum. Helikopterin kanatları gürültüyle dönüyor ve Rose gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Ben asla spontane değilim," diye hatırlatıyorum ona, koşarak kapıya gidiyoruz ve onu içeri alıyorum.

"Bir şeyler olacağını biliyor muydun?" diye soruyor, ben kemerini bağlarken ve Brad ön tarafta rahat ederken.

Yanına oturmadan önce güvende olup olmadığını kontrol ediyorum. Yola çıkarken gözlerinin profilimde olduğunu hissedebiliyorum. "Her zaman bir şeyler olması için hazırlıklıyım."

Bu bir yalan.

Onun olmasına hazır değilim.

BÖLÜM 10

GÜL

Kaçabilirdim. Kaosun ortasında kaçabilirdim ve Black çok geç olana kadar bunu fark etmezdi. Ama

yapmadım. Ayrıca Danny Black'in alnına nişan alan silahlı adamın, Brad ona ulaşmadan önce tetiği

çekmiş olmasını dilemeliydim. Ama çekmedim. O anda gerçekten dehşete düştüm ve bu beni tamamen

şok etti. Nox Vegas'ta. Bu onun beni geri alma girişimi miydi? Çünkü eğer öyleyse, büyük bir

başarısızlıktı. O adam başarısız olmaz. Hayatım konusunda bu kadar dikkatsiz olabilir mi?

Bilmiyorum ama Danny Black'in ölmesi kesinlikle olabilecek en iyi şey olurdu. Ama o anda,

olabilecek en kötü şeymiş gibi hissettim. Bana bir daha fahişe derse adamını öldürmekle tehdit ettiğini

duydum. Adamlar sağa sola silah sıkarken kendimi bulduğum arabanın kapısının hemen ötesinde tüm

sahne oynandı. Bu yüzden kaçmadım. Çünkü adamına kükreyerek söylediği sözler karşısında

afallamıştım. Sonra beni bulduğunda ve gözlerinin ortasına doğrultulmuş bir silah bulduğunda, beni

geri çekti ve vücudumu kendi vücuduyla kapladı.

Daha önce kimse beni korumamıştı. Bundan hoşlanmak istemiyorum. Bir şeyi sevmek, artık ona

sahip olmadığınızda onu daha acı verici hale getirir ve koruma benim elimde tutabileceğim bir şey

değil.

Tüm uçuş boyunca, Danny'nin davranışına başka bir mantıklı açıklama bulmak için oturup tüm

sahneyi kafamda tekrar tekrar oynadım. Tabii ki bir tane var. Belki de onun için o kadar değerliyimdir.

Belki de bana gerçekten ihtiyacı vardır. Ama dönüp dolaşıp arkadaşına bağıracağı sözlere geliyorum.

Ona bir daha fahişe dersin, kafana kurşunu ben sıkarım.

Beni görüyor mu?

Helikopterden özel bir jete yönlendirildiğimizde, Danny adamlarını yan mutfakta toplarken sorular

havada uçuşuyordu, çoğu kanlar içindeydi, birinin omzunda kurşun yarası vardı. Bu bir katliamdı ama

geride bıraktıklarına hiç benzemiyordu. Ölü yatan adamlardan hiçbirini tanımıyordum ama bu

alışılmadık bir durum değildi. Nox'un her yerde adamları var. Brad'in bunu kimin yaptığını sorduğunu

duydum. Ve korkarım tam olarak kim olduğunu biliyorum. Dün gece beni restoranda Black'le gördü.

Tüm akşam yemeği oyununu izlediğini biliyorum. Nox beni yeterince iyi tanıyor. Perry'i kandırması

olabilirim.

Siyah'ı iğrenç buluyorum ama Nox'u asla kandıramazdım.

İndiğimizde, bir limuzinle Miami'nin dış mahallelerindeki bir malikâneye götürüldük. Üç metrelik bir duvarın arkasına gizlenmiş ve düzenli olarak nöbetçilerin beklediği bu bina daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bizi bir kadın karşıladı. Esther. Çekici bir kadın ama tamamen soğukkanlı, Danny emri verir vermez beni ondan uzaklaştırırken bana hiçbir şey söylemiyor. Bana büyük bir süiti gösteriyor ve devasa malikânede yol boyunca sersemlemiş, şaşkın ve endişeli kalıyorum.

Yatağın kenarına oturup parmaklarımı oynatarak etrafıma göz gezdiriyorum. Ayağa kalkıp duvardaki gardıroplara doğru ilerliyorum ve onları boş buluyorum. Özenle hazırlanmış banyoya giriyorum ama onun kozmetik ürünlerinin hiçbirisi burada yok. Burası onun odası değil.

Perdelerin yanına gidiyorum ve onları çekerek bir terasa açılan devasa Fransız kapılarını ortaya çıkarıyorum. Bir jakuzi, bir kanep ve bir ateş çukuru var. Heps i çok iyi düzenlenmiş bir bahçeye bakıyor. Her türden garip ve harika şekillerde kesilmiş budama ağaçları, sık çiçek tarhlarının arasına özenle yerleştirilmiş, sütun ışıkları Arnavut kaldırımlı yolları sıralıyor, lavanta damlayan bir çardak ve sağda etkileyici bir sonsuzluk havuzu var. Kenarından yüzebilir ve uçurumun kenarından aşağı yuvarlanabilirmişsiniz gibi görünüyor. Cennetin de ötesinde. Cennet gibi. İçinde olduğumu hissettiğim cehenneme hiç benzemiyor.

Kapıları çekip açıyorum ve balkona çıkıyorum, gözlerimi kapatıp tenimdeki ılık güneşin tadını çıkarıyorum, nadir ve huzurlu bir an yakalıyorum. Gözlerimi sağa çeviriyorum ve buradan cam bir bölmeyle ayrılmış başka bir teras görüyorum. Bir sonraki oda için. Başka bir misafir odası mı? İçinde bulunduğum oda bu mu?

Ben misafirim, mahkum değil.

"Benim için endişelendin mi?"

Dönüp baktığımda Black'i terasın eşiğinde, kalçalarına kadar inen gri bir şort giymiş halde buluyorum. Neden? Neden her zaman kendini bana yarı çıplak sunma ihtiyacı hissediyor? "Hayır," diye sertçe cevap veriyorum.

Cam panellerden birine doğru ilerliyor, dirseklerini metal korkuluklara dayıyor ve bahçeye bakıyor. Çıplak ayakları bileklerinden çapraz, uzun vücudu karnından bükülmüş, sırtının aptalca belirgin kaslarını güçlendiriyor. "Neden kaçmadın?"

Beynim spazm geçiriyor. Bu soruyu kendime defalarca sordum, ama *onu* hiç beklemiyordum. soruyorum. "Şok, sanırım."

Bana gülümsüyor. Bu gerçek bir gülümseme. Nadir olan. "Sen? Şok mu oldun? Diğerini çek Rose. Çelik gibisin."

Kahrets in.

"Nereye gidebilirim ki?"

"Sevgilinin yanına dön," diyor gözlerini tekrar manzaraya dikerek, "Beynini uçurduktan sonra bir

sevgilin olmayacak."

Yanılıyor. Yine de bir sevgilim olacak. Perry Adams olmayabilir ama bir sevgilim olacak. Sadece henüz kim olduğunu ya da neden onun yatağında olacağımı bilmiyorum.

Şortunun cebinden bir paket sigara çıkaran Danny bana bir tane uzattı. Hayatımda hiç sigara içmedim. Rahatlatıcı olduğunu duymuştum ve ben de biraz rahatlayabilirim. Kenara çekilip paketten bir tane alıyorum, o dolgun dudaklarının arasından bir tane daha geçirirken parmaklarımın arasında çeviriyorum. Yakıyor ve yüzünü aydınlatıyor. Muhteşem yüzünü. Sonra alevi bana doğru tutuyor. Endişeyle sigarayı dudaklarımın arasından geçirip emiyorum.

Ve öksürük.

Lanet olsun, boğuluyorum. Her yerden gelen sesler havayı ıslatıyor. Ve ötesinde, onun güldüğünü duyuyorum.

Zengin bir ses, kayıp mutlulukla dolu. Benim boğularak ölmem onu mutlu ediyor. "Buraya gel." Beni kendisinden uzaklaştırıyor ve ben kendimi toparlayana kadar sırtıma hafifçe vurmaya devam ediyor. Ve sonra sessizlik. Ve yakınlaştık. Elleri kalçalarımın arasından düşüyor ve ihtiyatlı olmaya çalışarak havayı içime çekiyorum. Omuzlarımın yükselişini görebiliyorsa bu imkânsız. Yüzümü ona dönüyorum, ben giderken elleri göbeğimde geziniyor. Onu bir duman bulutuyla korunurken buluyorum, sigarası dudaklarının arasında hafifçe duruyor. Gözleri parlıyor. Yara izi parlıyor.

"Sigara içmek senin için kötü," diye homurdanıyor, beni bırakıp bir nefes çekiyor. "Biraz uyu." Terastan bir fiske vuruyor, dönüyor ve gidiyor.

Giderken arkasından bakıyorum, biraz kaybolmuş gibi. Az önce başka bir yumuşaklık parıltısı gördüm. Ve sonra, sanki iyi davrandığımı ve bunun yasak olduğunu fark etmiş gibi, değişti. Yoksa sadece bir pisliğin oyununu mu oynuyor?

Zihnim birbiriyle çelişen pek çok düşünceyle doluyken gözümü bile kırpmadım. Benimle yatmadı. Nedenini bilmiyorum ama bu beni rahatsız ediyordu. Neredeyse onun değişken ruh hali kadar. Soğuk ve saldırgandan, şefkatli bir doğanın küçük ipuçlarını göstermeye kadar zıplıyor. Hangisinden daha çok hoşlanmadığımdan emin değilim. İlkiyle nasıl başa çıkacağımı daha iyi biliyorum. İkincisi ise içimde tanıdık olmayan ya da hoş karşılanmayan bir duygu girdabını tetikliyor.

Şehvet en sinir bozucu olanlardan biridir.

Ve daha da sinir bozucu olanı. Kişiliğinin hangi yönünü yakalarsam yakalayayım o şehveti hissediyorum. İçimde alışılmadık arzu kıpırtıları uyandırabilir ama çoğunlukla huşu duyuyorum. Beni kafasına silah dayamış adamın üzerine atabilirdi. Beni bırakıp otele kaçabilirdi. *Çelik gibisin.* Hayranlık gibi gelmişti.

Yatağın kenarında çıplak bir şekilde oturduğum yerden yatak odasının kapısına bakıyorum. Hareketlilik, insanların geçişi, isimlerin söylenmesi, çalan cep telefonlarının seslerini duyabiliyorum. Beni almaya gelmedi. O gelene kadar burada oturmam mı gerekiyor?

Bu soruyu yarım saat daha düşündükten sonranihayet siyah gömleğini giydim, kot pantolonunu bacaklarımın arasına çektim ve cesaretimi toplayıp odamdan çıktım. Kapının kolunu tutup dönüyorum ve dikkatle koridora bakıyorum. Hâlâ insanları duyabiliyorum ama onları göremiyorum. Geniş koridorda çıplak ayaklarımla dolaşıyorum, her kapının arasında asılı duran sanat eserlerine, düz krem rengi duvarlara asılmış canlı renklerde özenle hazırlanmış soyut baskılara bakıyorum. Çok fazla kapı var. Benim süitime açılan kapı çift, ahşap ve ağır işlemeli, tıpkı bir sonraki kapı gibi. Orası Danny'nin süiti. Kokusu ahşaptan sızıyor. Benimkinin yanındaki oda onun. Benimkinin yanındaki teras onun.

Geri kalan kapıların hepsi tek ve kapalı. Bir galeri sahanlığına çıkana kadar uzun koridorun her iki yanında bir düzine sayıyorum. Mermer basamaklar sağa doğru iniyor, korkuluklar altın sarısı ve pırıl pırıl, yukarıdaki yüksek tavandan sarkan kristal, alçak avizeden gelen güzel ışık pırıltılarını yansıtıyor. Sıcak tabanlarım soğuk mermere çarpıyor, ellerim korkuluğu tutuyor ama terli avuçlarımla parlak metali lekelemek istemediğim için hızla geri çekiliyorum. Merdivenlerin dibinde yüksek ve beyaz ön kapılar var, her iki yanları palmyelerle dolu devasa vazolarla çevrili.

En alta ulaştığımda içgüdüsel olarak sağa dönüyorum ve ardına kadar açık bir çift kapıya ulaşana kadar sesleri takip ediyorum. Dev oda küçük görünüyor. Çünkü hepsi ayakta duran adamlarla dolu. Ve bahçeye açılan bir dizi cam kapının önündeki masada oturan İngiliz. Melek yüzlü suikastçı. Ordusuna savaş planını gösteren bir krala benziyor, masasında bir şeyleri işaret ediyor, bir şeyleri hareket ettiriyor. Eşikte öylece duruyorum, krallara layık bakışlarını izliyorum ve konuşurken onu dinliyorum, sesi bir lidere ait. Derin, hırıltılı ve ...

"Buradan gelecekler." Masasının üzerindeki her neyse onu gösterir ve adamlar yaklaşır. "Burada nöbet tutan bir teknemiz olacak. Alana sürüklenen olursa, tercihen herhangi bir alarm vermeden onlardan kurtulun."

"Peki ya Sahil Güvenlik?" Brad soruyor. "İstenmedikleri zaman ortaya çıkmak gibi bir huyları var."

"Eğer yaparlarsa, dikkatleri dağılır. Ringo burada olacak." Başka bir şeyi işaret ediyor. "Hem teslim aldığımızda hem de Ruslarla takas yaptığımızda. İçimden bir ses onun o boktan teknesindeki tehlikeli motorun sonunda arızalanacağını söylüyor."

"Tamir ettirmek istiyordum." Ringo olduğunu tahmin ettiğim bir adam sahte bir çaresizlikle başını sallıyor. Uzun boylu, ince yapılı ve son derece ürkütücü görünümlü, canavar gibi bir adam. "Önce bir balık avı daha yapayım dedim."

"Sakın yanma, olur mu?" Danny ciddi bir şekilde soruyor ve birkaç adamın alçak sesle kıkırdamasına neden oluyor. "O güzel yüzünü mahvetmek istemem."

Daha fazla kıkırdama ve ben de kendimi geri çekmeye zorluyorum. Ringo muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en çirkin adamlardan biri ve zamanında domuz gibi çirkin adamlar gördüm. Çukurlu derisi deri gibi, burnu üzerine küçük bir jet inecek kadar büyük. Onunla fazla zaman geçirmedim ama kişiliğinin de pek başarılı olmadığını anladım. Zavallı adamın pek bir özelliği yok. Belki bir mil mesafeden öldürme yeteneği dışında.

Ringo hakaretlere burun kıvrır ama başka bir şey söylemez ve Danny'nin devam etmesine izin verir. "En fazla bir saatimiz var. Sevkiyatı konteynırlara koyup kontrol ettikten sonra oradan çıkacağız. Sonra da bekleriz-" Black'in başını kaldırıp beni kapıda bulmasıyla gözlerindeki parıltının öfkeden başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Yumrukları masanın üzerinde toplanıyor. Adamlarının hepsi dönüp bana bakıyor.

Tek kelime etmeden geri çekildim ve geldiğim yoldan geri dönerek aceleyle geri çekildim. Gözlerini çeşitli öfke hallerinde görmüştüm ama hiç bu kadar sert yandığını görmemiştim. Tam merdivenleri hızlı adımlarla çıkmak üzereydim ki adımın söylendiğini duydum. Ama onun tarafından değil. Kadının sesine doğru döndüm ve Esther'i buldum, dün gece bana odamı gösteren siyah saçlı bayanı.

"Acıkmış olmalısın," diyor sağ tarafını göstererek. "Ben de tam odana kahvaltı getirecektim ama madem buradasın . . ."

Benimle ilk kez konuşuyor. İngiliz mi? Çok çekici bir bayan, belki kırklı yaşlarının sonunda, ince bir vücudu ve temiz bir teni var. Dün geceki gibi gri bir hizmetçi üniforması giyiyor. Sade. Sıkıcı. Danny'nin ofisine doğru bakıyorum, kararsızım.

"Yemek yemeni istiyor," diyor dikkatimi tekrar kazanarak. "Mutfak bu tarafta." Esther dönerek uzaklaşıyor ve ben de belki de geldiğimden beri gördüğüm tek kadın olduğu için onu takip etmeye karar veriyorum. Konuşacak biri var.

Bahçeye açılan daha fazla cam kapısı olan devasa bir alan olan mutfığa girip adaya oturuyorum. Esther etrafta dolanırken, kenarları silerken, bulaşık makinesini boşaltırken, yeni bir cezve kahve koyarken konuşmuyor. Sessizlik garip.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Boş muhabbet etmeye çalışarak soruyorum.

"Yeterince uzun," diyor omzunun üzerinden, makine içine yağlı kafein damlaları damlatırken kahve cezvesini döndürüyor. Yeterince uzun. Kulağa çok uzun gibi geliyor.

"Evi sen mi işletiyorsun?"

"Benden ne istenirse yaparım." Kahveyi bir fincana doldurup uzatıyor ve ben de küçük bir gülümsemeyle kabul ediyorum. "Sen de aynısını yapsan iyi olur."

Hiçbir şey söylemiyorum ama çok düşünüyorum. Herkes Danny Black ne isterse onu yapar. Onun tavsiyesine kulak vermeliyim.

"Simit? Tost?" diye soruyor, bir dolaba uzanarak.

"Tost, lütfen."

Ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek yüklüyor ve kola basarak ekmekleri batırıyor. Sonra sanki ben burada değilmişim gibi işlerine devam ediyor. Beni ve patronunun malikanesine nasıl geldiğimi merak edip etmediğini merak ederek kahve fincanımı çeviriyorum. "Umarım sormamın sakıncası yoktur-"

"Gidebilirsin Esther." Danny'nin sesi sırtıma şiddetle çarpıyor, tıpkı ofisinden kaçtığımda gözlerinin baktığı kadar öfkeli. Arkamı dönmüyorum ve Esther'in başka bir şey söylemeden sıvışıp gitmesini izliyorum. Gözlerimi benekli gri ve siyah mermer tezgâha dikerek çeşitli desenleri

incelemeye, onlardan şekiller ve resimler çıkarmaya çalışıyorum. Yaklaştığını biliyorum. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Ürperiyorum, geriliyorum. Ve sonra eli boynumda duruyor. Ama daha ziyade

Daha gergin olursam, rahatlarım.

"Bir daha asla iş konuşmalarımı dinleme."

"Tamam." Özür dilemiyorum ve kendimi açıklamaya da çalışmıyorum. Bu enerjimi boşa harcamak olurdu.

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Acıkmışsın." Başımı salladım. "Susadın mı?" Kahve fincanımı kaldırıyorum ve eli biraz daha sıkılıyor. İtaatkarlığım karşısında yumuşayacağını düşünebilirsiniz. Ama beni tutuşu giderek sertleşiyor. Ve nedenini biliyorum. Bir çığlık bekliyor, rahatsızlığımı gösterecek bir şey. Ama alamayacak.

"Daha sert," diye düşünmeden tükürdüm, kahve fincanımı tezgâha koydum ve bir elimi onunkinin üzerine, enseme yerleştirdim. "Eğer yapacaksan, düzgün yap." Onu kışkırtarak aşağı doğru itiyorum ve o da kasıklarını sırtıma bastırarak içeri giriyor.

Eğilip lobumu ısıyor, dişlerinin arasından sertçe sıyrılıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve temasımızın kararlılığımı zedelemesine izin vermemek için kendimi zorluyorum.

"Kahve?" Durup dururken sordum. Aptalca ama deliliğimin bir yöntemi var. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce onu üzerimden çekmeliyim. Dönüp fermuarını açmak gibi.

Kulağıma kıkırdıyor, sesi yumuşak ve hafif.

Aynen böyle.

Hırlayan, kızgın ayıdan, sevimli küçük yavruya.

"Lütfen." Beni serbest bırakıyor ve tabureden lastik bir top gibi atlıyorum, kendimi hayata geri döndürürken kendimi adanın güvenli tarafına götürüyorum. Benim taburemi alıyor, bir ayağını taburenin üzerine koyuyor ve dirseklerini tezgâha dayayarak ben yolumu bulurken beni izliyor. Kahvesini hazırlarken bir yandan da kendimi ölümcül bir uçurumun kenarından aşağıya çekmeye çalışıyorum. Bir yandan da ofisinin eşiğinde beklerken duyduğum ya da duymadığım şeyleri içermeyen başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. İstenmeyen Sahil Güvenlik. Sevkiyatlar. Dikkat dağıtıcı şeyler.

Yeni öğrendiklerim beni şaşırtmadı. Meraklıyım ve bu dünyada merak sizi öldürür. Neyse ki teknik olarak yaşamıyor olsam da nefes alma isteğim var. "Şeker?" Yüzümü ona dönerek soruyorum.

"Belli ki yeterince tatlıyım."

Alay ediyorum ve bunun için özür dilemiyorum. Danny Black cehennem ne kadar soğuksa o kadar tatlı. "Al bakalım." Fincanı adanın diğer ucuna doğru kaydırıyorum ve elimi çekmeme fırsat vermeden alıyor, avucumu sıcak seramiğe bastırıyor, gözlerimi tutarken orada tutuyor. Gözleri alev alev yanıyor. Derinliklerinde ateş ve buz dönüyor. Bakışlarımın açık yakalı gömleğinin üstünden bir tutam saçın dışarı çıktığı boynuna düşmesine izin veriyorum. Sonra daha güneğe, bardağın üzerindeki ellerimize düşüyor. Tenime batan sıcaklık orada, ama orada değil. Ona dokunurken hiçbir şey gerçekten orada değil. Ona yakinken.

"Teşekkür ederim." Avucunu bırakıyor ve bardağı ağzına götürürken beni izliyor. "Sanırım bir şeyler yanıyor."

Duyu organlarım aşırı tetikte, ama koku alma duyum onun parfümünü takdir etmekle o kadar meşgul ki

O işaret edene kadar odadaki diğer güçlü koku.

Sonra duman gördüm.

"Kahretsin." Tost makinesine doğru atıldım ve üzerindeki tüm kollara basarak dumanı tüten ekmeği çıkarmaya çalıştım. Şansım yaver gitmedi. Kahvaltım yanmaya devam ediyor, koku yoğunlaşıyor. Etrafa bakınıp kokuyu çıkaracak bir şey arıyorum. Hiçbir şey yoktu. "Lanet olsun." Çaresizlik içinde elimi sokup çıkarıyorum, yangın alarmlarını çalıştırırım diye endişeleniyorum.

Yanmış tostu tabağa atıyorum ve kömür yığınının bakıyorum. "Umarım beni aşçılık becerilerim için kaçırmamışsınızdır." Kafamı kaldırıyorum ve Black'i kahvesini dudaklarına götürmüş, hareketsiz ve sessiz bir şekilde beni izlerken buluyorum. Yüzü ifadesiz. Hiçbir şekilde eğlenmiyor. Bakışıyoruz. Sessiz. Gözlerim yüzünün her santimetresinde dolaşmaya başlıyor, onunki de benimkinde. Nefes alış veriş derinleşiyor. Benimki gerginleşiyor. Gözlerinde milyonlarca günah görüyorum. Acaba o da benim gözlerimde hayatımın kirini görüyor mu?

Ekmek kızartma makinesinin kolu açıldı. Yerimden sıçradım ve gözlerim ondan uzaklaştı. Düşüncelerimi hızla toparlıyorum ve tabağı alıp kahvaltımı çöpe atmaya hazırlanıyorum.

"Tabağı yere bırak."

Donup kaldım. Ona baktım. "Ne?"

Fincanı yavaşça adaya yerleştiriyor ve yuvarlıyor, tabağı elimden alıp bir kenara koyuyor. Sonra tost makinesinin koluna tekrar basıyor. "İçine başka ekmek koymadım," diyorum ona, Esther'in bıraktığı somuna uzanarak. Elim yetişmiyor. Bileğimi sıkıca kavıyor, beni sakinleştiriyor.

Sonra elimi tost makinesine doğru yönlendiriyor. Tenimdeki sıcaklık anıktı. Şaşkınlığım da öyle. Avuç içim metalin kızgın sıcaklığıyla buluşana kadar elimi yavaşça aşağı indirirken gözleri içimde delikler açıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sertleşmiş miydim? Aptal mıyım? Bilmiyorum ama hissetmem gereken şeyi hissetmiyorum. *Acı*.

"Eğer geri çekilirsen, seni durdurmayacağım." İfadesi içimde bir şeyleri tetiklemiş olmalı. Uyanıklık. Sinirlerim canlanıyor ve aniden acıyı hissediyorum. Ama geri çekilmiyorum, onun işkencesine katlanırken dişlerim gıcırıyor. Karşılaştığım diğer zalimliklerle kıyaslandığında bu hiçbir şey değil. Çektiğim diğer cezalarla kıyaslanamaz bile.

Ama beni cezalandırmıyor. Beni anlamaya çalışıyor.

Beni de onu da.

Boşta kalan elimi onunkine uzatıyorum, gözlerimiz birbirine yapışıyor. Danny büyük elini benimkinin içine koyarak bulmamı kolaylaştırıyor. Ben de onu tost makinesinin üzerine getiriyorum. Beni durdurmuyor. Avucunu metalin üstüne, benimkinin hemen yanına bastırıyorum.

Yüzü çatlamıyor, ama gözleri kaynayan bir sıcaklıktan tam bir cehenneme dönüşüyor, orada durup birbirimize işkence ederken çenesi şimdi benimki kadar sıkı.

Geri çekilmeyecek. Ben de çekilmeyeceğim. Birbirimize neyi kanıtlamaya çalışıyoruz?

Sonra tost makinesi aniden yeter artık der ve kolu yukarı kaldırır. Isı kesildi. Ve Danny aniden ikimizi de sarsarak uzaklaştırıyor, ikimizin de nefesi kesiliyor. Ellerimizi avuç içine alıp aşağı baktı,

Eşleşen yaraları inceliyor. "Biz aynıyız," diye fısıldıyor ve elimi ağzına götürüp yanığı öpüyor.

Yumuşak Danny.

İşte o zaman farkındalık bana öyle sert çarpıyor ki, vücudumun sarsıldığını hissetmiş olmalı. Sanki beynime düşen bombayı duymuş gibi ateş saçan gözlerini benimkilere çeviriyor.

Ona birini hatırlatıyorum.

Onu mu?

Akla yatkın değil. O Carlo Black'in oğlu. Zengin, güçlü, korkulan. Gözlerim yanağındaki yara izine takılıyor. Şimdi bana doğru parlıyor, varlığını vurguluyor ve karmakarışık zihnimdeki soru kazanını karıştırıyor gibi görünüyor.

"Hadi seni iyileştirelim." Düşüncelerimin arasına giriyor, ben daha sormadan soruları kesiyor ve bir şey bana bunun taktiksel olduğunu söylüyor. Trans halindeyim, kıpırdamıyorum, meraktan felç olmuş durumdayım. Ayaklarım beni artık yere sabitlemediği anda kendime geliyorum. Beni kaldırıp lavabonun yanındaki tezgâha oturtuyor ve musluğu açıyor. Sonra ikimizin de yanmış ellerini birlikte soğuk akıntının altına tutup suyun içinde çeviriyor. Onlara bakıyorum, onun teniyle benim tenim yan yana, aynı bronz tonda. Onun erkeksi eli ve benim narin elim. "İyi uyudun mu?" diye soruyor, başını kaldırıp bana bakmadan.

Yanıtımı mırıldanıyorum, sorulara karşılık veremiyorum. Sormalıyım, çünkü şu anki davranışları beni sormamam için her yönden uyarıyor. O zaman neden böyle anlarla merakımı artırayım?

Suyu kapatan Danny bir havlu alıp cildimi sıvazlıyor ve hasarı inceliyor. Avucumun ortası kıpkırmızı olmuş. Bana bakıyor, kot pantolonunun önü dizlerime değiyor.

"Senin için giydireceğim."

"Gerek yok." Elimini onunkinden çekip aşağı kaymaya çalışıyorum ama engelleniyorum, elim geri alınıyor.

"Senin için giydireceğim," diye tekrarlıyor, bu kez daha sert.

Elimi nazikçe kucağıma koyup mutfığa doğru ilerlerken ve dolaptan bir şey indirirken başka bir reddiyenin akmasını engellemek için dudaklarımı hafifçe birbirine bastırıyorum. Bana geri döndüğünde bunun küçük bir ilk yardım çantası olduğunu görüyorum. Bileğimden tutup beni aşağı çekiyor ve adaya doğru götürüyor. "Otur." Brusque Danny geri döndü.

Tabureye tüneyip elimi pansuman edişini izliyorum, ama önce yaraya biraz krem sürüyor, elimi beyaz bir kumaşla titizlikle sarmadan önce beyaz losyonun her zerresinin emildiğinden emin olmak için bir yaş harcıyor. Çok düzgün bir iş çıkarıyor ve bana mükemmel sargılı bir el bırakıyor.

Biraz esnetiyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, o beni görmezden gelerek eşyaları kutuya geri koymaya başlarken. "Peki ya elin?" İçimde derin ve yersiz bir şey onun yarasıyla da ilgilenmek istiyor.

Kutuyu dolaba geri itiyor. "Benim derim seninkinden daha kalın," diye homurdanarak kapıya doğru ilerliyor.

"Şimdi ne olacak?" Çıkışa birkaç adım kala durmasını sağlayarak sesleniyorum. Bana mı öyle geliyor yoksa birden acelesi mi var?

Arkasına bakmıyor. "Şimdi *ne olacak?*"

"Peki, ne yapmam gerekiyor?"

"Ben sana ne yapacağını söyleyene kadar bekle. Bu arada, etrafı gezin. Tesisleri kullan. Her neyse." İki adım daha atıyor ve yine duruyor, hâlâ arkasına bakmıyor. "Ama kaçmaya çalışırsan, seni öldürmek için iki kere düşünmeyeceğim." Ve bu son uyarıyla birlikte ortadan kayboluyor.

BÖLÜM 11

DANNY

"Adamların üzerinde hiçbir şey yoktu. Kimlik yok, hiçbir şey yok," diyor Brad, ertesi akşam malikânenin arazisindeki labirent gibi patikalarda yürürken. Bütün gün ofise kapanıp teslimat için planları tamamladım. Kafam lojistikle çınılıyordu. Kaçmam gerekiyordu. Bazı günler, sadece yürümeye ihtiyacım oluyor. Ayaklarımı hissetmek için. Havayı içime çekmeye ve bahçenin yataklarını kaplayan renklere bakmaya. Kendime dünyamda siyahlıktan başka bir şey olduğunu hatırlatmak için.

Bazen sadece omuzlarımdaki baskının kalkmasını istiyorum ki artık kendimi bu kadar ağır hissetmeyeyim. Sonra kim olduğumu hatırlıyorum. Ne yaptığımı.

"Bu fotoğrafları Ringo çekti." Brad bana bir telefon uzattı ve ben de ölü adamların yüzlerine baktım. Hiçbirini tanımıyorum. "Spittle'a yüzleri sisteminden geçirmesini söyledim-" "Hiçbir şey," diye Brad'in sözünü bitirip telefonu geri veriyorum. "Hiçbir şey," diye onaylıyor. "Ve Spittle cidden çok sinirlendi."

Eminim öyledir. Vegas'ın ortasında bir kan banyosu baş ağrısı ve bir buçuk olacak. Spittle ile ilişkim en hafif tabirle soğuk. Ama FBI ajanının bana borcu var ve bunu üç ömür boyu ödeyemez. "Siktir et Spittle'ı." Elimi cebime soktum ve kaşlarımı çatarak geri çıkardım ve kabarcığa baktım.

"Eline ne yaptın lan sen?" Brad soruyor.

"Ekmek kızartma makinesiyle tartışma," diye homurdanıyorum kayalığa ulaştığımızda, su yırtık taştan aşağı yuvarlanarak havuza giden dereye karışıyor. Bir süre suyu seyredip düşünüyorum. Kimin ölmemi istediğini sormanın faydası yok, liste çok uzun. Ama özellikle benim ölü bir adam olduğumu söyleyen biri var. Adams başka biriyle yatıyor ve ben onun yatağımdan çıkmasına izin vermeyeceğim. Çaresiz adamlar çaresiz şeyler yapar, ama kendini kurtarmak için beni böyle pusuya düşürür mü? *Ve hangi parayla?*

"Voladya ile konuştum," diye devam ediyor Brad. "Meksikalılar ortalıkta görünmüyorlar ve Romenler de Carlo'nun Romanya'ya yaptığı son tatilden sonra hala dağıtılmış durumdalar."

Kuru zekâsına kıkırdıyorum. "Birkaç adam daha derine baksın. Cevap istiyorum."

"Bakın burada ne varmış," diyor Brad, ses tonunda bir eğlence. Bakışlarını çimenliğin karşısındaki bahçe evine doğru takip ediyorum ve Rose'un sırtını tahtaya yaslamış olduğunu görüyorum. Bir heykel gibi hareketsiz. Ya önünde? Hırlayan iki Doberman.

Gizli gülümsemem hınzırca. "Sadece öpüşmek istiyorlar," diye sesleniyorum ve Brad yanımdan kıkırdıyor. "Dilleriyle."

"Rose ağzını bile kıpırdatmadan tükürmeyi başarıyor ve iki kızımın daha fazla hırlamasına neden oluyor.

Ellerim pantolonumun ceplerinde, rahatça yürüyorum. Gözleri hırlayan köpeklerimde kaldı. "Hadi. Sadece bir öpücük," diye takılıyorum.

"Haftanın her günü itleri sana tercih ederim."

Sırıtişım destansı ve Brad kahkahasını zapt etmeye çalışarak homurdanıyor. "Akıllıca. Benden daha az ölümcüller." Işık çalıyorum, tanıdık ses dikkatlerini çekiyor. Benim çağrımı duyana kadar gözlerini olası bir tehditten ayırmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar. "Topuklayın," diye emrediyorum ve bana doğru koşup ayaklarımın dibine oturuyorlar. Gülümsüyorum ve onlara biraz sevgi veriyorum, yüzümü yalamak için zıplamaya başlamalarını teşvik ediyorum. İçimden gülüyorum. *Evet, evet, sizi de seviyorum.* "Uzaklaşın," diye emrediyorum, nazik ama kararlı bir şekilde ve onlar da arazinin arka tarafına doğru havlayarak uzaklaşıyorlar. Rose ahşap bahçe evine yaslanıp rahatlıyor, eli göğsüne gidiyor, gözlerini bana diyor. Sırıtişım hiç bozulmuyor.

"Eline ne oldu?" Brad öne çıkıp dün yarasını dikkatle sardığım bandajı göstererek Rose'a soruyor.

Ona bakıyor, oyalanıyor. Sonra omuz silkiyor. "Ekmek kızartma makinesiyle tartıştım."

Brad'in suçlayıcı bakışlarının profilimde sabitlendiğini hissederek sıırıtişımı gizlemeyi başarıyorum. İç geçiriyor. "Görünüşe göre buradaki tek ölümcül şey lanet olası ekmek kızartma makinesi," diye mırıldanarak eve geri dönüyor.

Rose dudaklarını büzüyor. "Komik bir şey mi söyledim?" Başımı sallıyorum.

"O zaman neden gülümsüyorsun?" Omuz silkiyorum.

İç çekiyor, bıkkın. "Gitmem gerek." Beni geçip Brad'in arkasından gidiyor. "Fildişi kulemde sıkılmakla meşgulüm."

Hiçbir şey söylemeden, kışının çarpıklığını seyrederek uzaklaşmasını izliyorum. Cevap vermeyişim onu kızdırmış olmalı, çünkü aniden durdu ve geri dönüp bana baktı. Yüz ifadesi güzelce gerilmişti. Sinirli.

"Beni burada ne kadar tutmayı planlıyorsunuz?"

Onu kızdırmak için duyduğum aptalca ihtiyacı engelleyemeyerek tekrar omuz silkiyorum. "Aman Tanrım, çileden çıkarıyorsun."

Bir omuz silkme daha.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bağıyor ve bana doğru koşuyor, elleri kilitleniyor ve doluyor. Bileğini yakaladım.

Avuç içi yüzüme doğru ilerliyor ve öfkeli gözleri benimkileri yakarak hareketsiz kalıyor. "Eğer bana tokat atarsan, ben de sana tokat atarım," diye uyarıyorum.

Bileğini elime sıkıştırarak bunun onun için bir sorun olmadığını anlatmaya çalışıyor. "Sana hatırlattığım kişi"-yüzüme doğru nefes alıyor, öfke onu ele geçiriyor-"kim o?"

"Sana tecavüz eden kişi," diye karşılık veriyorum, yaklaşıp avucumu kalçasına kaydırıyorum. "Kimdi o?" Konu açıldığında akşam yemeğindeki yüzünü gördüm, ses tonunu duydum. Onu yavaş yavaş çözüyorum ve biliyorum ki o da benimle aynı şeyi yapıyor. Ona tecavüz edeni öldürmek istediğimi söylemeli miyim? Bunun ölümlerin en acımasız olacağından bahsetmeli miyim?

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldıyor. "Ben her şeyi biliyorum."

Cevabım nefesinin kesilmesine neden oldu. Vücudunda bir titreme. Mavi gözleri parlıyor ve sersemlemiş hallerinin ötesinde bir umut seziyorum. Merakımı anlıyor ve elini çekiyor, geri çekilirken çenesi geriliyor, biraz kişisel alan kazanıyor.

"Soyadın ne Rose?" Ellerimi tekrar ceplerime sokarak soruyorum. "Siktir git."

"Rose *seni becerdi* mi?" Düşünceliyim, dalgınım. "Kulağa hoş geliyor." Onu geçip eve doğru ilerliyorum. "Beslenmen gerek."

"Ben senin lanet köpeklerinden biri değilim."

Ayaklarıma gülümseyerek yoluma devam ediyorum. Kadın beni gülümsetiyor. Elimde değil. "Esther senin için bir şeyler hazırlayacak," diye sesleniyorum, öfkeyle ofladığını duyuyorum. "Ve tost makinesinden uzak dur."

"Danny!" Bağırışının sesi acildi ve durdum, içimde bir şey tekmeliyordu. Dudaklarında benim adım. Bu iyi bir şey. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Cassidy," diyor sessizce, çıplak ayakları çimlere basıyor. Bana adını söylediği için gergin. "Adım Rose Lillian Cassidy."

Hafifçe başımı sallıyorum, o endişeyle alt dudağını kemirirken ben de onu birkaç zevkli an boyunca izliyorum. Güzel bir isim. Güzel bir kadın. Güzel bir zihin. "Bir şeyler ye Rose Lillian Cassidy," diye emrediyorum usulca, dikkatimi öne verip uzaklaşıyorum, onunla ilgili tüm düşüncelerimi geri itiyorum.

Ya da en azından elimden geleni yapıyorum.

Ofise vardığımda Brad ve Ringo kıyı şeridinin haritasını inceliyor, Brad iğneleri çıkarıp denizin diğer bölümlerine itiyordu. "Neler oluyor?" Masamın etrafında dönerek soruyorum.

Ringo koca burnunu yukarı kaldırır ve iğneyi ilk noktaya geri götürür "Hayır, burada olmalı. Buradan tersaneye giden üç olası yolu da görebiliyorum. Eğer Sahil Güvenlik teslimat sırasında ya da Ruslarla takas yaparken ortaya çıkarsa, dikkatlerini dağıtmak için teknemi alevler içinde gönderirim."

"Peki ya kıyıdaki boşaltma sırasında dikkatleri dağılırsa?"

"Dikkatleri dağılmaz."

"Nereden biliyorsun?"

Ringo çirkin suratını yavaşça Brad'e doğru çevirir. "Çünkü bundan emin olacağım."

Oturdum ve yüzleşmelerini izledim. Ringo hakkında birçok şey biliyorum. Ölü bir fahişenin oğlu olduğunu biliyorum. Asla alkole ya da uyuşturucuya dokunmadığını biliyorum. Kadınlara saygı duyduğunu biliyorum. Ve tüm bunların ötesinde, babam için her şeyi yaptığını ve şimdi benim için de yapacağını biliyorum. Eğer Ringo bundan emin olacağını söylüyorsa, emin olacaktır. "Ringo orijinal yerinde kalacak." Tartışmaya son veriyorum ve önümdeki deri ciltli deftere hızlıca bir not yazıp yırtıyorum ve Brad'e uzatıyorum. "Benim için bu ismi araştır."

Bana şüpheyile bakarak kâğıt parçasını alıyor, bakmıyor bile. Bakmasına da gerek yok. "Neden?"

"Çünkü sana söyledim," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum ve ona beni sorgulamaması gerektiğini belirten bir bakış atıyorum. "Telefonundan haber var mı?"

"Hiçbir şey." Brad cebinden çıkarıp masamın üzerine fırlattı.

Kaşlarımı çatıyorum, cep telefonumu alıyorum ve sahibinin dehşet içinde ekrana bakmasına neden olacak bir numara çeviriyorum. Ama cevap verecektir. Tabii ki cevap verecek. "Siyah." Sesi her türlü ihtiyatı barındırıyor. Haklı olarak.

"Bakmanı istediğim bir telefon var. Kayıtları istiyorum."

"Elimde tutmak istediğim bir isim var," diye küçük bir kakhaha atarak karşılık veriyor. "Sizin kalibrenizde bir adamın telefon kayıtlarını alacak personeli yok mu?"

"Oh, biliyorum." Ayaklarımı masaya vuruyorum. "Sana sahibim, Spittle." Ringo gülümsüyor, bu ifade yüz hatlarını yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor ve Brad masamdan Rose'un telefonunu alıp bir zarfın içine koymaya koyuluyor. "Ve bahsettiğin iş hâlâ sadece benim sayemde senin," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu lanet resimlerle beni daha ne kadar fidye için tutacaksın?"

"FBI için daha ne kadar çalışmayı planlıyorsun?" Ayaklarımı masamdan indirip şöminenin üzerinde asılı duran çerçeveli Picasso tablosuna doğru ilerleyerek soruyorum. Resmi aşağı indirip kasamı ortaya çıkarırken telefonu omzumla kulağıma tutuyorum.

Spittle, "Gelecek ay altmış yaşına giriyorum," diyor. "Emekliliğim yaklaşıyor. Artık şantaj yapmak için etrafta olmadığımı ne yapacaksın?"

Kadranı çevirip kasayı açıyorum ve yarı otomatik bir silahın altından bir zarf çıkarıyorum. "Ama artık buralardasın. Ve bu resimler hâlâ beş yıl önceki kadar taze." Bir tanesini çıkarıp, bir kadının amından kokain çeken Spittle'a gülümsüyorum.

"O fahişeleri sen yerleştirdin."

"Onlar fahişe değildi, Spittle. Onlar bal tuzağıydı. Tamamen farklı bir oyun. Halkın bileceği bir şey değil. Ve benim kokainle hiçbir ilgim yok. O tür şeylerle uğraşmadığımı biliyorsun." Resimleri kasaya geri koyup kapattım ve Ringo'ya yeniden asması için Picasso'yu işaret ettim. "Telefonla FBI sihrini yap. Bana ne bulduğunu söyle." Telefonu kapatıyorum ve cep telefonumu ağzıma götürüp düşünceli bir şekilde çiğniyorum.

Rose'un hikayesi ne?

BÖLÜM 12

GÜL

Taştan kan çıkarmaya çalışmak gibi bir şey. Esther aşılamaz. Onun mutfakta sessizce ve verimli bir şekilde hareket etmesini izlerken, havada asılı duran bir gariplikle kruvasanın köşelerini geçici olarak kemiriyorum. Üç kez sohbet etmeye çalıştım ve üçünde de basit bir evet ya da hayır cevabıyla geri çevrildim. Bu yüzden kapalı bir sorudan başka bir şey deniyorum. Boğazımı temizledim ve kruvasanımı bıraktım. "Danny'nin babası nasıl? Hasta olduğunu duydum."

Hareketleri duraklıyor ve omzunun üstünden bana sanki iki başlı bir canavarmışım gibi bakıyor. Bu beni taburemde dik oturtuyor. "Bay Black'in babası geçen hafta vefat etti." Bu konuda hiç üzgün görünmüyor, arkasını dönüp ocakları ovma işine devam ediyor. "Merak etmemen akıllıca olur."

Babası geçen hafta mı öldü? Danny'nin karanlık ruh halinin bunun bir sonucu olabileceğini tahmin ediyorum ama bu fikri hemen reddediyorum. Danny Black karanlıktır, nokta. "Seninle mi yoksa Danny ile mi uğraşıyorum?" Tabağımdaki hamur işlerini karıştırmaya başlayarak soruyorum.

Esther iç geçiriyor ve bana dönüyor. "İkisi de. Tahmin edebileceğiniz gibi bu hassas bir konu."

"Belki bir kulak verebilirim," diye sessizce cevap veriyorum, konuşmayı kesilmeden önce devam ettirmeye çalışıyorum. "Acısını hafifletmeye çalışabilirim." Ne diyorum ben? Ve acısını nasıl hafifletmeyi planlıyorum?

"Bay Black senin merhametinle ilgilenmiyor, çocuğum. O senin ne yaptığınla ilgileniyor. . ." Sesi soluğu kesiliyor, hızla arkasını dönüyor. Çok fazla şey söylemişti. "Bay Black acı hissetmez, bu yüzden korkacak bir şey yok."

"Duygusal acı mı, fiziksel mi?" Şansımı zorlayarak soruyorum.

Bir kez daha yüzünü bana dönüyor ve beni toza çevirebilecek bir bakış atıyor ... eğer bir şey hissedebilseydim. "İkisi de." Sanki beni sessizce tehdit etmemiş gibi işine dönmeden önce bir süre bakışlarıyla beni yerinde tuttu. "Sanırım odana çekilme vaktin geldi."

"Doğru." Çok fazla soru soran yaramaz küçük bir kız gibi. Tabureden kayarak iniyorum ve kruvasanımın kalanını tabaktan alıp mutfaktan çıkıyorum. "Seninle konuşmak güzeldi,

Esther," diyorum tatlı bir şekilde, biraz fazla alaycı bir ifadeyle. "İyi akşamlar."

Danny'nin ofisinden sesler duyuyorum ama tekrar dinlemek yerine sessiz evin içinden odama doğru ilerliyorum ve yolda kruvasanımı bitiriyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve iki gündür giydiğim kot pantolonumu çıkarıp köşedeki sandalyeye atıyorum. Banyoya doğru ilerlerken gömleğin düğmelerini açıyorum, silkelenip çamaşır sepetine atıyorum ve banyo kapısının arkasından pelüş beyaz bornozu alıp üzerime geçiriyorum. Mermer tezgah, bu sabah uyandığımda orada bulduğum diş fırçası ve macun dışında çıplak. Burada isteğim dışında tutulacaksam ihtiyacım olan bazı şeyler var. Mesela kozmetik ürünleri. Odaya geri dönüyorum ve Danny'nin Vegas'ta bana verdiği gümüş çantayı alıp lavaboya götürüyorum. Kompakt yüz kremi çıkarıp musluğun yanına koyuyorum, ardından dudak kremi ve minyatür *Viktor&Rolf* parfüm şişesini alıyorum. Elim tezgahı süslemek için daha fazla şeye uzanırken, sadece bir parça kendime aitmiş gibi hissettirmek için, kaşlarımı çatıyorum ve bir cep telefonu çıkarıyorum. Tek kullanımlık küçük bir tane.

Nox.

Bunu Vegas'ta çantama nasıl soktuğunu sorma zahmetine girmiyorum. Anlamsız olurdu - adam benim kavrayışımın ötesinde yeteneklere sahip. Hücreye bakarken kalp atışlarımın hızlanması kaçınılmazdı. Onu ters çevirip arkasını çıkarıyorum, bana Nox'un sorumlu olduğunu söyleyecek son ipucunu arıyorum. Küçük çip bana bakıyor. Bu telefonla beni takip edebilir. Ve dinleme cihazı sayesinde bu telefonla arama yapamıyorum ya da mesaj atamıyorum, sadece ona ve telefona kaydettiği rastgele sahte numaralara mesaj atabiliyorum.

Arkasını değiştirip açıyorum ve ekran kısa süre sonra kilidi açmamı istiyor. Kodun ne olduğunu biliyorum. Bana verdiği her cep telefonuna programladığı kodun aynısı olacak. Parmağımın ucuyla dört rakamı giriyorum ve ekran aydınlanıyor.

Beklendiği gibi, yanlış ellere geçme ihtimaline karşı göstermelik düzinelerce sahte kişi ve kolay mesaj var. Doğruca *anneme* gidiyorum, arıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bana bu dünyadaki yerimi her zaman hatırlatacak olan o ses için kendimi hazırlıyorum. Vegas'ta olanları nasıl açıklayacağım? Orada beni izliyordu. Danny Black'in beni kaçırdığı anı biliyordu.

"Casa Black'e nasıl alıştın?" Ciddi sorusu gözlerimi kapamama ve sessizce içime çekmeme neden oluyor.

"Onu öldürmeye mi çalıştın?" Sorduğum anda kendimi azarladım. Asla soru sorma. *Asla.*

"Affedersiniz?" Ses tonundaki kötü niyet beni derinden yaralıyor ve zihnim bir fotoğrafta servis edilen

Kaburgalarım sert bir yumruk yedikten hemen sonra gümüş tepside.

"Özür dilerim," diyorum usulca, lavabonun üstündeki aynaya bakarak. *Ölü* gibi. Mavi gözlerim boş ve ölü görünüyor.

"Ne biliyorsun?" diye soruyor ve kaşlarımı çatıyorum. Marinalar, tersaneler, sevkiyatlar, Sahil Güvenlik. Kafamın içinde duyabildiğim tek şey bu ve hayatım boyunca, kelimelerin neden onları konuşmam için dilimde şekillenmediğini bilmiyorum. Ona duyduklarımı anlatmak için. Sonra, kendimi

sorguladığım kadar hızlı bir şekilde, bu piçin benden yapmamı istediği şeyi yapmazsam sonuçlarını kendime hatırlatıyorum. "Onu konuşurken duydum

bir konsinye hakkında. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir takas oluyor. Sahil Güvenlik'in gelmesinden ve dikkatlerini dağıtmak için bir yemden bahsetti. Bundan daha fazlasını bilmiyorum." Dudaklarımdan geçen her kelime yanlış geliyor. Çok, çok yanlış. "Adams'ın ona milyonlar borcu var," diye devam ediyorum. "Sanırım Perry şu anda başka birinden para alıyor ama Black onu serbest bırakmıyor."

Nox düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Peki bu sevkiyat nereden geliyor?"

Kenara çekiyorum, düşünüyorum. Dur bir dakika. Neden nereden geldiğini soruyorsun? Neden ne olduğunu sormuyorum? Kafamda hesap yapmaya, geriye doğru çalışmaya ve bir şeyleri bir araya getirmeye başladım. Bulduğum şey beni destek için lavaboya tutunmaya zorluyor. "Adams'ın yeni destekçisi sensin," diye nefes alıyorum, süitin açık banyo kapısına bakarak. Yüce Tanrım, Perry'nin başı belada. Sırtında iki kötü niyetli katil var. "Marinayı istiyorsun." Ve nedenini biliyorum. Elbette nedenini biliyorum. Nox'un konteynırlarla Amerika'ya kadın kaçırması ve onları gecenin köründe rıhtıma indirmesi ancak bu kadar uzun süre yanına kâr kalabilir. Aklımdan çıkmıyor. Black'in satın aldığı marina, Danny ne iş yapıyorsa onun için bir kılıf ve belli ki Miami'ye bir şeyler kaçırmak isteyen biri için mükemmel bir yer. "Adams'ın da iktidarda olmasını istiyorsun."

"Sen her zaman akıllı oldun. Akıllı olmaya devam et. Sevkiyatın Black'e ne zaman teslim edileceğini öğren. Sanırım Ruslara satacak. Ne zaman olacağını bilmek istiyorum."

"Ne satıyorsun?" Sorduğum anda yüzüm kızarıyor. *Sadece sana söyleneni yap.*

"Amerika'nın sana uygun olduğundan emin değilim. Seni memleketime geri götürebilirim."

Nefes alıyorum. Hayır. Oraya geri dönemem. Hâlâ bir mahkûm olabilirim ama en azından vatanıma geri döndüm. En azından oğlumla aynı ülkedeyim. Bu bir rahatlık değil, daha çok psikolojik. Amerika'da Nox'un daha çok işine yarıyorum ve o da bunu biliyor. Romanya'da şantaj yapacağı insan kalmadı. Elde edebileceği gücün bir sınırı var. "Maestru," diye mırıldanıyorum, yenilmiş bir halde.

"Daha iyi. İşe koyulun."

"Beni burada mı bırakıyorsun?" Beynim cidden kısa devre yaptı.

"Orada işime daha çok yararsın."

"Peki ya Adams? Senin için çalıştığımı biliyor mu?" *Aman Tanrım.* "Benim burada olmam, hepsi planının bir parçasıydı, değil mi?" Black'e tuzak kurdu. "Tüm bu bilgilere ihtiyacın varsa neden Black'i Vegas'ta tuzağa düşürdün? Ölürsa alamam."

"Sadece birkaç kafesi tıkırdatıyorum Rose. Ve tıkırdatmaya devam edeceğim. Danny'nin ağzını fahişeme açması uygun olurdu, bana zaman ve sabır kazandırırdı ama ağzını kapalı tutması benim için ölüm kalım meselesi değil." Kıkırdıyor. "Senin için ölüm kalım meselesi Rose. Eninde sonunda istediğimi elde edeceğim, sen olsan da olmasan da. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Sessizim.

"Yapabilir

misin?"

Gözlerimi kapatıyorum, yüzüm inanmak istediğim bir tanrı için gökyüzüne bakıyor. "Hayır."

"Bana bilgiyi getir. Ne gerekiyorsa yap. İntelege?"

Dönüp makyaj ünitesine yaslanıyorum, parmak uçlarım korkuyla alnıma bastırıyor. "Baba," diyorum

telefonu kapatmadan önce sessizce. Elimi gevşek ve ağır bir şekilde bırakıp banyo kapısına bakıyorum. Nox'un istediğini elde edemezsem ölürüm, elde edersem de ölürüm. Öyle ya da böyle, zamanım doldu.

Pütürlü bir yutkunmayla, cep telefonunu saklayacak bir yer aramak için banyoya göz gezdiriyorum. Kapatıyorum, makyaj ünitesindeki çekmeceyi çekip çıkarıyorum ve arkasına sıkıştırıyorum.

Ayağa kalktığımda süitin kapısının açıldığını duyuyorum. Aptalca nefes alış verişim sıfıra iniyor ve aynaya doğru dönüp saç bağımı hızla çözerek yelelerimi silkeliyorum. Ellerimle yapacak bir şeye, odaklanacak bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden dalgaları tekrar toplamaya ve yeniden bağlamaya başlıyorum. Zihnim dakikada yüz mil hızla çalışıyor, elimdeki gerçekleri her gözden geçirdiğimde durumum daha da vahimleşiyor. Tüm katı gerçekler. Korkutucu gerçekler.

"Nasıl yerleşyorsun?" Danny'nin ses tonu sert ve manyetik, ama gözlerimi aynadaki kendime dikiyorum.

"Yani benim hapishanemde mi?"

"Oldukça lüks bir hapishane, eğer böyle adlandırmak istiyorsanız."

"İstediğin kadar süsle. Burada kendi isteğim dışında bulunuyorum ve bu da burayı benim hapishanem yapıyor." Saçımı bağlamayı bitirdim, bu yüzden dikkatimi dağıtmaya devam etmek için at kuyruğuyla uğraşmaya başladım.

"Benim için güzel görünmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor, ses tonunda öyle bir mizah var ki kravatı çekip her şeye yeniden başlamadan önce ellerim bir anlığına bocalıyor. Ne yapacağım ben şimdi? Bu korkunç oyunu nasıl oynayacağım? Normalde oynadığım gibi oynamak en bariz cevap olurdu ama Danny Black benim normal hedeflerim gibi değil. Yetişkin hayatımda ilk defa boğazıma kadar batmış durumdayım. Ama diğerlerinden farklı olarak, oyunun kuralları bulanıklaşıyor. Nox'un istediği bilgiyi almak için ne gerekiyorsa yapmam söylendi. Ne gerekiyor?

Avuç içi bileğime dolanıp akılsız saç bağlama işimi durdurduğunda düşüncelerimden irkilerek biraz sırıyorum. Bakışlarımız aynada çarpışıyor. Dokunan tenimiz cızırdıyor. Zavallı beynim, şu anda bedenimi rehin tutan çelişkili düşüncelerin karışımıyla patlayabilirdi. "Baban için üzgünüm," diyorum düşünmeden.

"Öyle misin? Ebeveynlerinden birini mi kaybettin?"

Neredeyse ailemin olmadığını ağzımdan kaçıracaktım. Ama tam zamanında kendimi durduruyorum, diğer cep telefonumun onda olduğunu ve içinde *annemden* gelen birçok ikna edici mesaj olduğunu hatırlıyorum. "Babam."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Danny, bileğimi kavrayışını gevşetip yanıma doğru indiriyor. Beni serbest bırakarak kravatı elimden alıyor ve arkamdan yaklaşıyor. Saçlarımı büyük avuçlarının içinde dikkatle ve özenle toplayıp atkuyruğu yaparken onu sessizce izliyorum.

İçim dönüyor, dönüyor ve sarsılıyor. *Onu baştan çıkar*. Tek yapmam gereken bu. Aklını başından almak ve dudaklarını gevşetmek. Güvenini kazanmak. Ben bunların hepsinde uzmanım. Bu karmaşadan kurtulmak için tek yapmam gereken bu.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum, ellerim kot pantolonunun beline giderken soluk mavi gözlerine bakıyorum. Beni durdurmuyor, sadece sessizce duruyor -ölümüne kıpırdamadan- ben fermuarının ilk

düğmesini açarken beni izliyor. *Onu baştan çıkarıyorum.* Elim düz karnını sıyrıyor, tüyler beni gıdıklıyor. Gergin bir şekilde havayı içime çekiyorum,

bir sonraki düğmeye geçiyorum. Ağzım kuru, yutkunmalarım kalın, tüm sinirlerim zonkluyor. Bir sonraki düğme. Zeki gözleri kararıyor, elleri hâlâ iki yanında hareketsiz. Bir sonraki düğme. Bulanıklaşan görüşümü temizlemem gerekiyor ve Danny alt dudağını hafifçe ısırıyor.

Gözlerimiz hâlâ kilitli, kotunun yanlarından tutup kıcının kabarıklığı üzerinden aşağı doğru itiyorum. Teni ateş gibi. Gözleri vahşi. Dudakları beni çağırıyor. Ve sonra onları yalıyor, içime doğru küçük bir adım atıyor, boşluğu kapatıyor, sessizce onu öpmemi söylüyor. Bu öpücük benim ölümüm olacak. Tam anlamıyla.

Parmak uçlarımda uzanıyorum ve elimi boxer'ının önünden içeri kaydırıyorum, parmaklarım ereksiyonunun sert, gergin etini sıyrıyor. Dudaklarımız buluşuyor. Sadece dokunuyoruz ve elim kalın aletin etrafında dolaşıyor. Keskin bir nefes alıyorum. Bu ona ilk kez bu kadar yakından dokunuşum değil. Donanımlı olduğunu biliyorum. Ama yine de hafif bir soluk kaçıyor ve Danny bunu yutuyor. "Bunu yapmak istemezsin," diyor dudaklarıma karşı, kolu belimi çevreliyor.

"İstiyorum." Çok istiyorum. Kafamda milyonlarca suçluluk duygusu ve şüphe varken bile bunu gerçekten istediğimi biliyorum. Buna *ihtiyacım var*.

Ağzı benimkini terk ediyor, avucu sırtımdan bileğime doğru ilerliyor ve sertçe kavıyor. "Hayır, yapamazsın." Elimi boxer'ından çekerek geri çekiliyor, tüm teması kesiyor, gözleri tekrar soluyor. Buz gibi. "Ne zaman yakınlaştık ya da dokunsak, şehvetinin tenimde gezindiğini hissediyorum," diyor sessizce. "Ama az önce tek hissettiğim korkuydu. Korkuyorsun."

Başka tarafa bakıyorum. "Sen melek yüzlü suikastçısın. Tabii ki korkuyorum."

Çenemi sertçe tutuyor, parmaklarının uçlarını etime bastırıyor. "Benden korkmuyorsun. Korkuyorsun çünkü seni sikmemi gerçekten ama *gerçekten* istiyorsun. Sertçe. Acımasızca." Dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. "Ve hissedebildiğim bu korku, her saniyesini seveceğini bildiğin için," diye fısıldayarak bitiriyor.

Kendimi kurtarıyorum ve makyaj ünitesinin içine geri itiyorum. "Duş almam lazım," diyorum ona, onu banyodan çıkarmak için çırpınıyorum ki kendimi toparlayıp yaklaşımımı yeniden düşünebileyim.

"Buyurun." Elini kabine doğru uzattı. "Sakın bana birden utangaç olduğunu söyleme."

Sadece bir noktayı kanıtlamak için bornozu silkip ayaklarının dibine bırakıyorum, sonra duşa girip suyu açıyorum. Su soğuktu. İyi oldu. Beni hayata döndürecek bir şoka ihtiyacım var.

"Bu akşam yemekli bir toplantım var." Tuvaletin kapağını indiriyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak saçlarını ıslatışımı izliyor. "Geliyorsun."

"Perry?" Diye soruyorum, içime daha fazla korku düşüyor. Vegas'taki romantik akşam yemeğimiz gibi bir gösteriyi daha kaldırabileceğimi sanmıyorum. Ve şimdi Nox'un gölgelerde gizlendiğini biliyorum, arzumu saklamak her şeyden önemli.

"Adams değil." Ben rahatlamış bir şekilde nefesimi verirken gülümsüyor, ayağa kalkıyor ve banyodan çıkıyor. Kaşlarını çatarak arkasını dönmesini izliyorum ve birkaç dakika sonra elinde bir çantayla geri dönüyor. Çantayı makyaj masasının üzerine koyup içinden bir şişe şampuan ve saç kremi, ardından da duş jeli çıkarıyor. "Her ne kadar benim gibi kokmandan hoşlansam da, belki daha kadınsı bir şey tercih edersin diye düşündüm." Kabine yaklaşıyor ve şişeleri duştaki rafa koyuyor. "Yediye

hazır ol." "Yedide hazır ol.

Elini ıslak saçlarıma daldırıyor, yüzlerimiz birbirine yaklaşıp kadar beni öne çekiyor. "Duş jelini bolca kullan," diye fısıldıyor. "Korkunun kokusunu sende de alabiliyorum." Beni bırakıp gidiyor ve titreyen bacaklarım pes ettiğinde, nefesim düzensiz ve gergin olduğunda dizlerimin üzerine çökmekten başka çarem kalmıyor. Beni görüyor. Gözlerimizin ilk kilitlendiği andan beri. Ve o haklı. Korkuyorum. Ona karşı duyduğum çekimden korkuyorum.

Sonunda bacaklarımı çalışmaya ikna ettikten sonra duş alıyorum ve bıraktığı ürünleri kullanarak saçlarımı yıkıyorum. Hepsi gül kokulu. Aynada saçlarımı kuruturken giyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum. Gümüş elbiseyi Vegas'taki otel süitinde çıkardığımdan beri görmemiştim ve giydiğim kot pantolon ve gömlek akşam yemeği için pek uygun değildi.

Kurutma makinesini yere bıraktıktan sonra beyaz bornozumu giyip dışarı çıkıyorum ve Danny'ye sorunumu anlatmaya hazırlanıyorum. Kapıya varmışım ki dışarıdan, terasından gelen bir ses duydum. Onun sesi mi? Merakla geri çekilip açık cam kapıya doğru ilerliyorum. Bu balkonu onunkinden ayıran cam panelden onu görüyorum. Büyük hasır bir sandalyede oturmuş sigara içiyor, bahçeye bakıyor. Üzerinde boxer'ı var. Koltuğa sırtını yaslamış. Bacaklarını önünde uzatmış, düz ve ayak bileklerinden çapraz. Saçları ıslak ve gözlerinin içine düşüyor. Bakmak kolay, omzumu dayadım kapı pervazına karşı. Bu Danny'nin hiç görmediğim bir tarafı. Rahatlamış. Huzurlu mu görünüyor?

"Orada olduğunu biliyorum," diyor bahçeye, sigarasını dudaklarına götürüp uzun bir nefes çekerek. Bornozumu içeri çekip terasa çıkıyorum, güneş gözlerime vurduğunda gözlerimi biraz kısmak zorunda kalıyorum. "Giyecek hiçbir şeyim yok."

Nefes verirken bana yan gözle bakıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bunun içinde iyi görünüyorsun." Omuzlarımin düşmesine izin verdim. "Beni bununla dışarı çıkarmak ister misin?"

"Seni dışarı çıkarmıyorum. Bana eşlik ediyorsun." "Her neyse," diye çıktım. "Eminim kıyafet giymemi isteyeceksin."

Sandalyesinin yanındaki uzun kül tablasına biraz kül atıyor. "Bundan emin misin?"

Başımı eğiyorum, dudaklarım büzülüyor. "Vegas'taki süitinizin ofisinde adamlarınızın önünde sergilediğiniz performanstan sonra, evet. Evet, beni çıplak gezdirmek istemediğine eminim."

Çenesi anında geriliyor ve içimde bir gülümseme belirliyor. *Güç*. Birden kendimi güçlü hissettim. Danny sandalyesinden kalkıp cam panele doğru ilerliyor ve sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Dolapta senin için kıyafetler var."

Şaşkınlıkla geri çekildim ve omzumun üzerinden dolap duvarına baktım. Bana daha fazla kıyafet mi aldı? Ona teşekkür etmeli miyim? Bu soruyu çok uzun süre düşündüm, ama tam biraz takdirin zararı olmayacağına karar verdiğim sırada, bir kadın yatak odasından çıkıp gömleklerinden birini çekiştiriyor. Teşekkür sözcüklerim bir solukta boğazımın arkasına fırlıyor ve neredeyse beni boğuyor ve tepkim Danny'yi omzunun üzerinden dikkatimi çeken şeye bakmaya zorluyor.

Kadın beni içine çekiyor, güzel yüzü meraklı bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Doğuştan sarışın değil ama tabii ki çok güzel. Şirret gözlerimi ondan ayırıyorum ve Danny'yi kötü buluyorum.

sinsi bir sırıtış gizliyordu. Yani banyomdan sağlam bir aletle çıktı ve başka biri tarafından rahatlatıldı mı? Bu kadın mı? Neden? Neden ben değil? Ve neden bundan yaralandım?

"Merhaba," diyorum olabildiğince eşit bir şekilde, dostça bir gülümsemeye yakın bir şey söylemeye çalışarak. Karşılığında hiçbir şey alamıyorum. Onaylama yok. Gülümseme yok. Söz yok.

"Bu Amber." Danny nikotinden bir nefes daha alır. "Amber, bu Rose." Sırıtışı her geçen saniye artıyor.

Amber aniden gülümseyerek dans eder gibi bana doğru geliyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." Elini bardağa uzatıyor ve ben de gülümsememi koruyarak elini tutuyorum.

"Sen de."

Danny kolunu Amber'ın omzuna dolayarak onu çıplak gövdesine doğru çeker. Amber şaşkınlıkla ona bakıyor ama kolaylıkla onun tenine yerleşiyor. Zoraki gülümsemem birazdan yanaklarımı çatlatacak.

"Ben sizi yalnız bırakayım." Çıplak ayaklarımın üzerinde dönüyorum ve içeri giriyorum.

"Lütfen yap," diye sesleniyor Danny ve kapıya geldiğimde dönüyorum, onu Amber'ı odasına geri götürürken yakalıyorum, bir eli saçında, diğeri hala sigarayı tutuyor. Kapıları çarpmak istememiştim. Birden oldu ve sağır edici bir gürültü yarattı. Bir an için camın kırılmasını bekliyorum. "Muhtemelen kurşun geçirmezdir," diye mırıldanıyorum, dolaba gidip öfkeyle çekerek açıyorum. İçindekilere baktığım anda şikayetim unutuluyor. Düzinelerce eşya rayları süslüyor -elbiseler, kazaklar, pantolonlar, atletler. Göz alıcı, gündelik, şık. Gözlerim çeşitli spor ayakkabıların, topuklu ayakkabıların ve parmak arası terliklerin bulunduğu ayakkabı standına takılıyor. Her türlü gardırop olasılığını karşılamış. Neler oluyor?

Parçalara göz atmaya başlıyorum ve çok geçmeden her bir parçanın kendim için seçeceğim bir şey olduğunu fark ediyorum. Hiçbiri tarty değil. Hiçbiri fahişe gibi bağırıyor. Hepsi zevkli ve şık. *Bu da zırhım olmadığı anlamına geliyor.* Etek ucu ve kolları altın dikişli krem rengi bir elbise çıkarıyorum. Buna uygun altın topuklu ayakkabılar var. Akşam yemeği için uygun mu? Evet, bence de.

Kendimi hazırlıyorum, sonra da şifonyerin üzerinde unutulmuş olan makyaj malzemelerimi sürüyorum. Ve tüm bu süre boyunca, ben burada ona akşam yemeğinde *eşlik* etmek için hazırlanırken yan odada neler olabileceğini sessizce düşünüyorum. Sonra bir patlama sesi duyuyorum. Ve kesin bir zevk kükremesi. Çenem geriliyor ve elim biraz fazla kuvvetli bir şekilde rujumu alt dudağımda gezdiriyor, Danny Black'in beni kaçırdığı o ölümcül gecede sürdürdüğüm parlak kırmızı tonuna kalınca boyuyorum. *Fahişe* kırmızısı. Dudaklarımı şapırdatıyorum ve aynadan uzaklaşıyorum. Saçlarımı yavaşça yerine oturtup kendimi değerlendirirken uzun süre boş gözlerime bakıyorum. Mükemmel.

Çantamı kaptığım gibi ayaklarımı topuklu ayakkabıların içine sokuyorum ve aşağıya iniyorum, geçerken kapısına bakmıyorum. Hâlâ içeride mi? Kafamı ve düşüncelerimi silkeleyip merdivenlere vuruyorum, topuklu ayakkabılarım mermerde şingirdiyor. Sesler alt kattaki bir grup adamın dikkatini dağıtıyor ve ben inerken hepsi dönüp bana bakıyor, korkulukları sıkıca tutuyorum, çenem yukarıda. Aşağıya inmeyi başardım ve çirkin adam Ringo yanımdan geçip gitti. Dönüyorum ve Danny'nin merdivenin başında beni izlediğini görüyorum.

Gözlerini tutuyorum, çenem kaskatı, zihnim onun uzun boylu, sert gövdesinin iyi göründüğünü görmezden geliyor.

Başka bir pahalı üç parça, bu lacivert. Koyu mavi, buradan bile gözlerini ortaya çıkarıyor.

Yavaş adımlarla iniyor, inerken kravatını bağlıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Meydan okurcasına ona bakıyorum, başka tarafa bakmayı reddediyorum. Sertliğim onu eğlendiriyor. Merdivenlerin dibine ulaştığında, önüme gelene kadar birkaç adamın arasından geçiyor. Ağır bir sessizlik var. Kravatını bağlamayı bitiriyor ve elini uzatıyor. Brad avucuna bir şey koydu. Ne olduğunu bilmiyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmayı reddediyorum. Sonra elini yüzüme götürüyor ve bir mendille ağzımın bir yanından diğer yanına doğru kırmızı rujumu siliyor. Bakışlarım saf bir öfke olmalı, ama hiçbir şey söylemiyorum, işi bittiğinde kuru dudaklarımı yalıyorum.

"Kırmızıyı beğenmedin mi?" Ben sordum.

"Bugün olmaz." Avucunu boynuma kaydırıp beni döndürüyor ve ensemden sıkıca tutarak kapıdan dışarı çıkarıyor. Parlak Mercedes'in arka kapısını açarken, "Normal haline dönmene sevindim," diyor.

Duruyorum ve ona bakıyorum, yüzüm ifadesiz. "Normal halim mi?"

Sırıttıyor, eğilip yanağımı öpüyor. "Ateşli," diye fısıldıyor, dili yanağımın kabuğunu yalıyor. Kulak.

Nefesim gürültülü. Bedenim hareketsiz. Derim patlıyor, kararlılığım cılızlaşıyor.

"Arabaya bin Rose." Danny geri çekildi ve ben arka koltuğa kaydım, kalbim küt küt atıyordu, Amber'ın giyinmiş bir şekilde kapının önünde durduğunu görür. Düzeltmeye fırsat bulamadan yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. Ve bilmediğim nedenlerden dolayı bu beni heyecanlandırıyor.

Restoran Miami'nin merkezinde, eski ve geleneksel bir İtalyan restoranı. Biz gittiğimizde de boştu ve bunun kasıtlı olup olmadığından ya da popüler olmadığından emin değilim.

En arkada, mutfaklara ve tuvaletlere giden koridorun yakınındaki bir masaya yönlendiriliyoruz. Danny'nin altı adamı restoranın ön tarafındaki masalara otururken, Danny benim için bir sandalye çekiyor ve elimi tutarak oturmama yardım ediyor. "Burası hep böyle sessiz midir?" Restoranın etrafına bakarak soruyorum.

Danny dört kişilik masanın sağına yerleşiyor, garson kız bir şişe su koyarken takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor. "İtalyan standartlarına göre erkenciyiz." Şarap siparişi veriyor ve yerimden bez peçetemi alıp cırparak kucağıma bırakıyor.

"Kiminle buluşacaksın?" diye sordum. "Yerel bir iş adamı."

Bir an duraksıyorum, bana biraz su doldururken profilini inceliyorum. Yara izi bugün özellikle gümüşü görünüyor ve bu kötü yaraya nasıl sahip olduğunu ilk kez merak etmiyorum. "Demek iş konuşacaksınız." Suyumu bana uzattığında kabul ediyorum.

"Yapacağız."

"Becerdiğin son fahişenin yanında iş konuşulmaz sanıyordum." Kadehimi dudaklarıma götürüp küçük bir yudum alıyorum ve onun hafif bir gülümsemeyi engelleyişini izliyorum.

Kendi suyunu topladıktan sonra bana doğru dönüyor ve dirseğini masaya dayıyor. "Sanırım söylediğim şey, en son becerdiğim fahişeyle iş konuşmadığımdı." Başka bir küçük gülümsemenin etrafında küçük bir yudum. "Ve senin de belirttiğin gibi, seni becermedim."

Biraz somurtuyorum, restorana bir kez daha bakmak için göz temasımızı kesiyorum. Sözlerinde, ses tonunda, gözlerinde çok fazla memnuniyet var. Malikanesine döndüğümde, ben içeri girdim ve o geri çekildi. Sonra odasına gitti ve Amber denen kadını becerdi. Peki ya bana fahişe denmesinden hoşlanmadığı gerçeğine ne demeli?

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye soruyor, ben de ona bakıyorum ve kaşlarımdaki çatıklığın tüm izlerini siliyorum. "Kaşlarımı çatmıyorum."

"Kaşlarını çatıyordun," diye ısrar ediyor ve bir şişe şarap koyan garsona başıyla işaret ediyor.

"Denemek ister misiniz Bay Black?" diye soruyor, kadehlerimizi doğru yöne çevirerek.

"Hayır." Bu cevap üzerine Danny dökmesini isteyip istemediğini sormadan onu yoluna gönderdi.

Danny dikkatini bana verdi.

"Kaşlarımı çatmıyordum," diye onaylıyorum, çünkü bana tekrar meydan okumaya fırsat bulamadan bunu yapacağını biliyordum.

"Tamam."

"Tamam," diye taklit ediyorum. "Kıyafetler için de teşekkür ederim." "Beğendin mi?"

"Evet, ama neden?"

"Çünkü seni kıyafetsiz bir şekilde hiçbir yere götüremem."

Ah. Yani etrafta çıplak dolaşmam sorun olur. "Belki de beni almayın. Ya da belki beni gerçek sahibime geri verebilirsiniz-" Danny başını soru sorar gibi sallayınca ağzımı kapatıyorum.

"Sahibin," diye bitiriyor usulca. "Şu anda Rose Lillian Cassidy, senin gerçek sahibin benim."

"Kaç tane kadının sahibisin?" Cevap için kendimi hazırlayarak soruyorum.

"Sadece bir tane." Şarabı alıyor ve her birimize birer bardak dolduruyor. "Sen," diye ekliyor, teyide ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı.

"Peki ya Amber?" Sorduğum anda irkiliyorum ve bu sorunun nereden çıktığını merak ediyorum. Beni aptalca davranmaya, aptalca şeyler söylemeye zorluyor. Şarabıma sığınıyorum, bardağın yarısını deviriyorum.

Gülümsemesi gerçekten destansı, solgun gözlerindeki ışıltı kör edici. "Amber becerdiğim son fahişe."

Karnımdaki bu ağrı da ne? "Ama ona değer vermiyorsun?" "Bir kadına değer verecek bir adama benziyor muyum?"

Hayır. Kimseyi umursamayan bir adama benziyor.

Restoranın kapısının açıldığını duyunca başımı kaldırıyorum ve siyah takım elbiseli, evrak çantalı orta yaşlı bir adamın içeri girdiğini görüyorum. Danny'nin adamlarına başıyla selam veriyor, hareketleri sarsıntılı ve gergin, sonra masamıza doğru ilerliyor, kısa bacakları hızla çalışıyor.

"Danny." Evrak çantasını bir sandalyeye bırakıp diğerini alır ve bunu yaparken mendiliyle alnını siler.

"Gordon." Danny şarabını gelişi güzel yudumlarken karşımızdaki telaşlı adama bakıyor. "Bu Rose." Kadehiyle bana işaret ediyor, Gordon da başıyla onaylıyor ama göz teması kurmuyor. Gergin bir mizacı olduğu düşünülebilirdi ama Danny Black'in yanındaydı. "Param sende mi?" Danny soruyor.

Gordon'un gözleri çiçekli masa örtüsünün üzerinden atlıyor. "Sadece-"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Danny kadehini burnuna götürür ve gözlerini kapatarak koklar. Küçümseyici ve soğuk. Ortam biraz rahatsız edici olmaktan çıkıp dayanılmaz bir hal aldı. Danny'nin adamlarının oturduğu masaya bakıyorum, her biri bu tarafa bakıyor. "Sana çok borç verdim Gordon."

"Ve sana geri ödeyeceğim." İlk kez bana bakıyor ve gözlerinde beklediğim korkuyu görüyorum. "İşler planlandığı gibi gitmedi."

"Evet, duydum." Danny'nin kadehi masayla buluşur ve tamamen rahatlamış bir şekilde sandalyesine yaslanır.

Bir tek o var. Beni neden buraya getirdi? "Spittle ile hoş bir sohbet yaptım."

Gordon'un gözleri açılıyor ve ben iki adamın arasına bakıyorum, rahatsızlığım artıyor. *Spittle kim?*

"Tanıştığımızı bilmiyor muydun?" Danny sorar. "Tabii ki bilmiyordum. Bir FBI ajanı benim gibi bir suçluyla neden temas halinde olsun ki?"

"Açıklamama izin verin." Gordon bir kez daha alnını siler, her yutkunuşta boğazı şişer.

"Gerek yok. Spittle bana son girişimin hakkında oldukça kapsamlı bir özet verdi, Gordon." Danny'nin ses tonuna bir tehdit unsuru karışır, ancak bunu soğukkanlılığını koruyan yüz ifadesinden uzak tutmayı başarır. Öne doğru eğilerek yaklaşır ve Gordon'u geri çekilmeye zorlar. "Bana paramın ilaç işinizi genişletmek için olduğunu söylemişsiniz. Tıbbi araştırmalar için."

"Lütfen, Danny."

"Yap. Sen. Var. Param. Param?"

Başını hafifçe salladı, yüzü korku doluydu. "Hayır."

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, başka tarafa bakmaya ya da kulaklarımı kapatmaya fırsatım olmuyor. Danny kucağından bir silah çıkarıp ateş ediyor ve ben önce sıçrayıp sonra kıpırdamadan Gordon'un başının boynunun üzerinde geriye doğru sarsılmasını, ardından sandalyesinde öne doğru yığılmasını ve vücudunun üst kısmının masaya çarpmasını izliyorum. Gordon'un başının arkasına bakıyorum, oturduğum yerde donup kalıyorum, kanın masa örtüsünün ipliklerine sızmasını ve hızla büyüyerek mükemmel bir daire oluşturmasını izliyorum.

Danny sakince, "Sanırım yeni bir masaya ihtiyacımız var," diyor ve silahını yana doğru tutuyor. Brad silahı alıyor ve Ringo, adını bilmediğim başka bir adamla birlikte sandalyeyi Gordon'un cesedinden kurtarmak için hızlıca işe koyuluyor.

Danny elini kaldırıp parmaklarını şıklatarak garsonu çağırır ve kan yığınının gösterir. "Başka bir masa lütfen."

"Elbette, Bay Black. Bu taraftan lütfen."

Gordon'un restoranın arka kapısından çıkarılışını şaşkınlıkla izliyorum ve garson kız gözünü bile kırpmıyor. Danny'nin elimi tutma hissi dikkatimi başka yöne çekmiyor ya da beni ayağa kaldırmıyor. "Rose?"

Ona boş boş bakıyorum ve o gülümsüyor. Yaramaz bir gülümseme, sanki son şekerimi çalmış ya da kaba bir yorum yapmış gibi. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Az önce bir adam öldürdü. Gözümün önünde. Hiçbir uyarı olmadan. Özür dilemeden. Bunu sık sık yaptığını biliyorum, bu onun için bir spor, ama neden benim önümde? "Bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Sessiz bir düşünceyle dudaklarını birbirine bastırıyor. Olabildiğince tepeden bakıyor. "Evet, öyle yapıyorum. Gordon'a anlaşmamızın şartlarına karşı geldiğini ve bunun sonuçları olacağını söylüyorum."

Bacaklarımın titrediğini inkâr edemesem de yavaşça ayağa kalkıyorum. Zamanında sayısız korkunç şey görmedim değil. Gördüklerim karşısında şok olmadım. Beni izlemeye getirdiği için şok oldum. "Ama sonuçlarını nasıl takdir edebilir?" diye sordum. "O lanet olası bir ölü."

"Ve bu konuda kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Neden? Şimdi paranızın hiçbirini geri alamayacaksınız."

"Belki değil ama gelecekte kimsenin bana ödemesini geciktirmeyeceğini garanti edebilirim." "Yani onu örnek mi gösteriyorsunuz?"

Danny hafifçe gülüyor, avucunu sırtımın küçük kısmına yerleştiriyor ve beni ön tarafa yakın bir masaya götürmek için baskı uyguluyor. Temiz bir masaya. Kan sıçramamış bir masa. "*Birçok* insana örnek oluyorum Rose. Ama Gordon'u öldürmemin tek nedeni bu değil." Beni başka bir sandalyeye oturtuyor ve yeni bir şişe şarap alıp bana taze bir bardak dolduruyor. Kadehi elime tutuşturup önümde diz çöküyor ve avuçlarıyla dizlerimi kavırıyor. Ona bakıyorum, hâlâ şaşkınım. "Gordon'a bir kanser ilacının araştırma programını genişletmesi için bir milyon dolar borç verdim," diye açıklıyor nazıkçe. "Bu paranın üçte ikisini kişisel borçlarını ödemek için kullandığını öğrendim. Daha da kötüsü, kişisel borçlarını seks ve uyuşturucudan biriktirmiş. Her ikisinden de nefret ediyorum."

Artık yumuşamış olan gözlerine bakarken kaşlarım çatılıyor. "Seksi küçümsüyor musun?" Ağzımdan öylece dökülüverdi ama... seksî küçümsüyor muydu? Şu anda aklımdaki tek düşünce trajik bir doğaya sahip ve ölüm ya da kan dökme içermiyor. Uygunsuz, evet, ama yine de. Seksi küçümsüyor mu? Bu, bilgi alma görevimi son derece zorlaştıracak. İstedigimi elde etmek için sahip olduğum tek şey bedenim. *Seksi küçümsüyor mu?* Ama onu sert gördüm. Ben de hissettim. Tanrım, o bir keşiş mi? Arzu denen o günaha teslim olmamak için her gün ahlakıyla savaşıyor bir keşiş mi? Düşüncelerim benimle birlikte kaçıyor. Elbette o bir keşiş değil. Daha birkaç saat önce başka bir yerde rahatlamak için beni terk etti.

Danny'nin yüzünde bir gülümseme beliriyor, yara izi derinleşiyor ve inci gibi beyaz dişlerinin ısıltısı beni zihinsel tartışmamdan koparıyor. "Sözlerimi daha iyi seçmeliydim." Dizlerimi sıkıyor.

"Gordon belli bir türdeki kadınlara düşkündü."

Yine kaşlarımı çatıyorum ve Danny alnıma uzanıp çizgileri ovalayarak düzeltmeye çalışıyor. Ne yapacağımı şaşırdım. "Belli bir türden dişiler mi?"

"Kızlar," diyor, tek kelimelik açıklama mideme bir kaya gibi çarpıyor. Bedenimin sarsıldığını, zihnimin istenmeyen anılarla dolduğunu hissediyorum. Kaşlarını çatma sırası Danny'de ve kafamdaki her görüntünün gözlerimde onun görmesi için perdelendiğinden emin olarak başka tarafa bakıyorum. "O zaman öldüğüne sevindim." Çenemi kapatmam gerek.

Danny'nin elleri elbisemin altından kalçalarımın doğru kayıyor ve göz ucuyla ona bakıyorum. Yüz ifadem sormaması için onu uyarmalıydı. Ve neyse ki sormuyor. Bedenimi bilerek kavradıktan sonra ayağa kalkıyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. Garsonun restoranın kapısına gidip kilidi açtığını fark ediyorum ve az önce boşalttığımız masanın şimdi yeni döşenmiş olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Orada bir cinayet işlendiğini asla bilemezsiniz.

"Ee," diyorum, dikkatimi Danny'ye geri verip şarabımdan çok ihtiyaç duyduğum bir yudum alarak. "Burada sık sık cinayet işler misin?"

Bir an ağzı açık kalıyor ve sonra kontrol edilemez bir kahkaha patlattığında tamamen sersemlemiş bir halde kalıyorum. Yere düşercesine, karnını sıkarak, vücudunu kasıp kavurarak. Gözleri sulanarak masanın karşısında paramparça oldu. Ne yapacağımı bilemediğim için adamlarına bakıyorum ve hepsinin bana benzer bir tepki verdiğini görüyorum. Sürpriz. Hepsi patronlarına ne olduğunu sorar gibi bana bakınca omuz silkiyorum. "Sen iyi misin?"

Danny gözlerini siliyor, tekrar tekrar iç çekiyor, daha çok kıkırdıyor, sürekli sarsılıyor. "Ah, Rose." Şarabına uzanarak bir yudum daha alıyor ve sevimli bir kıkırdamaya başlıyor. Şaşırdım, evet, ama aynı zamanda dehşete kapıldım. Danny Black'in gülme krizine girmesi hayatımda gördüğüm en şaşırtıcı şeylerden biri. Beş dakika önce tehditkâr, katil bir şeytandı. Şimdi ise histerik, kıkırdayan bir tanrı. Başını kendi kendine sallayarak kollarını masanın üzerine koyuyor ve bana gülümsüyor. "Burada sık sık adam öldürürüm."

Gülümsememi engelleyemiyorum. "Ve sahipleri bunu kabul ediyor mu?" "İtalyanlar beni sever."

"Neden?"

"Birinin benden hoşlanabileceğine inanmakta zorlanıyor musun?" "Belki," diye itiraf ediyorum.

"Onları işte tutuyorum." Omuz silkiyor. "Yerel yönetim, beş yıl önce kira sözleşmesi sona erdiğinde sahiplerini kovmak istedi. Restoran 1902'den beri burada. Tarihi ve duygusallığı takdir ediyorum, bu yüzden binayı satın aldım."

"Karşılığında da kendi işletmelerinde insanları öldürmene izin mi veriyorlar?" Ben soruyorum, o bir kez daha omuz silkiyor ve bana bir menü uzatıyor.

"Teknik olarak, burası *benim* kurumum."

Mutfağın ayrıntılarını içeren dosyayı kabul ediyorum ve şarabımı bırakıyorum, ancak hızlıca bir yudum daha almadan önce değil.

"İnsanları öldürmekten hoşlanıyor musun?"

Gülümsemesi artık yok ve sertçe yutkunmadan önce şarabımı birkaç saniye ağzımda tutuyorum.

"Ben sadece ölmeyi hak eden insanları öldürmekten zevk alırım."

Öyle mi? "Peki ölmeyi hak edip etmediklerine nasıl karar veriyorsunuz?"

"Gerçek olduğunu bildiğim şeylere dayanarak idari kararlar alıyorum. İçgüdülerim de yardımcı oluyor."

"Kulağa iyi düşünülmüş bir süreç gibi geliyor," diye düşünüyorum sessizce, hepsi de ağız sulandıran sonsuz makarna seçeneklerini tararken.

Uzanıp menümdeki deniz mahsullü linguine'i işaret ediyor. "Belki ben de iş becerdiğim kadınlara gelince aynı protokolü benimsemeliyim."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve parıldayan, neredeyse şakacı bir bakışla karşılaşıyorum. Satır aralarını okuyorum. Benimle yaptığı şey bu mu? Sert mi düşünüyor? "Belki de düşünmelisin," diye cevap veriyorum, ona dik dik bakarak. "Kolay olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, çok sertim." Sandalyesinde kayıyor, arsız bir kaşını kaldırıyor. *Gerçekten* oynuyor. Öldürdükten sonra sakinleşme fikri bu mu? Tabiri caizse rahatlama zamanı mı? Kadın aklımın kızgın tarafı onun bu imalı hareketini bir kenara atmak istiyor. Ne de olsa birkaç saat önce beni reddetmişti. Ama kadın beynimin mantıklı tarafı, en güçlü tarafı, tam da ona ihtiyacım olan yerin burası olduğunu fark ediyor. Ayağım masanın altında seğiriyor, kalkıp kasık bölgesine yerleşmek istiyor. Çok mu fazla?

"İki tane deniz mahsullü linguine alacağız," diyor Danny garsona, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Başlangıç olarak da istiridye."

Dudaklarım durmadan geriliyor. Müstehcen Danny'yi severim. Soğukkanlı katilin eğlenceli yanını seviyorum. "İstiridye sever misin?" Garson kız yanımdan ayrılırken soruyorum.

"Hayır, onlardan nefret ediyorum. Sen seviyor musun?"

"Pek sayılmaz. Çiğneyeyim mi, emeyim mi, yutayım mı hiç bilmiyorum."

Çatalını kaldırarak çatalın ucuna dokunuyor, dudaklarını büzüyor. "Çiğnemek dışında her şey. İstedğin kadar em ve yut, ama Tanrı aşkına, çiğneme." Sırtarak bana bakıyor.

Kahkahalar ayak parmaklarımdan yükseliyor ve başım geriye düşüyor, eğlencem saf ve gerçek. Daha önce hiç güldüğümü duymamıştım. Gerçek kahkaha değil. Ezici, zengin ve iç ısıtan türden değil. Kahkaha bana iyi geliyor. Yüzümü düşürüp biraz daha şarap alıyorum, Danny'nin yumuşak yüz hatlarını görmekten zevk almaktan kendimi alamıyorum. Sertlikte yumuşaklık. Kötülükte mutluluk. "Komik olduğunda çok hoş oluyorsun."

Bardağını kaldırıyor. "Bu benden hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

Bardağımın kenarını onunkine dokunduruyorum. "Senden hoşlanmaya iznim yok. Beni isteğim dışında tutuyorsun."

Yüzündeki tüm eğlence kayboluyor, yumuşaklıktan sıyrılıyor. Şimdi ciddi ve beni dikkatle inceliyor. "Öyle miyim?"

Başımı eğiyorum, konuşmadan önce iyice düşünüyorum. "Bana kalkıp buradan yürüyerek çıkabileceğimi mi söylüyorsun?"

"İstiyor musun?"

Beni test ediyormuş gibi hissediyorum. Bir oyun oynuyor. Bu sabah bana aynı soruyu sormuş olsaydı, Gordon'a silah çekmesinden daha hızlı gitmiş olurdu. Şimdi mi? Şimdi Nox ile temas halindeyim. Bu düşünce beni pencereden dışarı baktırıyor, görüş alanımdaki insanları tarıyorum. Bu çok aptalca. Eğer oradaysa, onu göremeyeceğimden emin olacaktır. "İstiyor muyum?" Nefes verirken taklit ediyorum, dikkatimi yeni hedefime yeniden odaklıyorum. Bir sonraki hamlemi dikkatle düşünmeliyim. Evet dersem gitmeme gerçekten izin verebilir ve ben şimdi gidemem. Hayır dersem, bu onda şüphe uyandırabilir. Birkaç saat içinde nasıl olur da gitmeyi istemekten gelmeyi istemeye geçebilirim? O beni dikkatle izlerken her seçeneği tartarak düşünüyorum. Bardağımı yere bırakıyorum. "Gitmek istiyorum."

"O zaman git." Bir an bile tereddüt etmez.

Tüm adamlarının da beni izlediğini hissederek yavaşça sandalyemden kalkarken belirsizlik beni rahatsız ediyor. Artık söyledim. Ya dediğimi yapacağım ya da şüphe uyandırma riskini göze alacağım. Çünkü neden kalmak isteyeyim ki?

Danny'nin çenesi patlayacak kadar gergin, vücudu katı ve hareketsiz, beni izlerken gözleri yine soğuk. Masanın etrafında dönüp kapıya odaklanıyorum, bir ayağımı diğerinin önüne koymak için tüm gücümü kullanıyorum. Lanet olsun, kendimi bu duruma nasıl soktum? Kalmam gerekiyor. Bilgiye ihtiyacım var. Kafam kaos içinde, bedenim zihnimin iradesine karşı hareket ediyor. Kapı yakın ama kilometrelerce uzakta. Ama özgürlük onun ötesinde değil. Sadece hapishanemin bir uzantısı. O kapının ardında ceza var. Sonuçlar. Cehennem.

Kapıya ulaşıyorum ve kolu tutup çekerek açıyorum. Sonra eli omzuma gelip kapıyı tekrar kapattığında sırıyorum. Kalbim ağzıma doğru ilerliyor ve kendini oraya sıkıştırıyor. "Ama gidersen," diye fısıldıyor yanağıma, beni gözlerimi kapatıp hava almaya zorluyor. "Kaldırım kenarına varamadan ölmüş olursun."

Nefes veriyorum, vücudumdaki tüm stresin boşaldığını hissediyorum. Beni öldürmekle tehdit ettiği için bu çılgınca ama Danny Black bana çılgınca şeyler yapıyor gibi görünüyor.

"O yüzden kışını kaldırıp masaya dönmeni öneririm."

Bir saniye tereddüt ediyorum, sadece düşünmüş gibi görünecek kadar uzun bir süre. Ölmeyi hak ettiğimi mi düşünüyor? Beni öldürür mü? Aslında sanmıyorum. Ama ona ihanet etmek için burada olduğumu öğrendiğinde . . .

Hareket ediyorum, beni sıkıştıran uğursuz çerçevesiyle yüzleşiyorum. Gözlerindeki tehdidi gördüğümde emin olduktan birkaç saniye sonra -gerçek olduğundan emin olmadığım bir tehdit- kenara çekiliyor ve masaya geri dönmeme izin veriyor. Tekrar yerime oturdum ve Danny de bana katıldı. Daha önce aramızda olan hafiflik ve rahatlık artık uzak bir anı. Şimdi yine gerçek Danny Black'le karşı karşıyayım.

Buna sevindim. Bu adamla başa çıkmak daha kolay. Tehditlerle başa çıkmak için daha donanımlıyım. Ve onun uğursuz tarafı bana kötücül ve çekici İngiliz'den çok daha az tehlikeli görünüyor.

Deniz ürünlerini ayıkladım ve istiridyeleri tamamen atladım. Hiç konuşma olmadı, sadece kalın, korkunç bir sessizlik vardı, bu da zihnimin vahşi yerlere gitmesine yer bırakıyordu. Kızgındı. Bana gitmemi söyledi ama gideceğimi düşünmedi. Eğer yaparsam beni öldürmekle tehdit etti. Bu tek yol.

Birini kalmaya zorlamak için, sanırım. Yoksa beni tutmanın yolu bu mu? Her iki durumda da, hala buradayım, ki bu iyi bir şey çünkü burada olmam gerekiyor.

Restoran şu anda dolu, etrafımızdaki her masa aileler, çiftler ve arkadaşlarla dolu. Herkes yemeğinin ve arkadaşlığının tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Ben hariç. Son bir saatimi onun gözlerinden kaçarak geçirdim, tüm kaslarım gergin ve çok fazla düşünmekten başım ağrımaya başladı. Sessizce ne düşünüyor olabileceğini ve onu nasıl alt edeceğimi ve bu karmaşadan kurtulmak için ihtiyacım olan şeyi nasıl elde edeceğimi düşünürken beni izlediğini hissettim. "Affedersiniz," diyorum peçetemi masaya bırakıp ayağa kalkarak. "Bayanlar tuvaletine gitmem gerek."

Danny parmaklarını şıklatır ve Ringo'nun Gordon'un cesedini restorandan çıkarmasına yardım eden adam yolu gösterir. Ringo kadar çirkin değildir ama ona çok yakındır. Simsiyah saçları çok uzun ve ensesinde sıkıca tutturulmuş, dudakları da sürekli alay ediyormuş gibi görünüyor. "Watson size eşlik edecek," diyor Danny.

Bunu sorgulamıyorum ve yürümeye başlıyorum, Danny'nin adamı da peşimden geliyor. Ben tuvaleti kullanıp aynada kendimi kontrol ederken, yanaklarıma biraz renk gelmesi için birkaç şaplak atarken, o da bayanlar tuvaletinin dışında bekliyor. Hayalet gibi görünüyorum; solgun, sıkıntılı ve stresliyim.

Masaya döndüğümde hesabın ödendiğini ve Danny'nin ayakta beni beklediğini görüyorum. "Tatlı yok o zaman?" Çantamı kolumun altına sıkıştırarak espri yapıyorum.

"Evde tatlı alırız."

"Birdenbire tatlı krizine girdim," diye mırıldanıyorum, beni dışarı çıkarırken sırtımın ortasındaki elinin sıcaklığını görmezden geliyorum.

"Tatlı olduğunu kim söyledi?" Danny tam kapıdan çıkarken beni durduruyor ve karşıdaki üç kişilik masaya bakıyor. "Bekle."

Hemen Brad, Ringo ve Watson da yanımıza geldi. "Ne oldu?" Brad biraz şaşkın bir şekilde soruyor, eli takım elbise ceketinin altına gidiyor.

"Eski bir dost." Danny bizi masaya doğru yönlendirerek kenarda durmamızı sağlıyor. Yemekleri yarıda kesilmiş, hepsi bize bakıyor. Kimin yaklaştığını görünce dehşetle irkilmelerini bekliyorum ama sadece Danny'ye boş boş bakıyorlar ve göz ucuyla baktığımda Danny'nin buna şaşırmış gibi görünmediğini fark ediyorum. "Pedro?" Danny gülümseyerek söylüyor. Bu gerçek bir gülümseme değil. Bu sahte bir gülümseme. Tehlikeli bir gülümseme. O gece Aria'da beni kaçırmadan önce Perry'ye verdiği gülümseme gibi.

"Evet . . ." Adam birasını yere bırakıyor, belli ki kafası atmış. "Pardon, öyle mi?"

"Danny." Elini masanın üzerinden Pedro'ya uzatır, Pedro her kimse, elini tutar ve sıkar.

"Elbette Danny. Seni gördüğüme sevindim dostum." Pedro'nun yüzündeki sevinç Danny'nin gülümsemesi kadar sahte. Pedro'nun Danny'nin kim olduğuna dair hiçbir fikri yok ve içimden bir ses olması gerektiğini söylüyor. Ve muhtemelen altına da sığıyor olmalı.

"Miami'de ne yapıyorsun?" Danny gülümsemesini sabit tutarak soruyor.

"Sadece aile ziyareti. Gelecek hafta Londra'ya dönüyorum." Tabağını karıştırıyor ve bir parça jambon çıkarıyor.

"Bize buranın Miami'deki en iyi İtalyan olduğu söylendi."

"Gerçekten öyle." Danny elimi tutup beni kendine çekiyor ve yanına sokulmaya zorluyor. Üç adam da bana bakıyor ve ben de en az onlar kadar şaşkın, gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Az önce bitirdik ve muhteşemdi." Danny bana bakıyor. "Öyle değil mi, tatlım?"

Kaşlarını çatma, kaşlarını çatma. "Büyüleyici," diye onaylıyorum, onun sahte ışığına uyarak. "Ve şimdi tatlı yemek için eve gidiyoruz," diye ekliyorum.

Danny hafifçe güler. Bu da yanlış. "Bu kader, Pedro. Sen burada Miami'de, biz aynı restoranda."

Pedro bir lokma makarnanın etrafında başını sallıyor. "Seni görmek güzeldi." Bir sohbeti bitirmenin en kibar yolu bu olsa gerek ve Pedro'ya içimden başımı sallıyorum. Aptal adam gerçekten de kiminle konuştuğunu bilmiyor. Ama Danny onu nereden tanıyor?

"Ve sen," diyor Danny sessizce, tehditkâr bir şekilde ve beni çekiştirmeye başlıyor.

"Seni tanıdığını sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden geriye baktığımda Pedro'nun arkadaşlarına omuz silktiğini görüyorum, belli ki hâlâ bir şeyden haberi yok.

"Yakında olacak." Danny kapıyı açtı ve boynumdan tutarak beni kaldırıma doğru yönlendirdi.

Mercedes'e götürülüp koltuğa oturtulurken içimi kötü bir his kaplıyor. Danny beni arabaya kapattı ve adamlarıyla birlikte sokağın birkaç metre yukarısındaki bir ara sokağa saparak uzaklaştı. Elim kapının koluna uzanıyor ve çekiyorum. Kapı açıldı. Neden açık bıraksın ki? Beni burada gözetimsiz, istersem kaçabileceğim şekilde öylece bıraksın?

Ama koşamam.

Dışarı çıkıp ara sokağın girişine doğru yürüdüğümde Brad'i Danny'nin beş adamıyla birlikte sessizce kenarda dururken buluyorum. Danny'nin gözleri elbise ayakkabılarının altındaki betonda, yumrukları iki yanında açılmış ve sıkılmış. Öfkesi artıyor, sokağın zaten bayat olan havasını kirletiyor. Kafasını kaldırıp beni görüyor ve yavaşça başını sallıyor. Bana gitmemi söylüyor.

Brad beni gördü ve beni uzaklaştırmaya çalışarak yanıma geldi. "Neler oluyor?" diye sordum. "Biliyorsam ne olayım, ama seni burada istemiyor."

Ringo, şaşkın bakışlı Pedro'yu da yanında sürükleyerek ortaya çıktığında Brad beni kaydırmaya çalışmaktan vazgeçti. "Ne oluyor lan?" Pedro tökezleyerek bağırıyor.

Danny'nin gözleri benden eski arkadaşına kaydı. Ve gülümsüyor. Geniş, parlak ... ve yüzde bin ölümcül. Brad'in boşa kalan eli kalçasına gidiyor, silahına dayanıyor, çekmeye hazır.

"Pedro," diyor Danny, sanki onu kucaklamaya davet ediyormuş gibi kollarını önünde uzatarak. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Pedro hâlâ şaşkın görünüyor, endişeli gözleri Danny ve adamları arasında gidip geliyor. "Bu da ne böyle?" Danny bir adım öne çıkar ve Pedro geri çekilmeye başlar, Ringo'ya çarpmadan önce sadece birkaç adım atabilir. "Beni hatırlamamana çok üzüldüm." Danny yanağına uzanır ve Pedro'nun yüzüne bir çizgi çeker.

yarası. "Beni nasıl unutursun Pedro?"

Ciğerlerim boşalıyor, elim nefesimi geri itmek için ağzıma geliyor.

"Siktir," diye nefes alıyor Brad, bildiğini sandığım şeyi doğruluyor. Önüme geçerek görüşümü engelliyor. Hayır. İçimde hasta ve iğrenç bir şey bunu görmek istiyor. Kenara çekilip Danny'yi tekrar görüş alanıma sokuyorum. Mavi gözleri dans ediyor, nefretle karışık saf bir neşe. Pedro'nun akli başına geldi. Gözleri kocaman. Vücudu gergin, dövüşmeye hazır. Ona acıyorum.

"Biz çocuktuk, Danny."

"Sadece çocuklar." Danny başını sallar, ceketinin cebinden bir şey çıkarır. Bir sustalı bıçak. Bıçağı çıkarır ve inceler. "Sanırım benimki daha keskin." Yukarı bakıp sırtıyor.

Pedro'nun elleri havaya kalkıyor, Ringo onu ileri itene kadar vücudu geriye doğru hareket ediyor. Gözlerim kırpma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor, ama sanki kaçırmaktan korkuyormuş gibi bunu reddediyorlar. Ama Pedro'nun arkadaşları ara sokağa daldığında dönmek zorunda kalıyorum. Kayarak durdular. Manzaraya baktılar. Sonra ellerini kaldırdılar, Brad silahını çekince geri çekildiler. "Restoranda kalmalıydınız çocuklar." Brad, Danny'nin birkaç adamıyla birlikte içeri giren Ringo'ya başıyla işaret eder.

"Hayır, bekle," diyor adamlardan biri, geri çekilirken bir çöp torbasına takılıyor. Diğeri koşmak için dönüyor ama ara sokağın sonundan öteye gidemiyor. Her iki adam da yakalanıyor ve alınlarına silah dayanıp duvara yaslanmalarını sessizce izliyorum.

"İzlemeye mi geldin?" Danny dikkatimi tekrar kendi tarafına çekerek soruyor. "Özür dilerim," diye inliyor Pedro.

"Ben değilim." Danny sakın adımlarla ilerliyor ve bıçağı Pedro'nun alnına saplayarak uzun bir kesikle etini açıyor.

Acı çığlığı delici, elleri kafasına doğru fırlıyor. Bir kesik daha, bu seferki elinin arkasında, kasları, tendonları ve hatta muhtemelen kemiği kesiyor. Elleri düşer ve Danny'nin kolu o kadar hızlı hareket eder ki, sadece bir bulanıklıktır, ancak isabetlidir, Pedro'nun yüzünü çenesinden, burnundan, gözünden keser ve alnındaki yarığı geçer. Dizlerinin üzerine çöküyor, çığlık atıyor, kanlı elleri yüzünde kayıyor. Yine de gözlerimi bu korkunç manzaradan ayırmıyorum. Danny, Pedro'nun diz çökmüş bedeninin etrafını sarıyor, arkasından yaklaşıyor. Saçlarından tutarak başını geriye çekiyor, böylece kendisini öldürmek üzere olan adamın gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyor. Danny'nin yüzü saf kötülüğün resmidir. Pedro'nunki ise saf korkunun resmi.

"Lütfen," diye hıçkırıyor.

Danny'nin yüzünde beliren sırtış bu kötülüğü bir milyonla çarpıyor. "Ben on yaşındaydım. Ağlamadım ve sen burada, yetişkin, salya akıtan bir adam olarak durması için yalvarıyorsun." Eğiliyor ve yaklaşıyor. "Yıllarca bu anın hayalini kurdum. Seni keseceğim her yeri ve her yolu hayal ettim." Pedro çığlıklar atıp merhamet için yalvarırken bıçağı yanağına götürüyor ve bir daire çizmeye başlıyor. Brad kolumdan tutup beni durdurana kadar ayaklarımın ilerlediğini fark etmiyorum ve başımı kaldırıp onun hafifçe başını salladığını görüyorum.

"Ne yapıyor bu?" Gözlerimi tekrar Danny'ye çevirerek soruyorum, o da sanki bir tabloya renk katıyormuş gibi bıçağı dairenin kenarlarından dışarı doğru sallıyor.

Brad, "Aile amblemini oyuyor," diye cevap veriyor.

Pedro artık sessiz ve Danny onu bıraktığında ve yüzüstü betona düştüğünde, bayıldığını fark ediyorum. Danny kanlı bıçağı cansız adamın kot pantolonunun arkasına sildi ve cebine soktu, dönüp bize doğru yürümeden önce takım elbisesinin ceketini çekti. "Bitir şu işi," diyor adamlarından birine, beni Brad'in elinden alıp geçerken. "Ve tanıklardan kurtul." Elini sırtımın ortasına koyarak beni arabaya doğru götürüyor. Sessiz ve istekliyim, sürekli onun donuk yüzünde herhangi bir duygu belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiçbir şey yoktu.

Brad, Ringo ile birlikte arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Biz uzaklaşırken uzaktan bir silah sesi duyuyorum ve tam köşeyi dönerken iki tane daha.

"Daha iyi misin?" Brad dikiz aynasından Danny'ye bakarak sorar.

Danny cevap vermiyor ama elimi kucağımdan alıp kendi elinin içine koyuyor ve pencereden dışarı bakarken elimi tutuyor.

Ve sizi bu kadar çok etkileyen birine son vermenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

"Size tecavüz eden kişi . . kimdi?" "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Her şeyi biliyorum."

Gücü geri alırken gözümü ondan ayıramadım. İntikam. O biliyor. Belki her şeyi değil ama ihlali anlıyor. Yıkımı anlıyor. Nefreti biliyor.

Ve bu gece, o nefretle savaşırken, ben orada sessizce ona tezahürat yapıyordum. Ve beni aradığında, elimi tutmasına izin verdim. Benden teselli aldı.

BÖLÜM 13

DANNY

Omuzlarımdan bir yük kalktı. Yıllardır orada duran ve ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da beni aşağı çeken bir ağırlık. Birinin omuzlarındaki ağırlık, bir sorunun varlığına işaret eder. Benim için her zaman bir ihtiyacı temsil etti. İntikam ihtiyacını. O orospu çocuğunun gözlerinin içine bakma ve o anda, yıllar önce bana hissettirmek istediği şeyi hissettiğini bilme ihtiyacı. Hiç korkmamış olmam önemli değil. Bana zarar verememiş olması önemli değil. Önemli olan, benim korkmamı istemesiydi. Beni incitmek istedi. Her gün aynaya bakmamı ve yara izimin nasıl oluştuğunu hatırlamamı istedi. İkincisi başardığı tek şeydi ve Pedro'nun şanssızlığı, ölümünü daha da acımasızlaştırdı.

Konağıma geldiğimizde Rose hâlâ tek kelime etmemişti. Mükemmel bir fırsat yakalamışken kaçmadığı için çok şaşırdım. Onun yerine ara sokağa geldi ve sakince o adamı doğramamı izledi. Ve işim bittiğinde, onun kendinden geçmiş olduğunu gördüm. Perçinlenmişti. Beni sessizce cesaretlendirdiğini neredeyse duyabiliyordum. Onun huzurunu hissedebiliyordum. Benim için mi?

Brad benim için arabanın kapısını açtı ve ben de ellerime bakarak dışarı çıktım. Gömleğim gibi onlar da kırmızıya boyanmıştı. "Duşa ihtiyacım var," diyorum ona, kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken. "Yarım saat içinde benimle ofiste buluş. Adamlar orada olsun."

Merdivenlerden çıkarken kravatımı çözmeye başlıyorum ve koridorda dolaşırken gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. Odama vardığımda çırılçıplak kalmıştım. Soyduğum her şeyi kapının yanındaki bir yığının içine bırakıp ayakkabılarımı tekmeliyorum ve banyoya yöneliyorum, su ısındıkça pantolonumu çıkarıyorum.

Sprey hiç bu kadar iyi hissettirmemişti ve altında bir süre durdum, kollarım yanımda gevşek, başım eğik, son ağırlık vücudumdan yıkanıp musluktan aşağı dökülürken ayaklarımın etrafında dönen kırmızı lekeli suyu izliyorum. Yüzü, korkusu, kim olduğumu anladığı an. *Sihir*. Gözlerimi kapatıyorum ve babamın onunla tanıştığım günkü yüzünü görüyorum. Pedro'nun yardımcısı yanağımı yardığında canımın acımadığını gururla söylediğimde bana attığı küçük sırtış. Babamın gözlerimin içine bakıp Pedro'yu bir daha gördüğümde onu öldürmemi söylediğini. *Getirdim bayım. Onu buraya sen getirdin.*

ve bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım. Ve bu iyi hissettirdi. Haklısın.

Final.

Arkamda bir hareket duyduğumda hala düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve gözlerimi yavaşça omzumun üzerinden ayırdığımda Rose'un kapının yanında çıplak olduğunu gördüm. Kıyafetleri ayaklarının dibinde bir yığın halindeydi.

Bugün iki adam öldürdüm. Birini hızlı ve temiz bir şekilde, diğerini ise kan revan içinde bıraktım. İkisini de gördü ve neredeyse hiç kıpırdamadı. Benim dünyama karşı bağışıklığı var. Ayrıca her öldürme arasında kaçma şansı vardı. Ama kaçmadı. Şu anda bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışacak enerjim yok. Kadın tam bir muamma.

Yüzümü fayansa dönerek üzerime yağan duşun tadını çıkarmaya devam ediyorum. Ayaklarımın etrafı hâlâ temiz değil, su kırmızıya boyanıyor. "Beni temizlemeye mi geldin?" Onu daha yakın hissederek soruyorum. Sesim sert, kısa ve düşmanca. Rose'un kalın derisine nüfuz edeceğinden değil.

Elinin kalçamla kolumun arasından kaydığını ve önümdeki rafta duran duş kreminde uzandığını hissediyorum. Gerinirken yanağı omzumla buluşuyor, ıslak göğüsleri sırtıma bastırıyor. Kabindeki sıcaklık sıcaktan kavurucuya dönüşüyor ve ben önümdeki duvara uzanarak destekli koluma biraz ağırlık veriyorum.

Şişenin kapağının açıldığını, avucuna biraz kremin fişkırdığını duyuyorum. Elleri. Her yerime. "Bir bezim var," diyorum ona.

Hiçbir şey söylemiyor, sabunu cildime masaj yaparak sürüyor. Hava bulmak aniden zorlaştı. Hislerim de öyle. Ona direnmek daha önce karşılaşmadığım bir meydan okuma. O beni istiyor. Bu birden fazla kez kanıtlandı. Aslında söylememiş olsa bile bir evet aldım. Peki şimdi beni durduran ne?

Korku.

Ben hiç korkmadım ama bu kadın beni korkutuyor. Ne kadar dirençli. Ne kadar korkusuz. Bana şeytan olduğumu söylüyor ama bana bir tanrıymışım gibi bakıyor. Benden nasıl korkmuyor. Ne kadar güzel olduğunu. Hayatımda ilk defa korkuyorum. Çünkü o benim mahvoluşum olabilir. Aşıl topuğum. Zayıflığım. Arzularıma teslim olduğum anda uğruna savaştığım her şey yok olabilir. Arzunun ne kadar güçlü olduğunu hiç takdir etmemiştim. Bir kadını becerme arzusu duydum. Birini öpme arzusu duydum. Ama hiçbir zaman bir kadını *tanımak* istemedim.

Ellerinin sırtımdaki dairesel hareketleri, her dönüşte vücudumun ısınısını bir derece artırıyor gibi görünüyor. İçim alev alev yanıyor ve aşağı baktığımda sıcaklığın aletimi uyandırdığını görüyorum. Yumruğumu etrafına sarma dürtüsü çok güçlü. Dönüp en büyük düşmanım ile yüzleşme dürtüsü de öyle. Ama hayır. Önüme bakıyorum. Ellerini tenimde gezdirmeye hissinde görmezden gel. Ya da daha iyisi, ona odamdan defolup gitmesini söyle. Bunu neden yapmadım ki?

"Çık dışarı," diyorum sessizce, yüzümü ona dönerek. Köpüklere bulanmış elleri şimdi göğüs kaslarımın üzerinde, büyüleyici gözleri benimkilere bakıyor. Kirpiklerinin birkaçından ve mükemmel burnunun ucundan minik su damlaları sarkıyor. Yanakları iyice kızarmış. Mükemmel cildi kusursuz bir şekilde kusursuz. Meme uçları tamamen uyanık. Vücudu harika bir şekilde çıplak ve ıslak.

Ama . . . hayır.

"Çık dışarı dedim."

Geri çekiliyor, nadir görülen bir temkinlilik gösteriyor. Ama konuşmuyor. Bir gün içinde iki kez, almam için kendini kurbanlık taşın üzerine bıraktı. Ve ben onu iki kez reddettim. İki kez onu reddetmek için kendimi zorladım. İki kez bedenimin arzusunu görmezden geldim. İki kez zihnimin onu alma isteğiyle savaştım.

Üçüncü kez başaramayacağım. Onu Adams'a geri göndermeliyim, çünkü bu oyun artık komik bir oyalama değil. Tehlikeli olmaya başladı.

Ona hem evimden hem de hayatımdan çıkmasını emretmek için ağzımı açıyorum ama ben daha kelimeleri toparlayamadan dönüp uzaklaşıyor. Kapıya ulaştığında, kıyafetlerini toplarken bana bakıyor. "O pisliğin boğazını da kesmeliydin." Sonra tepkimi görmeye fırsat bulamadan gitti.

O da duvara yaslanıp kendimi toparlamak, sonra da gitmesine engel olup gün ışığında onu sikmek.

"İçki?" Bir süre sonra ofisime girdiğimde Brad soruyor. Kendimi toparlamak için spreyin altında bir saat beklemem gerekti.

"İhtiyacı olan birine benziyor muyum?" Sandalyeme oturuyorum ve elimi ıslak saçlarımda gezdiriyorum. Bu hareket bile tek başına sorumu yanıtlıyor ve Brad'in kaşlarını çatması bunu anladığını gösteriyor. Gerçi stresli halimin bu gece bir adamı sopalamamla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsa, o zaman yanılıyor. Onu düzeltmeyeceğim. "Adams nerede?"

Brad masamın üzerinde çalmaya başlayan telefonumu işaret ediyor.

"Zekice," diye espri yaparak telefonu açtım. "Bana iyi haberlerin var, değil mi Perry?"

"Rose nasıl?" diye soruyor hemen, sorumu duymazdan gelerek. Cesur adammış. Herifin açıklaması gereken bazı şeyler var, gerçi hayatıma yönelik tehdidini duyduğumu belirtmem Rose ile konuşmasını da duyduğumu gösterecektir. Birincisi, başka bir *yatırımcısı* olduğunu bildiğimi bilmemeli. İkincisi, Rose'a güvenmesini istiyorum.

"Telefonuna fahişen hakkında konuşmak için çıkmadım," diyorum sakince, Brad'in Rose'dan bahsettiğimde pek de iyi gizleyemediği kuşku dolu bakışını görmezden gelerek. "Sana bir soru sordum. İyi haberlerin var, değil mi Perry?"

"Tam olarak değil," diyor endişeyle. "Bir sorunumuz var." "Sorunları sevmem. Beni huysuzlaştırırılar."

"Jepson'ları bir uçakla Amerika'ya geri götürmeyi başardım."

"Güzel."

"Anlaşmayı sonuçlandırmak için."

"Güzel."

"Dün gece gittiler." "Güzel."

"Uçak Pasifik'te düştü." "İyi değil."

"Onlar öldü."

"Gerçekten iyi değil." Gözlerimi çoktan cep telefonundan Perry'nin hikâyesini kontrol etmekte olan Brad'e çeviriyorum. Yukarıda birileri cidden o marinaya sahip olmamı istemiyor. "Peki malikânen kim sorumlu?"

"Oğulları."

"Güzel. O zaman imzalasın."

"O kadar basit değil."

"Beni kızdırma Perry," diye uyarıyorum. Son cinayetimin heyecanı her geçen saniye kayboluyor. "Neden?"

"Öncelikle, o da özel jetteydi. Yaşıyor ama komada. İkincisi, yaşasa bile on yaşında ve yirmi bir yaşına gelene kadar mirası emanet olarak tutulacak." Perry sözlerini bitirir bitirmez Brad bana başıyla onay verdi. Hikâyesi doğru çıktı.

"Lanet olası Tanrım," diye nefes alıyorum, inanmayan gözlerle Brad'e bakıyorum. Felaketler birbiri ardına geliyor. "O zaman umalım da başaramasın," diyorum düşünmeden ve Brad'in görmezden geldiğim şaşkın bakışını kazanıyorum. "Yakında tekrar kontrol edeceğim." Tam telefonu kapatacaktım ki Perry'nin panikle adımı söylediğini duydum. "Rose hayatta," diyorum o sormadan önce. "Sadece."

"Ona ne yaptın Danny?" Öfke ve duygu arasında gidip geliyor. Oldukça tatlı. Ne yazık ki onun için aynı şeyleri hissetmiyor.

"Sevmediği ve yalvarmadığı hiçbir şey yoktu."

Nefes alıyor, ses hat boyunca vınıyor. "Jepson denen çocuk başarır mı ne olacak?"

İçkiye ihtiyacım olduğuna karar vererek ofisin karşısındaki dolaba doğru başımı sallıyorum. Ringo hemen elime bir tane tutuşturuyor, buzuyla birlikte. "O zaman yaratıcı olsan iyi edersin, çünkü ben o marinayı alana kadar Rose'u geri alamayacaksın ve onu serbest bıraksam bile, onun mükemmel amının tadını bir daha çıkaramayacaksın çünkü ölmüş olacaksın." Telefonu kapatıp içkimi bir hamlede mideye indirdim ve takdirle soluk soluğa kaldım. "Kaza soruşturmasının tüm detaylarını istiyorum."

"Anladım," diye onaylıyor Brad. "Sence Vegas'la bir ilgisi var mıydı?" diye soruyor ben kristal bardağın kenarını incelerken.

Çaresizliğe dönüp duruyorum. Adams boka batmış durumda, kendini gül koklayarak kurtarmak için her şeyi yapar. Ama Rose ateş hattındayken? Hayır, Adams değil, ama bu onun temas kurmayacağı anlamına gelmez. Perry boğazına kadar benim ve kimin arasında kaldı? Bilmiyorum ama cesur bir herif. Ve Perry'ye kötünün iyisi olduğumu hafifçe hatırlatmak hiç de fena olmaz. "Adams'a küçük parmağını gönder."

Sadist piç Watson, ben daha kendi sözlerimi algılayamadan bıçağını çıkardı ve ne halt ettiğini merak ederek bir an kaşlarımı çattım. "Bundan emin misin patron?" Brad kafamın karıştığını anlamış olmalı, araştıran gözleri masanın üzerinden beni izliyor.

"Evet, eminim." Ayağa kalkıp Watson'a yaklaştım ve bıçağı ondan aldım. "Ama bu şeref bana ait." Brad'in endişeli bakışlarını sırtımda hissederek ofisten çıktım ve malikânemde adım adım ilerleyerek bıçağı avucumda döndürdüm. Onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini kendim de dahil olmak üzere herkese kanıtlamanın daha iyi bir yolu var mı?

Kapısının önünde durduğumda nefesim kesiliyor, elim kapı kolunda. Avuçlarım terliyor. Kalbim güm güm atıyor. Lanet kafam patlayabilir. *Sadece yap şunu.* Eğer bir şey olursa, bu onun benden gerçekten nefret etmesini sağlar. Gerçekliğin hızla takip ettiği bu çılgın coşku anlarını durduracak. Ona burada olmasının tek bir sebebi olduğunu gösterecek. Odasına doğru ilerliyorum, kararlıyım, bıçak elimde ... ve onu iç çamaşırlarıyla yatağın kenarında otururken bulduğumda donup kalıyorum, ön koluna bir jilet saplanmış.

Patlayacakmış gibi hisseden başım, ileriye doğru gidiyor ve patlıyor. Kırmızı görüyorum. Öfke, durdurulamaz ve zarar verici bir orman yangını gibi vücuduma yayılıyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Beni kapının yanında titrerken buluyor ve hemen kalkıp banyoya koşuyor. Ben de hemen peşinden uçarak onu takip ediyorum. Kapıyı suratıma çarpmaya çalışıyor ama kapı ayağıma çarpıp geri sekerek açılıyor. Lanet olsun, kontrolden çıkmış hissediyorum. Temkinli bir şekilde geri yürüyor, gözlerinde daha önce görmediğim bir korku var. Şaşırmadım, çünkü her zamanki cani halimin ötesinde görünmeliyim.

Ellerini arkasına götürüp makyaj masasının üzerine koyuyor. "Kapı çalmayı bilmiyor musun?" diye mırıldanıyor, acınası sorusu zaten yanmakta olan kanımı damarlarımda lav nehirlerine dönüştürmekten başka bir işe yaramıyor.

Konuşamıyorum bile. Tüm odağım öfkemle birlikte nefes almama yardımcı olmaya odaklanmış durumda. Karo zemine çarpan kan damlaları kulakları sağır ediyor. İleriye doğru yürüyorum, gergin çenemin gerginliğiyle tüm yüzüm ağrıyor. Gözlerimin içine bile bakamıyorum. Başı öne eğik, yavaşça ona doğru yaklaşan psikopat dışında her şeye odaklanmış.

Ona ulaştığımda, sırf kalbimin ne kadar çılgınca attığını hissedebilsin diye önümü onunkine dayıyorum. "Bana elini ver," diye homurdanıyorum, ona bakarak. Başını sallıyor, bana bakmayı reddediyor. "Ver. Bana. Senin. Siktiğimin. Elini." Başını bir kez daha salladı ve yüzünü aşağıda tutarak meydan okumaya devam etti. Çenesini yakaladım, sertçe sıktım, muhtemelen çok sert. Hissettiğini biliyorum çünkü irkiliyor, geri çekilmeye çalışıyor. Bu bir yenilik. *Gerçekten* bir şey hissediyor. Kıpırdamadan, tüm gücüyle benimle savaşıyor, itişime karşı çekiyor ama ben kazanıyorum. Gözlerini yakaladığımda çok ağırlaşmıştı, ruhunun mavi çukurları öfkeyle dolup taşıyordu. "Bana elini ver Rose."

"Siktir git Danny," diye mırıldanıyor sıkılmış dudaklarının arasından.

Arkasına uzanıp elini tutuyorum, kolunu ön tarafına doğru çekerken sıkıca yumruk haline getiriyorum. Şimdi ürkmüyor. Ağlamıyor. Geri çekilmeye çalışmıyor. Aşağı bakıyorum ve sıkılı parmaklarının arasındaki çatlaklardan sızan kanı görüyorum ve kendimi acımasız ve zalim hissettiğim için lanetliyorum.

Jilete bakana kadar elini açıyorum, metal kanla parlıyor. Onun kanı. Görüp de görmemiş olmayı dilediğim tek kan. Nefes alıyorum.

Konuş. Konuşamıyorum. Bu kadın her fırsatta beni normal yeteneklerimden mahrum bırakıyor. Elini eğiyorum, bıçağı küçük bir çınlamayla mermer zemine gönderiyorum. Bu kadar çirkin ve zarar verici bir şey için gülünç derecede güzel bir ses. Oksijeni içime çekerek kolunu çeviriyorum, ta ki ön koluna ulaşana kadar; burada kusursuz derisi boyunca düzgün bir kesik uzanıyor, etindeki açıklıktan kan fişkırıyor. Onları ancak şimdi görebiliyorum. Belki bir düzine beyaz çizgi bronz tenini çiziyor. Hepsi düzgün. Hepsi temiz. Hepsi bilerek yapılmış. Gözlerine bakıyorum, yaşaran gözlerine. İncindiği için değil. Kendine zarar verdiğiğine pişman olduğu için değil. Ama onu bunu yaparken bulduğum için. Bir zayıflık buldum. Ya da bu bir güç olabilir. Olaylarla başa çıkma yöntemi olabilir. Ama neyle başa çıkmak? Bilinmeyen gerçek bir katildir. Fiziksel olarak canımı yakıyor. Beni yavaş yavaş delirtiyor ve ne yapacağımı bilememek beni hayrete düşürüyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Tek sahip olduğum şey içgüdülerim ve hamlelerimi kaydetmeden önce geri adım atıp ondan uzaklaştım ve Watson'dan aldığım bıçağı ön koluma yerleştirdim.

Gözleri bıçaktan bana kayıyor. "Bana nedenini söyle," diye soruyorum, bıçak tenimde dururken. Başını sallıyor.

Ben de bıçağı yavaşça koluma doğru çekip eti açıyorum ve kan bileğime doğru süzülürken ağzı açık kalıyor. "Bana nedenini söyle," diye tekrarlıyorum.

Başını bir kez daha salladı.

Bıçağı hareket ettiriyorum ve ilk dilime paralel olarak tekrar etime doğru sürüklüyorum. "Bana nedenini söyle." Yutkunuyor, gözleri geniş ve perili. Ve başını bir kez daha sallıyor.

Bu kez bıçağı şiddetle çekiyorum ve üç yaramdan akan kan toplanıyor, şişiyor ve yere damlamaya başlıyor. "Bana nedenini söyle," diyorum yine sakince, bıçağı kolumun yeni bir parçasının üzerine koyarak.

"Hayır," diyor, gözleri yüzüm ve kolum arasında gidip geliyor.

Bir kez daha kesiyorum, kolum şimdi sıırıslıklam, kanla doluyor. "Bana nedenini söyle." "Danny, lütfen."

Çenem kırılacak, her reddedişinde kaslarım daha da geriliyor. Bir kesik daha. "Danny," diye inliyor.

Bir kesik daha. "Devam edeceğim Rose," diye söz veriyorum. "Bu bana zarar vermez." Kendimi iki kez daha kesiyorum, ta ki o öne atılıp bıçağı kapana kadar, yere fırlatıp kolumu tutana kadar. Dehşetini bundan daha fazlası olarak algılamadan bıçağı geri almaya çalışıyorum. Hâlâ bana söylemiyor. Bu da kolumun çok yakında yamalı bir yorgan gibi görüneceği anlamına geliyor.

"Hayır!" Bıçağı tekmeleyerek uzağıma fırlatıyor ve bedenimi dikleştiriyor.

"Konuş," diye homurdanıyorum, bir havlu kapıp kolumu sarıyor, baskı uyguluyor, gergin ve stresli görünüyor. Bana karşı hiçbir şeyi yok.

"Bunu yıllardır yapmadım." Ellerini çekip geri çekiliyor ve uzaklaşmaya niyetli olduğunu görebiliyorum, bakışları kolumla kapı arasında gidip geliyor. Hayır. Kapıyı kapatıyorum ve havluyu çekip çıkarıyorum.

Bana bakarak başını yine hafifçe sallıyor, sanki sessiz ricasını kabul edeceğimi düşünüyormuş gibi

dokunulmazlık.

"Peki neden şimdi?" Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve sırtımı kapıya yasladım. "Neden umursuyorsun ki?"

Sorusu beni şaşırttı. Kendime sormadığım çok güzel bir soru. "Bilmiyorum." Sessizce ve inanmayarak gülüyor ve ben de onu suçlayamıyorum. "Umurunda değil mi?"

"Yem olarak kullanmam için hayatta olman umurumda."

"Yalancı," diye fısıldıyor, bir adım öne çıkarak. "Çok fazla iblis barındırıyorsun ve-"

"Şimdi sen de onlardan birisin," diyorum ve geri çekiliyor. Başka tarafa bakıyorum, gözlerindeki sorularla yüzleşemiyorum.

"Öyle miyim?"

Yerdeki kana bulanmış havluya bakıyorum ve eğilip onu alıp duş kabinine atıyorum. "Sen bir iblissin Rose." Ona bakıyorum ve kapının koluna uzanıyorum. "Kendine neden zarar verdiğin umurumda değil. Bunu benim evimde yapıyor olman umurumda. Kan akıtman umurumda değil. Lanet halımın üzerine dökmen umurumda. Kendini öldürmek istemen umurumda değil. Eğer yaparsan planlarımı mahvedecek olman umurumda." Kapıyı çekip açıyorum, burun deliklerinin nefretle alevlenmesini izliyorum. "Sen umurumda değilsin." O kadar aptalım ki, üstün aptallık için bir madalyayı hak ediyorum. Kesik koluma bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. İçgüdülerim bu sefer beni mahvetti.

Dönmeye çalışıyorum ama elini kalçamda hissedince duruyorum. Aşağı bakıyorum ve kanlı avucunun kot pantolonumun beline yayıldığını görüyorum. "Ya sana değer verdiğimi söyleseydim?"

"Ya aptalsın ya da intihara meyilli." "Belki de ikisiyim."

"Belki de umurumda değildir." Onu silkelemeye çalışıyorum ama o kararlı bir şekilde duruyor, göğüslerimiz sıkışana kadar önümde hareket ediyor, sütyen kaplı göğüsleri tişörtümün içine giriyor. Fazla iradem kalmamıştı.

"Ben saçmalık diyorum." Elini omzuma kaydırды. "Korkuyorsun diyorum."

"Neyden?"

"Ben."

Buna itiraz edemem. Ama tartışmalıyım. "Ben hiçbir şeyden korkmadım."

"Ben de öyle. Uzun bir süre için değil." Parmak uçlarına uzanıyor ve ağzını yanağıma dayıyor. Yemin ederim, ağzı ne zaman bir parçama değse, içime birazcık iyi bir şey batıyor. "Sana kadar."

Başım tüm gücünü kaybediyor, ağzım onun çıplak omzuyla buluşana kadar düşüyor. Hâlâ benim kokumu alıyor. Babamın bana bağırdığını duyabiliyorum, bana yükümlülüklerimi ve kadınların sunduğu zayıflığı hatırlatıyor. Bir keresinde neredeyse bu tuzağa düşüyordu. "Benden korkmuyorsun," diye belirtiyorum. "Beni korkutan da bu." Temasımızı keserek uzaklaşıyorum. Bu basit adım, bir erkeğin hayatına son vermeyi hiç bu kadar zor bulmamıştım.

Biraz dinçlik bularak eğilip yerden tıraş bıçağını alıyorum, peçeteye sarıyorum ve

Tuvalete atıp sifonu çekiyorum. Sonra bir havlu alıp kolunu sarıyorum, gözlerimi görevimden ayırmadan, onun beni izlediğini hissederek. "Akıllı ol Rose," diyorum, bıçağı alıp dönüyorum ve banyodan çıkıyorum. "Bu kesikleri düzeltmesi için bir doktor çağıracağım." Beni geri götürmeye çalışan çekimi görmezden geliyorum ve kendimi neredeyse yatak odasının kapısından dışarı atıyorum.

Brad'e çarptım ve gözleri koluma kayd. Normal bir erkek onun işleri tersine çevirip bana saldırdığını düşünürdü. Ama bu Brad.

"Dikişe ihtiyacın var," diyor, yüzünü buruşturarak kolumun dağınıklığına bakarken.

Ofise giderken ona "Ve kafam kontrol edildi," diyorum. Bu kadının oyunu ne bilmiyorum. Benden neden korkmadığını bilmiyorum. Bilmek istememem gerektiğini de biliyorum. Ama neden koluna bıçak sapladı ki? *İntihar girişimi değildi.* Benden kaçmaya çalışmıyordu.

Kendini cezalandırıyor muydu?

Bilgiye olan arzumu bir kenara itemiyorum. Neredeyse ona olan arzum kadar güçlü. Neredeyse mi?

Hiçbir yere yakın değil.

Her iki durumda da, boku yedim.

BÖLÜM 14

GÜL

Suçluluk duygusu başımı döndürüyor. Pişmanlık duygusu midemi bulandırıyor. Bilmesem Danny'nin benden şüphelendiğini düşünürdüm. Onun etrafında olmak her geçen saat daha da zorlaşıyor. Aklımı kaçırmadan önce buradan gitmeliyim. Onu baştan çıkarmak kolay olmalı. Özellikle de beni ne kadar çok istediğini görebildiğim için. Bir erkekten istediğimi almakta hiç başarısız olmadım. Her zaman temiz ve kolay olmuştur. Ama bu sefer, dağınık ve zor. Ne yapmam gerektiği söylendi ama dirençle karşılaşıyorum. İkimiz arasında en mantıklı olanın o olduğunu söyleyebilirim. Ama ölümle yaşam arasında gidip gelen o değil. Bana güvenmesi için onu kandırmak istemiyorum. Onun sırlarını paylaşmak istemiyorum. Nedenini bilmiyorum ama ona ihanet etmek istemiyorum. Bunu her düşündüğümde midem bulanıyor ve bunu öğrenirse beni öldüreceğini anladığım için değil. Sadece ... Bilmiyorum. Belki de onda gördüğüm çarpık bir iyiliktir. Ya da belki sonunda aklımı kaçırdım.

Yine de başka seçeneğim yok. Benim hayatım buna bağlı, oğlumunki de öyle. Ben top oynadığım sürece oğlum mutluluğunu ve özgürlüğünü koruyacak. Bana söyleneni yaptığım sürece, onun büyüdüğüne dair damlayan resimler alıyorum. Hayatta olduğuna dair kanıt alıyorum. İçinde bulunduğum aşağılık dünyadan uzakta mutlu ve güvende. Top oynamak hiç zor bir karar olmadı.

Şimdiye kadar.

Bununla ilgili her şey yanlış geliyor ve bunun Danny'nin katil bir piç olmasıyla hiçbir ilgisi yok-

"Pislik," diyorum kendi kendime terastaki şezlonga uzanırken. Bandajlı yarama bakıyorum.

ve ilk defa kendime zarar verdiğim için pişmanlık duyuyorum. Çaresizce ihtiyacım olan baskıyı üzerimden atamadığım için değil, beni bunu yaparken yakaladığı için. Beni zayıf bir anımda gördü ve bundan nefret ediyorum. Ama bundan daha çok, onun tepkisinden nefret ediyorum. Neden? Neden bunu kendine yapsın ki? Peki şimdi ne olacak?

Yutkunuyorum ve bitkin hissederek gözlerimi kapatıyorum. Dün gece kendime bu soruları sorarak gözümü bile kırpmadım. Neden? Şimdi ne olacak? İnsana yakın bir yerde bir adamın parıltılarını görüyorum. Sonra canavara yakın bir yerde bir adamın parıltılarını. Sözlü olarak tartıştığımızda gözlerinde bir hafiflik görüyorum.

Sonra o anlar aniden sona erdiğinde karanlık. O bir paradoks.

İçimi çekiyorum ve tenimdeki güneşin tadını çıkarmaya çalışıyorum, zihnimi beni delirtmeden önce o kalıcı sorulardan arındırmaya çalışıyorum. Yoksa zaten orada mıyım? Şimdi, bu an, parlak, sıcak güneşle baş başa, genellikle sahip olduğum her şeyle yakalayacağım ve en iyi şekilde yararlanacağım bir şey olurdu. Benim dünyamda sessizlik nadirdir. Yalnız zaman daha da nadir. Ama yalnız değilim ve zihnim bana bağırırken, sorularım ve korkularım beynimde daireler çizerken sessiz değil. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum, gözlerimi açıp bulutlara bakıyorum. Mavi gökyüzünde yuvarlanıyorlar, özgür ve vahşi. Açık hava ve sonsuz boşluktan başka bir şey yok.

Ama ben hâlâ bir mahkûmum. Danny, Nox ya da Perry ile olsun, kapana kısıldım.

Aşağıdaki bahçeden gelen sesler terasa kadar ulaşıyor ve ben de dirseklerimin üzerinde doğrulup boynumu eğerek cam panellerin arkasını görmeye çalışıyorum. Danny aşağıda Brad'le birlikte, üzerinde bir çift eşofman, boynuna doladığı tişörtüyle antrenman sonrası şeytani bir tanrı gibi görünüyor. Tiksintiyle dudağımı kıvırıyorum. Sonra gözlerim onun koluna kayıyor ve benimki gibi sarılmış olduğunu görüyorum.

Brad ona "Hepsi indirildi ve kontrol edildi," diyor ve ben de dikkatle izliyorum, telefonunda gezindiğini görüyorum. "Hepsi tersanedeki konteynırlarda değişim için hazır."

Danny eğilip bir spor ayakkabısının bağcıklarını bağlar ve Brad'e bakar. "Bu akşam tersaneye gideceğiz, böylece Ruslarla takastan önce sevkiyatı kontrol edebilirim."

Danny ayağa kalkıp başını terasa doğru çevirdiğinde şezlonga geri düşüyorum. Nefesimi tutarak hareketsiz kalıyorum.

"Biraz stres atmam lazım," dediğini duyuyorum, çakıllı patikada gıcırdayan ayaklarının çıkardığı toplu sesler seslerini bastırıyor.

Ama hala Brad'in cevabını duyuyorum. "Amber'ı ara, Tanrı aşkına." "Arayacağım," diye cevaplıyor Danny.

"Tabii ki yapacaksın," diye fısıldıyorum kendi kendime, başımı yana eğip bu terası onunkinden ayıran panelin camından bakıyorum. Ve benden burada kalıp onun stres atmasını dinlemem mi bekleniyor? *Hayır*. Nox için bir şeyler bulmalıyım ve bunu hemen yapmalıyım. Buraya katlanamıyorum, *ona* daha fazla katlanamıyorum. Bu akşam tersaneye gidiyor. Bütün adamları da gidecek mi? Her iki durumda da ofisine girmem gerek.

O zaman ben gidiyorum.

Kalkıp banyoya gidiyorum ve çekmecenin arkasında cep telefonumu arıyorum. Açtım ve Nox'a hızlı bir mesaj gönderdim.

Tersanesine bir sevkiyat gelmiş. Bu akşam kontrol etmek için oraya gidecek.

O gittikten sonra ofisine gireceğim.

Gönder tuşuna basıp telefonu yerine koyuyorum, sonra kolumu sarıp duş alıyorum ve Danny'nin buhar çıkarma sesleri bana eziyet etmeye başlamadan önce odamdan çıkıyorum.

Saat beşte yine huzursuzdum. Bahçede dolaştım, evi dolaştım ve odama dönmenin güvenli olacağını anladığımda bunu yaptım. Benim ve Danny'nin katliamının tüm izleri yok olmuştu. En azından kan gitti. Yaraların, özellikle de onunkilerin iyileşmesi haftalar alacak.

Danny'nin henüz tersaneye gitmediğini biliyorum çünkü birkaç saattir terasından Brad'in tenis oynayışını izliyorum ve Brad olmadan hiçbir yere gitmiyor. Ama sonra Brad korttan ayrılıyor ve ben de odama koşuyorum. Kulağım kısa sürede kapının tahtasına dayandı ve Danny'nin malikanesinden ayrıldığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını dinlemeye başladım.

Ayak sesleri duyuyorum, odamın dışındaki peluş halının üzerinde yumuşak bir ayak sesi. *Kahretsin*. Yatağa doğru fırlıyorum, sırt üstü düşüp gözlerimi kapatıyorum. Ne kadar çocukça. Ama hala temas yok. Nişan yok. Kapının açıldığını duyuyorum, ardından sabırsız bir homurtu geliyor.

Danny "Kalk," diye emrediyor ve yüz kaslarım dudağımı kıvrırmak ya da en azından o pisliğe pis bir bakış fırlatmak için geriliyor. Ama kıpırtısız ve sessiz kalıyorum, siktir olup gitmesini ve beni rahat bırakmasını umuyorum.

Kolumdan tutup beni sarstığında öfkelenirim. "Ayağa kalk," diye sertçe bağırarak beni ayağa kaldırdı. *Ne oluyor be?*

"Çek o lanet ellerini üzerimden!" diye bağıyorum, hiç de uyku bir şekilde değil, omuz silkmek için dirseğimi yana doğru savuruyorum ama yüzü alçak ve ...

Çatlak.

Kemikli dirseğim burnuna çarpıyor ve burnu patlayacak gibi oluyor, dudaklarından kan akıyor. Danny irkilir ve hızla göz kırpar, hazırlıksız yakalanmıştır, gözleri bir anda deli gibi sulanır. "Orospu çocuğu," diye nefes alıyor ve elini burnuna götürüp incelemeye başlıyor. Kan lekeli bir burun. Dağınıklık. Hay aksi. Yumruğuyla beni uzaya fırlatacakmış gibi görünüyor, sıkıdığı ellerinin gücüyle eklemleri bembeyaz oluyor. Sonra kanlı burnu halının üzerine dökülmeye başlıyor ve küfrederek burnunu tutup banyoya doğru adım atıyor. Garip bir nedenle onu takip ediyorum, lavabonun üzerine eğilmiş, iri kan damlaları porselene sürekli hafif vuruşlarla çarpıyor, parlak beyaz emayeye sıcıyor.

Beni neyin ele geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok. "Acıdı mı?"

Gözlerini kaldırıp yansımadan bana baktı, yüzü bomboştı. Acımişti. Bunu söyleyebilirim. Şaşırmıştı ve sulu gözleri acı çektiğini gösteriyordu. "Hayır." Dudakları kıpırdamıyor bile, sert cevabı sıkılmış dişlerinin arasından geliyor.

Elimde değil. Yanaklarım çekilmeye başlıyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sırtıtmamı engelleyemiyorum. Ayak parmaklarımdan kahrkahrın yükseldiğini hissederek uzanıp burnumu sıkmak zorunda kalıyorum. Gülmemeliyim. Gülersem muhtemelen beni boğar.

Omuzları kalkıyor, burnunu kabaca siliyor ve yavaşça bana dönüyor, hiç de etkilenmiş gibi değil. Şiddetli bir şekilde seğiriyor ve bunun ne yapacağını bilmediği için olduğunu biliyorum. Evet,

Aslında var. Öldür beni. Ama öldürmeyecek. Ölü halim onun işine yaramaz.

Kendimi dizginleyip geri çekiliyorum ve kaslarının harekete geçtiğini görüyorum. Yüzüm hızla düzeliyor, kendi kaslarım uyanıyor, dövüşmeye hazır hale geliyor.

Burnundan hala su damlıyor. Çenesi sert. Gözleri vahşi. Sonra hızla üzerime geliyor ve ben umutsuzca beni her zaman güvende tutan, beni hayatımdan -acıdan, kederden, korkunç olandan- koruyan kalkanı bulmaya çalışıyorum. Yaklaşırken kolu geri çekiliyor. Kalkanım bulunamıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi buna hazırlıyorum.

"Arhhhhh," diye çığlık atıyorum, havaya uçuyorum ve sert bir şeyin üzerine düşüyorum. Ne yapacağımı şaşırdım, bir aşağı bir yukarı zıplarken saçlarımı yüzümden fırçalıyorum. Beni omzuna attığını anlar anlamaz tekrar havalandım ve bu sefer yumuşak bir şeyin üzerine güm diye düştüm. Yatağa mı?

Bileğim tutuldu ve onun durduğu kenara doğru çekildim. Hâlâ psikopat bir katile benziyor ama bu onu tekmelemeye çalışmamı engellemiyor. Diğer bileğimi de yakalıyor ve ben deli bir kadın gibi kıpırdanıyor ve onunla şiddetle mücadele etmeye çalışıyorum. Sonra hızlı bir hareketle kollarını, dolayısıyla bacaklarımı da çaprazlıyor ve önüme dönüyorum, eli ensemden, küçük bir noktaya baskı uygulayarak beni felç ediyor. Aslında hareket edemiyorum, yanağım yastığa gömülmüş durumda.

Yüzü beliriyor, dizi sırtımda, tüm vücudu beni yerimde tutuyor ama boynuma dokunuşu beni hareketsiz tutuyor. Yeni bir avı parçalamış gibi görünüyor, burnuna taze kan bulaşmış, daha fazlası hala damlıyor ve çarşafı kirletiyor. "Seni öldürmek istiyorum." Yüzünü aşağıya indiriyor, yaklaştırıyor ve yüzüne kazınmış cinayeti görmeme izin veriyor.

Hangi kadın böyle bir tehdit karşısında sırtır ki? Hem de Danny Black gibi bir adamdan? Benden. Benden. Akıl sağlığımın yerinde olmadığı kesin. "O zaman öldür beni," diye nefes alıyorum. "Yavaş ve acı verici olsun."

"Sen de kimsin?" Tamamen afallamıştı.

"Ben bir kalp atışıyım," diye cevap veriyorum ona bakarak. "Ben bir hiçim, Danny Black. Ve sen de Tanrı'sın." Boynumdaki tutuşu esniyor ama beni bırakmıyor. Ben de dahil olmak üzere her yere kan dökmeye devam ederken bana bakıyor. "Yatağı mahvedeceksin," diye fısıldıyorum.

"Yatağı sikeyim."

"Kıyafetlerimi mahvedeceksin."

"Kıyafetleri siktir et."

"*Beni* mahvedeceksin." Nefesimi tutuyorum ve söylediklerimin anlamını kavramasını izliyorum. Sanki sersemlemiş gibi hızla gözlerini kırptığında anlıyorum. Oldukça centilmence davranarak beni bırakıyor ve bir yastık kapıp örtüyü çekerek burnunu silmeden önce beni yukarı çekiyor.

"Zaten kırık olan bir şeyi mahvedemezsin Rose." Sözleri yumuşak, kesici değil ama yine de acıtıyor. Ve o yanılıyor. Beni tamamen yok edebilir. Ama ona meydan okumuyorum.

Danny gardırobu işaret ederek kapıya doğru geri geri adımlar atar. "Hazırlan. Dışarı çıkıyoruz."

"Nerede?"

"Kayıkhanem." Kapıyı açıp gidiyor ve ben olduğum yerde kalıyorum, aklım başımdan gidiyor. Beni mi götürüyor? Aceleyle banyoya gidip duşu açıyorum. Sonra bir süre çekmeceye bakıyorum, kararsızım. Yapmamaya karar verdim. Zaten ona söyleyecek bir şeyim de yok.

Zaten bozuk olan bir şeyi bozamazsın Rose.

Aslında ne kadar kırıldığım hakkında hiçbir fikri yok.

Kot pantolon ve kazak. Bir tersane için uygun bir gardırop seçimi gibi görünüyor. Kot Armani, düşük belli ve kışımı sıkıca sarıyor ve gri kazağın üzerinde Union Jack var. Çok . . . İngiliz. Onun gibi. Yeni gardırobumdan sadece Esther'in sorumlu olduğunu hayal edebiliyorum. Başka kim olabilir?

Ayaklarımı tenis ayakkabılarının içine sokup saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve aşağı inerken onu gördüğümde neredeyse takla atıyordum. Beyzbol şapkasıyla. Danny Black beyzbol şapkasıyla mı? Kulağa çok yanlış geliyor ama *çok* doğru görünüyor. O da kot pantolon giymiş; benim dar pantolonlarımın aksine onunkiler rahat kesim ve ayrıca bir kazak giymiş. Onunki lacivert ve üzerinde de Union Jack var. Rahat görünüyor. Rahat. Bu ona yakışıyor. Ayaklarım mermer basamaklarda dikkatli bir şekilde ona yaklaşırken, biraz hava almak için İngiliz kazağımı gizlice göğsümden çekiyorum. Gardırobuma koyduğu kazağımın önündeki bayrağın, İngiliz'in bir mesaj verip vermediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama ne demek istiyor? Bu çok çiftlere özgü bir şey.

Brad onunla konuşurken Danny'nin hafifçe şişmiş burnunu işaret ederek beni çaktırmadan içine aldığını görebiliyorum. Yeterince yaklaştığımda Danny kolumun üstünden, kazağımın altındaki bandajın hemen üzerinden tutuyor ve beni arabaya götürüyor. "Bunun romantik bir randevu olacağını söyleyebilirim," diye espri yapıyorum ve benim için kapıyı açtığında arka koltuğa çöküyorum.

Beni görmezden geliyor, biniyor, doğruca telefonuna gidiyor ve yol boyunca ekrana dalmış bir şekilde orada kalıyor.

Deniz güzel kokuyor. Esinti iyi hissettiriyor. Saçlarımın gevşek tellerinin yüzüme çarpması iyi hissettiriyor. Arabanın yanında durup bizi bu küçük cennete getiren toprak yola bakıyorum. Arkamıza bir steysin araba yanaştı, arkasına bir römork bağlanmıştı. Üzerinde de bir jet ski. Sörfçü tipli biri atlıyor ve sol tarafta duran devasa konteynırlardan birine doğru ilerliyor. Kaşlarımı çatıyorum, çekek yerini incelemeye devam ediyorum. İsminden de anlaşılabileceği üzere birkaç köhne baraka, belki bir iskele ve birkaç eski tekne var. Ama bunların hiçbirisi yok. Kıyıda, ayaklarla desteklenen, suyun üzerine doğru çıkıntı yapan yükseltilmiş bir güverte alanına sahip devasa bir kütük kabin var. Sonsuz büyüklükte metal konteynerler ve suya doğru uzanan kumlu bir sahil var. Şirin bir koydayız. Her şey gerçekten çok güzel ve pastoral ... tabii gürültü olmasaydı.

Gözlerimi suyun üzerinde gezdiriyorum ve jet skileri görüyorum. Birçoğu denizin üzerinde zum yapıyor, daireler çiziyor, aniden döndüklerinde su püskürtüyorlar. Kıyıdaki suyun üzerinde sonsuz jet

ski sallanıyor ve sonsuz

Dalgıç kıyafeti giymiş insanlar etrafta dolaşıyor.

"Geliyorum," diye bağıyor bir adam, römorkunu suya doğru geri geri sürerken kamyonunun camından dışarı sarkarak. Kenara çekiliyorum ve sevimli bir göz kırpması alıyorum. "Ders için mi geldin?" diye soruyor yanımdan geçerken.

"O benimle." Danny içeri girip elimi tuttu ve beni kulübeye doğru çekti.

"Hey, Danny." Adam kamyonetinin yan tarafına vuruyor, yüzünde neşeli bir gülümseme. "Bugün dışarısı çok yoğun."

Danny, "Avrupa yarışma sezonu yaklaşıyor," diyerek kaşlarımı daha da çatmama neden oldu.

Adamın karavanı suya vuruyor ve dalgıç kıyafetli birkaç adam daha jet ski'yi arkadan çözmeye başlıyor. Kulübenin ahşap basamaklarına yaklaşıırken "Kafam karıştı," diye itiraf ediyorum.

"Kafanı karıştıran nedir Rose?" "Bu yer.

Senin mi?"

"Üzerinde bulunduğu arazi dışında her şey."

Kabine giriyoruz ve ne olup bittiğini anlayamadan kapının girişinde duruyorum. Sağ tarafta devasa bir kafe, sol tarafta su sporlarıyla ilgili her şeyin satıldığı bir dükkan, ileride de soyunma odaları var. Ve neredeyse herkes dalgıç kıyafeti giyiyor. Danny yanımdan geçip kafenin servis tezgahına doğru ilerlerken kendi kendime "Jet ski," diyorum.

"Evet, jet ski." Cebinden telefonunu çıkarırken arkasına bakıyor. "İçecek?"

Ona katılıyorum ve buzdolabını tarıyorum. "Hindistan cevizi suyu lütfen."

Danny emirler yağdırıyor, ben ise etrafı incelemek için daha fazla zaman harcıyorum. Varlığım fark edilmemiş değil, birçok insan -erkekler ve kadınlar- bu tarafa bakıyor. Bana bir karton uzatıyor ve ben de onu takip ederek su manzaralı terasa çıkıyorum. Büyüleyici bir yer. Ama . . . "Jet ski mi?"

Parmaklıkların hemen yanındaki masaya ikimiz için birer sandalye çekip oturuyoruz ve Danny bir süre suyun ötesini seyrediyor. Gürültü yüksek ama katlanılabilir. Suyunun kapağını açarken bana bakmadan, "Ben onlarla ilgileniyorum," diyor.

Jet ski ticareti mi yapıyor? Ne yapacağımı şaşırdım. Sevkiyat, anlaşma, devir teslim. Jet ski için mi?

"Körfezin bu kısmı birinci sınıf bir yer. Durgun sular, iyi derinlik, bol alan." Bir yudum alıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp beyzbol şapkasını çıkarıyor. "En iyi yarışmacılar burada antrenman ve pratik yapıyor."

"Oh." Elimdeki tek şey bu.

"Dersler veriyoruz, ekipman satıyoruz ve en iyi performans gösteren makineleri satmak üzere ithal ediyoruz."

İçimden gülüyorum. Soğukkanlı katil jet skilerle ilgileniyor. Hindistan cevizi suyum dudaklarımdayken, alçak güneşten bana yansıyan keskin parıltılardan gözlerimi kısarak suyun karşısına bakıyorum. "Bu da başka bir tekne iskelesi mi?" Koyun diğer tarafını işaret ederek soruyorum. Uzakta harap bir marina seçebiliyorum.

"Bu Byron'ın Ulaştığı Yer." Danny bana anlatırken düşünceli görünüyor. "Satın alma aşamasındayım." Ah. Demek istediği marina bu. "Neden?"

"Bu araziyi yakında geliştirecekler. Birkaç hafta içinde çıkmamız gerekiyor."

"Peki ya bu bina? Sahil ve bu güverte?"

"Şurada her şeyi yeniden inşa edeceğim." Başını eğerek orayı gösteriyor. "Orası çok daha iyi bir yer. Daha büyük. Daha fazla potansiyel. Daha تنها."

"Bu oldukça mükemmel." Tüm bunların yakında burada olmayacak olmasının utanç verici olduğunu düşünerek omuz silkiyorum. "Tüm bunları yeniden inşa etmen aylar sürer. İnşa ederken burayı tutamaz mısın?"

"Ne yazık ki hayır." Danny ayağa kalkıyor ve boş şişesini masaya koymadan önce suyunun kalanını içiyor. "Byron's Reach'i umduğum gibi bir ay önce alsaydım, belki o zaman alabilirdim. Ne yazık ki, satın almak olması gerektiği kadar kolay olmadı."

"Evet, duydum." Kaşlarını kaldırdığında arsızca gülümsüyorum. "Ama düşünsene, marinanı kolayca almış olsaydın, birlikte bu kadar eğlenemeyecektik."

Danny başını sallayarak gülümsüyor. "Ve bu ne büyük bir rezalet olurdu," diye düşünüyor, beyzbol şapkasını takıyor ve çaldığında telefonunu çıkarıyor. "Halletmem gereken birkaç şey var. Uzağa gitme."

Gözlerimi devirip ayaklarımı bir sandalyeye uzatıyorum, burada oturup suyu koklamaktan, temiz havayı içime çekmekten ve güneşi içime çekmekten mutluyum. Bundan zevk almamalıyım, ama benim dünyamda bir anlık huzur, herhangi bir an el üstünde tutulmalıdır.

Ama jet ski?

Bir süre sonra sesler kesiliyor, güneş batmaya başlıyor ve dışarısı daha da güzelleşiyor, su sakin ve durgun. Denize bakıyorum, garip bir huzur duygusu içimde parlıyor. Her şeye rağmen, bunca zamandır burada o tanıdık önsezi duygusu olmadan oturdum. Koltuğumun kenarında değildim. Bu anın sona ermesinden ya da gerçek hayatım tarafından rahatsız edilmekten korkmadım. Hâlâ bir mahkûm olduğum için mantığa meydan okuyor ama neden? Huzurlu hissetmemeliydim. Her zamankinden daha çok korkmalıyım. *Bu o, seni aptal. O da senin kadar berbat durumda ve sen bununla teselli buluyorsun.*

Omzumun üzerinden baktığımda kafenin boş olduğunu görüyorum ve aşağıdaki sahile hızlıca göz attığımda oranın da boş olduğunu görüyorum. Ayaklarımı sandalyeden indirip ayağa kalkıyorum, kaslarımı esnetirken inliyorum. Tanrım, bu harika bir his.

Kabinin içinde dolaşırken, dalgıç kıyafetlerinin yanı sıra gözlükler, güneş gözlükleri ve spor saatleriyle dolu cam dolaplara göz atıyorum. Dükkanın arka tarafında, birkaç jet skinin parçalarının bulunduğu bir atölye görüyorum. Onları da tamir ediyor. Ne harika bir fikir. Tamir edilmek. Onarılmak. Yeni gibi olmak.

Ön tarafa doğru ilerleyip ıssız alanı taradım. Kimse yoktu. Hiçbir şey yoktu. Hayalet kasaba gibi. Güneşin ve huzurun tadını sandığımdan daha uzun süre çıkarmış olmalıyım. Basamakları çıktım ve ayaklarımı arabasının park ettiği yere kadar takip ettim. Araba hâlâ orada. Danny yoktu. Aslında *kimse* yok.

Tam bir merhaba demek üzereydim ki konteynırlardan birinden yüksek sesli bir takırtı duydum.

Omurgam dikleşiyor ve sesleri takip ediyorum. Danny ve Brad'in sesleri. Yaklaştıkça Ringo'nun da sesini duyuyorum. Hepsi büyük bir metal konteynerin içinde mi? Sonra hatırladım: sevkiyat gelmişti. Onlar

siparişı kontrol edeceğim.

"Her şey iyi görünüyor, değil mi?"

Brad öyle diyor. "Evet," diye yanıtlar

Danny. "Çok iyi."

Köşeyi dönüyorum ve doğru gördüğümünden emin olamadığım topaklı bir kırlangıcın üzerinde aniden duruyorum. Danny'nin elinde bir makineli tüfek var, yakından inceliyor, Ringo da jet skinin altından bir tüfek daha çıkarıp Danny'ye uzatıyor. Silah mı? *Aman Tanrım*. Gözlerimi uçsuz bucaksız jet ski'lere dikiyorum, toplamda yirmi tane büyük makine sayıyorum. Hepsi silahla mı dolu? Danny silahı Ringo'ya geri vererek, "Hepsini içeri doldur," diye emrediyor. "Tüm konteynırlara dağılmalarını istiyorum."

Fark edilmeden önce hızla geri çekiliyorum. Silah mı?

"Kızı kim izliyor?" Danny soruyor ve ben donup dinliyorum.

"Senin izlediğini sanıyordum," diye homurdandı Ringo.

Bir patlama sesi, bir konteynır kapısının kapanma sesi ve ardından büyük bir metal sürgünün kayarak devreye girmesi. "*Hem kızı izleyip hem de lanet mermileri sayamam.*"

Hızla ilerliyorum, sessizce ve olabildiğince hızlı bir şekilde parmak uçlarımda zeminde ilerliyorum, neredeyse kendimi kulübeye giden merdivenlerden yukarı atıyorum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Danny'nin daha önce beni oturttuğu sandalyeye oturuyorum ve tam nefesimi düzene sokup ayaklarımı kaldıracakken kafeden gelen aceleci ayak seslerini duyuyorum.

Kapıdan güverteye düşerken arkama bakıyorum, yüzü biraz kızarmış, nefesi kesilmiş. Gitmiş olacağımı düşündü.

"Tamam mı?" Makineli tüfeklerin görüntüleri zihnimde yuvarlanırken soruyorum. Sadece makineli tüfekler de değil. Mermiler, tüfekler, el bombaları ve jet ski'lerin altına gizlenmiş her türlü diğer silah. Beynim şu anda bir dünya savaşını başlatmak için uygun bir cephanelik. Burası sadece bir kılıf. Hepsi bu. Bariz olanı söylediğim için kendime gülmeliyim. Tabii ki bu bir kılıf. Bunu biliyordum. Tanrı aşkına, buranın sahibi Danny Black.

Vücudunun üst kısmı yuvarlanıp gevşiyor, konuşmak için nefes bulmaya çalışırken eli destek olmak için kapı pervazına geliyor. "Evet," diye nefes veriyor, omzunun üzerinden bakarak. Daha fazla adımın izdihamını duyuyorum ve Danny'nin başını salladığını görüyorum, sessizce hücum eden adamlarına paniğin sona erdiğini söylüyor. Beni buldu.

"Neler oluyor?" Tamamen aptal gibi davranarak soruyorum.

İç geçiriyor ve öne doğru gelerek sandalyenin üzerinde önümde uzanan bacaklarıma bakıyor. "Bunca zamandır buradaydın." Bu bir soru değil, daha çok bir ifade. Sanki kendine söylüyor.

"Burası huzurlu," diyorum düşünmeden. "Ayrıca, bana hiçbir yere gitmememi söylemiştin."

Ayaklarımı tutup kaldırıyor, sandalyeye oturtuyor ve tekrar kucağına koyuyor. Düşünüyor. O ne düşünüyor? "Ve sen beni dinledin mi?"

Dudağımlı kemiriyorum, bana bakışını okuyamıyorum. Neredeyse dalgın. "Beni bulur ve öldürürsün," diye fısıldıyorum.

"Evet, yapardım." Gözlerini bana dikmiş, tepkimi inceliyor. Hiçbir tepki vermedim. Evet, beni bulurdu ama öldürmezdi.

"O zaman mantıklı biriyim,
değil mi?" "İtaatkar değil
misin?"

Gülümsemem durdurulamaz. "Asla."

Danny'ninki de öyle. "Hiç jet ski'ye bindin
mi?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"İstiyor musun?"

Hayır, Miami'yi yok edecek kadar el bombası barındıran bir şeye bineceksem olmaz. Çok teşekkür ederim. "Bana göre olduğunu sanmıyorum."

"Korkak kedi," diyor sessizce, inciklerimi okşamaya başlıyor. Denim kalın bir malzeme. Yeterince kalın değil. Sandalyemde hafifçe kayıyorum ve ayaklarımı kucağından aşağı çekiyorum, ama onları hemen geri koyuyor ve ellerine masumca gülümseyerek işkenceli vuruşlarına devam ediyor. Masum mu? Danny Black'in yaptığı hiçbir şey masum değildir. Her şey düşünülmüş, bu çok açık bir şekilde belli oluyor.

"Ben korkak bir kedi değilim," diye fısıldıyorum.

Bana bakarak gülümsemesini gevşetiyor ve daha arsız bir sırtışa dönüştürüyor. "O zaman kanıtla."

Kanıtlamak mı? Yeterince kanıtlamadım mı? "Jet ski sürerek mi?" Ben soruyorum, o başını sallıyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Nasıl olduğunu bilmene gerek yok. Benimle olacaksın."

Sırtına mı yapışmış? Hayır. Hiç sanmıyorum. "Teşekkürler, ama saygıyla reddediyorum."

"Saygıyla mı?" Gülüyor, sonunda ayaklarımı tekrar yere basıyor. "Neden korkuyorsun?"

Altımda bir el bombası patlıyor.

Aslında, hayır. *Ben daha çok senden korkuyorum.*

Ayağa kalkıp bana doğru yaklaşıp elini uzatırken gözlerim vücuduna tırmanıyor. "Seninle ilgileneceğim."

Bu kelimeler, bu basit kelimeler, susuz kalmış bir köpeği suyla baştan çıkarmak gibi. Ben daha düşünmeden elim onun elinin içinde ve bir saniye sonra bedenim ona yapışmış durumda, çekişi beni yumuşak ve hızlı bir şekilde yukarı çekiyor. Kalbim göğsümde çıldırıyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum çünkü birbirine yapışmış bedenlerimizin arasından aşağıya bakıyor ve kendi kendine gülümsüyor. "Korkuyorsun." Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde gülümsemesi azalıyor. "Ama jet skiden değil. Ve benden de değil."

"Senden korkuyorum."

"Kelimenin normal anlamıyla değil Rose." Eli yanağıma uzanıyor ve okşuyor, ardından avucunu enseme kaydırıp hafifçe masaj yapıyor. Yine haklı. Onun vahşi doğasından, işinden ya da ününden korkmuyorum. Bana dokunduğunda başıma hücum eden kandan korkuyorum. Onun delicesine mavi gözlerine baktığımda tekmelenen kalbimden korkuyorum. Onun tutsağı olarak hissettiğim geriye dönük

güvenlik duygusundan korkuyorum. Amacımı gölgelemesinden korkuyorum. Ondan yanlış nedenlerle nefret ettiğim için korkuyorum. Duygusuz ve zalim olduğu için değil. O söylediği için değil

kötü şeyler. Ama benim için hepsinin bir paravan olduğunu biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşuna gömülüyorum. "İyi hissediyor musun?" diye fısıldıyor.

Mırıldanıyorum ve her şeyi masajla uzaklaştırmasına izin veriyorum. Düşüncelerimi, gerginliğimi. Onun ellerinde macun gibiyim. Sadece küçük bir inilti serbest kaldığında gözlerimi açıyorum. Bakışlarının yoğunluğuyla karşılaşır karşılaşmaz gözlerimi kaçırıyorum.

Ama bakışlarındaki bilmişlik ifadesini yakaladım. Ve memnuniyeti. "Gel," diye yumuşakça emretti.

Adamlarının hepsinin ellerinde biralarla oturduğu kafeden geçip dükkana giriyoruz. Danny siyah ve pembe bir dalgıç kıyafeti indiriyor ve beni erkeklerin soyunma odasına götürüyor. "Bunu giy."

Uzattığı eline bakarak duraksadım. "Burası erkeklerin soyunma odası."

Kolunu indiriyor, yüzünü hafif bir eğlence telaşı kaplıyor. "*Şimdi* de utangaç mı oldun?"

"Ben utangaç değilim." Elinden kapıyorum ve iç çamaşırlarıma kadar soyunmaya devam ediyorum, o ise tüm bu süre boyunca gülümsüyor, yakındaki bir dolaptan kendi dalgıç kıyafetini alıyor ve kendisi de soyunuyor. Kazağını başının üzerine çekip bandajı ortaya çıkarırken gövdesindeki her bir lanet kas dalgalanıyor. Yaralarını ıslatmamalı. "Kolun," diyorum, içimi yersiz bir endişe duygusu kaplıyor.

"Kolun," diye karşı çıkıyor ve birkaç koruyucu poşet tutup içeri giriyor. Kendi yaralarıyla ilgilenmeden önce kolumu sudan korumak için dikkatlice sarıyor. Bandajı lekeli, kan sızmış ve ben kendimi suçlu hissederek arkamı dönüyorum. Bunu ben yaptım. Onun yaraları benim yüzümden.

Dalış giysisinin içine giriyorum, fermuarı çekecek kordonu bulmak için arkama uzanıyorum. "İşte." O içeri giriyor, ben de uzaklaşıyorum.

"Buldum," diyorum, etrafı yokluyorum ama bir şey bulamıyorum.

Elim çekiliyor ve fermuar sırtımdan yavaşça yukarı çekiliyor. "Hepsi tamam," diye mırıldanıyor, at kuyruğumu tutup uçlarını boynumdan dışarı çekiyor. Ürperiyorum ve kişisel alanıma doğru serin bir adım atıyorum ve arkamı döndüğümde dalgıç kıyafetini sadece beline kadar çekmiş olduğunu görüyorum. *Aman Tanrım.*

"Ne zamandır jet ski kullanıyorsun?" Kıyafetlerimi toplayıp yakındaki bir bankın üzerine koyarken şaşkınlığımı göz kırparak soruyorum. *Onlara biniyor musun? Sürüyor musun?*

"Babam burayı on beş yıl önce inşa ettiğinden beri."

"Baban mı inşa etti?"

"Evet." Uzaklaşıyor ve ben de peşinden gidiyorum, gözlerim çıplak omuzlarının genişliğine takılıyor.

"Oradan ayrılacağın için üzülüyor musun?" Beyzbol şapkasını dükkânın üzerine atmasını izleyerek soruyorum.

ve yerine kafasına birkaç güneş gözlüğü takar.

"Bu bir iş. Hiçbir akıllı adam iş için duygusallaşmaz." Her kelimeyi net bir şekilde ifade ederken görüş alanında olduğumdan emin oluyor.

Tabii ki. Ben iş adamıyım. "Bunların hepsini satıyor musunuz?" Mağazadaki parlak yeni jet ski'leri gösteriyorum.

"Evet." Sürgülü metal kapıya gider ve iki eliyle kolu tutar, arkasına yaslanarak kapıyı çeker.

karşıya. Daha fazla dalgalandıran kaslar. Kendimi koluna değil onlara odaklanmaya zorluyorum.

"Peki hangi jet ski'ye bineceğiz?" İlgisiz görünmeye çalışarak arkamı dönüyorum, oysa içimden beni dolu jet ski konteynırına götürürse ne yapacağımı merak ediyorum.

"Bunlardan biri." Az önce gösterdiği odayı işaret ediyor ve ben de içeriye bakıyorum. Römorklara bağlanmış iki jet ski var, ikisi de pırl pırl, ikisi de kocaman ve ikisi de siyah. Bir tarafında SEA-DOO yazan gri yazı dışında tamamen siyah. Bugün gördüğüm diğer tüm jet ski'ler çoğunlukla renkliydi. "Bu benimki." Başka bir kapıyı kaydırarak açıyor ve Brad eski bir ciple geliyor. "Bu da babamındı." Diğer jet skiye başıyla işaret ediyor.

"Baban jet ski mi kullanıyordu?" Hiç düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum ve o da gülümseyerek römorku cipe bağlamaya başlıyor.

"Hastalanmadan önce, evet."

Babasının jet ski'sinin yan tarafında geziniyorum, elim siyah boyayı okşuyor. Arka tarafa ulaştığımda çömeliyorum ve parmağımı küçük bir iz üzerinde gezdiriyorum. "Bayım," diyorum sessizce, Danny'ye bakarken dudağımı ısırıyorum.

"Ben de ona öyle derdim." "Bayım mı?"

"Evet, bir sevgi sözcüğü gibi." Jet ski'sini işaret ediyor, ben de arkasına bakmak için eğiliyorum. "Ve bana *çocuk* dedi."

Bay ve çocuk. Danny'ye bakıyorum. Yine o yumuşaklık var, canavarın arkasına sakladığı kısmı. "Bu çok şirin." Diyorum ve ben doğrulurken küçük bir kahkaha patlatıyor.

Jeep su kenarına doğru geri geri giderek uzaklaşır ve Danny dalgıç giysisinin üst kısmını gövdesinden yukarı çekmeye başlar. Kasları çılgınca şişiyor ve geriliyor. Çıplak göğsü ve sakatlanmış kolu nihayet görüş alanımdan çıktığında rahat bir nefes alıyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve gözlerimi batan güneşten koruyarak suya doğru ilerliyorum.

"Sana gözlük lazım," diyor Danny, yanıma gelip bana bir çift siyah gözlük uzatarak. "Tak onları."

Gözlerimi kapatarak bana söyleneni yapıyorum. "Suya açılmak için biraz geç değil mi?"

Denize giriyor ve jet ski'yi römorktan indiriyor. "Gün batımı sudaki en iyi zamandır." Danny başını sallıyor, gözlüğünü gözlerinin üzerine çekerken beni yanına çağırıyor. Dalış kıyafeti içinde bu dünyanın dışında görünüyor. Dışında. Bu. Bu. Dünyadan.

"Sadece biz mi varız?"

Etrafına bakıyor ve benim de aynısını yapmamı istiyor. Mekan terk edilmişti ve Brad de gitmişti. Kafeye gittiğini varsayıyorum. Sadece Danny ve ben kaldık. "Sadece biz," diyor, ses tonunda tanınmaz bir şey var. "Saçlarında rüzgâr, yüzünde tuz serpintisi. Buna bayılacaksınız."

Eminim yapacağım, kulağa harika geliyor ama tüm bunlar beni gizli ateşli silahların keşfinden daha çok şaşırttı. "Beyaz mafsallı sürüşler, Danny Black'in zevkinde kalmamın bir parçası mı?"

"White knuckle?" Suratını asıyor ve lanet olsun ona, katil suratı çok sevimli. Bu

Yaramaz. Şakacı. "Beyaz parmak eklemleri mi istiyorsun? Çünkü bunu başarmanın çok daha iyi bir yolunu bulabilirim."

İç çekiyorum. "Nasıl? Karyolanın direğini tutarken mi?" Hepsi iyi güzel de, ona bana beyaz muşta vermesi için bir sürü fırsat verdim ve o bunları kullanmadı. Şimdi de beni jet ski'ye bindirmek istiyor. Ayrıca bu akşam biraz tatlı davranıyor. Babası hakkında bile konuştu. Adamın kişilik bölünmesi var.

Küçük bir gülümsemeyle başını sallar. "O kıcı buraya getir Rose."

Kıç deme şekli. İçimi yakan başka bir şey daha var. Isıyı düşürüyorum ve suya giriyorum. "Kahretsin, çok soğuk," diye nefes nefese kalıyorum ve hemen geri dönmek istiyorum.

"Kısa sürede alışacaksın. Gel hadi." Ellerini kavırıyor ve kısa sürede kendimi belime kadar gelmiş buluyorum. "Orada bekle." Jet ski'ye bir profesyonel gibi biniyor ve sonra bana elini uzatarak beni kolayca büyük yastıklı koltuğa çekiyor. "Rahat mısın?"

"Nereye tutunabilirim?" Etrafımda ondan başka bir şey, herhangi bir şey ararken soruyorum.

Uzanıp ellerimi tutuyor. "İşte." Ve onları ön tarafına doğru yönlendiriyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve koku alma duyumu kapatıyorum. Sırtı çok geniş. Çok sert. Yanağımı ona bastırarak, kalçalarımı koltuğun etrafında sıkıyorum. "Rahatla," diyor gülerek.

Onu görmezden gelip hareketsiz kalmaya ve sıkı tutunmaya odaklanıyorum, motorun gürültüsü onun eğlencesinin kalıntılarını bastırıyor.

Danny usulca uzaklaşıyor, sesi artık rahat bir mırıltıya dönüşmüş durumda ve ben gözlerimi açıyorum. Yavaş bir tempoyla ilerliyoruz ve Danny sarı bir şamandırayı işaret ediyor. "O işareti geçtikten sonra hızlanabiliriz."

"Harika," diye takılıyorum, tutuşum daralıyor. Şamandırayı geçtiğimiz anda motor gürlemeye başlıyor ve birkaç tüyler ürpertici saniye içinde sıfırdan yüze çıkarken ben de kız gibi ciyaklayarak yastıklı koltuğa çarpmaya başlıyorum. "Kahretsin," diye bağıriyorum, onun canını sıkarak. "Aman Tanrım, Danny!" Pislik herif. Bunu bilerek yapıyor, beni korkutmaya çalışıyor. İşe de yarıyor. "Yavaşla," diye bağıriyorum, o da hınzırca gülüyor ve koy boyunca çılgınca bir hızla ilerlemeye devam ediyor. Beni korumasına rağmen tuzlu su yüzüme çarpıyor ve saçlarım etrafa uçuşuyor. Hoşuna gitti mi? Hayır. Sevdigimi söyleyemem. Eminim ona olan bağımı gevşetecek olsam, o lanet şeyden uçup giderdim. "Danny!" Hiç aldırıyor, deli gibi açık suda zum yapıyor. Öfkelendim. O kadar kızgınım ki, sırf ona zarar verebilmek için düşme riskini göze almaya hazırım. Bir kolumu bırakıp kasıklarına doğru iniyorum ve uyluğunun iç tarafındaki narin eti buluyorum. Ve onu dalgıç kıyafetinin lastiğinden çimdikliyorum. Sertçe.

"Siktir." Hemen yavaşlamaya başlıyoruz ve omzunun üzerinden bakıyor.

"Acıdı mı?" Suyun gürültüsünden bağıriyorum.

"Evet," diye

homurdanıyor.

"Güzel."

Gazı bırakıyor ve sonunda suyun üzerinde sallanana kadar yavaşlıyoruz. "Bana savaşçı kadının bir şeyden korktuğunu mu söylüyorsun?" diye soruyor.

"Melek yüzlü suikastçının az önce acı hissettiğini mi söylüyorsun?" Hafif bir kahkaha attı. "Beni hazırlıksız yakaladın."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyorum, sırtına yerleşerek. "Beni bu aptal şeye bu yüzden mi sürükledin? Bir şey anlatmak için mi?" Yani suyun üzerinde saatte yüz mil hızla uçmaya pek hevesli değilim. Beni affet.

"Anlatmak istediğim bir şey yok Rose." Gazı biraz esnetiyor. "Yavaş gidelim mi?" "Lütfen."

"Beni bu kadar sıkı tutma. Köşeyi döndüğümde düşme ihtimalin daha yüksek."

"O zaman köşeyi dönme."

Gülüşü. Oh, kahkahası. "Bir köşeye çekilmem lazım, yoksa kendimizi Küba'da bulacağız." "O zaman yavaşça yap."

"Yavaşça yapacağım," diye onaylıyor, sesi yatıştırıcı. "Eğer çok hızlanırsam, çimdikle beni."

"Merak etme, yapacağım." Hazır olduğum için ve belki de orada kendimi iyi hissettiğim için elimi kalçasına koyuyorum. Danny de öyle düşünüyor olmalı diye düşünüyorum, çünkü gidonlardan birini bırakıp elimi alıyor, avucumu düzleştirip aşağı doğru tutuyor. Birkaç kez yutkunuyorum ve yüzümü diğer tarafa çevirip rahat bir hızda sürüklenirken Atlantik'e bakıyorum.

Su sakın, kalbim sakın, hayatım, şu anda, sakın hissediyor. Parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırıyor, onları hissediyor, onlarla oynuyor, okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum, inanılmaz manzaradan vazgeçiyorum ve tüm enerjimi bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarmaya kanalize ediyorum. Bu kadar yakın olmak. Dokunuyor olmak. *Zorlanmadan*. Tadını çıkarmak. *Numara yapmadan*. Diğer kadınların düzenli olarak hoşlandığı şey bu mu? Bunu romantik bulurlar mıydı? Bunun asla hayatımın bir parçası olmayacağını biliyorum, kalıcı olarak değil, ama bu anın tadını çıkarabilirim ... değil mi?

Ama daha önemlisi, yapmalı mıyım?

"Kahretsin!" Danny'nin eli hızla elimden kurtuldu ve ben irkilerek onu tutuşumu gevşettim. Bunu yapmamalıydım. Vücudum arkaya doğru savruldu ve birden havada süzölmeye başladım, Danny'nin çığlığı peşimden geliyordu. Suya bir tokatla çarptım, ayaklarımı tekmeleme ihtiyacı duymadan önce hızla battım. *Lanet olsun*. Nefes nefese su yüzeyine çıkıyorum, başım sağa sola savruluyor, uzuvlarım çılgınca çalışıyor, panik adrenalinimi besliyor.

"Rose!"

Gözlerimdeki suyu kırıştırıyorum ve Danny'nin jet ski'den atlayıp bana doğru yüzdüğünü görüyorum. Başardığında nefes nefese kalmıştı, kolu belime dolandı ve beni vücuduna çekti. "Ne oldu?" Omuzlarına yapışarak ve doğal olarak bacaklarımı beline dolayarak, daha fazla enerji harcamadan su üstünde kalabilmek için her şeyi yapıyorum.

"Suda bir kütük var," diye pufluyor Danny, sakince suda ilerleyerek ikimizi de su üstünde tutuyor. "Onu çok geç gördüm. Çok hızlı döndüm." Öne doğru uzanıyor ve eğri büğrü güneş gözlüklerimi çekip kafama yerleştiriyor. "Lanet olsun, Danny." Ona doğru kabarıyorum, göğsüm onun göğsüne çarpıyor ve başımın omzuna düşmesine izin veriyorum. Sonra gülüyorum, sakın suda sallanırken boynuna sarılıp kıkırdıyorum.

birbirlerinin etrafında. Kısa bir mesafe ötede, dalgaların kabarmasıyla yuvarlanan jet ski'yi görüyorum. İkimiz de birbirimizden ayrılmak istemiyoruz. Kollarından biri kıçımın altında, diğeri belimde. Oldukça rahatım, ağır başım ona yaslanmış, gözlerim önümde uzanan uçsuz bucaksız, durgun suları inceliyor. Yaşadığım şok geçti. O his geri geldi.

Huzur.

Sakinlik.

Rahatlık.

"Rose?" Danny'nin adımı sessizce söylemesi emin olmadığımı

gösteriyor. Kararsız. Olduğum yerde kalıyorum. "Ne?"

"Özür dilerim."

Alnım geriliyor, parmaklarım sırtını tırmalıyor. İçimden bir ses beni jet ski'sinin arkasından attığı için özür dilemediğini söylüyor. "Ne için?" Diye soruyorum, gözlerim şimdi köpüklü suyun üzerinde geziniyor.

Hareket ettiğini, sıcacık kucaklaşmamızdan çekildiğini ve beni omzundaki yerimi bırakmaya zorladığını hissediyorum. Gözlüklerini çıkarıp saçlarına doğru kaydırıyor. Ve bana bakıyor. Gözlerini dikip bakmıyor. Yumuşak ya da belirsiz değil. Bakıyor. Sert bir bakış. Öfkeli bir bakış. Ciğerlerimin yavaşça küçüldüğünü hissediyorum. Gerçekten pişman görünüyor. Neredeyse sormak istemiyorum. "Ne için üzgünsün?"

Elleri belimden kalkıp yüzüme doğru ilerliyor. "Bu." Ağzı benimkini buluyor ... ve ben yok oluyorum. Kayboldum. Tükendim. Akla gelebilecek her duyguya boğuldum.

Sevdiğim için öfke.

Hissettiğin için acı.

Durduramadığım için

suçluluk. Sonrası için

acı.

Birdenbire tek düşünebildiğim görevim oldu. Yaklaşan ihanetim. "Danny."

"Kapa çeneni Rose." Avuç içleri yüzümün yan tarafına bastırıyor, ıslak ağzı sanki milyonlarca kez oraya gitmiş ve orayı avucunun içi gibi biliyormuş gibi yüzümün üzerinde çalışıyor. Sadece bir saniyeliğine kendimi ona açılmaktan alıkoyuyorum. Ama sonra dili dudaklarımın arasından kayıyor ve geri dönüş noktasını hızla geçiyorum. Kollarım onu içine hapsediyor, kalçalarım onun etrafında sıkılıyor. Ağzı tuzlu ama harika, dudakları yumuşak ama sert. Eli saçlarıma gidiyor ve at kuyruğumu sıkıca kavırıyor, sertçe yumrukluyor, ama öpüşmemiz kontrollü kalıyor, dillerimiz yumuşak ve istikrarlı bir şekilde hareket ediyor. Hayatımda hiçbir zaman varlığımın acımasızlığından uzaklaştırılmamıştım. Hiç tutku tarafından bütünüyle yutulmamıştım. Boğuluyorum. Hava almak için mücadele ediyorum. Başımı kendi başıma tutmak için savaşıyorum. İnlemelerimiz birbirine karışıyor, gürültülü ve tatmin edici ve Danny sürekli olarak alt dudağımı ısırtıyor, dudaklarımı tekrar bulmadan ve ağzımın her parçasını keşfetmeden önce daha fazla hava bulmam için ağzımdan yeterince uzun süre uzaklaşıyor.

Saçlarını bulup kavırıyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. Bir şey bana bunun olduğunu

söylüyor. Bana direnme savaşıını kaybetti. Ben kazandım.

Yoksa kaybettim mi?

"Bir şeyin ne kadar harika olabileceğini hiç hayal ettin mi?" Dudaklarımın etrafında konuşuyor, onlardan vazgeçmek istemiyor, her kelime arasında beni yutuyor.

"Sadece bir kez," diye itiraf ediyorum ve öpüşmemizi kesiyor ama yüzlerimizi yakın tutuyor, parmaklarımız hala birbirimizin saçlarında düğümlenmiş. Şimdi bana bakıyor. Gerçekten bakıyor, benim de hissettiğim huşu dolu gözlerle. Bu sert, şeytani ölüm makinesi beni eritiyor. İçimdeki duyguları ve hisleri keşfetti. Kayıp duygular değil. Onlar zaten hiçbir zaman kaybolacak duygular değildi. Bunlar yeni duygular. Yabancı duygular. Beynim bilmese bile bedenim onlarla nasıl başa çıkacağını biliyor gibi görünüyor.

"Sadece bir kez mi?" diye karşı çıkıyor, yüzümü tarıyor. "Şimdi mi?"

Başımı sallıyorum, sadece bir parça, muhtemelen görünecek kadar değil. Ama elleri saçlarımdayken bunu hissediyor.

Bir anlığına üzgün görünüyor, nefes alırken göğsü benimkine baskı yapıyor. "Seni yatağıma almalıyım." Ağzı tekrar benimkine düşüyor, dili yavaşça yalıyor.

"Fikrini değiştireceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır." Bir eli saçlarımdan ayrılıp göğsümü buluyor, dokunuşu dalgıç kıyafetimin içinde beni şekillendiriyor. "Buna özel bir yerde devam etmeliyiz."

"Ben kimseyi görmüyorum," diye takılıyorum, jet ski'ye doğru yüzmeye başladığında dudaklarımda gülümsediğini hissediyorum, ben hala onun önündeyim. Bırakmıyorum. Onu ya da ağzını.

"Ben de öyle. Ama gözümü açtığımdan beri başka kimseyi *görmedim*."

Bum!

Bir çılgınlıkla gökyüzüne fırlatılıyorum, güç beni yükseklere taşıyor, gökyüzü kırmızı ve turuncuyla aydınlanıyor. Vücuduma yayılan ısı anlık, kulaklarım dayanılmaz keskin sesle acıyla deliniyor. Şaşkınlık ve şok, bir bez bebek gibi fırlatıldığımda ne olduğunu anlamamı engelliyor, sessiz bir sıçramayla suya iniyorum, tüm sesler yankılanan gürültü tarafından boğuluyor.

Suyun derinliklerine dalıyorum ve bacaklarımı çılgınca tekmelemeye başlıyorum ama gittikçe daha derine batıyorum. Nefes alamıyorum. Göremiyorum. Ciğerlerim hava alma içgüdülerime karşı savaşıyor ama nefes alma çaresizliğim kazanıyor. Nefes alıyorum ve tuzlu suda boğuluyorum, vücudumun ve başımın her parçası panik içinde, uzuvlarım beni sudan çıkarmak için çırpınıyor, zihnim talimat bulmak için savaşıyor.

Boğulacağım.

Üzerime garip bir huzur çöküyor, hayatta kalma mücadelem hayatımda ilk kez beni terk ediyor. Ağırlıksız hissediyorum. Daha önce hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Akıntının çekimine teslim olup yerçekiminin yapacağını yapmasına izin veriyorum, beni aşağı çekmesine izin veriyorum, içimdeki her şey yerleşiyor. Kabulleniyorum. Eğer ölürsem, artık onu tehdit edemezler. Risk altında olmayacak. Hayatını yaşamaya, mutlu olmaya devam edecek. Bildiğinden değil ama artık kötülüğün kıyısında yaşamayacak. Ben denizden çıkarılmadan önce onu unutmuş olacaklar. Artık onlara hiçbir faydası olmayacak. Ben öleceğim. Ama o yaşayacak.

Gözlerimi kapatıyorum ve kollarımın yanlarıma doğru süzülmesine izin veriyorum, paniğim artık yok, onun yerini kabullenme alıyor. Bedenim bir şeyle buluşuyor. Deniz dibiyle. Ve sonra hareket

ediyorum, çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerim açılıyor ve bulanık suyun içinden, beni alttan yukarı itmeden önce sadece gözlerini görüyorum ve

Suyun içinden hızla yüzeye doğru çıkıyorum. Onu görmek beni hayata döndürüyor. Bacaklarım tekmelemeye başlıyor, kollarım suyun gücüne karşı çalışıyor, ciğerlerim çığlık atıyor.

Yüzeye bir hava hücumuyla çıkıyorum ve hemen su çıkarıyorum, ciğerlerim sıkıştıkça öksürüyorum. Başım kabarmalarımın basıncından patlayacak gibi oluyor, bedenim kontrolden çıkıyor. Gün ışığı olabilir. Önümdeki boşluk aydınlandı, parlak ve berrak. Sonra kükreme sesini duyuyorum.

Suyun içinde dönüyorum, bir ateş topuyla yüz yüze geliyorum, alevler kırmızı-sıcak ve vahşi, gökyüzüne dokunuyor. "Aman Tanrım." Dönerek parlayan suda onu arıyorum. "Danny!" Çılgınca ve paniklemiş hissederek bağıyorum. Daha fazla uzaylı hissi ve onları durduramıyorum. Onu göremiyorum. "Danny!" Nefesimi tutuyorum ve yüzümü daldırarak yüzeyin altını görmeye çalışıyorum. Ciğerlerim yanıyor. Nefesimi onu bulacak kadar uzun süre tutamıyorum ve yüzeye çıkıyorum, başım ileri geri gidip geliyor, onu arıyorum. Yukarı çıkmadı. Yüzeye çıktığımdan emin olduktan sonra da gelmedi. "Danny!" Azgın alevlerin sesi arasında çığlık atıyorum, bir şey duyduğumda dönüyorum, başka bir kükreme, ama bu bir tekneden geliyor. Bir sürat teknesi. Kollarımı havaya kaldırıp teknede Brad ve Ringo'yu görüyorum. Beni fark ediyorlar, ikisinin de yüzü endişeyle, şokla delik deşik.

"Rose," diye bağıyor Brad. "Orada kal." On metre kadar uzaklaştıklarında motoru kapatıyor ve bana doğru yavaşça süzölmeye başlıyor. Eğildi, beni yukarı çekmeye hazırdı.

"Onu bulamıyorum." Sesim kesiliyor. Sanki büyük ve sert bir şey yutmuşum da boğazımda sıkışıp kalmış gibi hissediyorum. "Danny'yi bulamıyorum."

"Siktir," diye küfrediyor Brad, eğilebildiği kadar eğilip kolunu bana doğru uzatıyor. "Elimi tut."

Tam parmaklarımız birbirine değerken arkamda bir ses duyuyorum. Brad'in elini bırakıp etrafımda uçuyorum, gözlerim suyun üzerinde çılgınca geziniyor. Başka bir şey görmeden önce onun gözlerini görüyorum. Kalbimin şükranlarını sunarken attığını duyuyorum, ardından öksürdüğünü, sıçradığını ve küfrettiğini duyuyorum. Ellerini saçlarının arasından geçirip geriye doğru itiyor ve suyu arıyor. İçimde bir şey kıpırdıyor. Derin ve talepkâr bir şey. Görmezden gelinemeyecek bir şey. Sonra gözlerimiz buluşuyor ve o anda fark ediyorum ki. . .

Başım tahmin ettiğimden daha büyük belada.

Beni ölümden daha çok korkutan bir bela. Nox'tan daha fazla, ama bana yapabileceğini bildiğim şeyden daha fazla değil. Yine de bu beni bu kadar pervasız olmaktan alıkoyacak mı?

Kollarım ve bacaklarım kendi iradeleriyle hareket etmeye başlıyor, Brad'in elini kabul edip güvenli bir yere gitmek yerine beni ona götürüyorlar. Ona doğru yüzüyorum. Alevlere doğru. Sıcaklığa doğru.

Tehlikeye doğru.

Danny de yüzmeye başlıyor ve ben ona ulaştığımda vücutlarımız birbirine çarpıyor ve tüm uzuvlarımı ona dolayarak yüzümü boynuna saklıyorum, sanki yeniden boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "İyisin," diyor boğazıma doğru, ateş bir taş atımı ötemde yanmaya devam ederken bana sıkıca sarılıyor. "İyisin."

Gözyaşları gelir. Daha fazla his, daha fazla duygu, daha fazla delilik. O benim hayatımı kurtardı. Beni kurtarılmaya layık gören tek kişi o.

Brad'in uzaktan bağırdığını duyuyorum, ona doğru yüzmemizi istiyor. Danny kollarından tutarak beni cesaretlendiriyor, "Gitmeliyiz," diyor ama ben yüzümü çeviremeden beni durduruyor. Beni içine alırken hiçbir şey söylemiyor. Sadece gözlerimin altını nazikçe siliyor. Ona bunun deniz suyu olduğunu söylemeye zahmet etmiyorum. O biliyor. Savaşçının zırhı yok edildi.

Birden bitkin düştüm, tüm adrenalinim gitmişti, bu yüzden Danny beni tutmak zorunda kaldı ve bizi Brad'in beklediği teknenin kenarına kadar yüzdürdü. Danny beni yukarı iterken elimi tutup çekiyor ve diğer tarafta Ringo tarafından yakalanıyorum. Islak bedenimi kollarının arasına alıp beni yumuşak bankın üzerine yatırıyor ve ben titremeye başlıyorum, üşüdüğümünden falan değil. Sadece ...

"Şok," diye homurdanıyor Ringo, bir polar battaniye alıp omuzlarıma sarıyor. "Biraz su iç." Brad'e katılıp Danny'nin kalkmasına yardım etmeden önce elime bir şişe tutuşturuyor ve Danny tekneye bindiğinde üç adam ayakta durup denize bakıyor, yanan ateşi izliyorlar.

Danny Brad'e bakarak, "Bir can daha gitti," diye takılıyor. "Biri gerçekten ölmemi istiyor."

Bir yanardağ gibi, farkındalık patlıyor ve titremelerim yeni bir seviyeye ulaşıyor. Danny bana doğru dönüp titreyen bedenime bakarken, utancımдан titreyen bedenimi yiyip bitirerek başka tarafa bakıyorum. Kafamın içinde görebildiğim tek şey, cep telefonunun ekranında parlayan ve parlak olan, Nox'a yazdığım mesaj. Gözlerimi kapatıyorum ve Danny'nin yanıma yerleştiğini hissediyorum, kolu bedenime dolanıyor ve beni kucaklıyor. Onun rahatlığını hak etmiyorum. Bu benim hatam. Nox'a burada olacağını söylemiştim. Sadece *benim* de burada olmamı beklemiyordu. "Üşümüşsün," diye mırıldanıyor Danny ve ben de göğsüne doğru başımı sallıyorum çünkü nefes alacak hava bulana kadar konuşmam mümkün değil. "Rose?"

Ona bakamıyorum. Neredeyse ölümüne sebep olanın ben olduğumu bilerek onunla yüzleşmem. Çenemi hafifçe tutuyor, sadece biraz baskı uyguluyor, beni ona bakmaya zorlamıyor ama bakmamı istediğini açıkça belli ediyor. Yumuşak gözlerini bulduğumda suçluluk duygum üç katına çıkıyor. "Özür dilerim," diye nefes alıyor.

Bunu "*Olma*" diye tercüme etmesini umarak sadece başımı sallayabiliyorum. Hepsi benim suçum ama bunu asla itiraf edemem. Danny beni kurtardı. Şok olduğum ve dehşete kapıldığım için burada oturup yaprak gibi titrediğimi sanıyor. İkisi de bende var ama onun inandığı nedenlerle değil.

Gülümsüyor ve çenesini başımın üstüne koyarak beni sağlam tarafına sarıyor. "Sahil Güvenlik gelmeden gitsek iyi olur," diyor. "Ve polis kapıyı çaldığında onlara jet ski'nin çalındığını söyleriz." Teknenin motoru çalışıyor ve Brad bizi harekete geçirdiğinde Danny'nin yanına daha fazla sokulmak zorunda kalıyorum.

Ve ufukta sadece bir nokta olana kadar ateşe bakıyorum.

Bugün Danny Black hayatımı kurtardı.

Bugün, kurtarılması gereken bir hayatı keşfetti. Bugün, aynı zamanda ölüm fermanımı da imzaladı.

BÖLÜM 15

DANNY

Brad'in tersaneden dönerken sözlü bir tirada başlamak için can attığını görebiliyorum, çenesinin gerginliği dilini ne kadar sert ısırıldığının kanıtı. Anlıyorum. Benim de aklım karışıyor, ama çoğunlukla Rose'un Ringo'nun koltuğunun arkasından boş boş bakmasını izliyorum, titremeleri evime yaklaştıkça daha da kötüleşiyor. Onu kendime çekiyorum, titremelerini durdurmak için sıkıca tutmaya çalışıyorum. Bana bir bakış bile atmıyor. Rose Lillian Cassidy ile tanıştığım andan itibaren savunmasını delmek istedim. Onu incitmek, sadece incinebileceğini kendime kanıtlamak için bile olsa. Ve belki de bunda biraz rahatlık bulmak. Onu bu şekilde görmenin üzerimde derin bir etkisi oldu. Bu benim hatam değildi. Ama hâlâ kendimden nefret ediyorum.

Tersaneden hızlı bir şekilde ayrıldıktan sonra hala dalgıç kıyafetlerimizi giyiyoruz ve malikanemin önüne geldiğimizde, Rose hareket etme belirtisi göstermeyip transa geçince onu arabadan nazikçe çıkarmak zorunda kalıyorum. Ona merdivenlerden çıkarken rehberlik ediyorum, içeri girerken battaniyeyi omuzlarına yeniden yerleştiriyorum. Esther giriş holünde bekliyor ve bizi görür görmez yüzü asılıyor.

"Ben hallederim," diyorum ve Rose'un omuzlarını avuçlarımın arasına alarak yanından geçip onu merdivenlerden yukarı yönlendiriyorum.

Zombi gibi. Onu bırakırsam taş gibi düşeceğinden eminim.

"Danny?" Brad sesleniyor, dönüp baktığımda ellerini avuçlarının içinde tavana doğru kaldırdığını görüyorum. "Konuşmak için kışımızı kaldırıp ofise gitmemiz gerekmiyor mu?" Arabada tuttuğu sikişleri boşaltmak için yanıp tutuşuyor. Beklemek zorunda kalacak. Son zamanlarda her fırsatta onu yarı yolda bırakıyorum. Kolumun durumu, morarmış burnum. Benden bir şey öğrenemedi ve bu onu cidden kızdırıyor.

Ona ölümcül bir bakış attım. "Benim için bir içki hazırla." Hareket etmeye devam ediyorum, dönerken başını sallayışını yakalıyorum. Siktir et onu. İstesem de onu terk edemezdim.

Neden süitinin önünde durduğumu sorgulamıyorum. Bir oda eksik. Yatak odamın kapısını açıyorum ve onu içeri davet ediyorum, yatağa doğru yürümeden önce kapıyı arkamdan tekmeleyerek

kapatıyorum. Sadece iç çamaşırıyla, sırtı bana dönük durana kadar onu dalgıç kıyafetinden sıyrıyorum ve sonra kendiminkini çıkarıyorum,

hareketsiz bedenini izliyorum. Onu çevirdiğimde cam gibi, boş gözlerle karşılaşınca kaşlarımı çatıyorum. İçlerindeki ateşi şimdiden özlüyorum. Ellerimle yanaklarını kavrayarak yüzünü kendime doğru çekiyorum. Doğrudan bana bakıyor.

"Rose?" Onu sallıyorum, endişelenmeye başlıyorum. Bir doktor çağırıp onu kontrol ettirmeli miyim? Sanki şok onu felç etmiş gibi. Yanıt alamıyorum, göz bebekleri kocaman. Sadece bana iyi olduğunu söylemesini istiyorum. Çaresizlikten dudaklarım onunkilere yapışıyor, öpüşüm sert ama iffetli. Geri çekiliyorum ve onu görüyorum. Gözlerindeki yaşam kıvılcımını. Onu tekrar öpüyorum. Bir kez daha, sert ve iffetli, alevleri aramak için uzaklaşıyorum. Oradaydılar, mavi bakışlarının arkasında yanıyordı.

Gözbebeklerinin siyahları küçülüyor ve gözlerini kırıştırarak bana odaklanıyor. Ve onu tekrar öpüyorum. Bu sefer birkaç saniye oyalanıyorum, vücudunun bana karşı sertleştiğini hissediyorum. Ve küçük bir inilti duyuyorum. Ama elleri yanlarında ölü gibi duruyor.

"Hayır." Bakışlarını çıplak ayaklarımıza indirerek uzaklaşıyor. "Beni öpmemelisin."

Ben kafası karışan bir adam değilim. Benim hayatım çok temiz. Yanlış anlamalara yer yok. O yüzden şimdi biraz afalladım. "Neden?"

"Yapmamalısın." Dönmek istiyor ama bileğini tutup onu durduruyorum. Gitmesine izin vermem gerektiğine şüphe yok, ama garip bir hak duygusu bir açıklama istiyor. Elbette basit bir açıklaması var. Neredeyse ölüyordu ama korku Rose'la el ele giden bir şey değil. Bunu ilk günden beri belli etmişti, peki ne değişti? "Bırak gideyim." Yalvarıyor. Bu beni daha da şüphelendiriyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, ses tonuma öfke ya da hayal kırıklığı karışmıyor. Sadece basit bir hayır.

Bana bakarken, sallanan dudağını kontrol etmek için savaşıyor. "Beni göndermen gerek Danny."

"Siktir, hayır." Gülüyorum ama eğlenmeye yakın bir yerde değil. "Neden burada olduğunu unutuyorsun Rose."

"Evet," diye bağılıyor ve kolunu şiddetle elimden çekip alıyor. "Evet, unuttum. Hatırlat bana." Ben hareket ettiğini fark edene kadar avucu yüzüme doğru yelken açmıştı ve hala hedefinden kaçınmak için zamanım olmasına rağmen yapmadım. Yüzüme güçlü bir tokat atmasına izin verdim, öfkesi gücü körüklüyordu. Ne yaptığını biliyordum. Ona karşılık vermemi istiyor. Ona hatırlatmak için. Ona vurmuyorum. Vurmayaacağım. Ama boynunu hafifçe tutup onu en yakın duvara yaslıyorum. Kızgınım, evet, ama bana tokat attığı için değil. Geri adım attığı için kızgınım. Sonunda pes ettim ve şimdi onu elimden alıyor. Ona izin vermeyeceğim.

Onu duvara geri itiyorum ve parmaklarımı boğazına dolayarak yüzümü onunkine doğru itiyorum. Hırlamam çok gerçekçiydi. Kanım çok sıcak. Avucuma karşı yutkunduğunu hissedebiliyorum, yüzü öfkeyle gerilmiş. Onu döndürüyorum ve önünü duvara doğru itiyorum, bir elimle ensesinden tutuyorum, diğer elimle başparmağımı külotunun kenarından içeri sokuyorum. Sertçe nefes alıyor ama bana karşı koymuyor.

"Benden bir parça mı istiyorsun Rose?" Tükürdüm, külotunu yırttım ve bir kenara fırlattım. Haykırıyor, başı omuzlarının üzerine düşüyor. Bu bana boynuna mükemmel bir erişim sağlıyor, ağzım doğal olarak oraya düşüyor. Boğazının sütununu yalıyorum. Tadı tuz gibi. Tuz, deniz ve lanet olası

cennet. "Gerçek ben mi?" Etini sertçe ısırđım, göğüslerine uzandım ve sütyeninin kaplarını aşağı çektim. I

Direnif hissetmiyorum. Reddetme duymuyorum. Rıza, vücudunun her santimetresinde ateş şeklinde noktalı. Aletim boxer'ımın arkasında kabarıyor, malzemeye karşı yalpalıyor, sertçe geriliyor. Bel bandını aşağı çekip serbest bırakıyorum, ucu kıcının kıvrımını sıyırdığında inliyorum. "Bana istediğini söyle." Aletimi tutuyorum ve kıcının üzerinde çizgiler çiziyorum, giderken pre-cum izleri bırakıyorum. "Bana kalın sikimin çaresiz amına girmesini istediğini söyle."

Yumrukları duvara gelip sertçe çarpıyor, dişlerim yine boynunun etine batıyor. "Söyle bana."

Birdenbire, o söze ihtiyacım oldu. Yalvarmasına ihtiyacım var.

"Hayır." Nefes nefese reddetmesi bana onu beceremeyeceğimi söylemiyor. Ama yine de yapmayacağım. O bana sihirli kelimeyi söyleyene kadar olmaz. İçimdeki her şeyi alıyorum ama sikimi bırakıyorum, vücudunu bırakıyorum ve boynunu ağzımdan çıkarıp geri çekiliyorum. Artık ona dokunmadığım anda "Hayır," diye bağıyor, duvara yığılıyor, yumrukları deliye dönüyor, duvara vuruyor.

Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, gülümserdim. Ama gülümsemek artık beni aşıyor. Hem de çok ötesinde. "Siktir git odamdan," diye hırlıyorum. "Seni dışarı atmadan önce odamdan siktir git." Ya onu dışarı atacağım ya da ihtiyacım olan onayı almadan körlemesine becereceğim. Bunu yapamam. Ne kadar isterse istesin bunu yapmayı reddediyorum. Ne kadar ihtiyacım olursa olsun.

Alçıya doğru yuvarlanıyor, emrime itaat ettiğine dair hiçbir işaret göstermiyor. Bu içimdeki ateşi körüklüyor, hem arzuyu hem de öfkeyi. Kolundan tutup kapıya doğru hızla ilerliyorum. Tam da beklediğim gibi bana karşı koyuyor, parmaklarımı etinden çekmeye çalışıyor, ben onu kapıya doğru sürüklerken bana vuruyor ve tokatlıyor. Soğukkanlılığımı kaybetmek kolay olurdu. Bir tokatla onu yere sermek kolaydı. Hiçbir zaman bir kadına saldırma dürtüsüne sahip olmadım ve şu andaki kontrol eksikliğim bile bunu değiştirmeyecek. Kapıyı açtım ve ona doğru döndüm.

Ve çeneme inen bir yumrukla geriye savruldu.

Şaşkınlıkla sendeleyerek geri çekiliyorum, onu görene kadar gözlerimdeki yıldızları kırıştırıyorum. Lanet olsun, harika bir sağ kroşesi var. Çenemi esnetiyorum, neredeyse çatırdayarak yerine oturuyor. Gözlerindeki bakış bana onun da şaşırdığını söylüyor, formu bir kez daha donmuş. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. "Az önce bana yumruk attın." Apaçık ortada olan şeyi bir moron gibi ifade ediyorum.

Geri çekiliyor, temkinli, gözleri kocaman. İyiliğe karşılık vereceğimi sanıyor. Veriyorum. İleri atılıp onu yakalıyorum ve sırtı göğsüme çarpana kadar döndürüyorum. Bileklerinden tutup kollarını önünden geçirerek onu hareketsiz hale getiriyorum ve bunu yaparken kolumdaki bandajı bozuyorum. Kesikleri etine sürttüğümdeki acı parıltısını görmezden geliyorum ve onu duvara doğru yürütüyorum. Ağzımı kulağına dayayıp fısıldıyorum, "Söyle." O da başını sallıyor. "Evet de Rose," diyorum, ona doğru eğilip onu duvara doğru itiyorum. Sikim yeniden yüklendi.

"Evet," diye inliyor, sesi her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi çıkıyor. Nefes veriyorum ve kollarını yavaşça bırakıyorum. Duruşu genişliyor. Avuçlarım yukarı kalkıyor ve belinin iki yanına dayanıyor. Yüzü yana dönüyor. Kıcı davetkâr bir şekilde dışarı çıkıyor. "Evet," diye tekrarlıyor, bu sefer eşit bir şekilde.

Sikime bakıyorum. Lanet şey ağlıyordu. Öne doğru uzanıp saç bağını çözüyorum ve nemli dalgalarını serbest bırakıyorum. Elim kafa derisine kayıyor ve kenetleniyor, vücudum hareket ediyor

İçinde. Aletimin ucu kışının çatlağıyla buluştuğunda, vücudum geleceğini bildiği zevki bekleyerek kıvrılıyor.

I. Am. Çok. Hazırım.

Çaresizlik buna yol açacak. "Bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle," diye emrediyorum, parmak ucumla omurgasında bir çizgi çiziyorum, geçerken sütyeninin mandalını çeviriyorum. Başını sallıyor. "Benden önce hep korunduğunu söyle."

"Her zaman. Şimdi sen de bana aynısını söyle."

"Her zaman." Kalçalarını tutarak geri çekiyorum, dışarı çıkıyorum, hizaya gelmek için duruşumu genişletiyorum. Aletimin yönlendirilmeye ihtiyacı yok. Tam olarak nerede olmak istediğini biliyor ve boğuk bir hırıltıyla girişini itiyorum. Dişlerim sıkılıyor. Kaslarım geriliyor. Vücudum o ilk derin dalmanın verdiği zevkle kasılıyor.

Ellerimin arasında halsizleşiyor, gövdesi öne doğru çöküyor, parmakları pürüzsüz duvarı tırmalıyor. "Danny." İsmim kırıldı, zevkten çatladı. Onu öpmek için hiçbir arzum yok. Tenini okşamak ya da yavaş gitmek için. Hayvanı aç bırakmış. Ben de hayvanı aç bıraktım. Yani tek bir yol var.

Geri çekiliyorum ve kıvrılmış dudaklarını öne doğru itiyorum, bir elimi boynuna götürüp parmaklarımı saçlarının üzerinden ensesine geçiriyorum. Çılgılığı tam da ihtiyacım olan şeydi. Geri çekildiğimde sikim amının duvarlarına çarpıyor ve aşağıya bakıyorum, onun uyarılmasıyla kayganlaşan gergin shaftımın görüntüsüne hayran kalıyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve tekrar içine giriyorum, hızla inlemeye dönüşen tutarlı homurtularından zevk alıyorum. İlerleyişimin acımasızlığıyla onu incitiyor olmalıyım. Gülümsüyorum. Bunu asla kabul etmeyecektir. Önümdeki manzarayı hayranlıkla izlerken tenime bir sıcaklık yayılıyor. Onu bir hayvan gibi olduğu yerde kıstırmıştım. Cinsel ve insanlık dışı.

Centilmence davranıp onu gevşemek üzere olduğum konusunda uyarmalıyım. Yapmalıyım. Ama yapmayacağım. Bunu o istedi. Sertçe. Sikeyim. Denizde öptüğüm savunmasız kadın gitti. *Benim* Rose'um geri döndü.

Kalçalarım titriyor, kontrolüm bir anlığına sarsılıyor ve o haykırıyor, alnı duvarda yuvarlanıyor. Tutuşumu boynundan saçlarına doğru kaydırıp başını uzaklaştırıyorum, uykulu gözlerine kısa bir bakış attığımda inliyorum. Damarlarım daha sert pompalanıyor. Onu yeterince kızdırmış, yeterince hazırlamış, uzunluğuma ve genişliğime alışması için yeterince zaman vermiştim.

Geriye yaslanıp hava alıyorum ve kendimi destekliyorum. Eldivenler çıktı.

Evi yerle bir edebilecek bir kükremeye ileri fırlıyorum, ona hınzırca çarpıyorum ve bir sonraki hamleye hazırlanması için ona zaman tanımıyorum, geri çekilip tekrar ileri fırlıyorum. Ter anında tenimi boncuk boncuk yapıyor. Zevk beni hızla felç ediyor. Daha fazlasını istemek beni ele geçiriyor. Tamamen bırakıyorum ve onu daha önce hiçbir kadını sikmediğim gibi sikiyorum. Daha önce sikmediğim kadar sert. Daha önce hiç olmadığı kadar hızlı. Daha önce hiç olmadığı kadar hayal kırıklığı ve amaç beni körüklüyor.

Rose'un vücudu darbelerimi emiyor, her darbede boğuk boğazından bir çılgılık daha çıkıyor. Elleri duvarda tutunacak bir şey arıyor, başı omuzlarında gevşekçe sallanıyor.

Ona her girdiğimde, daha da derine iniyormuşum gibi hissediyorum ve her geri çekildiğimde, oraya geri dönmek için çaresizlikten aklımı kaybedebilirmişim gibi hissediyorum. Tüm bunlar kalçalarımın daha hızlı piston çevirmesine neden oluyor.

Kontrolümü kaybettim. Kan kulaklarıma hücum ediyor, duyduklarım bir hiç, benim bağırsıklarım, onun çığlıkları, sadece uzak, boğuk bir ses. Bedenimin dışındayım ama bir o kadar da içindeyim.

Benden önce geliyor. Bunu vücudunun katılaşmasında hissediyorum, çığlıklarındaki perde değişiminde duyuyorum ve sonra uzun inlemesinde ve vücudunun gevşekliğinde. İhtiyacım olduğundan değil, ama bu başka bir dünyaya istediğim davet.

Derin nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, zevkin beni ele geçirmesine ve kıvılcım çıkarmasına izin veriyorum, salıverilmemin başlangıcını ateşliyorum. İlk başta yavaşça geliyor, ama taşaklarıma ulaştığında patlıyor, başa çıkamayacağım bir hızda ilerliyor. Nefesim kesiliyor, vücudum sırtının üzerine katlanıyor, dizlerim yoğunlukla sallanıyor. Son bir kez daha çekilirken sadece birkaç acı verici saniye için zirvede tutuluyorum ve sonra horozum patlarken yavaşça batıyorum ve bir elim beni tutmak için duvara uzanıyor. Diğer elimi karnına doluyorum, onun da ayakta kalmak için mücadele ettiğini görüyorum. Kükremem bastırıldı. Vücudum kontrolden çıktı.

Titriyor ve sarsılıyorum, yoluma devam etmek için savaşıırken sırtına bakıyorum. Sonsuza dek sürecek gibi görünüyor, aletimin nabız atışları devam ediyor. Rose altımda ağır ağır nefes alıyor, onun yuvarlanışlarını takip ederken vücudumla bir dalga yaratıyor.

Serbest bırakma. Bir şekilde ikimiz de rahatladık ama bu yeterli değildi. Öfkeli, nefret dolu bir sikiş beni tatmin etmeliydi. Beni doyurmalıydı. Ama yine de boşum.

Tadı cennetti ama cehennem gibi hissediyorum.

Sessiz bir tıslamayla arabayı durduruyorum ve banyoya gidip duşu açıyorum. Daha iyi hissetmeliyim. Rahatlamış. Ama hissetmiyorum. Sadece bir pislik gibi hissediyorum. Sırtım fayansla buluşuyor ve buhara bakıp zihinsel olarak kendimi dövüyorum. Ama bunu o istedi. Bu hale getirdi. Çenemi esnetiyorum, mükemmel yumruğunun acısını hissediyorum. Ve koluma bakıp bandajı yırtıyorum. Kesikler ağlıyordu. *Orospu çocuğu.*

Kendimi yıkıyorum, düşüncelerimi daha önemli şeylere yönlendiriyorum. Az önce beni kimin havaya uçurmaya çalıştığı gibi. Dişlerimi fırçalıyorum, banyomun köşesindeki sandalyenin arkasında asılı duran kot pantolonumu çekiyorum ve yatak odasına gidiyorum.

O gitti.

Güzel.

Mutfakta bir bandaj bulduktan ve kolumdaki yaraları düzeltmek için berbat bir iş çıkardıktan sonra ofisime gidiyorum. İçeri girdiğimde Brad'in meraklı bakışlarını görmezden geliyorum. "Buzlar erimiş," diyor ve ben geçerken bardağı elime tutuşturuyor. Buraya gelmemin ne kadar zaman aldığına dair ince gözlemini görmezden gelip sandalyeme yığılıyorum. Ayrıca yanağımda derli toplu bir leke olduğu gerçeğinin gözünden kaçmadığını da görmezden geliyorum. Ama o bundan bahsetmiyor. "Giyinecek vaktin olmadı mı?"

Bir tişörtün eksik olduğu göğsüme bakıyorum. "Siktir git Brad. Bana neler olduğunu anlat."

"Sen söyle Danny. Kolun parçalanmış, burnun kırılmış gibi görünüyor ve üstüne üstlük, şerefsizin biri seni havaya uçurmaya çalıştı."

"Kolum ve burnum seni ilgilendirmez. Bırak onları ben düşüneyim." Masanın üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Yaklaşıyorlar." İçkimi boynuma götürüyorum ve hemen boş bardağımı kaldırıyorum. Ringo viski şişesini kapıp doldururken Brad karşımdaki sandalyeye yerleşiyor ve diğer adamlarım da içeri giriyor. "Jet ski'ne nasıl bomba yerleştirdiler?"

"Monroe son iki gündür aşağıda nöbet tutuyor." Brad iç geçiriyor ve şüphesiz ağrıyan başını ovuşturuyor. "Personelle konuşmasını sağladım. Rezervasyonları, teslimatları kontrol ediyor. CCTV olmadığı için boku yedik sayılır. Taktırmayı bir kez daha düşünmelisin."

Ayağa kalktım ve ayaklarımı hissetme ihtiyacıyla volta atmaya başladım. "CCTV bir kazançtan çok bir risk. Polis gelip etrafı koklar, görülmesini istemediğimiz şeylerin çoğunu görürler." İkinci viskimin kalanını boynuma götürüyorum ve bu kez kendim dolduruyorum. Bunu her kim yaptıysa, rahat edemeyeceğim kadar yaklaşıyor ve sadece hayatımı sona erdirmeyi kastetmiyorum. Tersanenin dışında çalışıyoruz. Bunun açığa çıkmasına izin veremem. "Biri bizi izliyordu." Kaşlarını çatan Brad'e bakıyorum. "Jet ski'de bombayı patlatacak bir tetikleyici yoktu. Ben üzerinde değildim. Rose'un peşinden daldığımda motor durdu."

"Ne diyorsun sen?"

"Birinin beni çekek yerinden izlediğini söylüyorum. Kıyıdan görülemeyecek kadar açıktaydım. Hâlâ jet ski üzerinde olduğumu düşünerek bombayı patlattılar." Rose'un arkadan fırlaması bir lütuftu. "Meksikalılar ve Romanyalılardan haber var mı?" diye sordum.

"Porsuk daha önce kontrol etti. Meksikalılar Meksika'da ve Romanya'da yeni bir küçük çaplı örgüt dalga yaratıyor."

"Dalgalar mı?"

"Amatörler. Uyuşturucu, fahişeler, küçük suçlar. Dimitri'nin gidişiyle birlikte özenti bir gangsterin kendine bir isim yapmaya çalışması an meselesiydi."

"Tehdit yok mu?"

"Bir seks partisini zar zor koordine edebiliyorlar. Tehdit değiller."

İç çekiyorum, hayal kırıklığı içinde nefes almaya çalışıyorum. *O zaman kim, Tanrı aşkına? Kim mi?*

"Dinle, babanın cenazesi hakkında."

Brad'e inanamayarak bakıyorum. "Babamın cenazesi hakkında konuşmak istiyor gibi mi görünüyorum?" Gitmek için ayağa kalkıyorum, giderken viski şişesini alıyorum. Onu çok özlüyorum ama durup yas tutacak bir dakikam bile olmadı. *Kimseye güvenmiyorum. İkinci bir şans yok.* İçinde bulunduğum bu berbat durumla başa çıkmak için bu kelimelerden daha fazlasını istiyorum. Öfkeden kudurmalıyım. Öldürmek için ateş etmeliyim. Tüm pislikleri temizlemeliyim. Babamın da böyle yapacağından eminim. Cebimden telefonum çaldığında viski şişemi kolumun altına sokmak zorunda kalıyorum. Bir ekrana bir de Brad'e baktım. "Adams." Adımlarımı tersine çevirip viskiyi masanın üzerine koyuyorum ve hoparlörden cevap veriyorum. "Söyle bana."

"Jepson bu öğleden sonra uyandı."

"Siktir," diye tükürüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve önüme başka hangi engellerin çıkacağını merak ediyorum

şekilde. "Ve?"

"Ve hafifçe kurtuldu, düşününce. Bir ya da iki hafta içinde çıkar." Sesi yenilmiş gibi geliyor.

Brad dramatik bir şekilde koltuğunda geriye doğru yığılır. Oturuyor olsaydım ben de otururdum. Bunun yerine kendime bir viski daha doldurup yudumluyorum ve kendimi yapılması gerekene hazırlıyorum. "Ve Byron'ın Reach'i yirmi bir yaşına gelene kadar bir vakıfta mı?" Harekete geçmeden önce durumu bir kez daha yüksek sesle ve net bir şekilde duymaya ihtiyaç duyarak soruyorum.

Adams birkaç dakika sessiz kaldı. Bu sadece benim için boktan bir haber değil. Bu onun için de boktan. Çünkü ben o marinayı alana kadar Rose'u geri alamayacak. "On yıl yedi ay sonra serbest bırakılacak."

"Sırala."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, ama Rose'u görmek için on bir yıl bekleyebilir misin, Adams?" Sesimde niyet ettiğim kadar kötü niyetle soruyorum.

"Onu tutamazsın."

"İzle beni." Brad'in onaylamayan başını salladığını görüyorum, haklı olarak. Havaya uçurulmaya ne kadar ihtiyacım varsa Rose'a da o kadar ihtiyacım var. "Ve eğer yakında sonuç alamazsam otuz beş milyon kırk milyona çıkacak." Adams'ın irkildiğini duyar gibi olarak kendimi masadan itiyorum ve aramayı sonlandırmak için ekrana vuruyorum, kafamdaki baskının arttığını hissediyorum. Brad'e "Çocuğun hangi hastanede olduğunu öğren," diye emrediyorum. Çocuğu öldürün. Rose'u geri gönder. Marinaya git. Kafamda hedef olan o orospu çocuğunu bul. Bu kadar basit. Ya da öyle olmalı. Brad'e bakıyorum.

"Ne yapacaksın Danny?" diye sorar. "Bir engelden kurtulacağım."

"Ne oluyor lan? Adams'ı buraya getirelim ve işkenceyle ondan bilgi alalım. Ona kimin taşındığını öğrenelim ve bu işi bitirelim. Kızı geri gönderelim. Lanet işimize devam edelim."

"Kimin cebinde olursa olsun bunu beklemeyeceğini mi sanıyorsun? Milyonlarım tehlikede. Adams bu ofise girip bir bokları inkar ettiği anda onu öldürmek zorundayım." *İkinci bir şans yok.* "Adams'ı izletin. Len'i gönder. Telefonunu dinletin. Banka hesaplarına bakılsın. Kiminle konuştuğunu ve ne harcadığını bilmek istiyorum. Kimin gitmemi istediğini öğrenir öğrenmez, paramı ve tersaneyi garanti altına alabilirim, o da ölür."

"Peki ya kadın?"

"O da ölmüş olacak. Hastane. Çocuğun hangi hastanede olduğunu bilmek istiyorum." "Danny," diye başlar Brad, sesi endişelidir. "Ciddi misin? Bir çocuk mu?"

"O lanet olası marinaya ihtiyacım var," diyorum sakince, ama bunu hissetmekten çok uzağım. Ofisten dışarı çıkıyorum, şişe dudaklarımda.

BÖLÜM 16

GÜL

Odanın uzak köşesindeki sandalyeye yığılmış, elinde boş bir viski şişesi var. Uykusunda bile sıkıntılı görünüyor. Bütün gece orada mıydı? Kendimi yatak başlığına yaslıyorum ve dizlerimi yukarı kaldırıp kollarımla çevreliyorum ve çenemi üstlerine koyuyorum. Bacaklarımın arası ağrıyor, ağır ve rahatsız. Bu alışılmadık bir his değil. İşimle el ele giden bir duygu. Daha doğrusu, günlük işkencem. Ama şimdi, kaynak, koşullar, hepsi bana yanlış geliyor. Dün gece Danny benden nefret ediyormuş gibi beni duvara yasladı. Yine de gelmemi engellemedi. Öfke, hayal kırıklığı ve suçluluk duygusu orgazmımı daha da yoğunlaştırdı. Beni duvara yaslamadan önce bile onun merhametine kalmıştım. Onunla ilişkimi çevreleyen koşulların karmaşıklığı olsun ya da olmasın onun merhametine kalmıştım. Danny bunların hiçbirini bilmiyor. Ona göre ben sadece bir fahişeyim. *Hiçbir akıllı adam iş için duygusallaşmaz.* Tercümesi: Sen bir işsin.

Hiçbir fikri yok.

Yatağın kenarına doğru ilerleyip çıplak ayaklarımı halının üzerine yerleştirirken umutsuzca iç geçiriyorum.

Yumuşak lifler ayak parmaklarımla arasında iyi hissettiriyor, bu sert, çürümüş dünyada bir yumuşaklık.

Banyoya doğru ilerlerken sadece bir saniyeliğine kendime bakıyorum ve bana geri yansıyan dağınıklığa sırtımı dönüyorum. Tenim hala tuzlu kokuyor, saçlarım keçeleşmiş ve gözlerim her zamankinden daha perili görünüyor. Kapıyı kapatıp kilitliyorum, çekmeceye gidip cep telefonumu arıyorum. Çekip çıkarıyorum ve ekrana bakıyorum, parçalanmış bir halde. Silahlar kafamın içinde dönüp duruyor, öğrendiğim bilgiler bana işkence ediyor. Ama uzun sürmeyecek. Bilgi saklamanın sonuçları çok geçmeden Danny'ye ihanet etme konusundaki şüphelerimin önüne geçiyor.

Telefonu açıp Nox'u arıyorum, biraz arka plan gürültüsü yaratmak için duşu açıyorum. Ona silahlardan bahsetme vakti geldi. Cennet ve cehennemin bu çelişkili alanından çıkma vaktim geldi. Bildiğim şeye, tanıdık olana geri dönmem gerekiyor ve Danny Black bana tanıdık gelmiyor.

Sesli mesaja geçmeden önce çalışıyor da çalışıyor. Bu onun sesi değil. Standart otomatik sesli mesaj. Sesli mesaj bırakma konusundaki kuralları bildiğim için telefonu kapattım. Sonra

Tekrar çeviriyorum, ellerim biraz titremeye başlıyor. Fikrimi değiştirmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce bilgiyi boşaltmam gerekiyor. Geri dönüşü yok gibi. Nox'a Danny'nin hareketleri hakkında bilgi verdim, bu da dün gece tersanedeki katliamla sonuçlandı. Nox'un haberi var mı? Orada olduğumu biliyor mu? Bir kez daha telesekretere düşüyor ve ben de telefona bakarak aramayı kesiyorum. Kapının arkasından gelen bir gümbürtü duyduğumda başımı kaldırıyorum ve bir saniye sonra kapı kolu tıkırdıyor. Makyaj ünitesine doğru ateş ediyorum ve telefonu saklandığı yere itiyorum. "Geliyorum," diye sesleniyorum, nefes alıp kapıyı açmadan önce kendimi hızla toparlıyorum. Ellerini kapının pervazına dayamış, vücudu öne doğru eğilmiş. Kendini ayakta tutuyor. Bok gibi görünüyor. Soğuk bir bakışla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne?" Kısa ve sert bir şekilde soruyorum. Standardı o belirledi ve bu da benim ne yapacağımı

biraz daha katlanılabilir. En azından öyle olmalı.

"Şehir dışına çıkıyorum." Çerçevenin içine doğru itip kendini düzeltirken pazuları esniyor. "Bu akşam döneceğim." Dönüyor ve uzaklaşıyor. İşte böyle.

"Nereye gidiyorsun?" Peşinden volta atarak soruyorum.

"Şehir dışında," diyor arkasına dönmeden, adımlarını kapıya doğru sürdürerek. "Bir şeye ihtiyacın olursa Esther ve birkaç adam burada."

"Neye ihtiyacım olabilir?" Tükürüyorum, onu takip ettikçe daha da sinirleniyorum.

"Belli ki ben değilim." Cümlesini tükürdüğü anda aniden durdu, beni de durmaya ya da sırtına çarpmaya zorladı. Ses tonunda incinmişlik vardı. Bunu söylemek istememişti ya da sesi bu kadar öfkeli çıkmamıştı. Ama yanılıyor. Ona ihtiyacım varmış gibi hissediyorum ama ona sahip olamam. En iyisi bu.

"Elbette," diye onaylıyorum, bir adım geri çekilerek. "Ne zaman gidebilirim?" Danny dönüyor, sert ve kesik yüzünü yavaşça ortaya çıkarıyor. "Şimdi."

Geri çekiliyorum, cevabı beklenmedik. Şimdi mi? Şimdi gidebilir miyim? Yüzü bana onu doğru duyduğumu söylüyor, gözleri vahşetle beni deliyor. "Ben dönmeden gitmeni istiyorum." Göz temasımızı hiç kesmeden kapıya doğru geri geri yürüyor. Korkunç bir acı kalbimi sıkıştırıyor. İğrenç bir sızı midemi bulandırıyor. Buraya kadarmış ve bunun için yalvarmış olsam da, şu anda her şey karmakarışık. Ve bunun Nox'un ne yapacağıyla hiçbir ilgisi yok. Ayrıca, istediği bilgiye sahip olduğumdan oldukça eminim. Oğlum güvende. Ama Danny Black güvende değil. Artık kafesleri tıkırdatmak yok.

Bir dahaki sefere.

Boğazımdaki daha fazla yumruyu yutuyorum ve mideme sertçe vurduklarını hissediyorum. "Tamam," diyorum basitçe, dönüp duşa doğru ilerlerken gözlerimi ondan ayırıyorum. Her adımda acı daha da artıyor, ta ki banyo kapısına varıp arkama bakana kadar.

Gitmiş.

Bir saat sonra, hala duşun zemininde oturuyor, köşede düzgünce toplanmış, dizlerime sarılıyorum.

Tenim kırış kırış, vücudum tertemiz. Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak duşu kapatıyorum ve ıslak saçlarımı yüksek bir düğüm halinde toplayarak kuruluyorum. Kurutma zahmetine giremem. Sadece gitmeliyim.

Nox'u ara ve adamlarına beni almalarını söyle. Adresim yok ama Nox'un bileceğinden şüphem yok.

Banyoyu derli toplu bırakıyorum ve Danny'nin beni bulduğu gece giydiğim kırmızı elbisemi buluyorum. Üzerime geçiriyorum, çantamı alıyorum ve cep telefonunu almak için banyoya gidip açıyorum. Ekranı bakarken, başparmağım arama simgesinin üzerinde geziniyor. Telefonu kulağıma götürüp basmamı sağlayan şey bir erkek çocuğunun görüntüsü. Onun gördüğüm her fotoğrafı zihnimde yanıp sönüyor ve en iyi hatırlatıcı olarak hizmet ediyor. Telefon iki kez çalıyor. Sonra sesini duyuyorum ve daha iyi düşünmeden telefonu kapatıp hiperventilasyona başlıyorum, kendimi toparlamak için tuvalete oturmak zorunda kalıyorum.

Kendimi ileri geri sallamaya başlıyorum, gövdem dizlerimin üzerine doğru katlanıyor. Burada sağlıklı düşünemiyorum.

Ayağa fırlıyorum ve dışarı çıkıyorum, merdivenlere ulaşana kadar malikanesinde koşuyorum. En altta bir adam duruyordu. Onu tanıdım. *Watson*.

"Danny gidebileceğimi söyledi." Ayakkabılarımı yere bıraktım ve giydim.

"Evet, biliyorum." Watson ellerini ceplerine sokuyor, başını eğip beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gülmeliydim. Danny'nin yanındayken buna cesaret edemezdi. "Bırakmamı ister misin?" Sorusunda beni gardımı almaya iten uğursuz bir yan var.

Doğruluyorum ve sertlik perdesini indiriyorum. "Taksiye binebilirim."

Kirli kahverengi gözleri giriş holünü hızlıca tarıyor. Yalnız olup olmadığımızı kontrol ediyor. Geri çekiliyorum ve bunun için hemen kendimi lanetliyorum. O yüzden durup omuzlarımı geriye itiyorum. Bu elbisenin içinde kendimi evimde hissetmeliydim. Zırhım üzerimde ve sertliğim bana atılacak her şeye hazır. Ama Danny'nin evindeyim ve İngiliz'le tanışana kadar hiç hissetmediğim gibi hissediyorum. *Savunmasız*.

"Bir veda hediyesine ne dersin?" diye sorarak bana doğru ilerliyor.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" Ona bir aşağı bir yukarı bakarak soruyorum, dudağım kıvrılıyor. "Hayır, teşekkürler. Benim gibi bir fahişe bile daha iyisini yapabilir." Geldiğini görüyorum. Beni kırımın üstüne yatıracak tokadı. Birden fazla kez başa çıktığım bir güçle bana vuruyor, ama şimdi acıtıyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum, arka tarafıma yuvarlanıyorum. "Hâlâ seni becermek istemiyorum," diye dudak büküyorum, saçlarımı geriye atıp ona bakıyorum.

"Seni küçük fahişe." Yaralı kolumu tutup beni ayağa kaldırdı ve yakındaki bir duvara doğru itti. Kuvvetle vurdum. Bu da acıtıyor. Neden her şey birdenbire acımaya başladı? Soluna doğru atılmaya çalışıyorum ama yolum duvara dayanmış büyük bir kol tarafından hemen kesiliyor. Kendimi alçıya yapıştırıp nefesimi tutuyorum ve beni koruyacak kalkani bulmak için savaşıyorum. Watson eğiliyor, üzerime doğru nefes alıyor, avucu elbisemin altından iç baldırıma doğru kayıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum kendimi durduramadan, elini tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kendimi kirli hissediyorum. Yanlış hissediyorum. Bu durum alışılmadık bir şey değil; pislikler benden faydalıyor ve ben de genellikle bunun daha iyi bir şey olduğunu bildiğim için buna boyun eğiyorum. Bunun olmasına izin verirsem hayatıma devam edebileceğimi bilirdim. Ama şimdi öyle değil. Şimdi, başka bir adamın ellerinin üzerimde olmasından daha kötü bir şey düşünemiyorum.

"Oh, utangaç mısın?" Burnumu ısırtıyor ve midem bulanıyor, yüzüm başka yöne dönüyor. "Senin o

güzel vücudunu gördüm. Black'in ofisinde. O zaman utangaç değildin, değil mi?" Parmakları külotumun dikişinden kayıyor ve erişimi olabildiğince zorlaştırmaya çalışarak kalçalarımı sıkıyorum.

"Sen

ıslak," diye mırıldanıyor. "Yakında bunu göreceğiz."

Elbisem hızla belime kadar çekildi ve ben haykırdım. "Dur!"

"Geldiğinden beri bu evdeki her erkekle dalga geçtiğin şeyi aldığım da duracağım." Külotumu çekiştiriyor ve bu hareket d n geceyi aklıma getiriyor. Danny sertti ama bana kendimi fahişe gibi hissettirmemişti. Bana kendimi bu kadar ucuz hissettirmedi. *Ama  yleyim. Ben buyum işte. Sadece birkaç saatliğıne unutmuşum.*

Hayır! Hayır!

Bir yerlerden g   toplayıp onu geri itiyorum ve  n kapıya doğru koşuyorum. Watson bağırıyor ve kendini yoluma atarak beni engelliyor. Ben de topuklu ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşarak arkamı dönüp merdivenlerden yukarı çekiliyorum. Odama düşüyorum ve kendimi içeri kilitleyerek banyoya koşuyorum.

Onu kapının diğer tarafından duyabiliyorum. Bir kez deniyor, kolu sallıyor. Sonra gülüyor ve gidiyor.

Yerde bir köşeye kıvrılıp elbisemi tekrar yerine çekiyorum. Ve . . .

Ağlıyorum.

BÖLÜM 17

DANNY

Brad ve Ringo'yu da yanıma alarak arabadan çıktım ve güneş gözlüklerimi çıkararak binanın yüzüne baktım. Sabahtan beri kendimi kötü hissediyordum ve bunu dün gece içtiğim bir şişe viskiye bağlamak istesem de ...

Ben dönmeden gitmeni istiyorum.

Onun şaşkınlığı. Gözlerindeki sert, kararlı bakış. Onun . . . kabullenışı.

Fort Lauderdale'deki hastanenin kapısında duraksıyorum, ellerim nemli. *Sadece yap şunu. Bu işi hallet ve anlaşılmayı tamamla.*

Elektrikli kapılar açılıyor ve ben giriş holünü tarıyorum.

"Bundan emin misin?" Brad soruyor, Miami'den ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşuyor.

"Hayır."

"Danny, şu kadın."

"Ne olmuş ona?"

"Dikkatini dağıtıyor. Seni etkiliyor. Aptalca kararlar veriyorsun."

"Ne, çocuğu öldürmek gibi mi?" Harekete geçip hastanenin içinde ilerliyorum. "Odası nerede?"

Ringo yolu göstererek, "Bahçede biraz temiz hava alıyor," diyor. "Gözüm onun üzerinde."

Köşeyi dönüyoruz ve düzinelerce insanın etrafta dolaştığı, peyzajlı, geniş, yeşil bir bahçeye açılan bir dizi otomatik kapı buluyoruz. Kolumu uzatıp Brad ve Ringo'yu kapıda durduruyorum. Çok fazla insan var. "Kameralar mı?"

"Kapalı." Ben Ringo'ya dönerken Brad neredeyse iç geçiriyor.

"Emrinizi mesaj atacağım. Bizimle arabada buluş."

"Anladım," diye onaylıyor Ringo ve ben de tuğladan bir patikadan aşağı iniyorum, rahat adımlarla etrafı kolaçan ediyorum. Çocuğu bulmam uzun sürmedi. Göletin yanında tekerlekli sandalyede oturuyor, hemşire ona ördeklere atması için ekmek veriyor. Durup onları izliyorum, çocuk ifadesiz, hemşire gülümsetmeye çalışıyor. Boşuna uğraşıyor. Çocuk uyanmış ve ailesine

öldü. Muhtemelen kendisi de ölmek istiyordur. Onun acısına son verebilirim. Bunu onun için bitirebilirim. İkimize de bir iyilik yap.

Kalbimi bir şey çekiyor, istenmeyen bir şey.

"Ailen var mı?"

Notları aldım ve başımı salladım. "Hayır, efendim."

"İki ellilik seni hayatta pek ileriye götürmeyecek, değil mi?"

"Sanırım hayır, bayım. Bana biraz daha vermek ister misin?"

"Arabaya bin."

"Arabana mı?"

"Evet, arabamda. Atla."

"Neden?"

"Çünkü benimle eve geliyorsun."

Ve o da tam olarak bunu yaptı. Bana bir ev verdi. Sefaletimden kurtuldum. Ve o anda çocuğun yaşamak için her şeye sahip olduğunu fark ettim. Ona bakıyorum ve kendimi görüyorum. Umudu olmayan bir çocuk. Geleceği olmayan. Sevgisi olmayan.

Lanet olsun, benim neyim var böyle?

Titrediğinde telefonumu cebimden çıkarıp Ringo'ya cevap veriyorum. "Onu görüyorum. Net bir atış şansım var," diyor ve ben de gözlerimi göletin diğer tarafına çevirip çatıdaki adamımı görüyorum. Silahı hazır, nişan almış ve ateş etmeye hazır. Gözlerim tekrar çocuğa kaydı. O gülümsüyor. Belli belirsiz ama gülümsüyor.

"Geri çekil," diye emrediyorum, aynı anda başımı

sallıyorum. "Ne?" Ringo'nun kafası karışmış gibiydi.

"Geri çekilin dedim. Ateş etmeyin. Görev iptal edildi. Anladın mı?" Vücudumu Brad'e doğru çeviriyorum ve gözlerini buluyorum. "Dur. Yere yat."

Başını sallayarak hafifçe gülümsüyor. Evet, aklım başıma geldi. Bu kadar büyütmeyelim. Kendi kendime başımı sallayıp telefonu kapatıyorum. Çocuk denklemden çıktı. Ve şimdi Rose'a dışarı çıkmasını söyledim, o da öyle. Marinaya ulaşmak için başka bir yol düşüneceğim. Vekâlet sahibinin kim olduğunu bulacağım ve bildiğim en iyi yolla onu bana satmaya ikna edeceğim. Tehditler. Şantaj. Ölüm.

Bir süre öylece durup çocuğu izliyorum. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama Ringo'nun çatıdan inmesi için yeterli bir süre ve tam onlara Brad'in önerisi olan Adams'a işkence etmeyi de içeren yeni planı anlatacakken keskin bir patlama sesi ve ardından tiz bir çığlık duyuyorum. Ringo ve Brad gibi ben de sıçradım, hepimiz eğildik, ses bize tanıdık geliyordu.

Silah sesi.

"Hayır" diye bağırıyor bir kadın sesi, etrafımızda anarşi patlak veriyor. Herkes hastanenin kapısına doğru koşmaya başladı ve paniğe kapılmış insanlar izdihama neden oldu.

"Ne oluyor lan?" Brad etrafı kolaçan ederek soruyor, eli otomatik olarak pantolonunun arkasına gidiyor. Ringo onun için doğal olan şeyi yapıyor ve beni tutup açıktan çekiyor ama ben titriyorum

Onu uzaklaştırdım, boyum uzadı, gözlerim gölete doğru fırladı. Çocuk tek başına, tekerlekli sandalyesinde bir ördek gibi oturuyor.

"Lanet olsun." Brad'in bana bağırdığını duyarak çocuğa doğru koştırmaya başladım. Ona ulaştığımda, sandalyenin metalinden seken kurşun sesiyle irkilerek onu sandalyeden kaldırıyorum. *Ne oluyor lan?*

"Danny, seni aptal herif," diye kükrüyor Brad ve çocuğu göğsüme bastırırken ona doğru bakıyorum, silahını ateşlemeye hazır bir şekilde bahçede çılgınca etrafı ararken buluyorum onu. "Kaç!"

Beynim devreye giriyor ve çocukla birlikte bahçeye koşuyorum, birkaç kez ağladığını duyduğumda irkiliyorum, iyileşen bedeni kollarımda sarsılıyor, canı yanıyor.

Ringo ve Brad arkamızda bizi korurken hastaneye giriyorum ve yakındaki masaya doğru ilerliyorum. "Biraz yardım," diye bağırarak bir hemşireyi durdurdum ve onu neredeyse sürükleyerek getirdim. Onu yakındaki bir sedyeye yatırırken çocuk şok içinde bana bakıyor. "Onunla ilgilenin," diye emrediyorum uzaklaşmadan önce, gözleri her yerde olan Ringo ve Brad'in arasından geçerek.

Brad kapının hemen önünde beni durdurdu, eli göğsümdeydi. "Ringo arabayı getirecek ve bizimle arkada buluşacak."

Duyarlılıkla tartışmam ve son zamanlarda bu konuda eksik olduğum için, buradan çıkmak ve sonunda bu boku düzeltmek için ne kadar istekli olsam da dinliyorum. "Peki." Geri çekiliyorum ve ben az önce ne olduğunu merak ederken onların işlerini yapmalarına izin veriyorum.

Malikânenin önüne geldiğimizde, koltuğumda oturuyor ve önümdeki hiçbir şeye bakmıyorum. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok ve ilk defa babamın burada olup bu işi çözmeme yardım etmesini diliyorum. Kapının kolunu çekip dışarı çıkıyorum, aklım ofisimde ve yepyeni bir şişe viskide. Huzura ihtiyacım var. Sessizliğe. Alkole. Tüm bu saçmalıkları çözmeme yardımcı olacak.

Esther belirdi ve beni koridorda durdurdu. Yüzü. Daha önce onda gördüğüm bir ifade değil, ne olduğunu bilsem de lanetleneneğim.

"Ne?" Her zamanki gibi kısa ve sabrım azalmış bir şekilde soruyorum.

"Ben Bayan Rose." Gözlerini arkamdaki Brad ve Ringo'ya çeviriyor ve yüz ifadesindeki korkuyu şimdi fark ediyorum. Esther on yıldır burada. On yıl boyunca benim kabalığımı tek kelime etmeden kabul etti. On yıl boyunca her geçen gün babama daha çok benzediğimi gördü ve bunu sorgusuz sualsiz kabul etti. Burada yaptıklarımızdan nefret ettiğini biliyorum ve bu da neden izlemek için etrafta dolaştığı sorusunu akla getiriyor. Neden her isteğimi yerine getiriyor? Neden beni hayranlık ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla izliyor?

"Peki ya o?" Bu düşüncelerin yönünden uzaklaşarak soruyorum. Zaten yeterince kızgıyım. "Hâlâ buradaysa, onu kendim dışarı atacağım."

"Hâlâ burada." Dudakları büzüldü. "Süitinde."

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke beni tüketiyor. "Burası onun odası değil." "Bir süre önce ona çay götürdüm."

Ne? "Burası otel mi?" Merdivenleri hızla çıkıp koridordan onun süitine doğru ilerleyerek bağıriyorum. *Benim* süitime. Onun kokusunu alabiliyorum, kokusunun tatlılığı her duvara, her kapıya, her lanet parçama yapışmış durumda. Gerçekten pişman olacağım bir şey yapmadan önce bir an durup sakinleşmem mantıklı olurdu. Ne yazık ki Rose için kötü bir gün geçirdim ve o da bunu çok daha kötü bir hale getirdi. Kapıdan buharla girdim ve odayı boş buldum. Yatak hazırlanmıştı. Teras kapıları kapalı. Gözlerim banyoya kaydı. Kapı kapalı. Ona ulaşmam için gereken on adım bana öfkemi yatıştırma şansı vermiyor. Hiçbir şey veremez. Kolu tutup itiyorum ve kilidin direnciyle karşılaşıyorum. Dişlerimi sıkarak geri çekiyorum ve omzumu tahtaya çarpıyorum ve kapı arkasındaki duvara çarparak açılıyor.

"Sana defolup gitmeni söylemiştim-" Köşeye büzülmüş, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, yanaklarını siyah rimel izleri boyamış halini gördüğümde sert sözlerim dudaklarımda kayboluyor. Onunla tanıştığım gece giydiği kırmızı elbiseyi giymiş, ayakları çıplak, çantası ve ayakkabıları yanında bir yığın halinde. Bakışlarını bulduğumda gözleri dolup taşıyor ve yüzünü dizlerine gömüp benden saklanıyor.

Öfkem bir saniyede dindi. Bastırılmış hıçkırıklarından omuzları sarsılıyor, el ve ayak parmakları kıvrılıyor, sanki kendini yeterince küçültemiyormuş gibi. Ona sessizce yaklaşıyorum, sanki kaçmasından korktuğum vahşi bir hayvana gizlice yaklaşır gibi. Top gibi olmuş bedeninin önünde kamburuma çöküyorum ve avuçlarımı omuzlarına koyuyorum. Ürkmesini bekliyorum. Korkmadı. Beni omuz silkmesini bekliyorum. Ama yapmadı. Onun yerine ellerini hareket ettirip benimkilerin üzerine koyuyor, burada olmamdan memnun olduğuna dair sessiz bir mesaj veriyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, ben de memnunum. Kıçımın üstüne düşüyorum ve bacaklarımı büküyorum, onları açıyorum ve vücudunu çerçevelemek için öne doğru sürünüyorum ve o bana doğru sürünüyor, her uzvumu etrafımda dolaştırıyor, beni daha önce hiç tutulmadığım bir güçle tutuyor. Ve yerleşiyor. Ve bugün ilk kez, *hayatımda* ilk kez, ben de bunu hissediyorum. Yerleşti. Sert zeminde otururken kollarım onu bana sarıyor ve kıçım uyuşmaya başlayana kadar sorularımı geri çekerek onu kendi haline bırakıyorum.

Bir elimi yere bastırıyorum ve ayağa kalkıyorum, önüme yapışmış olan Rose'u rahatsız etmeden. Bizi yatağına götürüp başucuna yerleşiyorum ve Rose tüm bu süre boyunca boynumdan hiç ayrılmıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Avuçlarımla sırtında daireler çizerek soruyorum, başını bana doğru salladığını hissediyorum. "Sana bir seçenek sunmasam nasıl olur?" Başını bir kez daha sallıyor ve ben bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünüyorum. Başka biri söz konusu olduğunda, genellikle şakağına bir silah dayamak sorunu çözer. Ama Rose'la değil. "Anlat bana." Onu dürterek kibarca sormaya karar verdim. "Lütfen." Hareket etmiyor, bana karşı sessiz ve hareketsiz kalıyor. Orada iyi hissettirdiğini inkâr edemem. Sıcak, yumuşak ve sakinleştirici. Ama sorunun ne olduğunu bilmem gerek. Ben ayrıldığımda iyiydi, gitme emrim konusunda kararlıydı, her zamanki ateş saçan haliydi. Bu tanıdığım ve sevdiğim Rose değil.

Yüzünü boynumdan çekmek için omzumu çeviriyorum, aşağı bakıyorum, çenem göğsümde.

"Konuş benimle, bebeğim."

Birkaç kontrollü nefes aldığını hissediyorum ve sonra yavaşça kendini bana gösteriyor, elleri gömleğimin üzerinde, parmakları oynaşıyor. "Gitmeye çalıştım." Sesi sert ve boğuk. Ne zamandır banyoda kilitli? Ve neden?

"Ve sen yapmadın." İçimdeki her şey onun hâlâ burada olmak istediği için burada olduğuna inanmak istiyor ama daha fazlası var ve bu beni huzursuz ediyor. Gözleri düşüyor, ama çenesini hızlıca tutunca tekrar benimkilere dönüyor. "Neler oluyor?"

"Denedim." Yara izime odaklandı, bir parmağını alıp gözümünden dudağıma kadar tüm uzunluğu boyunca izini sürdü. "Gitmek istemedim ama denedim."

İstemiyordu ama *denedi*. "Peki neden hâlâ buradasın?"

Başını sallayıp yutkunuyor, başka tarafa bakıyor ve sabrımın tükenmeye başladığını hissediyorum. Çenesini tutuyorum, sertçe tutuyorum ve yüzünü kendime yaklaştırıyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

"Adamlarınızdan biri ..." O kayboluyor ve ben geri çekiliyorum.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Kan dolaşımım çoktan kaynamaya başladı ve henüz pek bir şey duymadım. "Adamlarımdan biri ne?"

Alt dudağı titriyor. "Bir fahişe olduğumu biliyorum. Ne olduğumu ve ne için iyi olduğumu biliyorum."

Kabarmaya başlıyorum, vücudu kalçalarımın üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Kapa çeneni Rose," diye tükürdüm. "Adamlarımdan biri, ne?"

"Daha önce gitmeme izin vermedi-"

"Sana dokundu mu?" Yavaşça nefes alıyorum, baş dönmesi görüşümü bozuyor. Rose başka tarafa bakıyor. İhtiyacım olan tek şey bu.

Lanet olsun, yanıyorum. Yutkunmaya, nefes almaya, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Başaramadım. Ayağa kalktım ve onu ayağa kaldırdım. "Kim?" Eğilip yüzüne doğru kalkarak soruyorum. "Söyle bana, sana kim dokundu?" Çenesini tuttuğumda irkildi, tehditkâr ve çaresizdi.

"Watson," diye fisıldıyor, uzanıp pençeli parmaklarımı yüzünden çekiyor.

Karmakarışık kafamda biraz sakinlik ve mantık arayarak doğruluyorum. Sakinlik yok. Sebep yok. Rose'un elinden tutup onu odasından dışarı çekiyorum.

"Ne yapıyorsun Danny?" diye soruyor, uzun adımlarıma ayak uydurmak için koşarak. Konuşamıyorum.

Ayaklarımı hareket ettirmekten başka bir şeye odaklanamıyorum. "Danny!"

Merdivenlere ulaşıyoruz ve ben Rose'u merdivenlerden aşağı çekerken Brad bize bakıyor, Ringo ile konuşmasını yarıda kesiyor. Gözleri benden Rose'a kayıyor, alnı ağırlaşıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, aşağı inerken yolumuzu takip ederek.

"Adamlar nerede?"

Brad, "Yemek odasında kâğıt oynuyoruz," diye cevap veriyor ve ben öfke terleri dökerek uzaklaşırken peşimizden geliyor. "Danny, ne oluyor lan?"

Çift kapıyı iterek açıyorum ve beş adamımın masanın etrafında oturduğunu görüyorum, her biri

ellerinde iskambil kâğıtları tutuyor. Gözlerim Watson'a odaklandı. "Ayğa kalk," diye emrediyorum.

buradaki herkes tarafından atılıyor. Watson hariç herkes. O biliyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve elindeki kartları masaya fırlatıyor. "Bunu o istedi." Rose'a kıvrılmış bir dudak fırlatıyor ve Rose'un saklanabileceği gibi arkamda hareket ettiğini hissederek öfkem artıyor.

"Bunu *gerçekten* o mu istedi?" Diğer adamlar sandalyelerine geri oturuyor, odadan kaçmadan mümkün olduğunca uzaklaşıyorlar ve Brad arkamdan nefesinin altından küfrediyor.

"Buna ihtiyacı yoktu." Watson'ın başlangıçtaki sert cephesi çöküyor. Dizginlenemeyen öfkemi görebiliyor olmalı.

"Hayır mı dedi?" Rose'un elini bırakıyorum ve Brad'e yaklaşıyorum, takım elbisesinin ceketinin yanından uzanıp Glock'unu çekiyorum. Beni durdurmuyor ama gözleri ne yaptığımı bilip bilmediğini soruyor. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Dönüyorum ve Watson elimdekini görür görmez geri çekilmeye başlıyor. "Vay, Danny." Titrek bir şekilde gülüyor, bok gibi gergin.

"Hayır mı dedi?" Tekrar ediyorum, emniyeti bırakıyorum.

Elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Hatırlamıyorum."

Rose'a bakıyorum. Bana boş boş bakıyor, gözleri bomboş. "Hayır mı dedin?" Ona soruyorum. Başını sallıyor.

Watson yüksek sesle küfreder. "On yıldır senin için çalışan bir adam yerine bir fahişeye mi inanacaksın?"

Silahı kaldırdım, bacağına nişan aldım ve ateş ettim. Watson ciyaklıyor ve kışının üstüne düşüyor, sıçrayan diz kapağını sıkıyor. "Ona bir daha fahişe de," diyorum. "Devam et. Ona yine orospu de." Acı dolu çığlıklarını bastırmak için harcadığı çabayla salyalarını akıtmaya başlıyor. Gözlerimi Watson'dan ayırmadan elimi Rose'a uzatıyorum, kanlar içinde yerde yatıyor. "Buraya gel." Elinin benimkinin içinde olduğunu hissediyorum ve onu kendime doğru çekerek vücudumun önünde, Watson'a bakacak şekilde konumlandırıyorum. Ellerimi koltuk altlarından geçirerek silahı önünde tutuyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Watson ayağa kalkmaya çalışır, ancak dizi onu başarısızlığa uğratar ve onu bir yığın halinde halıya geri gönderir.

"Danny?" Brad'in sesi uyarıcıydı. Ve görmezden gelindi.

"Silahı al," diye emrediyorum Rose'a, bir elini alıp Glock'un üzerine koyuyor. Diğer eli benim talimatım olmadan havaya kalkıyor, iki küçük eliyle silahı tutuyor, kollarını kavırıyor. Silahı kendim tutmadan olabildiğince yaklaştırarak nişan almasını sağlıyorum. Sonra ellerimi kalçalarına koyarak onu serbest bırakıyorum. Eğilip çenemi omzuna yaslıyorum. "Öldür onu."

"Danny, Tanrı aşkına," diye bağıyor Brad.

"Kapa çeneni," diye tükürüyorum ve Watson'ın yalvaran gözlerini odadaki her adama çevirip onu kurtaracak birini aramasını izliyorum. "Öldür onu," diyorum tekrar, yanağını usulca öpmeden önce. Söğüt gibi gövdesinin gerildiğini, parmaklarının sıkıldığını hissediyorum. Çenesi taş gibi, gerginliği onu titretiyor. Dehşete düşmüştü. Öne uzanıp kollarını kendi kollarımla kavırıyorum ve onu sabitliyorum. "Ona hayır dedin Rose. Hayır, hayır demektir."

Bang!

Ateş ettiği anda silahı bırakıyor, etrafımda dönüyor ve göğsüme saklanıyor. O izleyemiyor ama ben? Watson'ın göz çukurunun patlamasını izlemekten büyük zevk alıyorum, Rose'un hedefi biraz şaşmış, alnını ıskalamış. Düşüyor, çığlık atıyor -kulak delici, tiz, acı verici bir çığlık. Ölüm çığlığı. Kulaklarımı kanatıyor.

Eğilip Glock'u aldım ve nişan aldım. Rose'u göğsümde tutup bir elimi sırtına koyarak ateş ettim, Watson'ın acısına son verdim ve kulaklarımı onun rahatsız edici çığlıklarından kurtardım.

Şimdi, adamlarımın gözlerinden binlerce kelime dökülmesine rağmen oda sessiz. Hepsi bu kelimeleri konuşmaktan daha iyisini biliyor. Silahın emniyetini açıyorum ve Brad'e fırlatıyorum. Anlıyor ve başını hafifçe sallayarak bana anladığını söylüyor. Yine de diğerlerinin duyabilmesi için heceleyerek söylüyorum. "Biri hayır dediğinde, hayır demek istiyordur." Gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. "Tecavüzcülerle iş birliği yapmam."

Rose'u kucağıma alıp oradan çıkıyorum ve merdivenlerden çıkarken Esther'in yanından geçiyorum. Yüzünde alışık olmadığım bir ifade vardı. Küçük de olsa bir gülümseme, ama her zamanki vurdumduymaz yüzünde mükemmel bir şekilde algılanabiliyor. Ona başımı sallayarak güvence veriyorum. "Yakında yemek yemesi gerekecek," diyorum ona.

"Sadece ne zaman olacağını söyle." Esther yumuşaklığımı önemsemiyor ve merdivenlerden inmeye devam ediyor.

O biliyordu. Rose'un neden banyoda kilitli kaldığını biliyordu. "Esther," diye seslendim ve o da arkasını dönüp bekledi.

"Teşekkür ederim."

Şimdi gülümsemesini saklamıyor, mutfığa girmeden önce tekrar başını sallıyor. Göğsüme sokulmuş Rose'a bakıyorum. Kırılganlık ona yakışmıyor ama bir yanımdan hoşlanıyor. Bir yanımdan onu koruyabileceğim fikrini seviyor. Diğer yanımdan ise küçük savaşçımı böyle tamamen çıplak görmekten nefret ediyor. Çünkü o gitti. Onun kalkanı. Onun karşı konulamaz gücü. Vahşiliği. *Gitti*.

Merdivenleri çıkarken otomatik olarak odama gidiyorum ve onu yatağımın yanında ayaklarının üzerine yatırıyorum. Bana bakıyor, gözlerinde belirsizlik var. Kırmızı elbise ona hiç yakışmamış. Fermuara uzanarak fermuarı açıyorum, elbisenin kumaşını alıp elbise halıya değene kadar vücudundan aşağı kaydırıyorum. Daha iyi. Çok daha iyi. Sonra külotunun dantelinde bir yırtık görüyorum. Öfkemi içime atmadan önce yutkunuyorum, ellerini tutup gömleğimin düğmelerine götürüyorum ve sessizce çözmesini istiyorum. Ben ceketimi silkip kravatımı çözerken o hiç sorgulamadan başlıyor. Son düğmede gömleğimin kuyruklarını kenara itiyor ve dudaklarını göğsüme indirirken bana bakıyor. Tavana bakıyorum, ellerim yüzüme geliyor ve kaşınan yanaklarımı aşağı çekiyor. Tanrım, merhamet et, dudaklarının altında tenim yanıyor, ateş etimin her santimine yayılıyor. Yayılmış parmaklarımı saçlarının arasına sokup kafa derisine masaj yapıyorum, temasımızla tüm vücudum gevşiyor. Başımı eğerek ağzını pec'imden çekiyorum ve gözlerimiz aynı hizada olacak şekilde onu ayaklarından kaldırıyorum.

"Evet," diyor ben daha sormadan, avuçlarıyla yüzümü tutuyor. Ağzı benimkiyle buluşuyor ve ikimiz için de çok önemli bir ana yol açacak olan öpücüğü başlatıyor. Ona sarılıyorum, ağzımız sabit

ve yavaş çalışıyor, yatağa doğru yürüyüp onu aşağı indiriyorum, üstüne çıkıyorum. Elleri pantolonuma gidiyor ve fermuarını çekmeye başlıyor, ben de kaldırıyorum ve pantolonumu kıcıma doğru itmesine izin veriyorum.

boxerımı, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Ben kumaştan kurtulmaya çalışırken öpüşmemiz beceriksizleşiyor, ağzını bırakıp ne yaptığıma bakmaya zorlanıyorum. Sakince üzerimdeki kumaştan kurtuluyorum ve çıılçıplak kaldığımda, bir yumruğumu yatağa bastırıp diğer elimle külotunun üst kısmını tutarak ona doğru eğiliyorum. Nefes alıyor ve ben de ağzımı kalçasına götürüp dantelli kumaşı ayaklarına doğru çekerken bacaklarından aşağıya doğru öpüyorum. Yumuşak bir inilti, sırtında hafif bir kavis. Dokunuşum altında sakince kıvranışının görüntüsü çok çarpıcı. Vücuduna doğru ilerliyorum, dudaklarımı sürükleyebildiğim her yere sürüklüyorum. Uyluklarının birleştiği yer burnumla buluşuyor ve her iki dizine birer elimi koyarak onu iyice açıyorum.

"Danny." Adımı çok yumuşak bir şekilde fısıldıyor, parmakları saçlarımın arasında kayıyor. Burnum onun özel yerini çevreleyen küçük şeritte geziniyor, dudaklarım kalçalarının arasına öpücükler konduruyor. Nefes alış veriş hızlanıyor, kalçaları esniyor. Daha önce hiç onun gibi kokmamıştım. Damarlarımda kan patlıyor, ihtiyaç beni ele geçiriyor. *Yavaş*. Bu sefer yavaş olmak istiyorum. Onun her şeyini takdir etmek. Her santiminin ve her saniyesinin tadını çıkarmak. Dilim aç ve istekli, yavaşça merkezini yalıyor ve elleri saçlarımda sıkılıyor, vücudu bu sefer şiddetle eğiliyor. Mırıldanıyorum, klitorisinin etrafında dönüyorum, kokusunu içime çekiyorum. O başka hiçbir şeye benzemiyor. Onu her yerinden öpüyorum, dilimi derinlere daldırıyorum, ağzımın her tarafındaki ıslak etine açgözlülükle bakıyorum. Eğer bundan daha lezzetli bir şey varsa, henüz onu tatmadım. Parmaklarımı sokuyorum, daldırmaları yalamalarla, ısırıklarla, emmelerle karıştırıyorum. "Tanrım, Rose," diye mırıldanıyorum, klitorisinin ucu ihtiyaçla vızıldıyor.

"Boşalmak istemiyorum," diye mırıldanıyor, kıcını şiltenin içine iterek benden kaçıyor. "Lütfen, sen içimdeyken boşalmak istiyorum."

Bir elimi kıcının altından geçirip onu ağzıma doğru kaldırıyorum, dudaklarımı onun etrafında kenetliyorum ve sertçe emiyorum. Haykırıyor, sesi bir iniltiye dönüşüyor. İkisine de sahip olabilir, bundan emin olacağım. "Bu gece o kadar çok boşalacaksın ki Rose, önümüzdeki hafta boyunca seni her yere taşımama ihtiyacın olacak."

Bana bakıyor ve gözlerindeki ışıltıdan bu fikrin hoşuna gittiğini anlayabiliyorum. "Bunu yapar mısın? Yani beni taşırsın."

Kalçasının iç kısmını öperken gülümsüyorum ve ona bakıyorum. "Bana izin verir misin?" Burada ikimiz de kalıplarımızın dışındayız. Başını sallıyor, ince ama net. "O zaman yapacağım," diye onaylıyorum, onun muhteşem, ıslak, yalvaran amına ziyafet çekmeye geri dönüyorum. Vücudu altımda sertleşiyor ve avuçlarımı uyluklarının iç kısımlarına yerleştiriyorum, onu yukarı ve yukarı ve ... çalışırken onları daha geniş itiyorum.

"Ohhhhhhh . . ." Saçlarımı acımasızca yumrukluyor ve çekiştiriyor, başı bir o yana bir bu yana dönüyor ve ben geri çekiliyorum, klitorisinin üzerine serin bir hava üflüyorum, öldürmek için içeri girmeden önce gözlerimin önünde seğirdiğini görüyorum. Nazik bir öpücük. Hafif bir ısırık. Derin, uzun bir emme. Sertleşiyor, saçlarımı çekiyor, gözlerinde ateşle bana bakıyor ve sonra inliyor, başını yastığa bırakıyor, kalçalarını eğiyor, kendini ağzıma itiyor. Dilimi düzleştiriyorum ve gereken yerlere baskı uyguluyorum, bu şekilde çalışmasına yardımcı oluyorum. Sikim karnımla şilte arasına sıkıştığı

verde zonkuyor, biraz hava almak için can atıyor.

Ama bu. Bu şimdi. Bu sihir.

Onu memnun etmek.

Onu duymak.

Onu izlemek.

Bu yeni bir

şey.

Bağımlılık yapıyor.

Sakinleşiyor ve sonunda gözlerini açacak gücü kendinde buluyor ve ben de onun tembel bakışlarını yavaşça benimkilere bırakmasını, saçlarımı tutuşunun gevşemesini izliyorum. Bana bakan tutku ve ihtiyaç katı kalbimi delip geçiyor.

O çok güzel. Çok

zarif.

Yani boş.

Dizlerimin üzerine çöküp vücuduna doğru sürünüyorum, geçerken her bir göğsünü öpüyorum ve bacaklarının arasına yerleşip kollarımı yatağa dayayarak başını kafesliyorum. Gözlerimi ona dikiyorum. "Bana söz ver, eğer biri seni bir daha incitirse, onu öldürmekte tereddüt etmeyeceksin. İkinci şans yok Rose." Sesim zevkten boğuk çıkıyor.

"Söz veriyorum." Bir saniye bile tereddüt etmiyor. "Ama buna ihtiyacım olmayacak çünkü sen benim için yapacaksın."

Ondaki kendinden eminlik beni gülümsetiyor. Çünkü o haklı. "Tereddüt yok." Kalçalarımı kaldırıyorum ve sikim kalçalarının arasına düşüyor.

Nefesi kesiliyor. "Ya beni inciten sen olursan?"

Gözlerimi kapatıp içine gömülüyorum, zevk kaslarımı tüm gücünden sıyrıyor. Ağırlığımı toplayıp dönüyorum, beni bedenine kabul etmesinin inanılmaz hissini içime çekerken biraz boğuluyorum. "Sana zarar vermeyeceğim." Başımı kaldırıp ağzının köşesini öpüyorum, dudaklarının kenarını yalıyorum. "Seni asla incitmeyeceğim." Bir şeyi hiç bu kadar inanarak söylememiştim. Şehvet dolu düşüncelerin sisinde, bunun eşi benzeri görülmemiş bir şey olduğunu biliyorum. Babamın bir embesil olduğumu söyleyeceğini biliyorum. *Ama bu doğru.* O ... doğru. Sulu gözleri ve dudağını nazikçe ısırması beni rahatlatıyor. "Sadece bir kez soracağım. Benim olmak istiyor musun?"

"Evet." *Tereddüt yok. Tereddüt yok.* "Evet".

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, yavaşça hareket ederek ona sahip oluyorum. İçine doğru hafifçe sallanmaya başladığımda elleri yavaşça sırtımda geziniyor. Doğruluk gözümü kör ediyor, beni akla gelebilecek her şekilde kabul ettiğini hissetmek beni tüketiyor. Eminim vücutlarımız birbirine uymak için yaratılmıştı, onun her parçası benimkine uyuyordu. Ve ruhlarımız. İkimiz de nemliyiz, ikimiz de kayganız, ikimiz de giderek nefessiz kalıyoruz. Tutku, bir bağ, kadınlarla yakınlık sırasında uzaktan anlamlı herhangi bir şey, beni her zaman atlattı. Şimdi, bu anda, hayatım boyunca hissettiklerim üzerime yağıyor ve bu iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi. Bir kadınla sevişiyorum. Bu benim ilk seferim. Ve onun da ilk kez olduğunu biliyorum.

Her ilerleyiş ve geri çekiliş beni ürpertiyor, gözlerimi açık tutma gücü enerjimi tüketiyor. Dayanmak istiyorum. Bütün gece dayanmak istiyorum ama vücudumun başka fikirleri var. Başlangıcı hissedebiliyorum

doruk noktamın beni ele geçirmeye hazırlandığını fark ettim ve Rose'u da yanıma alarak sırtüstü döndüm. Kolları dimdik, göğsüme dayanmış, derin penetrasyonla nefes alıyor. Pembe meme uçları beni işaret ediyor ve ben öne uzanıyorum, o kendini toparlarken bir tanesini nazikçe daire içine alıyorum. "Acele etme."

"Çok derin," diye soluyor, titriyor ve ben gülümsüyorum, oturuyorum ve onu sırtından tutuyorum. Dizlerimi büküp bırakıyorum ve hazır olduğunda hareket etmesi için ona alan bırakıyorum. Ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

"Benimle başa çıkamıyor musun?" Tüm hareketleri kontrol ederek sallanmaya başladığında soruyorum. "Seninle başa çıkabileceğimi biliyorsun."

Biliyorum. İşte bu yüzden ona bu kadar bayılıyorum. Güçlü, ateş dolu ve benden zerre kadar etkilenmiyor. Bu şaşırtıcı ve onu daha önce parçalara ayrılmış halde görmek - yıkım, eziyet - onu daha çok takdir etmemi sağlıyor. Ve şimdi biliyorum ki, karnındaki o ateşi korumak için her şeyi yaparım.

Ağzımın içine doğru iç çekiyor ve yavaşça ileri geri sallanarak sikimi mükemmel bir şekilde okşuyor. İnşa etmeye başladığında öpücüğü daha da sertleşiyor, vücudu benimkine doğru daha fazla itiyor ve aciliyet devralıyor. Tüm çabalarımı aynı anda kendimi oraya götürmeye yönlendiriyorum, kalçalarım kıpırdanmaya başlıyor. Dişlerimiz çarpışmaya başlıyor, ağzıma giren pantolonu sevimli homurtularla geliyor. Toplarımın sıkılaştığını hissediyorum ve hızım artıyor, elim omzuna gidiyor ve kavriyor. Bağırıyor ve ağzımdan kurtuluyor, başını geriye atıyor ve yüzüm doğrudan göğüslerine düşüyor, yumuşak ete sokuluyor, meme uçlarını sertçe emiyor.

"Siktir." Sarsılıyorum, elektrik kıvılcımlarının tenimin her yerinde patladığını hissediyorum. "Rose, oradayım bebeğim."

Başı düşüyor ve gözleri benimkileri buluyor. Ateş. Kızgın ateş. Çenesi gergin, yüzümü kavriyor ve alnını benimkine doğru itiyor, bakışları içimi yakıyor. Başını sallıyor ve son bir kez daha yukarı doğru iterek bizi dipsiz bir zevk çukuruna fırlatıyorum. Omzumu ısırırken, her tarafımda titreşirken yüksek sesle inerken, hayatım için tutunuyorum. "Kahretsin," diye pufluyor, ensemdeki saçları okşuyor, bana karşı gevşek. Terleyen, kabaran bedenlerden oluşan büyük bir yığın haline geldik.

Ve bu mükemmel.

Arkama yaslanıyorum ve önüme sıçırıyor, ıslak yanağı göğsümde. Kolumu başımın üstündeki yastığa atıyorum ve diğeriyle onu tutuyorum. Gözlerim ağırlaşıyor. Bir yıl boyunca uyuyabilirim.

Gerçeklik beni terk ediyor. Amacım beni terk ediyor. Hayatım beni terk ediyor.

Şu anda sadece Rose var. Yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Ve onu kurtarmak için gizlice yemin etmiş olsam da, şimdi kimin kimi kurtardığından emin değilim.

BÖLÜM 18

GÜL

Cesur davranmıyordu. Yaptıklarında onun için bir kazanç yoktu, sadece kayıp vardı. Bir adam kaybetti. Ondan önce beni çoktan kazanmıştı ve sanırım elime bir silah tutuşturup Watson'ı öldürmemi söylemeden önce bunu içten içe biliyordu. Bana bir şeyi kanıtlıyordu. Ayrıca adamlarına da bir şey kanıtlıyordu. Nefes almaya devam etmek istiyorlarsa kimse bana dokunamaz.

İyi hissettirdi. Birinin arkamı kollaması çok iyi hissettirdi. Ama sevinçle birlikte suçluluk duygusu da geldi. Ve endişe. Ama dağınıklığımı düzeltebilecek bir adam varsa, o da Danny'dir. Önce, ona ihanet ettiğim için beni affetmesini ummalıyım. Ayrıca ona sandığı kişi olmadığımı söyleyecek cesareti toplamalıyım. Ama bu başka bir günün sorunu. Belki yarın. Belki ertesi gün. Zamanın benden yana olmadığını biliyorum, ama şu anda beni kucaklamışken, vücudu benimkinin etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılmışken, kendimi bu anı mahvetmeye ikna edemiyorum. Hala içimde ama artık yumuşak ve bir süredir dudakları saçlarımda uyukluyor. Saat sabahın 7'si. Dünyamı tekrar tekrar parçalamayı daha birkaç saat önce bitirdi. Yapış yapışım, seks kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyor ve her yerim mükemmel bir şekilde ağrıyor, en çok da bacaklarımın arası. Hiç bu kadar dingin hissetmemiştim. Bu kadar huzurlu. Üzerimde bu kadar çok sonuç varken mantığa meydan okuyor.

Elini karnıma götürüp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve bedeninin içinde daha da eriyorum, gözlerimi kapatıp onu tenimin her santiminde hissetmeye odaklanıyorum.

"Seni rüyamda gördüm." Sesi uykudan boğuk, nefesi başımın arkasına sıcak bir şekilde vuruyor. Gözlerimi açıp ileriye bakıyorum, devam etmesini bekliyorum. Ama devam etmiyor ve ben dönmeye başlıyorum, sonunda benden kurtulduğunda biraz tısladığını duyuyorum.

Onunla aynı hizaya gelene kadar yardımına koşuyorum. Eli kalçamı buluyor ve dirseğinin üzerinde yükseliyor. Sabahları muhteşem oluyor. Seksileşmiş, gözleri uykulu. "Ne rüya gördün?" Parmak ucunu kalça kemiğimin üzerinde gezdirirken soruyorum. Karıncalanma telaşı tenimde pıt pıt atarak meme uçlarıma ulaşıyor ve onların sertleşmesine gülümseyerek eğilip dudaklarını bir tanesinin üzerinde gezdiriyor. Nefes veriyorum ve sırtüstü dönüyorum, üzerime sürünmesine ve vücudunu benimkinin üzerine yaymasına izin veriyorum. Ellerim

dikkatini iki göğsünün arasına dağıtırken dağınık saçlarını karıştırıyor.

"Bunları rüyamda görmüştüm." Meme ucumu ısıtıyor ve beni altında sertleştiriyor. "Ve bunu." Eli aramıza giriyor ve beni kavlıyor, uzun, kalın parmağı içimde kolayca kayıyor. "Ve bunlar." Dudaklarıma doğru ilerliyor ve beni bir kez daha çalıştırırken birkaç dakika boyunca ağzımı şımartıyor. Bu kolay bir şefkat ve harika. "Rüyamda hepsinin benim olduğunu gördüm."

"Peki öyle mi?" Ben soruyorum. "Hepsi senin mi?"

"Hiç şüphe yok." Sırtışı hınzırca, göğsüme dönüyor, her bir göğsümü ağızla yalayıp yutuyor, bir parmağı iki parmağa dönüşüyor. "Babam beni hep kadınların insanı savunmasız bıraktığı konusunda uyarırdı." Karnıma doğru ilerliyor ve burnunu tenimde gezdirerek etimin genişliğini inceliyor. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum, gittikçe alçalmasını izliyorum. Beklentiyle kanım kaynıyor.

Kalçalarımı onun için daha geniş açarak adını sayıklıyorum. Parmaklarının yerine ağzını koyuyor ve beni usulca yalıyor, dilinin her hareketinin arasında beni nazikçe öpüyor. *Aman Tanrım*. Sırt üstü düşünüyorum ve ellerimi saçlarıma gömüp kontrol arayışına giriyorum.

"Bu iyi mi, bebeğim?"

İç kaslarım kasılmaya başlıyor, titremelerim hızla kontrolü ele alıyor. Kalbim daha hızlı atıyor, ateşim hızla yükseliyor. Dili büyülü. Ve iki parmağını tekrar içime soktuğunda, hisleri ve zevki ikiye katlıyor, bu benim felaketim oluyor, keskin, inişli çıkışlı dalgalar halinde yüzünün her tarafına boşalırken bacaklarım sertleşiyor. Çarşafın içine daha da gömülüyorum, elektrik şokları klitorisimdeki şişmiş sinir kümesine saplanıyor. Yanaklarım şişiyor, vücudum hızlı zevk saldırısından sersemlemiş durumda. Beni nazikçe öperken, parmaklarını serbest bırakırken, vücuduma geri sürünürken ağzını tenimde gezdirirken doygun ve ateşliyim. "Günaydın," diye fısıldıyor, kalçalarını oynatıyor ve doğrudan içime giriyor. Onun bu hareketiyle solmakta olan orgazmım yeniden canlanıyor.

"Günaydın," diye iç geçiriyorum, ona sarılıyorum, beni bu dünyadan çok daha iyi bir yere götürmesine izin veriyorum. Sürüşleri derin ve kesin, öğütmeleri sabit ve sağlam. Gece boyunca paylaştığımız orgazm sayısını unuttum ve daha fazlası da yolda. O haklı. Düzgün yürüyemeyeceğim ama sorun değil. Çünkü Danny beni gitmem gereken yere taşıyacak. Ki bu da ondan çok uzakta değil. Kendi kendime gülümsüyorum ve dudaklarımı omzuna yapıştırıp sırtının üst kısmını okşuyorum, o da sürekli ve hassas bir şekilde içime giriyor ve nefes alış verişimi sıkı pantolonlara indiriyor. Şaşırtıcı derecede usta bir aşık. Nazik, özverili ve tamamen tüketen. Ondandır, onunla ilgili her şeyden tamamen etkilendim. Ahlakı sorgulanabilir. Muhtemelen becerdiği kadın sayısı kadar insan öldürmüştür. Zalim, duygusuz ve onunla tanıştıktan bir saat sonra beni tokatladı. Ona karşı nefretten başka bir şey hissetmek bana ters geliyor. Ama ondan nefret etmiyorum. Ona hayranım, beni içine soktuğu ruh haline hayranım. Benim kadar berbat olduğu için ona hayranım. Kalbimdeki sızının aşk olup olmadığını size söyleyemem. Onun yokluğunu düşündüğümde gözlerimdeki sızının aşk olup olmadığını size söyleyemem. Ona her baktığımda karnımda kelekler uçuşmasının aşk olup olmadığını size söyleyemem.

Ama korkarım ki öyle. Çünkü ne zaman oğlumun bir fotoğrafı ile kutsanmış olsam aynı acıyı hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve terli tenini içime çekiyorum, yüzümü boynuna çeviriyorum, onu biraz daha sıkıyorum. Eğer onun olmak istiyorsam, öyleyimdir. Ama benim hakkımda bilmediği o kadar çok şey var ki. "Danny," diye fısıldıyorum, sesim her parçamı istila eden, onun içimde hareket ettiğini hissettiren ezici hisler yüzünden kesiliyor. Sadece söyle ona. Çıkar ağzındaki baklayı. Ne kadar oyalanırsam o kadar kötüleşecek.

Beni görebilmek için başını kaldırıyor ve bir an için tüm günahlarımı gözlerimde göreceğinden korkuyorum. Yavaşça ve nazıkçe itmeye devam ediyor. "Ne oldu?" Eğilip beni öpüyor, baş döndürücü ustalıktaki tahrik ve sürtünme hareketlerini sürdürürken ağzını benimkinin üzerinde tutuyor.

Misillemeden korkarak sinirlerimi kaybediyorum. Bana zarar vermesinden korkmuyorum. En azından fiziksel olarak. Bana sırtını dönmesinden ve bu huzurun benden çalınmasından korkuyorum. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, başının arkasını kavrayarak ve dilimi ağzına sokarak, açlıkla süpürerek dikkatini bana baskı yapmaktan uzaklaştırıyorum. Kıvılcımlar uçuşmaya başlıyor, dünyam dönmeye başlıyor ve Danny nefesinin altında homurdandığında, doğal olarak onun dalmalarına doğru itmeye başlıyorum. Parmaklarım pençeliyor. Titremeye başladı. "Kahretsin Rose." Kalçaları sarsılıyor ve saçma sapan bir mırıldanmayla yüzünü boynuma gömüp hafifçe ısıyor, içime her girişinde beni daha da yukarı itiyor. Yıldızlar görüşümü engellemeye başlıyor, kulaklarımdaki nabız coşku inlemelerimizi bozuyor. Vücutlarımız serbest bırakılma arayışında çılgınlaşıyor, seslerimiz daha yüksek çıkıyor.

Doruk noktam orada, tam orada, sadece onu yakalamamı bekliyor.

Ama beni ele geçiriyor. Beni yakalıyor ve gücüyle parçalara ayırıyor ve omzuna doğru haykırıyorum, bedenim acımasız zevk bıçaklarıyla ele geçiriliyor. Nefesim kesiliyor, boğuluyorum, beni vahşileştirirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, hızla gözlerimi kırıştırıyorum, sinirlerim cızırıyor. Duvarlarımın onun etrafındaki çekimi doğal ve durdurulamaz, salıverilme yolunda homurdanırken onu sürekli sağlıyor. Başım dönüyor, dünyam çılgınca dönüyor. Çaresizlik daha önce hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Yüksek sesle nefes vererek üzerimden yuvarlanıyor, sırt üstü düşüyor ve kollarını üzerindeki yastığa atıyor. Üzerimi örten serin hava mutluluk verici ama onun beni sarması gibisi yok. Yan dönüyorum ve parmağımı karnının üzerine koyup karın kaslarını çiziyorum, çizerken de sayıyorum. Bunu zihinsel olarak onlarca kez yapmadığımdan değil. Sekiz. Danny Black'in sadece karın kası yok. Sekiz karnı var. Parmağım kaslarının arasındaki gölgelerde çizgiler çizerken gülümsüyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başını eğip bana baktı. "Hayır."

Ona sahte bir pis bakış atıyorum ve kaburgalarının üzerindeki eti çimdikliyorum. Tabii ki gülümsüyor. Bu çok güzel. Şansımı zorluyor olabilirim ama bu onun doğasında var gibi görünüyor. "Esther'e neden kaba davranıyorsun?" Onun yerinde olsaydım, ona siktir olup gitmesini söyledim. "Senin için her şeyi yapıyor. Çamaşır yıkıyor, temizlik yapıyor, yemek pişiriyor ve sen ona karşı çok kırpılmışsın."

Yüzü vurdumduymazlığa bürünüyor. Soğukluk, aşına olduğum bir soğukluk, ama şimdi ondan

garip bir titreşim alıyorum. Bana söylemek üzere olduğu şeyi söyleyip söylememesi gerektiğini düşündüğünü söylüyor. Nefes alıyor. "Yıkamak, temizlemek ve yemek yapmak bir annenin çocuğu için yapması gerekenler arasında değil mi?"

Bir an için, beynim bağlantıyı hesaplayamadığı için onun ifadesi beni şaşırttı. Sonra, tıpkı

bir kurşun balon, farkındalık düşer. Geri çekildim, elim karnından ayrıldı. Esther onun annesi mi? "Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum, şaşkınlık ve şoktan donakalmış bir halde.

"O benim annem."

Hayır. Belli ki bir şeyleri kaçırıyorum. "Ama ona çok kötü davranıyorsun." Belli ki yanlış bir şey söyledim, çünkü uyarı yumuşak gözlerinin üzerine demir bir perde gibi düşüyor ve onları sertleştiriyor. Tehdide kulak vererek geri çekiliyorum, farkında olmadan onu kızdıracak başka bir şey söylemeden önce ağzımı kontrol altında tutuyorum. Ama artık onu bu öfke anlarının aslında acı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

Sinirini kontrol altına almak için çok çaba sarf ettiğini çok iyi görebiliyorum ve keşke öyle olmasaydı, bu sadece merakımı artırıyor. Sonunda çelik bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve nefes alıyor. "Annem beni sekiz yaşındayken terk etti," diyor usulca, ama kızgınlığı sessiz sesinin köşelerini yakıyor. İçimden bir ses bunun hakkında çok fazla konuşmadığını söylüyor. Açıkçası ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden doğal olanı yapıyorum. Elini tutuyorum. Neyse ki bu hareketim onu biraz gevşetiyor ve ağzının düzlüğünü küçük bir kıvrımla kırıyor, tuttuğumuz elleri dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor. "Carlo Black benim biyolojik babam değil."

Ağzım açık kaldı. "Öyle değil mi?"

"Ben İngilizim, Rose. Carlo Amerikalıydı. Bu nasıl oluyor?"

"Sakin ol. Annen İngiliz olabilir." Kaşlarımı çattım. "Ki öyle." Şaşkına döndüm.

"Buraya gel." Doğruluyor ve beni kucağına çekiyor, ben kaşlarımı çatmaya devam ederken bacaklarımı kalçalarının iki yanına yerleştiriyor. "Bir keresinde sana birinin beni kurtardığını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Beni kurtaran kişi Carlo Black'ti." Yaşadığım şok karşısında gülümsüyor ve ellerimi tutup karnına götürüyor. "On yaşındaydım. Annem beni terk ettikten ve pislik erkek arkadaşının merhametine bıraktıktan iki yıl sonraydı. Bu olayın olduğu gündü." Danny ellerimizle yanağını işaret ediyor ve benim şaşkın bakışlarım sağ yanağına hakim olan yara izine takılıyor. "Dört yıl boyunca eşek sudan gelinceye kadar dövüldüm, aç bırakıldım ve ra-" Kendini durduruyor, bakışları benimkilerden ayrılıyor. Beni geçip hiçliğe bakıyor.

"Tecavüz." Bu iğrenç kelimeyi söyleyerek onun dikkatini tekrar çektim. "Sana tecavüz etti." Kendimi hasta hissediyorum. O kadar midem bulanıyor ki, içimde biriken safrayı yutmak zorunda kalıyorum. Şu güçlü, güzel adama bak. Sadece ona bak. *Tecavüz mü etti?*

Mavilerinde intikam ateşi parlıyor. Ve anlıyorum. "Gördüğünüz gibi, Carlo üvey babamın kafasına bir kurşun sıktığında gözyaşı bile dökmedim. Carlo beni büyülemişti - krem rengi takım elbisesi, Amerikan aksanı, bana uzattığı iki ellilik ve en önemlisi, benim sorunumu öldürmüş olması beni büyülemişti. Aynen böyle. Yok oldu. Hiç tereddüt etmeden." Sert gözlerinde ışık titreşiyor ve bir insanın ölümünden zevk almak insanlık dışı görünse de, bunun ne kadar iyi hissettirmiş olabileceğini takdir etmekten kendimi alamıyorum. Watson'da bir sorunum vardı. Ve Danny sorunu öldürdü. O anda üzerimden bir yükün kalktığını hissettim ve şimdi, her zamankinden daha fazla umutlanmama engel

olamıyorum. Danny'nin her şeyi silebileceği umudu.

sorunlarımın.

"Kaburgalarımındaki çürüklere üvey babamın neden olup olmadığını sordu," diye devam ediyor Danny. "Ben de ona evet dedim. O da onu vurdu." Biraz gülüyor. "Sonra bana arabasına binmemi söyledi. Hiç tereddüt etmedim. Bir yabancıyla, bir katille birlikte arabaya bindim ve bir daha arkama bakmadım. Annem beni terk etmişti ve birlikte yaşadığım canavar artık ölmüştü. Kimsem yoktu. Carlo beni Miami'ye geri getirdi. Beni besledi, suladı, temiz olduğumdan emin oldu. Özel bir öğretmen tuttu ve her gün öğrendiğim her şeyi aktarmamı istedi. Bana pek mantıklı gelmiyordu ama ben kimdim ki tartışayım? Sonra bir gün, on birinci yaş günümde, nihayet cesaretimi toplayıp ona beni neden kurtardığını sordum."

"Peki o ne dedi?" Danny Black'in nasıl ortaya çıktığına dair daha fazla şey duymak için sabırsızlanan ben, onun hikâyesini yutarcasına bastırıyorum.

"Bir oğul istediğini söyledi." Gülümsüyor. "Bir oğul istiyordu ve bir kadın istemiyordu. O yüzden beni aldı. Bu kadar basit. Bana yanağının yarısı kesilen ve bunun için ağlamayan bir çocuğun oğlu olma statüsüne layık olduğunu söyledi. Bana yeni bir doğum belgesi verdi. Adımı Siyah olarak değiştirdi, beni resmen evlat edindi ve ben de Amerikan vatandaşı oldum. Bunu nasıl yaptığına dair en ufak bir fikrim yok ama onu hiç sorgulamadım. Ona güvendim. Çünkü o beni kurtardı."

Carlo Black'in kim olduğu düşünüldüğünde, Danny'nin büyük ikramiyeyi kazandığını düşünmek benim için delilik. Ama kazandı. "Peki ya annen? Nasıl oldu da şimdi burada?"

"Çünkü Carlo onu buldu ve buraya getirdi." Tatlı anımsatıcı tonu gitmiş, kızgınlığı geri gelmişti. "Onu bulmak istediğimi sanıyordum. Ama Carlo onun izini bulduğunda, ona baktım ve nefretten başka bir şey hissetmedim. Benim yerime uyuşturucu ve fuhuşu seçti. Beni yavaş yavaş ölüme terk etti ve bunun için onu asla affetmeyeceğim."

Ama o burada. Bu Danny'nin aynı anda hem zalim hem de nazik olma şekli. Bu adam, bu öldürücü, korkunç, acımasız adam, dünyanın sandığı kadar sert biri değil. Ona tamamen sırtını dönemez.

Dudağımı ısııyorum, hayretler içindeyim, ama özellikle de bana söylediği için. Bana güvenmesi. Esther bir amaca hizmet ediyor. Danny ona çocukken yapamadığı her şeyi yapma şansı veriyor. "Ve şimdi Carlo'nun dünyası senin dünya."

Danny başını sallıyor, ama ifadesindeki bir şey bana bundan olması gerektiği kadar memnun olmadığını söylüyor. "Peki ya sen?" Danny soruyor.

Ben mi? Ben susuyorum. Bu konuşmayı yapmayacağız ve bana hikayesini anlattıktan sonra hissettiğim berbat suçluluk duygusunu görmezden geliyorum. Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde omuz silkiyorum. "Anlatacak bir şey yok."

"Tecavüz."

Bu kelime karşısında doğal olarak irkiliyorum, kabuğuma çekildiğimi hissediyorum. Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum ve o beni bırakana kadar ellerimi onunkilerin içinde esnetiyorum. Avuçlarımı çıplak göğsüne koyuyorum ve eğilip yataktan kalkmadan önce yara izine hafif bir öpücük konduruyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

"Diş fırçanı almaya." Kendimi toparlamak için odadan çıkarken aklıma gelen tek şey bu. Ben

Bir adım uzaklaştığımda bileğimden tutup beni durduruyor ve sessizce ona baskı yapmaması için yalvarıyorum. "Rose?" Çekinerek omzumun üzerinden bakıyorum, cevap isteyeceği için çok gerginim. Birkaç dakika beni inceliyor, belli ki ani rahatsızlığımı anlıyor. "Uzun sürmez." Beni bırakıyor ve tekrar uzanana kadar yatağın kenarlarından aşağı iniyor.

Rahatladım. Beni neredeyse yere seriyor. Yerden gömleğini alıyorum. "Bunu ödünç alabilir miyim?" Cevabını almadan önce kollarımı gömleğin kollarından geçiriyorum, sonra külotumu bulup giyiyorum. Yatak odasının kapısını arkamdan kapatana kadar her hareketimi izliyor. Sonra diğer tarafta durup tahtaya bakıyorum, başım küt küt atıyor. Tüm kelimeler, tüm itiraflar dilimin ucunda tükürülmeye hazır. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Aceleyle odama dönüp çekmecenin arkasında telefonu buluyorum ve Nox'a mesaj atıp rapor edecek bir şeyim olmadığını söylemek için iki kez düşünmüyorum. Planımın ilk adımı tamamlanmıştı. En kolay adım. Hemen telefonu yerine koyuyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve aceleyle Danny'nin odasına dönüyorum, ama oraya vardığımda yatağında değildi. Cam kapıya doğru bakıyorum ve onu terasta, uzun vücudu çıplak halde görüyorum. Yanına yaklaşp kollarımı arasına sokarak arkadan sarılırken gözlerim sırtına kayıyor. "Panellerin cam olduğunun farkındasın, değil mi?" diye soruyorum.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, her şey bulanıklaşıyor ve sonra hızla önünde duruyorum, kığım cam panele dayanmış, Danny beni hapsediyor.

"Öyle mi?" diyor, üzerimdeki gömleğin altından tutup belime kadar çekiyor. "Ah canım."

Dudaklarımı büzüp omzumun üzerinden bakıyorum. Bu çok aptalca. Aşağıdaki bahçede biri olsaydı, Danny kığım onlara göstermezdi. Şimdi değil. Dikkatimi ona verip omuz silkiyorum, o da burnunu kırıştırıp benimkiyle ovuşturuyor. Her şey - jet ski olayı, Watson, dün gece, şimdi, hepsi bir doğruluk yığını oluşturuyor ve bana yaptığım şeyin en iyisi olduğunu söylüyor. "Bu akşam yemek yiyebilir miyiz?" diye sordum. Ona o zaman söylerim. Bu bana nereden başlayacağımı ve nasıl yavaş yavaş açıklayacağımı bulmam için bir gün verir.

Geri çekilerek, sorgulayan bir baş sallıyor. "Akşam yemeği mi?

Randevu gibi mi?" Yanaklarımdaki bu sıcaklık da ne? "Eğer öyle demek istiyorsan."

Dudakları bükülüyor, belli ki hastalıklı zihnini normal bir randevu kavramıyla sarmaya çalışıyor. Birden kendimi aptal gibi hissediyorum ve kısa bir an için belirsizliğin sınırında bocalıyorum. "Bir randevu," diye düşünüyor.

"Çok kolay," diye açıklıyorum. "Beni yemeğe götürdüğün son iki seferde ne yaptıysan onu yap, ama bu sırada kimseyi öldürme ya da tehdit etme," diye şaka yapıyorum, açıkça tuhaf bir öneri olduğunu düşündüğü şeyi hafifletmeye çalışıyorum.

"Tamam." Kollarını arkamdaki parmaklığa doğru bükmeye başlıyor ve yüzünü boynuma doğru indiriyor. Kollarını tekrar düzleştirmeden önce boğazıma bir öpücük konduruyor ve benden uzaklaşıyor. Sonra tekrar eğiliyor, aşağı iniyor ve kollarını düzeltmeden önce göğsüme bir öpücük daha konduruyor.

"Ne yapıyorsun?" Kollarını bükmeye ve düzeltmeye devam ederken soruyorum, sanki

parmaklıklara karşı şınav çekiyormuş gibi, ben kaslı uzuvlarının arasında sıkışmışım. Bir öpücük daha, bu sefer yanağıma.

"Bu sabah senin yüzünden spor salonunu kaçırdım." O uzaklaşıyor ve benim gözlerim onun şişkin pazılarına takılıyor. Gerçekten iç çekmeye değer ve içimden minnettar bir hava çıkıyor.

"Sanırım yirmilik üç set yeterli olacaktır." Şişen kolunu okşarken suratımı asıyorum, hızlı bir egzersiz yaparken ona hayran olmaktan mutluyum.

"Sayacak mısın?"

"Bir," diye başlıyorum, yavaşça tekrar bana doğru alçalıyor, dudakları göğsüme inerken gözlerimin içine bakıyor.

"Gömleği aç," diye emrediyor, kendini tekrar dikleştirerek. Bana söyleneni yapıyorum ve yavaşça tekrar aşağı inerken önümü gözlerine gösteriyorum. Bu sefer daha aşağı iniyor ve göğüslerimin arasından öpüyor.

"İki," diye nefes alıyorum, kollarımı metal korkuluklara dayayıp arkama yaslanıyorum ve aramızdaki mesafeyi açıyorum. Bu onu rahatsız etmiyor. Her bastırışında vücudumun farklı bir yerini öpüyor ve kaslı kollarını her büküşünde kasları daha da şişiyor, kan birden fazla yere pompalanıyor. Karşımdaki büyüleyici görüntüsüne kendimi o kadar kaptırmışım ki saymayı unutuyorum, zihnim sadece tenimle buluşan ağzına odaklanmaya istekli. Danny bitirdiğinde, gövdemde ya da boynumda dudaklarının izi olmayan tek bir santim bile kalmamıştı.

Son inişinde ağzını ön koluma indiriyor. Sargım gitmiş -Esther yaranın hava alması gerektiğini söylemişti- ve o da kesiğin üzerine narin bir öpücük konduruyor. Pişmanlık beni tekrar ele geçiriyor ve gözlerim Danny'nin koluna kayıyor, yaralarını hala bir bandaj örtüyor. Sadece bir kesik değil, birçok kesik, hepsi de benim tek kesiğimden çok daha derin. Yutkunuyorum ve elimi beyaz sargının üzerine koyuyorum. "Bunu neden yaptın?" Ağzını kolumdan çekip bana bakıyor ve gözlerimi süzüyor.

"Neden yaptın?"

"Basıncın serbest bırakılması. Kontrol edebileceğim bir şey." İtirafım Danny'yi şaşırttığından daha çok beni şaşırttı, yüzü hiç değişmedi. "Ve çünkü bazen kendimden nefret ediyorum."

Yutkunuyor. "Yaptım çünkü ya ben ya sen." "Ne?"

"Hayatındaki yeterince insan sana zarar verdi Rose." Bana dikkatle bakıyor ve ben yutkunuyorum. Hiçbir fikri yok. "Seni öldürmek istediğim insanlar listesinde görmek istemedim."

Bana zarar veren herkesi öldürmek mi istiyor? Bu liste çok *uzun* bir liste. Umudum arttı ama yine de sadece yumuşak bir gülümsemeyi başarabiliyorum.

Danny burnumu kendi burnuyla çevreliyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Kimseyi öldürmeyeceğime söz verdiğim randevumuzdan sonra, benimle tekrar yatağa gelir misin?"

"Evet."

"Güzel. Sınav çekmeyi bıraktım." Bir kolunu belime doluyor ve nefes nefese kalmış bedenimi kollarının arasına alıyor. "Biraz kalça çalışmasına hazır mısın?"

"Sen mi ben mi?"

Hafifçe gülümsüyor ve beni yatağa taşıyıp ucuna oturtuyor ve bacaklarımı ayırıyor. "Sen." Sert sesi beni tek başına bile boşaltabilir. "Sık," diyor, ben de sıkmak için zorlanıyorum.

Bacaklarımı kapat. Avuç içleri onları oldukları yerde tutarken bir milimetre bile hareket etmiyorlar. "Daha sert, Rose."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve direncine karşı savaşıyorum. Hiçbir yere varamadım. "Sanırım yirmilik üç set yeterli olacaktır."

"Ne?" Külotumu aniden kenara çekip yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde telaşla boğuluyorum. Gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor ve sırtım yatağa düşüyor. "Üç set yirmi," diye nefes alıyorum, klitorisimin ucunu ısırduğında gülümsüyorum. Çarşafı yumruklamamı sağlaması uzun sürmüyor, bacaklarım başının etrafında kıvranıyor. Çarşafı yüzüme çekiyorum, yanan tenimdeki pamuğun serinliğinin tadını çıkarıyorum. Geliyor, oradayım, o ...

Uzaktan bir patlama sesi duyuyorum ve Danny hızla bacaklarımın arasından çıkıyor, sarhoşluk ve uyanıklık arasında kaybolmuş görünüyor. Ayağa fırlayıp kapıya doğru adım atarken inşa etmekte olduğum orgazmım endişeyle yutuluyor. "Orada kal."

Kapıyı çırılçıplak açıp koridora bakarken hızla üstümü örtüyorum. Lanet okuyarak kapıyı çarpıyor ve bir boxer bulup üzerine geçiriyor ve komodinden telefonunu alıyor. "Ne oldu?" Ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini vücuduma doğru ilikleyerek soruyorum.

Yatak odasının kapısı açılır ve Brad tacize uğramış bir halde içeri düşer. Ringo arkasından takip eder. "Neler oluyor?" Brad nefesini geri almak için mücadele ederken Danny sorar.

"Ön kapılarda patlama." Ringo'yla birlikte terasa doğru ilerler.

Danny onu takip ediyor, gözleri cehennemi andırıyor. Sırtındaki her kas tedirginlikle dışarı çıkıyor. "Kahretsin," diye küfrediyor ve ben onun yanından geçip uzakta yükselen dumanı görüyorum, yıkımı simgeleyen yoğun, kirli gri bir bulut. Terasa çıkıyorum, burun deliklerim hemen yanan lastik kokusunu alıyor.

"Adamları topla," diye emrediyor Danny, yanımdan geçip kot pantolonunu alıyor, ben Brad ve Ringo ile terasta durup duman topunun büyümesini izlerken onları giyiyor.

Ringo ve Brad Danny'nin odasına geri dönüp aceleyle konuşurken ben kenara doğru bir adım atıp ellerimi metalin üzerine koyuyorum. Ben araziden ana kapıya doğru bakarken sesleri değişiyor ve boğuklaşıyor. Bahçede koşuşturan birkaç adam görüyorum, silahlarını hazırlamışlar, panik içinde emir ve talimatlar yağıyorlar.

Endişe beni sarıyor, hala yükselen duman girdabı kadar acımasız ve yıkıcı. Bu benim hatam.

Vegas'taki çatışma, jet ski, bu. Hepsi benim yüzümden oldu. Yutkunuyorum, Danny'ye söylemek için gereken cesareti arıyorum. Bekleyemem. Bunu şimdi yapmalıyım. Dönüyorum, Brad hücresinde konuşurken ve Ringo Danny'nin botlarını ayaklarının dibine fırlatırken onu beyaz bir tişörtü kafasına geçirirken buluyorum.

"Danny," diyorum ve başını kaldırıp bakıyor. Beni kovmasını, şu anda bana ayıracak vakti olmadığını söylemesini bekliyorum. Ama öyle yapmadı. Yanıma geldi. Beni öptü. Ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir şekilde baktı. Ve sonra uzaklaşıyor. "Danny," diye bağırdım ve kapıda

durdu,

Terasta hareketsiz duran bana bakmak için dönüyor. Hafif bir ısıklık sesi düşüncelerime sızıyor ve onu geri itmeye çalışıyorum, itirafımı zihnimden geçirmeye odaklanıyorum, konuşmadan önce kafamda düzeltiyorum. Ses gittikçe yükseliyor. Kelimeleri bulamıyorum. Kelimeler nerede? Sorgulayan gözlerine bakıyorum, cesaret için derinlere iniyorum.

Sonra Danny bana bakıyor, gözleri büyüyor, korku kenarlarından içeri süzülüyor.

Düdük sesi kulak tırmalayan bir çığlığa dönüşürken kaşlarımı çatıyorum ve yavaşça arkama dönüp onun dehşete düşmüş dikkatini neyin çektiğini görmeye çalışıyorum.

"Rose, çekil!"

Gökyüzünde bana doğru hızla ilerleyen siyah bir şey görüyorum, her saniye büyüyor. Ne olduğunu anladığımda artık çok geçti.

Tüm ev sarsılıyor, kulak zarlarım patlayacak gibi oluyor ve önümde alevler yükselirken çığlık atarak balkonun korkuluklarına tutunuyorum. Arkamdan tutulup geri çekiliyorum, teras ayaklarımın altından kayıp gidiyor, büyük parçalar halinde parçalanıyor. "Rose!"

Bedenim acıyla sarsılıyor, kolum sanki yuvasından kopmuş gibi hissediyorum. Nedenini anlamam biraz zaman alıyor. Sonra anladım. Sakince aşağı bakıyorum. Ayaklarımın altında teras yok, sadece terastan geriye kalanların tuğla, moloz ve duman yığını halinde uzandığı yere doğru dik bir düşüş var. Kenardan sarkıyorum, bir elim Danny'nin elinde, ölüm gözlerimin içine bakıyor.

Onu bırakmak ne kadar kolay olurdu. Sorunlarımdan ve seçimlerime bağlı sonuçlardan kurtulmak.

Oğlum iyi olacak. Ben gidersem güvende olacak. Çünkü artık bu savaşta mücadele edebileceğimi sanmıyorum. Savaş sona erdi. Elimin Danny'nin elinden kaydığını hissedebiliyorum. Nox bana zarar veremezse oğluma zarar vermekten zevk almaz.

Danny'nin gözlerine bakıyorum. Yangın, yıkım ve panik kaosunun ortasında benimle konuşuyorlar ve şu anda tek düşünebildiğim, eğer bırakmazsam daha ne kadar yıkım olacağı. Daha fazla ölüm. Daha fazla acı. Berraklık vuruyor ve yapışıyor. Kandırılmışım. Bu karmaşanın çözülebileceğini düşünmek delilikti. Günahlarımı Danny'nin üzerine döküp her şeyin yoluna gireceğini düşünecek kadar deliydim. Olmayacaktı. Nasıl olabilir ki? Danny ona ihanet ettiğim için beni öldürmeyecek ama yine de reddedilmesi ölüm gibi gelecek. Ama Nox beni öldürecek. Bana aptal diyebilirsin ama nasıl gideceğime ben karar veririm. Hayatımda ilk kez kendim için bir karar vermiş olacağım. Danny ile birlikte olamam. Bu benim soğuk, katı gerçeğim ve şimdi, şu anda, olamayacaksam yaşamak istemiyorum. Zaten çok şey kaybettim. Onu da kaybedemem.

"Sakın bırakayım deme," diye homurdanıyor Danny, parçalanmış metal kapı çerçevesine tutunan yedek elini bırakıyor ve karnına doğru eğilip bana uzatıyor. "Al şunu. Tanrı yardımcım olsun Rose, diğer elimi de tut."

Kendimi başımı sallarken buluyorum, terli elimi onun elinin içinde esneterek kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Hayır," diye bağılıyor, sallanan serbest elime uzanmak için çabalıyor.

"Rose, seni kendi ellerimle öldüreğim,
Yemin ederim."

Ona bakıyorum. Sessiz. Dünyam yine benim.

"Rose, Tanrı aşkına," diye pantolonunu indirip bana baktı. "Sana içimi dökmedim, tüm sefil hikâyemi anlatmadım ki şimdi beni yüzüstü bırakasın. Tut şu lanet elimi. Şimdi ölemezsin."

Her halükarda öleceğim. Elimi çekip kurtardım ve yerçekiminin beni ölüme doğru çektiğini hissettim.

"Hayır!" Danny ileri atılıyor, bileğimi yakalıyor ve Brad benimle birlikte uçurumdan düşmesini engellemek için kot pantolonunun belini tutarken kükrüyor.

"Lanet olsun Danny," diye bağıyor Brad, nefesi kesilmiş bir halde.

"Allah belanı versin Rose." Danny gözlerimin içine bakıyor, yüzü öfkeyle çalkalanırken Brad'in yardımıyla geri geri gitmeye başlıyor, beni kenardan yukarı sürüklüyor, ben ilerlerken kalçalarım ve göğsüm sert, sivri betona sürtünüyor. "Ne oluyor lan?" diye bağıyor, beni sırtüstü itip üstüme yığıyor, nefesi kesiliyor. Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. Danny Black'in öfkesini daha önce de görmüştüm. Sayısız kez. Ama o zamanlar şu anda gördüklerimin yanında sönük kalıyordu. Saf, çiğ, yakıcı bir öfke. Ve bu beni korkutuyor. İlk defa beni korkutuyor. Ateş saçan gözlerinden başka tarafa bakıyorum ve yüzleşmek için geri çekiliyorum. Ağzı şiddetle bükülmüş, yara izi derin ve parlıyor. "Hayatımda ilk kez bir kadınla bunu bitirsin diye sevişmedim." Yüzümü neredeyse itiyor. "Ama en azından nerede durduğumu biliyorum." Ayağa kalkıyor, bakışı saf pislikten ibaret ve uzun, acı verici bir süre boyunca bana bakmaya devam ediyor.

Brad odadan çıkarken, "Sana aşağıda ihtiyacımız var," dedi.

"Yola çıkıyorum." Danny elimden tutup beni ayağa kaldırıyor ve kapıya doğru çekmeden önce bana hızlıca bir göz atıyor. Akılsızca sendeliyorum, kafam patlamaya hazır, zihnim paramparça. Kaos ana evin içine kadar uzanıyor, adamlar panik içinde her yere koşturuyor. Merdivenlerin dibinde Esther'le karşılaşıyoruz ve beni atılmış bir çöp parçası gibi ona teslim ediyorlar. "Her tarafı kesik içinde. Ona bak." Danny kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve ben önüme baktım. Kirliyim, kir ve is üzerime bulaşmış. Elim Danny'nin parçalanmış gömleğinin üzerinden karnıma uzanıyor ve Esther hızla içeri girip düğmelerden birini açarak sıyrıklar ve çiğ sıyrıklarla dolu bir karmaşayı ortaya çıkarıyor. Acımıyor. Hiçbir şey acıtmıyor.

Kalbim hariç.

BÖLÜM 19

DANNY

Lanet olası katliam. Enkazın ortasında durup yavaşça olduğum yerde dönerken, varlığımda ilk kez amacımın ne olduğunu sorguluyorum. Bir adam kaybettik. Freddie'yi. Vurulduğunda kapının üzerindeydi. Özel süitim paramparça oldu ve polis mülkümün etrafını sarmış durumda.

Bir tuğla yığınını daldırıp kaydırıyorum, yanından uzanıp gömülü bir kumaş parçasını çekiyorum. Rose'a aldığım gümüş elbise. Yüzünün görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor, elimden terasın kenarından sarkarken yenilgiyi haykıran bir yüz. Ondan birkaç dakika önce, bağımlılık yapan amının kayganlığında dilimi gezdirirken bana hayranlıkla bakıyordu. Gece boyunca aramızda bir şeyler değişti ve hemen geri geldi. Dikkatim dağılmıştı. Ben onun içinde kaybolurken, adamlarım ölüyor ve evim yıkılıyordu. Neredeyse onu da kaybediyordum.

Brad iç çekerek yanıma çömeldi ve duymadığımızdan emin olmak için etrafına bakındı. "Len daha önce geldi. Sana söylemeye geliyordum ama bomba" Bir tahta parçasını eline aldı ve başka bir iç çekişle kenara atmadan önce inceledi. "Adams kullan at bir telefonda arama yapıyor. İzi sürülemez. Banka hesapları kupkuru. Hepsinin."

"Adams'a hastaneye gideceğimizi söylemedik," diyorum durup dururken, etrafımdaki katliama bakarak. Brad'in sorgulayan gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, o yüzden devam ediyorum. "Hastanedeki her kimse beni vurmak için orada değildi. Çocuğa ateş ediyorlardı çünkü o da onların yoluna çıkmıştı. Yani Adams'ın ensesinde nefesi olan her kimse marinamı istiyor ve benim gibi onlar da Adams'ın iktidarda olmasını istiyor. Miami'yi istiyorlar." Sanki patlama sadece gökyüzünü değil, zihnimi de aydınlattı. "Adams'ı serbest bırakmayacağımı biliyorlar. Muhtemelen bana ödeyecek otuz beş milyonları yok, artı Adams'ı finanse etmeye devam etmek için daha fazla paraya ihtiyaçları var, bu yüzden onlar için tek yol benim öldüğümü görmek. Bu çok kolay. Ucuz. Asıl soru, benim tersanem aracılığıyla ülkeye kimi ve neyi sokmayı planlıyorlar?"

"Kolay mı? *Seni* öldürmek mi?" Brad neredeyse gülüyor. "Hâlâ ayaktasın, Danny. Sadece."

Onu duyuyorum. Bana, dolaylı bir şekilde, aklıma ihtiyacım olduğunu söylüyor. Aklıma her zaman ihtiyacım var. Babam haklıydı. Kadınlar dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramaz. "Adams'ı buraya

getirin. Vakit geldi.

bazı işkence taktikleri için."

"Zevkle." Gidiyor, eve geri dönüyor. Hevesli, istekli.

Brad'e hayatı boyunca bir sürü boktan şey yaşattım. Ve bu son ayda, alışık olduğundan daha fazla. Ama çocuğu öldürmenin iyi bir plan olduğunu düşündüğüm için hâlâ kızgın. Kendimi bu şekilde riske attığım için hâlâ öfkeli. Yani, evet, kızgın. Ve bu görev onun üzerindeki baskıyı azaltacak. *Al bakalım.*

"Bir bok yaptığında, Danny, bunu tarzınla yaparsın."

Başımı kaldırıp baktığımda Spittle'ın terasının kalıntılarını tekmelediğini, parlak ayakkabılarının tozdan matlaştığını görüyorum. Konağıma bakıyor. "Şanslısın. Bütün evi yerle bir edebilirlerdi."

Şanslı mısın? Özel odam yerle bir oldu ve Rose'u neredeyse kaybediyordum. Tam boyuma yükseldim, ondan uzaklaştım ve eve doğru yöneldim. "Bunu kimin yaptığını bulacak mısın?"

"*Beni* aydınatabileceğinizi umuyordum." Spittle davet edilmeden beni takip ediyor, içeri girdiğinde takım elbisesinin cebinden bir mendil çıkarıyor. Merdivenin en alt basamağına oturup ayakkabılarını siliyor.

"Sana bir FBI ajanı gibi mi görünüyorum?" diye sordum. "Sence az önce yatak odama bomba gönderenin kim olduğunu bilseydim şu anda burada olur muydum?"

Kararmış mendilini yüzünü buruşturarak düzgünce katlıyor. Ofisime doğru ilerliyorum, aklım beni bekleyen viskide. Şişeyi ve iki bardağı alıp sandalyeme çöküyorum, Spittle da masamın diğer tarafında bana katılıyor. Bir bardak kaldırıyorum ve o da başını sallayarak doldurmamı istiyor. Bardağını ona uzattıktan sonra Brad içeri girip bana başıyla selam verdikten sonra sert içkiden içerken ben de sandalyeme gömülüyorum. Lanet bir öğleden sonra olacak.

"Evinizin kısmen havaya uçurulmasının Fort Lauderdale'deki silahlı çatışmayla bir ilgisi var mı?" Spittle soruyor. "Çünkü kamera kayıtlarını kesmiş olabilirsin ama orada olduğunu biliyorum."

"Benimle bir ilgisi yok."

Viski yudumlar ve başıyla onaylar. "Çatışma değil, hayır. Memurlar silahlı adamı birkaç mil ötede kovaladı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle

mi?" "Konuşmayacak."

"Onu bana ver," diye emrediyorum. "Konuşacak." Bana istediğimi verene kadar ona işkence edeceğim. "Seninle bir ilgisi yok mu? Hadi ama Danny. Neden oradaydın?"

Yirmi sorudan sıkılmış bir şekilde iç çekiyorum. "Orada bir çocuk var. Jepson. Ailesi bir uçak kazasında ölmüş. O kurtulmuş. Biri onun ölmesini istiyor."

"Bir çocuk mu? Kim? Ve neden?"

"Sadece çocuğu koru, Spittle, işte iyi bir çocuk." Bütün boşlukları dolduracak zamanım yok. "Adam, tetikçi. Onu ziyaret edelim." İşkence olmayacak ama bolca tehdit olacak. "Ve sonra belki seni meşgul edecek başka bir şey veririm." Kasabama kimin gelip ortalığı kasıp kavurduğunu öğrenir öğrenmez.

"Peki, Black. Sen benim lanet merhemimdeki bir sineksin." Evet, evet. Biliyorum. "Adı ne?"

"Dediğim gibi, konuşmuyor. Yüz kontrolü, parmak izi, DNA araştırması yaptık. Hiçbir şey çıkmadı. Adam bir hayalet."

Tıpkı Vegas'taki tüm o adamlar gibi. "Brad'i tutulduğu yere götürün."

"Madem ısrar ediyorsun."

"İstiyorum."

Tükürük masanın üzerinden bana bakıyor. "Madem patlamalardan bahsediyoruz, jet ski'niz kıyı açıklarında yanmış halde bulundu. Ne oldu?"

"Çalındı."

"O zaman neden rapor etmediniz?"

Omuz silkiyorum. "Beni bilirsin, Spittle. Kızartacak daha büyük balıklar var. Tersaneye bıraktır." Sürekli çarptığı tuğla duvarlar yüzünden gözle görülür bir şekilde sönüyor.

"Tamir edilemeyecek durumda." "Ona oldukça bağlıyım."

"Tamam. Ve telefonda çalışan biri var."

"Unut gitsin." Kelimeleri zorluyorum. "Dediğim gibi, kızartacak daha büyük balıklar var." Ayağa kalkıyorum, doğaçlama toplantımızı bitirme şeklim. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Her zamanki gibi zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Black." Eğildi, alaycı otuzbirci. "Yarın görüşürüz."

Yarın. Babamın cenazesi. Bu çılgınlığın arasında neredeyse unutuyordum. "Ortaya çıkan her FBI'lıyı vurmamı söyledi."

Spittle gülerek ofisimden çıktı. "Yeleğimi giydiğimden emin olacağım." Kapıda durup geri döndü, sert yüzünde endişeye yakın bir ifade vardı. "Belli ki birileri senin sonunu getirmeye kararlı, Danny."

"Bana dikkatli olmamı söyleme şeklin bu mu?" Ne şaka ama. Benim ölmem Spittle'ı sonsuz bir stresten kurtaracaktı. "Duygulandım."

Elini kayıtsızca sallıyor. "Ben sadece tüm Miami'nin, hatta tüm Amerika'nın yarın babanı gömeceğini bildiğini söylüyorum."

"Ben hallederim," diyerek onu temin ettim ve biraz daha viski doldurdum. "Orada görüşürüz."

Telefonum çalmadan önce sadece iki saniye huzur içinde kaldım. Buna minnettarım. Sessizlik düşünmek için çok fazla alan bırakıyor ve ben düşünmem gereken şeyleri düşünmüyorum. Ekrana bakıyorum ve gülümsüyorum. "Adams," diye cevaplıyorum. "Beni ziyaret etme davetimi reddettiğini söylemek için mi aradın?"

"Çocuğu öldürmeye çalıştın."

Dişlerim sabırsızca gıcırıyor. "O lanet çocuğu öldürmeye çalışmadım. Onu ateş hattından çıkardım."

Adams hattın ucunda sessiz. Umarım bir sonraki hamlesini dikkatlice düşünüyordur. Belli ki düşünüyor ama cevap vermediğine göre, ne yapacağını bilmediğini varsayıyorum. "Perry, bunu senin için kolaylaştırayım." Öne doğru oturup dirseklerimi masaya dayıyorum. "Kız arkadaşın elimde. "Kız arkadaşın bende.

Eğer marinamı kimin ve neden istediğini söylemezsen onun güzel yüzünü kesip güzel bir kutuda sana göndereceğim."

"Bana şantaj yapıyor," diye fısıldıyor.

"Kim tarafından?"

"Bilmiyorum. Rose ve benim fotoğraflarımız var. Tanrım, çok dikkatliydim ama personelimden biri ..." İç çekiyor. "Belli ki ona yeterince ödeme yapmamışım. Eğer ortaya çıkarlarsa beni mahvederler. Kampanyam yok olacak."

Onun ve Rose'un resimleri mi? *Öfkeni görmezden gel, Danny. Görmezden gel. Kızartacak daha büyük balıklar var.* "Amerika'nın karının arkasından iş çevirdiğini bilmesini istemediğin için mi beni ele vermeye çalıştığını söylüyorsun?"

"Tanrım, hayır."

"Fotoğrafları kim çekti? Personelinizin bir üyesi, ismini istiyorum." Lanet noktaları birleştirmeye başlayalım.

"O öldü."

"Ne?"

"Bana onun kafasını gönderdiler, Danny. Bana onun lanet kafasını gönderdiler!" Sesi korkunç derecede titriyor. Kafası. Siktir, Adams muhtemelen üstüne kusmuştur.

"Evet, sana koca bir vücut gönderiyor olabilirim."

Birkaç dakika sessiz kaldı, içinde bulunduğu durumun ciddiyetini kavradı. "Para sözü verdiler. Sana onunla geri ödeyebileceğimi söyledim, ama sonra sen otuz beş milyona çıkardın, Tanrı aşkına. Öksürmüyorlar. Köşeye sıkıştım." Sonunda adam çaresizliğine yenik düşer ve yere yığılır. "Senden uzaklaşıyorum, beni öldürüyorsun. Onlardan uzaklaşıyorum, beni ifşa ediyorlar ve muhtemelen beni de öldürüyorlar."

"Az önce kız arkadaşının suratını kesmekle tehdit ettim seni pislik," diye tükürdüm, Rose'u düşünmemesinden iğrenerek. "Rose senin ikileminde hiç yer alıyor mu?" Şimdi *onun* yüzünü kesmek istiyorum.

"Bunu yapmayacaksın," diye cevap veriyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar kesin bir ifadeyle. "Sadece Rose ve benim fotoğraflarımız yok."

"Ne?"

"Bugün bana Rose ve *senin* bazı fotoğraflarınız gönderildi. Tekne iskelenizin kıyısında oldukça rahat görünüyorsunuz. Ve şehir merkezindeki bir İtalyan restoranında. Onun iyiliği için tehditler savuran bir adama göre, bana oldukça aşık göründünüz."

Boş boş ileriye bakıyorum, zihnim bomboş, Adams'a devam etmesini bırakıyorum.

"Bağlantım onları gönderdi ve kız arkadaşım için endişelenmememi söyledi. Bana onun güvende olduğunu söyledi ve sanırım öyle, değil mi Danny? Seni de büyüledi. Ama bağlantım için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Onu parçalara ayıracağını biliyorum. Onu korumama yardım etmelisin."

Onu parçalamak mı? Denediğini görmek isterdim. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye homurdanıyorum, babamın hayal kırıklığı içinde bana başını salladığını görünce kendime çok kızıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Teorini test etmek mi istiyorsun, Adams?"

"Şaşırmadım, Danny. Bu konuda kendini üzme. O da benim üzerimde aynı etkiyi yarattı."

"Şunu sana açıklayayım Adams," diye öfkeyle söylendim, sinirden titremeye başlamıştım. "Eğer o marinayı alamazsam, sen, karın, çocukların, yaşayan tüm akrabaların öleceksiniz ve bu hiç de çabuk olmayacak. Hepsi neden o sandalyede oturduklarını ve kalçalarında neden metal çatallar olduğunu bilecek. Hepsi bunun senin kirli işlerin yüzünden olduğunu bilecek. Rose'a gelince, onun güzel yüzünü bir kutuya koyacaksın. Bunu mu istiyorsun?"

"Hayır," diye fısıldar.

"Kim o, Perry?"

"Bilmiyorum! *Benimle* iletişime geçtiler. Yemin ederim Danny, kim olduklarını bilmiyorum." Yumruğumu masaya vuruyorum, kontrolümü kaybediyorum, ayağa kalkıyorum ve olduğum yerde terliyorum.

Brad aceleyle ofise giriyor, beni telefonda telaşla konuşurken bulunca yüzü telaşlanıyor. "Bir daha sana ulaştıklarında beni görmeye gelmelerini söyle." Telefonu kapatıyorum, boğazıma kadar uzanıyorum, boyun damarlarımın şiştiğini hissediyorum.

"Sormak istiyor muyum?" Brad öne doğru adım atar, çok gergindir.

"Adams'ı bul ve bana getir." Sandalyeme çöktüm, çok stresliydim. Şu anda tek tesellim Rose'un burada benimle olması, yani Adams'ın teması ona dokunamaz. Başım ellerimin arasına düşüyor. Yine de o lanet füze oldukça yaklaşmıştı. Şu anda pek bir şey bilmiyorum ama Adams'ın iplerini kim çekiyorsa kazanmak için oynadığını biliyorum. Ve bu gidişle kazanacak.

Eğer yatağa girip bugün bitene kadar orada kalabilseydim, yapardım. Bunu yapamamamın tek nedeni yatak odamın tamamen yok edilmiş olması değil. Cenazesine katılmazsam babam ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmaz.

Aynada siyah kravatımı düzeltiyorum, mükemmel olana kadar bir o yana bir bu yana oynatıyorum. Sonra ofisime gidiyorum ve masamın üst çekmecesini biraz açmadan önce arka arkaya iki viski içiyorum. Yılan yüzüğe, karanlıkta parlayan zümrüt gözlere bakıyorum. Babamın gözleri olabilirler, keskin ve suçlayıcı. Hayal kırıklığına uğradığını söyleyen karnımdaki ağrıyı görmezden gelip çekmeceyi sonuna kadar açıyorum ve yüzüğü elime alıyorum. Birkaç dakika parmaklarımın arasında çeviriyorum. Sonra cebime sokuyorum, lanet şeyi parmağıma takamıyorum.

Brad içeri girdiğinde başımı kaldırdım, siyah takım elbisesi de saçları kadar berraktı. "Adams'ı buldun mu?"

"Evet." Kaşları çatılıyor ve bir an için bana evet, onu bulduklarını mı söyleyecek diye merak ediyorum. Kıyıya vurmuş. Bir kaldırıma sıçramış. Kafasında bir kurşun. "Son dakikada Hamptons'a tatile gitmiş. Adamlardan biri onu geri götürmek için yola çıktı."

Yüksek sesle gülüyorum, sesi durdurulamıyor. Eyaleti terk edebileceğini ve sorunlarının ortadan

kalkacağını düşünüyör.

Uzakta mı? Aptal herif.

"Hazır mısın?" Brad soruyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, ayaklarımı ileri doğru zorlayarak.

Birlikte ofisten çıkıp koridordan giriş holüne doğru yürüyoruz ve Brad benim için ön kapıyı açıyor. Ceketimin yakalarını içeri çekiyorum ve sonra elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Tenim ısınıyor ve her şey bana kaynağı aramamamı söylüyor. Ama yine de dönüyorum ve Rose'u merdivenlerin başında dikilirken buluyorum. Gözlerimiz buluşuyor, onunki yumuşak, benimki sert.

Uzaklara bakıyorum, onların ölü derinliklerine çekilmeyi reddediyorum. "Gidelim," diyorum, sakın ve güçlü bir sesle, ama hiçbir şey hissetmeden.

Brad, Ringo'yla birlikte benim arabama biniyor ve diğer iki adamım da Range Rover'ı arkalarına alıyor. Köşkten çıktıklarında sola dönerek uzaklaşmalarını izliyorum. Diğer Merc'e tek başıma geçip beş dakika bekledikten sonra ayrılıyorum.

Şehrin batı yakasındaki sessiz mezarlığa giderken babamın hoşnutsuzluğunu dile getirdiğini duyabiliyorum, niyetim egosunu zedeliyor. Ellerimi direksiyondan ayırmadan onu görmezden geliyorum. Tarihi kilise avlusuna geldiğimde rahip bekliyor, babamın tabutu bir mezarın kenarına konmuş. Yutkunuyorum ve iniyorum, mezar taşlarının arasından geçerek güzel bir gül fidanının yanında seçtiğim yere doğru ilerliyorum. Yeşilin içinden fişkırان pembe ponponlar mezarlıktaki tek renk cümbüşü ve bu noktayı seçmemin tek nedeni.

"Hayatınıza biraz renk katmak için hiçbir zaman geç değildir bayım," diyorum sessizce, babamı içine indirmek üzere olduğum çukurun kenarına ulaştığımda. Rahip ve mezar kazıcılar epeyce uzakta duruyorlar ve ben onlara başımla işaret verene kadar beni bir süre kendi halime bırakıyorlar. Tabutunun tepesine bakıyorum. "Kızma," diyorum ona, kalçalarım doğru eğilip bir elimi parlak ahşabın kenarına koyarak. "Peşimde steroid kullanan bir suikastçı var. Tek yol buydu." Boğazımda genişleyen yumruyla savaşıyorum. "Biliyorum bir gösteri istedin, bir patlama ile gitmek istedin, ama bu sefer istediğimi yaptım. Sadece sen ve ben, babalık. Her zaman olduğu gibi. Sadece sen ve ben." Lanet olası gözlerim yanıyor ve uzanıp onları kabaca siliyorum. "İşler değişiyor bayım. Gücü elde tutmak daha zor, insanları kontrol etmek daha zor ve kararlılığımı sürdürmek giderek zorlaşıyor. Sadece bunu bilmenizi istedim." Ayağa kalkıyorum ve elimi cebime sokup yüzüğünü buluyorum ve hissediyorum. "Bir şey dışında her şey belirsiz." Yutkunuyorum ve rahibe başımı sallayarak geri çekiliyorum. "Seni özleyorum." Beni bulduktan bunca yıl sonra, bu anın hep düşüncelerinde olduğunu şimdi fark ediyorum. Çünkü gerçek şu ki, ben burada olmasaydım onu kim özlerdi ki? Beni kalp kırıklığı için hazırlamış gibi hissediyorum. Başardı da. Ayrıca ben öldüğümde *beni* kimin özleyeceğini merak etmemi sağladı. Ben son Siyah'ım. Miras benimle bitiyor. Bunun bir lütuf mu yoksa bir felaket mi olduğuna karar veremiyorum.

Rahip yaklaşıyor, İncil'i ellerinin arasında, beyaz pelerini toprağı sürüklüyor. O Tanrı'dan, İsa Mesih'ten ve babamın nasıl huzura kavuştuğundan bahsederken ben dalıp gidiyorum. Huzur içinde olmak istiyorum. İçimdeki kargaşanın defolup gitmesini istiyorum. Tabutu karanlık çukura indiriliyor ve ben kenarına yaklaşp cebimden yüzüğünü çıkarıyorum. Tahtaya bırakmadan önce öpüyorum. "Dinlen

Huzur içinde uyuyun bayım," diye fısıldadım, dönüp uzaklaşmadan önce rahibe bir deste not fırlattım.

Arabamın koltuğuna oturur oturmaz iç cebimdeki matarayı çıkarıp yarısını içiyorum ve adamların toprağı kürekle çukura atmalarını izliyorum. Onlar bitirene kadar da gitmiyorum.

Arabayı yavaşça ana yola doğru sürerken, Ernie Amca'nın bitmek bilmeyen cevapsız çağrılarını görmezden gelerek Brad'i arıyorum.

"Uygunsuz bir şey var mı?" Cevap verir vermez söyledim.

"Yani tuğlalarla dolu bir tabutun yasını tutan yüzlerce insandan başka mı?" "Evet,"

diye kısaca cevap veriyorum, ruh halim şakalarla ilgilenmiyor.

"Carlo Black'in oğlu cenazesinde kayıptı. Fısıltılar kilometrelerce öteden duyuluyordu." Ayak sesleri duyuyorum, sonra da bir araba kapısı çarpıyor. "Ernie amcan bir şeylerin doğru olmadığını biliyor. Bunu hayatta kaçırmayacağını biliyor."

"Ernie ile ben ilgilenirim. Başka bir şey var mı?"

"Seni öldürmek için burada olan birini mi kastediyorsun?" Hafifçe gülüyor. "Nerede olduğunu sormak için saklandıkları yerden çıkacaklarından şüpheliyim." Motor çalışıyor ve daha fazla araba kapısı kapanıyor, adamlarım Brad'e katılıyor. "Gözlerimizi dört açtık. Belli bir şey yok. Spittle da buradaydı, seni soruyordu."

"Tükürüğün ölüm arzusu var." Ana yola döndüm ve ayağımı yere bastım. "Evde görüşürüz." Telefonu kapatıp radyoyu açıyorum ve babamın en sevdiği parçalardan biri kulağımı işgal ettiğinde şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Otis Redding *Sittin' on the Dock of the Bay* şarkısını söylüyor. Ona katılıyorum, dirseğimi cama dayıyorum ve koltuğumda rahatlıyorum.

Yanaştığımda yeni kapılar takılıyordu, yeni duvar örülmüştü, çimento hala ıslaktı. İşçiler kenara çekilip geçmeme izin veriyor ve ben de garaj yoluna girip park ederken rahat bir nefes alıyorum.

Ofisime giden en kestirme yol olan arka taraftaki patikadan dolaşırken kafamı kaldırıp baktığımda Rose'un benim balkonumun parçalanmış kalıntılarından birkaç metre ötede, kendi terasında durduğunu görüyorum. Bir havluya sarınmış, ıslak saçları yukarıya yığılmış, ellerini metal korkuluklara dayamış. Beni izliyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve salondaki bahçe kapısından eve girip ofisime giden koridora doğru yürüyorum. İleride Esther'i görüyorum, elinde bir balya havlu yığılı. "Git Rose'a o terastan inmesini söyle," diye çıkışıyorum, neden endişelendiğimi bile merak ederek. Kadın kendi hayatını hiçe sayıyor. Neden umurumda olsun ki?

Esther başını sallayıp gidiyor ve ben de ofisimin eşiğini kırıp bir şişe viski alıyorum ve bugünlerde çok iyi yaptığım bir şeyi yapıyorum. Kravatımı çözüyorum, üst düğmemi açıyorum ve sandalyeye çöküyorum. Alt çekmeceyi açıp babamın çerçeveli bir resmini çıkarıyorum. "Bana öyle bakma," diye mırıldanıyorum, resmi önüme koyuyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüyorum, o beni izlerken içmem gerekenden fazlasını içiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünmek beni öldürüyor. Gideli birkaç hafta oldu ve her şey boka sardı.

Biraz daha viski.

Brad bir süre sonra geri döndüğünde, Spittle ve Ernie Amca'dan gelen düzinelerce cevapsız aramayı görmezden gelmiş ve neredeyse bir şişe viskinin tamamını bitirmiştir, alkol duyularımı mükemmel bir şekilde köreltiyordu, vücudum bugün ilk kez rahatlamıştı. Bana bir kez baktı ve iç geçirdi.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, prensibimden bir yudum daha alarak. "Bugün babamı gömdüm. Bir içkiyi hak ediyorum."

"Nasıl gitti?" Brad elini şişeye uzatarak soruyor. Ben isteksizce veriyorum ve o da biraz geri alıyor.

"Kıçıma küfrettiğini duyabiliyordum," diye itiraf ediyorum, şişeyi geri alırken zihnimin bulanıklaştığını hissetmekten hoşlanıyorum. "Spittle ne istiyor?" Cevapsız çağrılar bana doğru parladığı telefonumu işaret ediyorum.

"Beni içeri aldı. Bu tetikçinin kim olduğunu ve kimin için çalıştığını öğreneceğim." "Güzel." Tekrar çaldığında telefonumu geri itiyorum, Ernie Amca'nın adı tehditkâr bir şekilde yanıp sönüyor Ben.

Brad, "Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor," diyor ve bana kandırıldığımı düşündüğümü ima eden bir bakış atıyor.

Babamın kuzeninden kaçabilirim. "Buraya doğru yola çıktı bile." Brad daha konuşmasını yeni bitirmişti ki ofisin dışından bir gürültü duyuyorum, Ernie Amca'nın gür sesi ahşabın arasından süzülerek bana ne beklemem gerektiğini söylüyor. Ağırlaşmış gözlerim kapıya dikilmiş, açılmasını bekliyor.

"Az önce ne oldu öyle?" Ernie içeri dalarken bağılıyor, kapı arkasındaki duvara çarpıyor. "Hiç havamda değilim," diyorum sakince. "İhtiyarın şerefine kadeh kaldırmaya geldiyseniz oturun, ben de

sana bir içki koyarım. Değilse, siktir git ve beni rahat bırak."

Ernie'nin burun deliği tehlikeli bir şekilde alevlendi. Umurumda bile değildi. "Hangi cehennemdeydin?"

"Babamı gömmek," diye homurdanıyorum, adamlarım amcamın arkasına geçiyor, onu dışarı atmak için işaret vermeye hazırlar.

Ernie'nin yüzünde dolaşan şaşkınlık dalgası bir yeniliktir.

"Tabutun içinde değildi," diye nefes alıyor, farkına varıyor. Yaşlı adam kendini tutmak için kapı çerçevesine uzandı. "Saygılarımı sunmak istedim Danny. Vedalaşmak istedim."

Acısını görmezden geliyorum ve dengesiz bacaklarımın üzerinde kalkıp yerime oturmadan önce yeni bir şişe viski alıyorum. "Yapılması gerekiyordu."

"Nasıl yapabildin?"

Yumruğum hiç düşünmeden masaya çarpıyor, patlama sesi yüksek sesle yankılanıyor. "Oldukça kolay. Birileri ölmemi istiyor Ernie ve bugün beni ortadan kaldırmaları için mükemmel bir fırsattı. Bu dünyanın nasıl işlediğini bilirim. Ne kadar büyük, ne kadar özenli ve cüretkâr bir cinayet, o kadar tatmin. Bunu benden daha iyi kimse bilemez. Bu yüzden hâlâ nefes alıyor olmam seni biraz kızdırdıysa özür dilerim."

"Hepsini kandırdın. Bütün o insanlar babanı uğurlamak için oradaydı."

Alay ediyorum. Hiçbiri onu benim sevdiğim gibi sevmedi. Hiçbiri gerçekten umursamadı. Bahse

girerim çoğu sadece yaşı dinsizin kesinlikle ölüp gömüldüğünden emin olmak için oradaydı.

Ernie Amca'nın yüzü biraz yumuşuyor ve yüzüne yavaş yavaş hüzünlü bir gülümseme yayılıyor. "Sen gerçekten de babanın oğlusun, değil mi?" Başını iki yana sallar ve topallayarak yanına gelir, sakat dizinden belli ki

Bugün keder. Sandalyeye çökerek elimdeki şişeyi işaret etti. "Şunlardan bir tane doldur bana, Tanrı aşkına."

Birazını iki bardağa doldurup masanın üzerinden Ernie ve Brad'e uzatıyorum, şişeyi kendime saklıyorum. "Pops'a," diyorum şişemi bardaklarına doğru kaldırarak. Teşekkürlerini mırıldanıyorlar ve benimle birlikte içkilerini yudumluyorlar.

"Yani yüzlerce insan boş bir tabut için dua mı etti?" Ernie soruyor.

Brad omzunun üzerinden bakarak, "Pek sayılmaz," diye ekliyor. Onun açıklamasını fırsat bilerek biraz daha viski içiyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama herifin biri kışımıza nükleer bomba attıktan sonra tuğlalarla dolup taşıktık."

Ernie kıkırdar, iyice eğlenmiştir. "Şey, lanetleneceğim. Peki nerede o?"

"Sessiz ve huzurlu bir yer." Kelimelerim her geçen saniye daha da bulanıklaşıyor, viskiyi su gibi içerken gözlerim daha da ağırlaşıyor. "Ortalık sakinleştiğinde sana yerini söylerim."

Ernie alay ediyor. "Üzerinize bombalar yağdırılmaya devam ederse, bu biraz zaman alacak." Ayağa kalkıyor, gıcırdayarak dikleşiyor. "Dikkatli ol Danny."

"Her zaman öyleyim amca," diye mırıldanıyorum, birkaç santim daha kehribar rengi içkiyi yudumlarken. Yaşlı başını sallıyor, yüzünde sevgi dolu bir gülümseme beliriyor. "Ara beni. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Başımı biraz gelişigüzel sallıyorum, viski artık beni tamamen kontrol etme yolunda ilerliyor. Güzel. Umarım beni bayıltır.

Ernie gidiyor ve lanet telefonum yine çığlık atıyor. "Siktir git," diye mırıldanıyorum, telefonumu kapatıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Beni isteyen olursa odamda olacağım." Değerli viski şişemi dudaklarıma götürerek yanından geçerken Brad'in pek de gizli olmayan eğlencesinin hafifçe farkındayım. Kapının hemen önünde tökezleyerek duruyorum ve kaşlarımı çatarak ağzımı siliyorum. "Odam yok. Herifin biri havaya uçurmuş." Brad'e doğru döndüm. "Odamı kim havaya uçurdu?" O konuşmaya başlarken şişeyi kaldırıyorum. "Boş ver. Kim olduğunu bulacağım ve ateş etmeden önce silahımı kışlarına sokup tecavüz edeceğim." Brad irkilir ama sessiz kalır. "Yığılmadan önce nereye varırsam varayım orada olacağım." Kapı koluna uzanıyorum, ısıtıyorum, odaklanmak için bir gözümü kapatmak zorunda kalıyorum. Arkamdan Brad'in kıkırdadığını duyuyorum. "Kapa şu lanet çeneni-" Kapı uçarak açılıp yüzüme çarpınca isteğim yarıda kesildi ve sersemlemiş bir halde tökezleyerek geri döndüm. Bir gümbürtüyle sırtüstü yere düşüyorum, çarpmanın etkisiyle sarsılıyorum ve viskim uçuyor. "Kahretsin," diye küfrediyorum, yan tarafıma doğru sürünüyorum ve benden uzaklaşan şişeyi yakalamaya çalışıyorum.

"Neler oluyor?"

Tatlı, tanıdık ses elimin arayışını durduruyor ve bedenim tekrar sırtıma doğru yuvarlanıyor. Başımı kaldırıp baktığımda iki bedenin sallanan görüntüsü başımı döndürüyor. "Rose?" Ellerimi başıma götürüp her iki yanıma kavrayarak görüşümü sabitlemeye çalışıyorum.

"Boku yedi." Brad'in sesi arkamdan geliyor, ama gözlerimi onun bulanık görüntüsünden ayırmıyorum.

Onu.

"Babamı gömdüm," diye mırıldanıyorum. "Becerilmek için her hakka sahibim. O yüzden siktirin gidin. Hepinizi sikeyim. Siktirin gidin.

Herkese." Çok büyük bir çabayla başımı kaldırıyorum ve gevşek bir elimle Rose'u işaret ediyorum. "Ve özellikle de *seni* sikeyim." Başımı yukarıda tutmak için gereken güç çok fazla ve onu tekrar haliye bırakmak zorunda kalmam beni çok kızdırıyor. Kafatasım yere çarptığında beynim zangırdıyor. "Lanet olsun." Öksürüyorum, başımı ovma için beceriksizce uzanıyorum. Kafam dumanlı. Hiç bu kadar sarhoş olduğumu hatırlamıyorum. Sarhoş olmak savunmasız olmaktır, ama bir süredir savunmasız olduğumu bilecek kadar dumanlı değilim. "Ve bu senin hatan," diye tükürüyorum, koltuk altlarımda bir el hissederek. "Beni burada bırak."

"Ne kadar içti?" Rose'un sesi endişeli. Siktiğimin şakası.

"Yeterli değil." Henüz bayılmadım. Ellerini silkerek yuvarlanıyorum ve şişemi bulmak için yeri tarıyorum. "Nereye sakladın onu?" Suçlayıcı bir şekilde soruyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Brad.

Birdenbire iki ayağımın üzerindeyim ama dengede durmaktan çok uzağım. Ağırbaşlı hissediyorum ve ancak Rose bağırdığında ve omzuma bir şey çarptığında düştüğümü fark ediyorum. "Lanet olsun." Bir gümbürtüyle tekrar yere iniyorum. Üzerime gelen küfürler sarhoş kafama Brad ve Rose'un bu halimi pek takdir etmediklerini söylüyor ama umurumda bile değil. Harika hissediyorum. Özgürlük duygusu, bu kadar sarhoş olmanın verdiği rahatlama oldukça özgürleştirici.

"Sarhoşken pek çekici değilsin," diye mırıldandı Rose, yanımda dizlerinin üzerine çökerek.

Yanak. "Şey ..." Parmağımı ona doğrultuyorum, havada kendi kendine daireler çizerken ucuna odaklanmaya çalışıyorum. İç çekerek parmağı alıyor ve benim için sabit tutuyor.

"Peki, ne?" diye soruyor.

"Şey." Söyleyeceklerimi kafamda evirip çevirerek boşluğa düşüyorum. "Ah, evet." Burnumu çekiyorum, yüzümü kaşlarımı çatmaya zorluyorum. Ya da ona yakın bir şey. "Kollarını kesip açmandan hoşlanmıyorum. Canının yanmaması da hoşuma gitmiyor, çünkü benim canımı yakıyor." Ona acımı göstermek istercesine gömleğimin kolunu beceriksizce yukarı çekip bandajı yırtıyorum. "Bunu senin yüzünden yaptım."

"Tanrı aşkına." Brad yüzünü yaklaştırmak için eğiliyor ve muhtemelen benim için de biraz daha net. Kaşları yüksek. Suçlayıcı. "Yatma vakti."

"Siktir git. Benim yatağım yok." Kolumu uzattım ve Rose'u kolundan yakaladım. "Beni onun odasına koy." Brad Rose'a bakıyor ve bu beni kızdırıyor. "Neden ona bakıyorsun? Beni onun odasına koy. Onun yatağına." Kalkmaya çalışıyorum, ikisi de bana yardım etmek için hamle yapınca ellerini savuşturuyorum. "Burası benim evim. Benim yatağım. Benim hayatım." Kapıya doğru sendeleyerek yürüyorum, kolumu çerçeveye vuruyorum. "Ve o da" -çok hızlı dönüyorum, başım dönüyor ve kendimi toparlayıp gözlerimi Rose'a dikmeden önce birkaç adım sendeliyorum- "benim de hayatım. Bununla ilgili bir sorunu olan var mı?" Tepkileri ölçmek için hiçbir yüzü net göremesem de itiraz duymuyorum. Bu yüzden yürümeye başlıyorum, koridorda ilerlerken duvarlara çarpıyorum. Lanet olsun, berbat durumdayım.

Esther'in elinde bir tepsiyle koridorun karşısındaki mutfaktan çıktığını görüyorum. "Anne," diye sesleniyorum ve irkiliyor, olduğu yerde durup bana bakıyor. Bakışlarını omzumun üzerinden takip

ediyorum ve sadece Brad ve Rose'u değil, diğer tüm erkeklerimi de görüyorum. Esther'in gerçek kimliğinden tamamen habersiz oldukları gerçeği şu anda gözümde kaçıyor. Omuz silkiyorum ve dikkatimi anneme veriyorum. "Bugün gömdüm

Beni kurtaran adam," diye ilan ediyorum. "Bu dünyada bana zaman ayıran tek "Bu dünyada bana zaman ayıran tek lanet insan." Öne doğru sallanıyorum, yüzümü Esther'inkine yaklaştırıyorum. "Çünkü sen yapmadın, değil mi? Öz annem beni dövülmeye, tecavüze ve işkenceye terk etti." Sanırım arkamdan birkaç nefes sesi duyuyorum. Emin olamıyorum. "Milyonlarca teşekkürler *anne*," diye dudak büküyorum, körlemesine merdiven tırabzanlarına uzanıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum."

"İyi fikir," diyor düz bir sesle ve ben kendi kendime homurdanarak merdivenlere bakıyorum. Milyonlarca basamak olmalı.

Gözlerimi kısarak ilk adımı atıyorum, ayağımı kaldırıyorum ve aynı basamağa yerleştiriyorum. Arkamdan bir dizi soluk sesi duyuyorum ve kızgın kafamın hoşuna gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde dönüyorum. Kıçım bir basamağın kenarına sertçe çarpıyor, vücudum yayılıyor ve bir milyon basamağın en az onuna yayılıyor. "Ne zaman bu kadar çok merdivenim oldu?" Özellikle kimseye sormuyorum.

"Hazır mısın?" Rose'un sesi kalın ve uzak geliyor. Gidiyor mu? Siktir, gidemez.

"Biri onu durdursun," diyorum. "O benim tutsağım."

"Kapa çeneni, seni pislik." Şimdi yakınımda ve nefesini yanağımda hissederek onun için ince havayla boğuşuyorum. "Ringo, onu bacaklarının altına al. Brad, sen kollarını tut. Esther, odama biraz su getirebilir misin?"

"Burası *benim* lanet odam," diye tükürdüm, bedenimin yerden kalktığını hissederek. "Ve yürüyebiliyorum." Şaka gibiyim. Zar zor konuşabiliyorum. "Sen benim tutsağımsın." Vücudum hafifçe sallanmaya başlıyor ve Brad kıkırdayarak bir milyon basamağı çıkıyor, yüzü benimkinin üzerinde asılı duruyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Çemkiriyorum.

"Burada gördüğüm tek mahkûm sensin Danny." "Git kendini becer-"

"Bugün kendimi yeterince becerdim, teşekkürler."

Yumuşak bir şeyin üzerine düşüyorum, koku alma duyum onun tatlı, çarpıcı kokusuyla bombardımana tutuluyor. Yuvarlanıyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum, alabildiğim kadarını alıyorum. Gözlerimi açık tutmak imkansız hale geliyor ve ağzım açık kaldığı için hızla kuruyor.

Rose. Rose Lillian Cassidy. Oh, beni nasıl iyi ve düzgün bir şekilde becerdin. Senden nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum. Ama özellikle senden nefret ediyorum.

*Hayır,
bilmiyorsun.*

Evet, var.

Senin yok.

Benim

var.

Yapm

a.

Yapm

a.

"Senden nefret etmiyorum," diye mırıldanıyorum, sesim daha da boğuk, bedenim hareket halinde. Kendimi yatağın kenarına sürüklüyorum, bacaklarımı yana atıp oturuyorum. Lanet oda saatte yüz mil hızla dönüyor, dönüyor, dönüyor ve elimi yukarı çıkıp başıma yapışmaya zorluyor. "Lanet olsun." Neredeyim ben?

Ne haltlar dönüyor burada? Kapının kapandığını duyuyorum ve kısılan gözlerimin arasından yukarı bakıyorum. Bir kadın figürünün ince silueti yaklaşıyor ve nihayet bir adım ötemde beliriyor. Başımı kaldırıp elimi kaldırıyorum, Rose'a uzanıyorum ve bacaklarımın arasında durana kadar onu öne doğru çekiyorum. Başım karnının üzerine düşüyor. Ellerini saçlarımda hissediyorum. Ona yaslanıyorum. "Sana kendimle ilgili her şeyi anlattım," diye mırıldanıyorum. "Ve sen bana kendin hakkında hiçbir şey söylemiyorsun."

"Yarın konuşuruz," diyerek beni yatıştırıyor ve parmaklarıyla saçlarımda yatıştırıcı daireler çiziyor.

"Hayır, şimdi," diye emrediyorum, gevşek bedenimi onunkinden uzaklaştırmaya zorlayarak. "Şimdi konuş benimle."

Gülümsüyor. Bu beni gerçekten mutlu eden bir gülümseme. Nadir ve değerli bir gülümseme. Ve onu oraya ben koydum. Eli yanağımı kavırıyor ve biraz eğilerek çökmüş halime yaklaşıyor. "Şimdi sana bir şey söylersem hiçbir şey hatırlamayacaksın."

"Ölmek istedin."

"İmkânsızı istiyorum ve bu da ölmek istememe neden oluyor." "Hiçbir şey imkânsız değildir," diyorum.

"Hiçbir şey."

"Her şey imkânsız." Dudaklarını yaralı yanağıma yaslıyor ve ben onu yakalayıp yatağa, yanıma çekiyorum. Onu kendime sarmaktan başka bir şey yapamıyorum, bedenim bugünlük bu kadar.

"Bir gün yanıldığını kanıtlayacağım." Gözlerimi kapatıyorum ve odanın içinde dönerek yoluma devam ediyorum.

"Umarım bunu yaptığını görmek için buradayımdır," diye cevap veriyor ve kaşlarını çatarak karanlığıma dalıyorum.

"Neden, başka nerede olabilirsin ki?" O benim tutsağım. Neden herkes bu detayı unutup duruyor?

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Rose L . . . L . . . Lillian Cassidyyy. Benimle olmadıkça."

BÖLÜM 20

GÜL

Harika hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum. Dün gece kendimi onun kollarından kurtarmak zorunda kaldım. Onu soydum. Bandajları yırttıktan sonra kollarındaki kesikleri düzelttim, bunlara benim sebep olduğumu bilerek. Uykusunda mırıldanmasını ve inlemesini izledim. Onu öyle sarhoş, öyle çiğ, açık ve savunmasız görmek ...

Acıdı. Hiçbir şey hatırlamayacak. Uyandığında söylediği şeyleri, yaptıklarını, tüm gücüyle bana nasıl tutunduğunu hatırlamayacak.

Bu yüzden kendimi iyi hissetmiyorum.

Ve telefonuma gelen mesaj gitmemi gerektiriyor. Şimdi.

Aptal Gül

Benim bir resmim var. Danny ile birlikteyim. Onun terasında. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Hiçbir yer güvenli değil. Danny'nin malikanesi bile. Dudakları göğsümde. Fotoğraf yukarıdan çekilmiş. Gökyüzünden. Bir drone mu? Burada, fotoğrafın bu anında, ben farklı bir kadıyım. Ve Nox'a göre, tehlikeli bir kadıyım.

Bana mesaj attı. Bana hiç mesaj atmazdı. Risk aldı ve bu bile tek başına onun ruh halini gösteriyor. Telefon tekrar elimde vızıldıyor, irkilmeme neden oluyor ve başka bir resim beliriyor. Oğlumun fotoğrafını gördüğümde kısıp, kırık bir hıçkırık kaçıyor içimden. Bir okul servisine biniyor, sırt çantası arkasından sürükleniyor, omzuna asılmış futbol kramponları bağcıklarıyla birleşmiş. Onu takdir etmek için bir saniye bile yok. Bu bir ödül değil. Bu bir son. Başparmaklarım hiç düşünmeden çalışıyor, tuşları ekrana vuruyor.

Ben seni ararım. Bana beş dakika ver.

Gönder tuşuna basıyorum ve elimi telefonun etrafında öyle bir sıkıyorum ki çatlayacak gibi oluyor. O

kadar emindim ki

bunu yapabiliirdi. Danny'nin yardımıyla bu karmaşayı düzeltebileceğimden çok emindim. Ama Nox as kartını oynadığı sürece hiçbir şeyi düzeltemem. Kimse düzeltemez.

Banyodan dışarı bakıyorum ve Danny'nin hâlâ yatakta baygın yattığını görüyorum. Kapıyı usulca kapatıyorum ve Nox'u arıyorum. Cevap verdiğinde konuşmuyor, açıklamayı bana bırakıyor. "İrtibat kurmak imkânsızdı," diyorum. "Her zaman beni izleyen biri var ve Black beni her yere yanında götürüyor."

"Yalan söylüyorsun. Bana ihanet ettin. Oğluna ihanet ettin."

"Hayır," diye hıçkırdım. "Sana istediğini vereceğim, yemin ederim."

Nox bir an duraksıyor, mırıldanıyor. Beni yakaladığını biliyor. Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum. *Nefret ediyorum*. "Kendini affettirmek için tek bir şansın var. Ve eğer bunu yaparsan, gelecekte ateş hattının dışında kalmanı sağlayabilirim."

"Balkonda olduğumu biliyor muydun?" Drone.

"Ruslarla takasın ne zaman yapılacağını bilmek istiyorum. Bir zaman ve yer istiyorum. Yoksa bir sonraki fotoğrafın oğlunun tabuttaki fotoğrafı olur. Sonra da seni öldürüp kendime başka bir fahişe bulacağım."

"Bilgiyi alacağım." Onu temin ederim. "Söz veriyorum."

Telefonu kapatıyor ve sesi boğmak için ağzımı kapatmak zorunda kaldığım düzensiz bir çığlık yükseliyor. Nox'u doğrudan avına götüreceğim. Silahı doldurup tetiği çekiyor da olabilirim. İşte bu kadar. Aynaya bakıyorum ve alt dudağımın korkunç bir şekilde titrediğini görüyorum. "Kahretsin," diye küfrediyorum, ovalıyorum, kokluyorum ve genel olarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Birlikte olmam gerekiyor. Nox'un istediği bilgiyi nasıl alacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok. Ama yapmalıyım.

Telefonu saklayarak omuzlarımı kıvırıyorum ve kapıyı çekip açıyorum. Danny açlıktan ölmüş, vücudu gerilmiş ve yayılmış, yüzü sert, saçları daha da sert. Ona doğru sürünüyorum. Neden bilmiyorum, çünkü atom bombasının onu uyandıracağını sanmıyorum. Yaklaşırken, onun güzel, yaralı yüzüne bakıyorum, birlikte geçirdiğimiz zamanların tekrarları zihnimde dönüp duruyor - öfkeli zamanlar, birbirimize baktığımız ve birbirimizi anladığımız zamanlar, öpüştüğümüz, seviştiğimiz, birbirimizi teselli ettiğimiz zamanlar.

Biraz nefes alıyorum ve yatağın kenarına yerleşiyorum. Onu uyandırmak istemiyorum. Uykusunu bölmek ve onu başının düşecekmiş gibi hissedeceği bir yere geri getirmek istemiyorum. Bizim için son olacak şeyi harekete geçirmek istemiyorum. Onun sonunu.

Tam onu nazıkçe dürtecektim ki kapı çaldı ve ben de bornozumu içeri çekerek ayağa fırladım. "Gel. içeri."

Brad kafasını kapıdan uzatıp yataktaki patronuna bakıyor. "Leş gibi kokuyor. içki fabrikası burada."

Fark etmemiştim. Tek koklayabildiğim pişmanlığım. "Her şey yolunda mı?" "Uyuyan güzelin kıcını kaldırması gerek. Saat on ikiyi geçti, Tanrı

aşkına."

Meraklı zihnim benden daha iyi davranıyor. "Bir yere mi gitmen gerekiyor?" Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışarak soruyorum.

"Öyle de denebilir." Brad Danny'ye doğru yürür ve kolunu dırter.

İçimdeki koruma duygusu yükseliyor.

Onu uzaklaştırmak için hamle yaptım. "Onunla ben ilgilenirim." "Eminim yaparsın."

Alaycılığını görmezden geliyorum ve hassas ve rahat davranarak daha fazla bastırıyorum. "Muhtemelen hâlâ sarhoştur. Bugün iyileşmek dışında bir şey yapabileceğinden şüpheliyim."

"Başka seçeneği yok. Bu çok önemli."

Önemli. Takas gibi mi önemli? Tanrım, bugün mü? Brad Danny'yi tekrar dürtmek için hamle yaptım ama ben sağlam durarak yolunu kestim. Bana meraklı bir bakış attı. "Ben onu uyandırırım. Nazik bir yaklaşıma ihtiyacı olacak ve sen pek nazik bir ruh halinde görünmüyorsun."

Brad göz kırpmıyor ve bu beni sinirlendiriyor çünkü müstehcen ve uygunsuz bir şeyin gelmekte olduğunu biliyorum. "Yapma," diye uyarıyorum, ondan uzaklaşarak. "Onu beklediğinizi söyleyeceğim." Ve en kısa sürede

Danny odamdan çıktı, yapmak istemediğim bir telefon görüşmesi yapıyor olacağım. Bakışlarım yatağın çarşafalarında gezinirken suçluluk duygusu kalbimin etrafında bir mengene gibi.

Brad neredeyse alay edercesine, "Anladın sen," diye yanıtlıyor. "Ya Rose?"

Gözlerimi kaldırıp Danny'nin uyuyan bedenine bakıyorum, Brad'e bakamıyorum, acımı göreceğinden endişeleniyorum. "Ne?"

"Bir daha kendini kesmeye kalkarsan, kışında sadece Danny olmayacak."

Biraz afallamış bir halde dönüyorum. Yüzü dümdüz, sanki boş ve duygusuz ifadesi yumuşak sözleriyle çelişiyormuş gibi. "Danny beni umursamıyor," diyorum, bunun saçmalık olduğunu bilerek. Bunu *hepimiz* biliyoruz. Özellikle de dün gecedен sonra. Ama yine de devam ediyorum, belki Brad'in dilediğim şeyi doğrulayabileceğini umarak. "Burada bulunmamın sebebi rahatlık."

"Ve bu yüzden kolunu bıçakla parçaladı, öyle mi?" Onu yalanlamama fırsat vermiyor, odunu aramıza getiriyor.

Tekrar yatağın kenarına çöküyorum, Danny'nin komaya girmiş haline bakarken zihnim karmakarışık. Kalbimdeki sızı, içimdeki tekme, midemde yer edinen kelebekler. Bu aşk. Canavara aşık oldum. Nasıl diye sormalıyım kendime, ama cevabı çok kolay. O beni görüyor. Hissettiklerimi hissediyor. Nasıl düşünüyorsam öyle düşünüyor. Bu da ona yapacağım şeyi affedilmez kılıyor. Yine de başka seçeneğim yok.

Danny öksürüyor ve bir an için kusacağından endişeleniyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor, yan dönüyor ve yüzünü yastığa gömüyor. Gülümsüyorum, biraz eğleniyorum, biraz üzülüyorum, omzuna uzanıyorum ama elimi hemen geri çekiyorum. Ona dokunmamalıydım. Kıvılcımı yakmamalıydım.

"Aranıyorsun," diyorum, neredeyse fısıltıyla, her sesin bir milyon desibel yükseltilerek çığlık atıyormuşum gibi duyulabileceğinin farkında olarak.

Bir gözü açılıyor ve kısılıyor. Zavallı, hırpalanmış kafasının, neden yatağında olduğunu ve neden burada olduğunu anlatmak için ihtiyaç duyduğu anıları bulmaya çalıştığını görebiliyorum. Ve belli ki onları bulamıyor. Kaba Danny ortaya çıkıyor, ama bunun biraz çaba gerektirdiğini söyleyebilirim,

işbirliği yapmayan bedenini oturma pozisyonuna getirirken yüzü tiksintiyle çarpılıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bu odayı mı kastediyorsun?" Ayağa kalkıp etrafı incelemesine izin vererek soruyorum. "Çünkü bunu sen istedin. Çünkü ben senin tutsağınım. Çünkü burası senin evin, senin odan, senin hayatın." Hastalıklı bir tatlılıkla gülümsüyorum, içimdeki doğal alınganlık öne fırlıyor ve onun akşamdan kalma yüzünü tokatlıyor. "İşte bu yüzden."

Koluna bakıyor, dikkatle ve sevgiyle sardığım bandajları inceliyor. Sonra alay etti ve yırtıp attı. Bu bir mesaj. "Senden nefret ediyorum," diye tükürüyor ve yüzünü buruşturarak yatağın kenarına doğru ilerliyor.

"Kulübe katıl Danny," diye karşılık veriyorum, banyoya doğru ilerlerken. Ben de kendimden nefret ediyorum ve ben kapıyı kapatırken kafasını kaldırdığında şaşkın bakışları bana gizli anlamımı kavradığını söylüyor. Kapıyı çarpıyorum ve kanım kaynayarak birkaç saniye boyunca nefes nefese kalıyorum. Bunu nasıl yapıyor? Bu yükselişi benden nasıl alıyor? Birdenbire söyleyecek daha çok şeyim varmış gibi hissediyorum, dün gece aptal ağzından çıkan her sarhoş lafı ona hatırlatmak istiyorum. Neden bilmiyorum ama içimde bir dürtü var ve Danny Black söz konusu olduğunda bu dürtüyü dizginleyemiyorum.

Kapıyı çekip açtım ve bir ayağımı diğerinin önüne atarak çıplak göğsüne doğru hücum ettim. Kas kütlesinden sekerek onu bileğimi tutmaya zorluyorum. Ön kolundaki kesikler beni irkiltiyor ve gözlerimi indiriyorum, ateşlemeye hazır olduğum her kelime onun yakınlığı altında parçalanıyor. Suçluluğumun altında.

Çenemi sıkıca kavıyor ve yüzümü kendine doğru çekmeye zorluyor. Bunu olabildiğince zorlaştırıyorum ama o kazanıyor. Umarım her zaman kazanır. Kırmızı çerçeveli gözlerinden üzerime mavi ateş yağıyor, gövdesi zor nefes almasından dolayı hafifçe dalgalanıyor. Bugün onu ölüme mahkûm ettiğim gün ve o daha tam olarak çalışmıyor bile. Yeterince uyanık değil. Danny Black'in tüm yeteneklerini kullanabilseydi, bir şansı olabilirdi. Ama gerçekte, yollarımız kesiştiği anda ikimizin de ölüme mahkum edildiğini biliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum akılsızca, sesim pişmanlıktan sersemlemiş.

Başını soru sorarcasına eğiyor, alnı kafa karışıklığıyla ağırlaşıyor. Keskin yüzünde bir yumuşaklık görüyorum, ama onu hemen dizginliyor. "Giyin hadi." Yüzümü bırakıp yanımdan geçiyor ve boxer'ını çıkarıp duşa giriyor.

Anında panikledim. "Nereye gidiyoruz?"

"Tersaneye."

"Ama ben . . ." Ama ben ne? Kalamaz mısın? "Burada kalmak istiyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Yalan değil. Birden kendimi hasta hissettim. Gidemem. Her şeyin gelişmesini izleyemem ve hepsinin benim hatam olduğunu bilemem. Onun ölümünü izleyemem.

Danny'nin sabunlayan elleri karnının üzerinde duraklıyor, yüzünde kuşkulu bir ifade belirliyor. "Kendini pek iyi hissetmiyor musun?" Homurdanıyor, benden uzaklaşıp duşa devam ediyor, kıcı mükemmel bir çift sert, pürüzsüz kaya gibi parlıyor. "Sen de kulübe katıl Rose," diye huysuzca karşılık veriyor ve spreyi yüzüne doğru çeviriyor. Avuçlarını yanaklarında, kollarında, karnında, kalçalarında gezdiriyor.

Kabinden çıkar, bir havlu alır ve saçlarına sürer, tamamen çıplak durur ve

benden önce güzel. "Bana katılmak istemedin o zaman?" diye soruyor, ses tonunda saf, çileden çıkarıcı bir kötülük var. Bir adım öne çıkıyor ve bornozumun önünü çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Nefes alıyorum, koruma örtümü arıyorum. Danny ile birlikte kayboldu. Sonsuza dek kayboldu. "Utanç," diye fısıldıyor. "Günümden önce biraz stres atmak için duvara karşı iyi bir sevişme hoş karşılanırdı." Tahrik olamayacak kadar kızgınım. Bana kendimi değersiz, ucuz hissettirmeye çalışıyor ve bunu başarmasından nefret ediyorum. Başka bir erkek olsa umurumda olmazdı. Ama Danny? Onu en iyi haliyle deneyimledikten sonra, bu kadar incitici olduğu için o piç suratını tokatlamak istiyorum. "Belki Amber'ı ararım." Bornozumu bırakıp geri çekildi ve sikine baktı. Seğiriyor. Suratını asıyor.

Damarlarımdaki sıcaklık onları yakıp yok edebilir. "Belki de bunu yapmalısın." Söylemenin ne kadar acı verici olduğunu görmezden gelerek kelimeleri gıcırdatıyorum. Aşk ve nefret arasında gidip gelerek kendi etrafımda dönüp duruyorum. Ondaki bilgi almam gerekiyordu. Onun pislik davranışlarına misilleme yapmak bunu elde etmenin yolu değil, ama adam beni çileden çıkarıyor. Ona doğru yaklaşıyorum, yüzümü onun yüzüne doğru itiyorum. Bunu yapmak için parmak uçlarıma basmam gerekiyor ama bu çabaya değiyor. "Bu *fahişenin* seninle işi bitti." Dönüyorum ve tam iki adım uzaklaşmışken yakalanıp duvara fırlatılıyorum. Duvara kuvvetle çarptım, çarpmanın etkisiyle içimden bir şok çığlığı yükseldi.

"Kimi becereceğime ben karar veririm," diye homurdanıyor, bornozumu yırtarak açıyor ve çıplak önünü benimkine bastırıyor. Başımı yüzüne çeviriyorum, arzunun öne çıkıp beni kontrol etmesini engellemeye kararlıyım. Ama artık çok geç. Çoktan ön plana geçti ama onu kontrol *edebilirim*. Kontrol *etmeliyim*. Ama kesinlikle bunu istemeliyim. Bana teslim olması en iyisi, çünkü hiç kuşkunuz olmasın, her ne kadar hırlasa ve yüzüme iğneleyici sözler tükürse de, teslim oluyor. Yine de bunu yapmak istemiyorum. Aramızdaki bağı güçlendirmek istemiyorum. Bu sadece durumu daha da zorlaştıracak ve zaten dayanılmaz. Takasın bugün gerçekleşeceğinden eminim ve tersanede gerçekleşecek. Aramayı yapıp kaçmalıyım. Danny Black'le hiç tanışmamışım gibi davranın ama yaptığım şeyin etim ve kanım için olduğunu unutmayın, sahip olduğum tek etim ve kanım için.

"Hayır dersem bana dokunmayacaksın," diye fısıldıyorum, belden aşağı vurarak. Umurumda değil. Kirli oynuyor. Ben de kirli oynuyorum. İkimiz de kirliyiz. Birbirimiz için mükemmeliz. Saçıma tuttu, ereksiyonu karnımın alt kısmında uzandığı yerde büyüyor. Sertçe çekiyor, ona bakmamı istiyor. Bakmayacağım. "Hayır," diyorum, basit ve kararlı bir şekilde ve o homurdanıyor, saçımı tekrar çekiyor, kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerimdeki acıyı geri kırıyorum, içimdeki yaşam kıvılcımlarını kucaklamamaya çalışıyorum. "Hayır," diye homurdanıyorum, saçlarım çekilip kafatasım duvarla buluşana kadar başımı geriye atıyorum.

"Rose . . ." Sesi uyarı dolu, siki artık karnımın derisine ön sperm sızdırıyor. "Hayır." Şimdi gözlerinin içine bakıyorum ve gözyaşlarımı akıtmaya zorluyorum. "Hayır." Yumruklarımı buluyorum

açılıyor ve sıkılıyor, tekrar ve tekrar, ihtiyaç duyulan kısıtlama çok fazla hale geliyor. "Hayır. Hayır. Hayır. N-"

Ağzı benimkiyle buluşuyor ve reddetmelerim irademle birlikte bütünüyle yutuluyor. "Evet," diye fısıldıyor, ağgözlülükle ağzımı alıyor, nefes almama izin vermiyor. Onda viski ve saf, çiğ Danny tadı

alıyorum.

O benim ütopyam. Benim Aşıl topuğum.

Düşüşüm mü?

"Söyle," diye homurdanıyor, talebi ihtiyaçla kalınlaşıyor. "Söyle şu lanet kelimeyi Rose."

Aklım ve kalbim tartışıyor, kavga ediyor ve bana farklı emirler veriyor ve öpüşmemiz boyunca hıçkırarak ağlıyorum, o kadar parçalanmışım ki. Yapamıyorum. Yapabilirim. Yapabilirim. Hayır. *Bana yardım et!* Kaybediyor ve bunu hissediyor olmalı çünkü gözlerimi bulmak için tüketen öpücüğümüzü kırmayı göze alıyor, yanaklarımı avuçlarının içinde sıkıca tutuyor. İfadesi hâlâ kesik, ama sevdiğim nadir yumuşaklık bir yerlerin ötesinde duruyor. Bu sadece meydan okumamı daha da zorlaştırıyor. Bir parçam bunu yapmak istiyor. Bir kez daha onun tarafından tamamen tüketilmek. Diğer yanımda ise buna tüm gücümle karşı koyuyor. Şimdi uzaklaş.

"Bence Amber'ı aramalısın," diyorum ona, kararlılığımı görmesi için gözlerimi ondan ayırmadığımdan emin olarak. Buna bir kez daha katlanamam. Amber'dan nefret ediyorum, intikam duygusuyla nefret ediyorum çünkü Danny bugün ölmezse ben öleceğim ve Amber da onu alacak. Amber'ın sevdiğim adamı almasını isteyen herkes.

Tabii yaşarsa.

Burun delikleri alevleniyor, gözlerine buz doluyor. "Amber'ı istemiyorum. Seni istiyorum."

O beni istiyor. Daha önce kimse *beni* istememişti. Gerçek beni. Kapanan boğazım beni boğmaya başlıyor, çatışma beni parçalıyor. "Hayır." Güçlü olmalıyım. Onu çok istiyorum ama başka bir şeyi daha çok istiyorum. "Bana gerçekten sahip olamazsın Danny."

"Kim diyor lan?"

"Ben," diye bağıryorum, kendimi kaybederek. "Beni rahat bırak!" Onu itmeye çalışıyorum, avuçlarımla göğsünü zorluyorum. O da onlarla boğuşuyor, bedenlerimiz boğuşan uzuvlardan oluşan bir karmaşaya dönüşüyor. Danny beni kontrol altına almak için savaşıırken ben histerik bir halde, hayal kırıklığım ve umutsuzluğumla bağıryorum. Bileklerimi güçlü ve sabit bir şekilde tutuyor, tüm ağırlığını göğsüme vererek beni duvara yapııştırıyor. "Lütfen," diye mırıldanıyorum acıyarak, başka tarafa bakarak. "Bırak beni."

Beni bir anda serbest bıraktı.

"Hayır!" Onu yakalıyorum ve homurdanarak beni döndürüp duvara doğru itiyor. Bornozumu kollarımdan çekip kenara fırlatıyor ve çıplak ön tarafının çıplak sırtımla buluşmasını sağlıyor. Kollarımı kullanabildiğimi fark ettiğimde, çoktan boylu boyunca bana yayılmış, dudakları kulağımda, yavaşça nefes alıp vererek sinir sistemimi kafamın durumuna uyacak şekilde tahrip ediyor. Dişleri etli lobumu sıyrıyor, hınzırca sürüklüyor. Elleri yukarı kalkıp göğüslerimi avuçluyor, başparmakları meme uçlarımda etrafında daireler çiziyor. İnliyorum ve kaçmak için belimden bükülüyorum, kıkırımı onun tahrikine doğru itiyorum.

"Bunu hissediyorsun, değil mi
Rose?" "Evet," diye titreyerek
nefes alıyorum.

Her bir çıkıntıyı sertçe çimdikliyor ve sonra kalçalarını döndürerek içime derinlemesine giriyor. Nefes nefese kalıyor ve alnım duvara düşüyor, titreyen dünyam sakinleşiyor. Huzur beni buluyor.

Ecstasy her şeyi bulutlandırıyor. "Beni hissediyorsun." Bir kez itiyor, beni duvarın içine daha da itiyor, iç duvarlarım ona tutunurken duraklıyor ve hırlıyor, onu okşuyor, cesaretlendiriyor, onun için yalvarıyor. "Evet, beni hissediyorsun." Geri çekilip kendini sertçe ve yükseğe gömerken elleri göğüslerimin üzerinde kenetleniyor. Nefesimi kaybediyorum, aklımı kaybediyorum,

tüm amacımı gözden kaybediyorum. Kollarımı duvara yaslıyorum, ön kolumu başımı yastıklamak için kullanıyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Yapmak istediğim hiçbir şey yok. "Ve seni hissediyorum." İlerleyişi hızlanıyor ama her hareketi titizlikle uygulanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kabul edilmesi gerekeni kabul ediyorum.

Onu hissediyorum. Onu duyuyorum.

Ve lanet günahlarım için, onu seviyorum.

Kıçım sallanmaya başlıyor, karıncalanmalar başlıyor ve ben onun beni acımasızca almasının kölesi oluyorum. Sert ya da zorlayıcı olduğu için değil, bu an, bu samimi, anlayışlı an, gelecek katliamda kaybolacağı için.

Aldığı zevkin sesi çaresiz düşüncelerimi bastırıyor ve göğüslerimi bırakıp kalçalarımı tuttuğunda, daha fazla kaldıraç aradığını, son düzlüğe hazır olduğunu anlıyorum. Yapıyorum, yapıyorum, daha da yükseliyorum.

Orgazmım vurduğunda beni yönetiyor, yoğunluğuyla beni yutuyor ve şu anda ne kadar özgür hissettiğimden başka her şeyi zihnimden tamamen siliyor. Bağırmiyorum, sadece geriliyorum. Danny'nin doruk noktasından gelen basınç dalgası onu öne doğru itiyor, vücudu benimkine çarpıyor ve beni duvara doğru zorluyor.

Bir an duruyor, nefes nefese boynuma sokuluyor, özünden bir damlanın bile benden kaçmasına izin vermiyor. Sonra aniden çekiliyor ve beni duvara yapışmış, çıplak ve açıkta bırakıyor. "Hazırlan." Uzaklaşırken omzunun üzerinden tükürüyor.

"Siktir git," diye karşılık veriyorum ve aniden durmasını sağlıyorum. Arkasına bakıyor ve gülümsüyor. Ben de ona parmağımı çevirip bornozu alıyorum, üzerimi örtmek için çekiyorum ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar kirli hissediyorum.

Danny dönüp bana doğru yaklaşıyor ama ben geri çekilmiyorum.

Mümkün değil. Bana ulaşıyor.

Bana hırlıyor.

Ve sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

"Çekil üstümden, seni pislik." Onu itiyorum ve o da geriye doğru yürüyor, belli ki öfkemin tadını çıkarıyor. Bu çok zehirli. Yüz ifadesi zafer çılgınlıkları atıyor.

Banyoya gittim, kapıyı kapattım ve telefonu aldım. Kendimden nefret ediyorum. Şu an kendimden o kadar nefret ediyorum ki. Sevdiğim bir adamı ölüme mahkûm ediyorum. Gözlerimden yaşlar dökülüyor, çukur yanaklarımdan geçiyor. *Bu bir son.* Bırakın Nox'un benim için planladığı cehennemi, bugün hayatta kalabilecek miyim, onu bile bilmiyorum. Ve çok yoruldum. Piyon olmaktan bıktım.

Hıçkırıkla bir mesaj gönderiyorum. Bitti. *Ve ben de bittim.*

Bugün tersanedeyiz. Saatten emin değilim ama yakında ayrılacağız gibi görünüyor. Beni de yanında götürüyor.

BÖLÜM 21

DANNY

Uyurken biri kafatasıma defalarca vurmuş gibi hissediyorum. Kahretsin, kafamın her an boynumdan düşebileceğinden eminim. Suçlu viski ama Rose'un da üzgün halime bir faydası olmadı. Benim de öyle.

Az önce ne yaptığımı bilmiyorum. Neyi başarmayı umuyordum. Yavaş, acılı bir ölüm mü? Botlarımın bağcıklarını bağlamak için eğilirken kendi kendime alay ediyorum. Bundan daha acı verici bir şey olamayacağına eminim.

Tekrar doğrulduğumda başım dönüyor, görüşümdeki siyah noktaları temizlemek için yavaşça gözlerimi kırpmak zorunda kalıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum ve uzanıp hassas kafa derimi yokluyorum. Ne berbat bir durum. Viski terliyorum, midem aldığım her yudum sudan tiksiniyor ve beynim yarı boyutuna küçülmüş gibi hissediyor. Milyonlarca dolar değerindeki ateşli silahları teslim ederken pek de iyi bir durumda değilim.

Rose'un hazırlanmak için zaman harcadığı banyoya bakıyorum. "Acele et lan!" diye bağıriyorum ve onun sürüklenen ayaklarını kendi avantajıma kullanarak sırtüstü düşüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dün geceye dair görüntüler gözümün önüne geliyor ve her birinde, ince ayrıntıları düşünmek için zaman ayırma zahmetine girmeden, kendimi bu görüntülerden uzaklaştırıyorum. Küçük geri dönüşler iğrenç. Resmin tamamı muhtemelen beni derin uçlara gönderecek. Ama hafızamı dürten bu iğrençliğin arasında öyle kolayca bir kenara atamayacağım bir şey var. Söylediği bir şey. Ölmekle ilgili. Bu anımsama, yükümü ona boşalttığım, sırtına düşüp onu duvara çivilediğim anda aklıma geldi. Ölmek umurunda değil. Bu kanıtlandı. Ve şimdi gerçekten söyledi.

Ve benimle daha önce hiç olmadığı kadar çok mücadele ediyor. Küçük bir parçam onun sadece inatçı olduğunu düşünüyor.

Büyük bir kısmım daha fazlası olduğunu düşünüyor. Ama ne?

Kapının açıldığını duyuyorum ve başımı yana eğiyorum. Kapının eşiğinde, ona aldığım İngiliz kazağını ve vücudunu saran o mükemmel kot pantolonunu giymiş. Ona kaşlarımı çatıyorum ve aptalca gözlerimi yüzüne dikiyorum. Makyaj yapmıyor. Eğer makyaj yapmadıysa neden bu kadar uzun sürdü?

Makyaj yapmak için zaman mı harcıyor? Saçları nemli ve gelişigüzel düğümlenmiş. Hiç çaba göstermemiş.

Ve o hala mükemmel.

"Tam zamanında," diye homurdanıyorum, ayağa kalkmak için kendimi zor tutuyorum. Kapıya doğru yürürken beynim kafamdan botlarıma düşüyor, kendimi biraz dengesiz hissediyorum. Arkamdan küçük bir kıkırdama duyuyorum ve çok hızlı bir şekilde dönüyorum. Oda sallanıyor ve kendimi sabitlemek için kapıyı tutuyorum, bu da Rose'un kıkırdamasının tam bir göbek kahkahasına dönüşmesine neden oluyor. Ses bu kadar yüksek ve rahatsız edici olmasaydı harika olurdu. Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum ve o da hemen kendini toparlayıp ellerini önünde birleştiriyor.

"Sanırım duvara karşı bir fahişeyi becermek istediğim etkiyi yaratmadı," diyor sakın bir şekilde, yüzü donuk. İleriye doğru yürüyüp yanımdan geçerken bana pis bir bakış fırlattığında ruh halim daha da kötüleşiyor. "Belki Amber'la daha başarılı olurdun."

Ve adını duymuş gibi, kadın muhtemelen adamlarımdan biriyle görüştüktan sonra başka bir odadan çıktı. Değiş tokuştan önce biraz stres atıyor. Anladım. Gözleri manzarayı izliyor. Ben. Rose. Benim olmayan bir odadan çıkıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Soğuk ve keskin bir sesle soruyorum, Amber benden daha fazlasını duymaya alışık olduğundan değil.

"Ben sadece ..." Omzunun üzerinden az önce çıktığı kapıya doğru bakıyor. Bunu söylemek istemiyor. Amının bir süre başka bir erkeğe ait olduğunu söylemek istemiyor. Ne yani, umursayacağımı mı sanıyor? Aptal kadın. "Seni bulmaya geliyordum." Nazlı nazlı gülümsüyor.

Rose'un duruşunun belirgin bir şekilde düzeldiğini görüyorum. "Birkaç dakika geç kaldın," diyor ve Amber'ı arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaşıyor. "Onun yerine bu fahişeyi kullandı." Kollarını başının üzerinde havaya kaldırdı, her iki elinin işaret parmakları yanıp sönen oklar gibi kendini gösteriyordu. "Özel bir şeyi kaçırdığını söylemek isterdim" -Rose koridorun sonuna ulaştığında omzunun üzerinden bakıyor- "ama yalan söylemiş olurum."

Siktir et, onu galeri sahanlığından aşağı atmadan önce beni tut. Amber'ı olduğu yerde bırakıyorum, şaşkın şaşkın bakıyor ve öldürmekten en büyük zevki alabileceğimi düşündüğüm kadının peşinden *gidiyorum*. Attığım her adımda beynim sarsılıyor ve ruh halim daha da kötüleşiyor. Merdivenlere Rose'un birkaç adım gerisinden çıkıyorum ve onun adımlarını hızlandırdığını fark ediyorum. Ne olacağını biliyordu. Bileğine uzanıyorum, sinsice hareket edince ısıtıyorum, dengemi kaybedip son birkaç basamakta tökezliyorum.

Siktir!

Bir gümbürtüyle yere düştüm ve sırtüstü yatıp gözümü tavana diktim. Rose belirdi, kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümsüyordu. *Kaltak*.

"İyi misin?" Brad elini uzatarak ve beni ayağa kaldırarak soruyor.

Kulaklarım kıpkırmızı oldu. İçlerinden buhar çıktığına eminim. Brad'in burnu kırışınca doğruluyorum ve o da bana yukarıdan aşağıya bakarak uzaklaşıyor. "Göründüğün kadar kötü kokuyorsun."

"Git kendini becer." Rose'a saldırmak için döndüm ama Brad'e doğru çekiştirildim.

"Yapacak işlerimiz var." Başını eğdi, amcıkdan uzak durmam için beni uyaran bir çığlık attı.

günü atlatana kadar. Telefonumu uzatıyor, ben de kapıp açıyorum. Çınlıyor, zil çalıyor ve canlandığında elimde titreşiyor.

"Tükürük," diye homurdanıyorum, cevapsız on aramayı siliyorum ve sesli mesajını görmezden geliyorum. Şu anda onunla uğraşamam. Bu değiş tokuşla bile zar zor başa çıkabiliyorum. "Hazır mıyız?"

"Her şey hazır," diye onaylıyor Brad. "Ringo boktan teknesiyle balık tutmaya gitti ve adamların geri kalanı da bir mil yarıçaplı bir alanı tarıyor." Arabaya doğru ilerliyoruz ve Rose'u da yanıma çekiyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Brad olduğu yerde durdu ve Rose'u işaret etti.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Onu getirmiyorsun. Bunu neden yapasın ki?"

Duraksadım, gerekçemi aradım. Bunu hiç düşünmemiştim, gerçekten. Net düşünememek büyük bir kırmızı bayraktır. Ona sadece geleceğini söyledim ve başka bir şey düşünmedim. Gerçek şu ki, onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum.

Bir yanıt düşünme şansım olmadı. Brad Rose'u alıp merdivenlere doğru götürüyor, bakışları tartışmam için beni cesaretlendiriyor. Ve bir kez olsun itiraz etmedim. O mantıklı davranıyor. Ben değilim.

"Siz farkına bile varmadan geri dönmüş olacak," diyor alaycı bir tavırla.

Rose homurdanarak merdivenlerden yukarı çıkıyor. "Onu bir daha görmesem de umurumda değil." Ouch. "Siktir git Rose," diye tükürdüm.

Zirvede Amber'la karşılaşır ve Amber'ın Rose'a attığı bakış onu bir toz yığınının çevirmelidir. Benim kızım değil. Benim kızım için ördeğin sırtından su akar. Rose durur, Amber'a yukarıdan aşağıya bakar ve yoluna devam eder. "Bu gece senin sıran. Sertlik havasında."

Ona bakarken çenem geriliyor, gittikçe uzaklaşıyorum. Bu lanet kadın beni öfke ve şaşkınlık arasındaki çizgide tutuyor.

"Hadi gel." Brad beni kolumdan dürttü ve ben de gözlerimi yavaşça onunkilere diktim. "Danny?"

"İki dakikaya geliyorum." Kendimi Rose'un peşinden merdivenlerden yukarı koşarken buluyorum, görüşüm artık net, bedenim artık dengeli. Hedefim tek odak noktam. O bir fişek. *Benim fişeğim*. Gitmeden önce onu bir kez daha hissetmeliyim.

"Danny, benimle taşak mı geçiyorsun?"

"İki dakika," diye sesleniyorum, hücum yolumdan atlamak zorunda kalan sersemlemiş Amber'ın yanından geçerken. Rose omzunun üzerinden bakıyor ve peşimde olduğumu görünce adımlarını hızlandırıyor. "Koşma," diye uyarıyorum, ama bu onun koşmaya başlamasına neden oluyor. "Rose."

Koridorda bir roket gibi hızla ilerliyor, ben de peşindeyim ve odasının kapısına ulaştığında içeri dalıp kapıyı çarpıyor. Aramızdaki ahşabın yüzüne homurdanıyorum, daha geçen gün neredeyse menteşelerini kırdıktan sonra daha yeni tamir edildiği gerçeğini göz ardı ediyorum. Kapıyı omuzlayıp odanın içine düşüyorum ve onu hızla banyoya koşarken buluyorum. O kapıyı çarpamaz. Çizmelerimin ucundan sekiyor ve narin beynimi iğneleyen tiz ve kız gibi bir çığlık atıyor. Kapı aralığını dolduruyorum, bacaklarımı açıyorum, ellerimi tahtanın her iki yanına dayıyorum. Lavaboya doğru geri

geri giderken, "Buraya gel," diye nefes alıyorum.

"Siktir git, Danny. İsteddiğini aldın." "Aldım mı?"

Bakışları beni atlıyor. Kaçma şansını ölçmeye çalışıyor. Aptal kadın. Kaçmak istemiyor. Beni ya da kendini ne kadar aksi yönde ikna etmek istese de aslında istemiyor. "Ne istiyorsun o zaman?" Elleri kazağının kollarında kayboluyor, sanki tenini olabildiğince örtmeye çalışıyormuş gibi. Sonra kollarını kavuşturuyor. Zihinsel olarak kendini dizginliyor.

"Buraya gel."

Başını sallıyor. "Buraya gel."

"Hayır."

"Yap şunu."

"Siktir git."

Öne doğru buharlaşıyorum ve kollarını gövdesinden ayırıp yanlarına doğru itiyorum. "Öp beni." Bir kolumu lavabonun iki yanına koyarak onu kafesliyorum. Güzel yüzü gergin, dudakları sıkıca kapalı. "İstemiyor musun?"

"N . . ." O kayboluyor ve ben başımı eğiyorum. İlk hamleyi yapan o. Hepsi onun.

Beni tutup ağzına çekiyor ve deli bir kadın gibi üzerime atılıyor. İniltisi, beni uzaklaştırmaya çalışan elleriyle çelişiyor. Vücudunun sıcaklığı, soğuk olma çabalarıyla çelişiyor. Bu kadın kocaman bir çelişkiler yumağı. Ama benim içimde de çelişkilere neden olduğunu fark etmesi gerekiyor. O benim için zayıflığın timsali. İstedğim bir zayıflık. Çünkü beni bir ölçüde güçten yoksun bırakırken, diğer yandan bana güç enjekte ediyor. Kalbim o yanımdayken daha güçlü atıyor. Hiç sahip olmadığım bir amacım var.

Bir kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum, diğer elimle çenesini tutup sıkıyorum. "Hayır, lütfen." Aniden çekiliyor, başını çeviriyor, kendini kurtarmak için kıvranıyor. "Yeter artık, Danny."

Biraz afallamış bir halde geri çekiliyorum, reddi canımı yakıyor. Çünkü ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir şey hissediyorum. Kararlılık. Baş ağrım aniden geri geldi, bedenim yine titremeye başladı. Onun kararlılığı yüzüme bir tokat gibi indi. İfadesi de en az kendisi kadar sert. "Artık oyun yok mu?" Bunu bir soru olarak sormamıştım. İddialı bir ifade olması gerekiyordu. Bunların hiçbirisi benim için oyun değil, bir süredir değil.

"Artık hiçbir şey yok." Bana bakıyor, gözlerini benden kaçırmayı reddediyor, güçlü ve kararlı bir duruş sergiliyor. "Sen ve ben." Parmağı aramızda geziniyor. "Biz imkansızız."

"Kim demiş?"

"Ben." Arkasını dönüyor ve benden saklanarak gözlerini aynadan kaçırıyor. "Tek başımıza zehirliyiz. Birlikte zehirliyiz."

Ve patlayıcı. Ve birbirleri için mükemmeller. Yaklaşmak için kaslarımı çalıştırıyorum ama ayak sesleri duyuyorum.

arkadan geliyor.

"Danny, Tanrı aşkına, geç kaldık." Brad etrafı inceler ama sabırsızlığı atmosferi algılamasına izin vermez. "Hadi gidelim." Başını sallayarak adımlarını tersine çevirir. "Şimdi."

Rose'a geri çekilerek, "Bu iş daha bitmedi," diyorum.

"Hayır, Danny, bitti." Başını kaldırdı ve yemin ederim gözlerinde yaşlar vardı. "Güven bana."

Başımı sallıyorum, buna inanmaya hazır değilim. "Geri döneceğim," diyorum ve dönüp odadan çıkıyorum. Kapıyı çekip kapatıyorum ve cebimden anahtarlarımı çıkarıp ustayla birlikte kilitliyorum. Tedirgin edici bir şey bana Rose'un döndüğümde burada olmayı planlamadığını söylüyor, bu yüzden burada olduğundan emin olmalıyım. Sadece halletmemiz gereken işler olduğu için değil, Adams'ın da belirttiği gibi, bağlantısı onu öldürmek için iki kere düşünmeyecektir. Aşağı inerken Brad'i "Tek kelime etme," diye uyarıyorum.

"Tamam."

"Konuş
benimle."

"Bu hastanedeki tetikçi. Ölmüş." "Ne oluyor
lan?"

"Bu sabah hapishaneye gittim. Beni geri çevirdiler. Hücresinde bulundu. Boynunda yirmi bıçak yarası vardı. Konuşacağından endişelendiler sanırım."

"Harika." Kendi kendime başımı sallıyorum.

"Ve Adams-"

"Sakin bana onun da öldüğünü söyleme."

"Hayır, saklanıyor. Hamptons'da bir yerde, ama kendi evinde değil. Merak etme, onu ortaya çıkaracağız."

Oraya vardığımızda Amber giriş holünde oyalanıyor. "Evine git," diye emrediyorum ona bakmadan, merdivenlerden iniyor ve güneş gözlüklerimi kısılan gözlerime geçiriyorum. "Ve bir daha da gitme." Adamlar başka bir fahişe bulmak zorunda kalacaklar.

Arabaya biniyoruz ve Brad motoru çalıştırıyor, ayağını pedala basıyor, araba yolundan hızla aşağı iniyor.

Zihnimde tek görebildiğim Rose'un gözyaşları. Rose ağlamıyor. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Dükkânın son çalışanı biz yanaştığımızda ayrılıyor ve kulübeye giden çamurlu yolda yanımızdan geçerken kamyonetinin camından el sallıyor. Su bu akşam özellikle sakin, durgun ve neredeyse ürkütücü. Dışarı çıkıp kıyı şeridine doğru yürüyorum ve ufukta batan güneşe bakıyorum. Arkamda bir konteynerin devasa sürgüsünün kaydığını, ardından kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda adamlardan birinin forkliftle konteynere yanaştığını görüyorum; teleskopik kollar metal kulübeye uzanıyor ve karşılarında jet ski'lerden biriyle yeniden ortaya çıkıyor.

Suya doğru işaret ederek, "Gitmeye hazırız," diyor.

Uzaktan bir teknenin derin gürültüsü geliyor, körfezin kayalık bir bölümünde yavaşça beliriyor. "Şaka yapıyor olmalısın." Teknenin yan tarafındaki logo görüldüğünde "Şaka yapıyor olmalısın" diyorum. "Miami Cruises?"

"Bedava bir gezi kazanacaksın." Volodya'nın arkamdan gelen Rus aksanı gözlerimi sudan ayırmama neden oluyor ve döndüğümde onu Rolls Royce'unun açık kapısına yaslanmış halde buluyorum.

"On sekiz tekerlekli araca ne oldu?"

"Biraz dikkat çekici. Jet ski yüklü bir tur teknesinde garip bir şey yok." "Çok yaratıcı," diyerek ona doğru yürüdüm ve uzattığı elini kabul ettim.

"Su sporlarına dalyoruz." Hâlâ forkliftin kollarında duran jet ski'yi işaret ediyor. "Umarım biraz rekabete aldırmazsınız."

"Elbette üstesinden gelirim. Byron's Reach'ten hareket ettiğimizde tüm bunlar çok daha kolay olacak."

"O gün acele et." Volodya forklifte doğru ilerler ve avucunu Sea-Doo'nun yan tarafında gezdirir. "Güzel makine. Bahse girerim bu şeylerden biriyle çok eğlenilebilir."

"O değil, çünkü o bir kabuk."

Volodya gülüyor. "Nasılsın Danny? Azrail'in seni yakalamak için dışarıda olduğunu duydum."

"Ben Azrail'im Volodya," diye karşılık veriyorum ve telefonum çaldığında elimi cebime atıyorum. Ekrandaki Spittle'in adı beni sarsıyor ve başparmağımı kabul düğmesine bastırıyorum. "Burada bir şeyin tam ortasındayım," diye tıslayarak Volodya'dan uzaklaşıyorum.

"Evet, biliyorum. Bütün gün seni aramaya çalıştım Danny. FBI ve MPD'nin yarısı şu anda sana doğru geliyor. En fazla on dakikan var diyebilirim."

Gözlerim hemen etrafı taramaya başladı. "Ne?" "On dakika, eğer şanslıysan."

"Siktir." Telefonu kapattım ve Brad'i buldum. "Lanet olası kırmızı kod," diye homurdandım. "Volodya, tekneni geri döndür ve buradan defol git."

"Neler oluyor?" diye soruyor, ben rıhtımdan forklifte doğru yürürken beni izliyor.

"Şirket yolda. Yolun yarısında sizi ana otobana çıkaracak gizli bir yol var. Bul onu."

Ayrıntıları öğrenmek için oyalanmaz, doğrudan cep telefonuna gider ve arabasına koşmadan önce görevin iptal edilmesini ister. "Lanet olsun, Black," diye tükürüyor, Rolls Royce'unun tekerleği dönerek uzaklaşıyor, çakılları ve toprağı tekmeliyor. Adamlarımın hepsi konteyneri kapatmak için aceleyle çalışırken forklift çığlıklar atarak konteynere geri dönüyor. Kulübeye doğru koşuyorum, bulabildiğim ilk dalgıç kıyafetini kapıp içine giriyorum. Adamların kafeye indiğini, bira şişelerinin kapaklarının açıldığını ve bir paket iskambil kâğıdının karıştırıldığını duyuyorum. Atölyeye uçuyorum ... ve Sea-Doo'mun yanmış kalıntılarını görünce kayarak duruyorum. "Lanet olsun," diye küfrederek dükkana geri döndüm. "Brad, bana yardım et."

Bir saniye içinde yanıma geliyor, kapılara en yakın Yamaha jet ski'nin ön tarafını tutuyor. "Kaldır," diye homurdanıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. "Kahretsin, karavan nerede?"

"Vakit yok." O geri çekilirken ben de ona doğru sürünüyorum, gözleri yerinden fırlayacakmış gibi bakıyor.

Başını. "Hadi, seni kaltak," diye takılıyorum. "Git kendini becer."

Siren sesleri havayı boğmadan hemen önce onu kıyıya indirmeyi başardık. Sonra ikimiz de dönüp her yönden üzerimize gelen plakasız arabaların istilasına bakıyoruz. "Bu ne sürpriz," diyorum sessizce, suya girip Yamaha'yı çekiştirerek. Bana doğru yürüyen takım elbiseli herifi Spittle'ın meslektaşlarından biri olan Harold Higham olarak tanıyorum. Kendini beğenmiş bir yüzü var. "Bütün bunlar benim için mi?" Jet skim koltuğuna tırmanarak soruyorum.

"Etrafa bir göz atmamızın sakıncası yoktur," diyor ve boncuk gözlerini açık alanda gezdiriyor, adamları da aynısını yapıyor.

"Ne istersen yapabilirsin." Ben kibarım. Bu mide bulandırıcı. "Arama izniyle."

"Elbette." Higham iç cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp havada sallıyor. Soğukkanlılığım bir an için kayboluyor. "Peki ne arıyorsunuz?"

"Göreceğiz, sanırım."

Tercüme edildi: Hiçbir fikrim yok. Dişlerimi sıkıp tekrar suya giriyorum ve kıyıya doğru ilerliyorum. "Bu uzun sürecektir mi? Suda akşam gezintimi dört gözle bekliyordum."

Higham'ın kurnaz bakışları üzerimde, çenesi titriyor. "Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi Black? Kasabada bir tür kral gibi kasıla kasıla dolaşıyorsun. Arkanda kan ve ölüm bırakarak. Senin zamanın geliyor, oğlum."

Bakışlarını tutarken gözlerim cam gibi olmalı. "Yanlış ağaca havlıyorsun, Higham." "Bu sefer değil." Arama emrini bana fırlattı. "Senin günlerin de babaninkiler gibi. Artık yok."

Şerefsizi yakalayıp dişlerini teker teker sökmeden önce sonsuz bir kontrole başvurmak zorunda kalıyorum. "Bu senin için oldukça duyarsızca, Higham." Sesimin öfkeyle titrediği belli oluyor. "Onu daha dün gömdüm."

"Efendim," diye sesleniyor bir memur avlunun karşısından.

Higham ilk konteynere doğru tepinmeden önce bana hırlıyor. "Açın şunu," diye bağırıyor ve her biri elinde bir koçbaşı tutan üç memurun öne çıkmasını sağlıyor.

Olduğum yerde kalıyorum ve bir ajan ordusunun konteyner kapılarımdan birine hücum edişini izliyorum. Onlara kapıların kilitli olmadığını söyleyebilirdim. Ama söylemeyeceğim. Şişko piçler biraz egzersiz yapsalar iyi olacak gibi görünüyor. Yakındaki bir kayanın üzerine oturarak, ilk konteynere baskın yapmalarını ve Higham'ın alnı ıslak, yüzü çarpık bir şekilde dışarı çıkmasını izliyorum.

"Güzel makineler," diyorum. "Bir tane almak ister misin?"

Higham tıslayarak bir sonraki konteynere doğru ilerliyor ve sağa sola emirler yağdırıyor. "Lanet olsun Danny," diye fısıldıyor Brad ağzının kenarından. "Bu rahatlık için biraz yakın." "Ne aradıklarını bile bilmiyorlar." FBI sürekli bir baş belasıdır ama

Hiçbir şeyden haberleri yok. Paramız olduğunu biliyorlar ama nereden geldiği hakkında hiçbir fikirleri yok ve bunu öğrenmek onlarca yıldır onların görevi. Ayaklarımı uzatıp rahatıma bakıyorum ve Higham'ın kapıların tek tek kırılmasını emretmesini izliyorum. İnkâr edemem, onlar konteynirleri ararken gerginim.

tam anlamıyla dolu. Brad'in kalbinin düzinelerce hızla çarptığını, ayaklarının çakılda kaydığını duyabiliyorum. "Sakin ol," diye fısıldıyorum, ayağa kalkıyorum ve yanından geçtiğim her polis tarafından ters ters bakılarak rahatça yürüyorum. Omzumu kapılardan birinin kenarına yaslayıp, on dakika önce iskelenin ucunda asılı duran Sea-Doo'yu işaret ediyorum. "Eğer hissetmek istediğin bacaklarının arasındaki güçse, bunu tavsiye ederim."

Higham hızla yüzüme bakıyor, kulaklarından buharlar yükseliyor. "Senin peşindeyim, Black."

Alnımı onunkine dayadım, gözlerim parlıyordu. "Dalış kıyafetimin içinde titriyorum, Higham." Akıllıca, geri çekildi, hayal kırıklığı açtı. "Sen de baban kadar kibirlisin."

"Kişiselleştirme, Higham. Pişman olursun," diye uyararak ilerliyorum ve yakındaki bir ajanın kemerine uzanmasına neden oluyorum. Ona ölümcül bir bakış fırlattım. "Sakin ol, Tackleberry."

Brad yaklaşırken kıkırdıyor ve bana da bir sigara uzatmadan önce bir sigara yakıyor.

"Bitti mi?" Kabul edip dudaklarımın arasından geçirerek soruyorum. "Jet ski piyasasında değilseniz, buralarda işiniz olduğunu sanmıyorum."

"Bana bir çekiç getirin," diye tükürüyor Higham, bana dik dik bakarken elini uzatıyor. Yardakçılarından biri arabasına koşup birkaç dakika sonra amirinin istediğinden farklı olarak bir baltayla geri döndüğünde gözlerimin onunkilerden ayrılmasına izin vermiyorum.

Sapından tutarak birkaç kez sallayan Higham, kendini beğenmiş bir şekilde en yakındaki jet ski'ye doğru ilerliyor. Bu da az önce aceleyle konteynıra geri soktuğumuz jet ski oluyor. Higham herkes seyrederken makineyi parçalara ayırmaya devam ederken tüm adamlarımın gerildiğini hissediyorum. Ter içinde kalan Brad'e bakıyorum. Ben mi? Gülümsüyorum, sağ kolum bana *ne oluyor* bakışı atıyor.

"İşin bitti mi?" Higham bulamayacağı bir şey aramak için jet ski'nin parçalarını tekmeleyip savururken soruyorum. "Yoksa sahip olduğum tüm jet ski'leri parçalayacak mısın?" Yanındakini işaret ederek soruyorum. "Rahat ol. Çünkü zarar verdiğin her biriyle I-owe-yous'ları artırıyorsun, Higham."

Burun delikleri alevlenir ve baltayı toprağa fırlatarak adamlarına dışarı çıkmalarını işaret etmek için kolunu havaya kaldırır. "Bu iş daha bitmedi."

Suratımı asıyorum, Marlboro'mu yakıyorum ve derin derin içime çekiyorum. "Seni görmek güzeldi Higham," diyorum ve kalın dumanı üzerine üfleyerek. Öksürmemek için kendini zor tutuyor.

"Evet," diye mırıldanarak uzaklaşıyor, içinden hayal kırıklığı akıyor.

Onlar çekip gider gitmez, sigaramdan son bir nefes çekiyorum, düşünceli bir şekilde, sigaramı fırlatıp atmadan önce.

"Ne oluyor lan?" Brad sessizce bana katıldı. "Silahlar hangi cehennemde?"

Konteynırlardan birine doğru bir adım atıyorum ve duvara hafifçe vurarak ona dönüyorum. "Her zaman en kötüsünü bekle."

"Tanrım," diye nefes alıyor, sigarasını söndürüyor ve hemen bir tane daha yakıyor.

Telefonum çaldı ve çıkardım. "Ne?" Ringo'ya doğru mırıldanıyorum.

"Volodya'nın teknesi neden jet ski olmadan yanımdan geçip gitti?"

Dalış kıyafetimin fermuarını indirerek kulübeye yöneldim. "FBI uğradı."

"Ne?"

"Duydunuz."

"Biri bana söyleyecek miydi?" Ringo kızgınlıkla sorar. "Saatlerdir bu kırık dökük şeyin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıp duruyorum. Şimdiye kadar ölü bir ahtapot, bir çift külot, bir plaka ve bir köpekbaliğı yakaladım. Lanet olası bir köpekbaliğı."

Dalış giysimi vücudumdan aşağı çekmeyi bırakıyorum ve kışımı soyunma odasındaki bir bankın üzerine atıyorum. Ve gülüyorum, gerçek bir göbek kahrkahası, başımı geriye atıyorum.

"Siktir git Danny," diye mırıldanıyor Ringo, arka planda bir motor sesi duyuluyor. "Seni pislik. Şimdi de lanet tekne çalışmıyor. Siktir!" Telefonumu kulağımdan çekmek zorunda bırakan yüksek bir patlama sesi duyuldu. "Motor az önce patladı," diyor Ringo kesin bir dille. "Motor patladı amına koyayım."

Tekrar gülmeye başladım, eğlencem içimi yakan öfkeyi bastırmak için çok iyi bir iş çıkarıyordu. "Sahil Güvenliği arayacağım."

"Neler oluyor?" Brad eğlenen halime bakarak soruyor.

"Ringo verimli bir balık avı geçirdi," diye uluyorum, kalkmama yardım etmek için ellerimi dizlerime bastırıyorum. "Ve motor az önce patladı."

Brad, benim için gerçekten endişelendiğini gösteren bir yüz ifadesiyle telefonu elimden kaptı. Endişelenmeli de. Kendimi biraz dengesiz hissediyorum, ama eğer gülmezsem, muhtemelen bir cinayet çığgınlığına başlayacağım.

Brad Ringo'ya birinin onu kurtarmak için yolda olduğunu söylerken ben de dalgıç giysilerimi çıkarıyorum. Telefonu kapatıyor ve bana bakıyor. "Peki ne bok yiyeceğiz?" Kapıya doğru dönerken çakıl taşlarını çatırdatan lastik sesleri ve ardından bir ses duyuyoruz.

Birbirimize bakıyoruz. Brad ve ben hep bir ağızdan "Tükürük," diye mırıldanıyoruz ve o bana telefonumu uzatırken dışarı çıkıyoruz. Kulübeden aşağıya doğru adım atıyorum, çıplak ayaklarım çakıllara çarpıyor.

Spittle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Çıplak ayaklarımı kesme taşların üzerinde kaydırırken "Pijama partisi mi veriyorsun?" diye takılıyor.

"Az önce ne oldu lan?" diye sordum.

"Bir ihbar almışlar," diye mırıldanarak yanımdan kulübeye doğru yürüdü. "Burada hiç bira var mı?"

Birbirimize şaşkın ve endişeli bakışlar attıktan sonra Brad ve ben onu takip ediyoruz, Brad doğruca bira dolabına gidiyor ve üç şişe çıkarıp kapaklarını çeviriyor. "Bir ipucu mu?" diye soruyor, bir şişeyi Spittle'ın önüne koyup diğerini bana uzatıyor.

Tükürük uzun ve çok ihtiyaç duyulan bir höpürtü gibi görünen bir yudum alıyor ve nefes alarak bir gümbürtüyle masaya geri bırakıyor. "Sana ulaşmaya çalışıyordum. Onları durduramadım. Sen ve Ruslar arasında neler olduğunu bilmiyorum. Bunu kendi işim haline getirmemeye çalışıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan." Bu tam bir saçmalık. Spittle benim ne iş yaptığımı çok iyi biliyor. Bana ciddi ciddi bakıyor. "Sende bir köstebek var."

Şişem dudaklarımda duraklıyor. "Ne?"

İç cebine uzanıp bir şey çıkarıyor ve ondan kurtulduğuna sevinmiş gibi masanın üzerine fırlatıyor. İçeri girip fotoğraflara bakıyorum.

"Orospu çocuğu," diye nefes alıyor Brad, şişesini masaya vurarak.

Ölümüne hareketsizim. Bir heykel gibiyim. Ama içim patlıyor, her türlü manik şey oluyor. Kalbim özgürlüğüne kavuşmak için göğsümün duvarlarını yıkacakmış gibi hissediyor. Damarlarımda bir atom bombası patlamış gibi hissediyorum. Gözlerim daha önce hiç görmedikleri kadar net görebiliyor.

Kıçım bir sandalyeye düşüyor ve uyuşmuş ellerim fotoğraflara uzanıyor, görüntüler beni kör edene kadar onları kendime doğru sürüklüyor. Rose bir jetin merdivenlerinden iniyor, arkasında bir adam var. Onu tanıyamıyorum. "Kim o?"

"Bu, dostum, Nox Dimitri."

Gözlerim yukarı fırlıyor ve Brad nefesinin altında küfrediyor. "Dimitri?" Flashback'ler beni bombardımana tutuyor, başım zonkluyor. Babamın Marius Dimitri'yi indirdiğini görüyorum. Beni görüyorum, sadece bir çocuk, oğlunu indiriyor. Brad'e baktım, alnım ağırlaşmıştı. "Dimitrilerin hepsi öldü."

"O hariç hepsi." Tükürüğümle resme dokunuyorum ve kendimi resme bakmaya zorluyorum. "Nox, Marius'un gayrimeşru oğlu. Buraya taşındı ve Romanya mafyasında reform yaptı ve görünüşe göre seninle bir sorunu var. Neden Danny?"

"Tanrım," diye nefes alıyor Brad.

Spittle'a bakıyorum. Yüzünde milyonlarca endişe vardı. "Bunlar ne zaman çekildi?"

"Bir gün önce" -parmağı Rose'un yüzünde geziniyor- "Adams'ı bir otel barında buldu ve onu baştan çıkardı. Bana verdiğin telefon. Onun mu?"

Nefes almaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. "Takip edildim," diye bitirdi Spittle.

Lanet kalbim sıkışıyor. Bu kadar acı verebileceğini bilmiyordum. "Romanyalılar için casusluk mu yapıyor?" Kanım kaynama noktasını aştı ve yavaşça ayağa kalktım, yumruklarımı beni destekleyen masaya dayadım. Başım paramparça, farkındalık beynime parça parça damlıyor. "Nox Dimitri." Düşüncelerimin yuvarlanmasına izin verdim. "Benim hakkımda bilgi almak için Rose'u Adams'ın üzerine saldı ve ben de onu Vegas'a götürdüm." Nox kendini şehir dışına atmış olmalı. O bir yem. Bir tuzak. "Bana öyle bakma," diye uyarıyorum Brad'i. Suçlayıcı gözlerini profilimde hissediyorum. "Sakın bana öyle bakma." Ellerimi büküyorum ve parmaklarımı pençeliyorum, fotoğrafları yumruklarımda top haline gelene kadar sürüklüyorum. "Onu öldüreceğim." Dönüp dışarı çıkıyorum, kendimi psikopat gibi hissediyorum, tüm kaslarım öfkemi kontrol altına almak için titriyor.

Arabanın içine düşüyorum, kapıyı çarpıp çalıştırıyorum, ayağımı gaza basıyorum ve Brad peşimden gelirken kükreyerek uzaklaşıyorum. Arka tarafın kontrolünü kaybediyorum, şeritte hızla ilerlerken Merc bir o yana bir bu yana sallanıyor. Benimle oynadı. Benimle oynadı. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Eve dönüş yolum hızlı ve öfkeli, malikâneme yaklaştıkça öfkem daha da artıyor. Her hız sınırını

aşıyorum, milyonlarca arabayı biçiyorum ve her birkaç saniyede bir direksiyonu yumrukluyorum. Ne zaman ki

Garaj yolunda gıcırdayarak ilerlerken, motoru kapatma zahmetine girmiyorum, kapıyı açıp merdivenlerden koşarak çıkıyorum ve öfkeli bir boğa gibi kapıdan içeri dalıyorum.

Esther elinde bir çamaşır sepetiyle merdivenleri yarılamıştı. Aniden durup beni tepeden tırnağa süzüyor. Üzerimde sadece boxer'ımın olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. "Nerede o?" Zorlukla konuşabiliyorum, nefes almaya çalışmaktan boğazım yanıyor.

Esther'in başı biraz eğiliyor ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez endişelendiğini hissediyorum. Eğer enerjim olsaydı, yüzüne gülerdim. Merdivenlerden yukarı bakıyor.

Tanrım, panik böyle bir şey mi? Kalbim göğsümden düşüp önümdeki zemine sıçrayabilirdi. Gözlerim Esther'in bakışlarını merdivenlere kadar takip ediyor, ayaklarım çimentoya gömülmüş gibi hissediyor. Hareket edemiyorum. Yukarı çıkıp odasını boş bulmak istemiyorum. Evet, kapıyı kilitledim ama Rose'u tanıyorum. Bu onu geri tutmaz. Bu öfkenin başka bir boyuta geçmesini istemiyorum, çünkü beni diri diri yakabilir.

Çok fazla zihinsel cesaretlendirmeden sonra yavaşça merdivenleri çıkıyorum, her adımda bir dağa tırmanıyormuşum gibi hissediyorum. Koridorda onun odasına doğru ilerlerken ev sessiz ve oraya vardığımda kapıyı açık buluyorum. Gözlerim etrafı tarayıp bana onun burada olmadığını söylemeden önce bir şeyler eksikti. Ruh yok.

Rose yok.

Göğsüm genişliyor, oksijen arıyor. Dolaplara doğru yürüyorum ve onları giysilerle dolu buluyorum. Bu beni rahatlatmıyor.

Çünkü kırmızı elbisesi kayıp ve Rose'u, eğer kaçacaksa yanına alacağı tek şeyin bu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

Körlemesine sendeleyerek banyoya gidiyorum ve her şeyi yerli yerinde buluyorum. Nefes alışım daha da zorlaşıyor, bedenim ona hava verme çabalarım isyan ediyor, bulduğum her nefes kırıntısını sürekli soluk alıp vererek dışarı atıyor. "Hayır," diye kükrüyorum, dönüyorum ve yumruğumu menzirimdeki ilk şeye atıyorum. Ayna paramparça oluyor, parmak eklemlerim kırılıyor ve beni tüketen öfkeyle duvara yığılıyorum.

"Danny?"

Yukarı baktım. Esther kapı aralığında, sepet hâlâ kollarında.

"Onu dışarı çıkardım," diyor hiç istifini bozmadan, çenesi yukarıda.

Uzun, çok uzun bir süre ona bakıyorum, biraz kaybolmuş hissediyorum. O geri adım atmıyor. Ne yapmalıyım? Cezalandırayım mı? Ve nasıl? Bağırarak mı? Konuşamam.

Başımı sallayıp yanından geçiyorum ve evimin içinde amaçsızca yürüyorum. Babam öldüğünde konağımın ruhu sökülüp atılmış gibi hissediyordum. Rose buradayken bir şekilde geri geldi, ruh bu içi boş tuğla kabuğu doldurdu. Ve şimdi tekrar gitti.

Kendimi uyuşturulmuş, hissiz, duygusuz hissediyorum.

Berbat.

Adımlarım daha hızlı, daha acil hale geliyor ve ofisime dalıp sandalyeme giderken viskiyi

kapıyorum. Düşürüyorum. Yudumladım. Yutuyorum. Ve sonunda şişenin sonuna odaklanıyorum.

Kırmızı görüşümü dolduruyor.

İçkimi indiriyorum, yanan sıvıyı yutuyorum. Şöminenin yanındaki kanepede oturuyor, bir bacağına diğerinin üzerine atmış, elinde kendi şişesi var ama o votkayı tercih etmiş. Güzelliği aklımı başımdan alıyor. O kırmızı elbise beni onu ilk gördüğüm geceye geri götürüyor. Her öpücük, dokunuş ve kelime aklımdan geçiyor. Beni yakaladı. Beni içine çekti. Beni kör etti.

Ve bana ihanet etti.

Şişeyi masaya çarpıp yavaşça ayağa kalkıyorum, azalan öfkem şimdi onun güzel, aldatıcı yüzüne bakarken geri dönüyor. "Nox Dimitri," diyorum basitçe. Kaşlarını çatarak bakışlarını elindeki votka şişesine çevirdiğinde şaşıyorum. "Ne yani, bana ihanet ettiğini unuttun mu?" Destek için viskimi yanıma alarak masanın etrafında dönüyorum. "Tersane bu gece FBI ile kaynıyordu."

Gözleri benimkilere kayd. "Ne?"

Cehaleti onu boğmak istememe neden oluyor ve ne yaptığımı anlamadan onu koltuktan kaldırıyorum. Yaralı kolunu sıkıca tutuyorum ve o da acıdan irkilmeden gözlerime bakarak kolaylıkla geliyor. Duvara yaslanana kadar onu geri götürüyorum. "Bir fotoğraf görüntüleme seansı yapma zevkine eriştim. Seni ve Nox Dimitri'yi birlikte gördüm. Erkekleri baştan çıkarma konusundaki uzmanlığınızı da duydum."

Gözleri büyür. "Hayır..."

İnkârı beni daha da kızdırıyor, onu tutuşum daralıyor. "O Romanyalı kancığa bilgi veriyordun ve şimdi FBI kışkırmada sürünüyor." Alnımı sert ve güçlü bir şekilde onunkine bastırıyorum. "Hayatıma kastedenler senin yüzünden." Onu gerçekten incitmeden önce bırakıyorum, kendimi makul derecede güvenli bir mesafeye geri çekiyorum. "Seni yalancı, pis fahişe." Hissettiğim kadar inançla söylüyorum, hakarete uğramış gibi görüldüğünde içimden gülüyorum.

Saf Gül gücüyle çenesini kaldırıyor ve cesur ve kararlı bir şekilde ileriye doğru yürüyor. O tatlı avucunu kilitlediğini ve yüklendiğini görebiliyorum ve bunu durdurmuyorum. Yüzünde saf bir nefret ifadesiyle bana doğru savuruyor ve kaba kuvvetle yanağıma indiriyor. Vuruşu çok keskin bir ses çıkarıyor, yankısı muhtemelen tüm eve yayılıyor. "Nox'a değil tokuştan bahsetmedim," diyor sakince. "Söyleyebilirdim ama söylemedim. Nerede ve ne zaman olacağınızı belirten bir mesaj yazdım ama göndermedim."

Alay ediyorum. "Gerçekten mi Rose? Eğer Nox onlara haber vermediyse, o zaman kim verdi?" Sert içkiden yatıştırıcı bir yudum daha almadan önce boynumu kırarak tükürdüm.

"Bilmiyorum amına koyayım. Seninleydim Danny. Nox sana her son vermeye çalıştığında seninleydim. Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü ölmek istiyorsun!" Kükrüyorum.

"İstemiyorum!"

Yalanlar. Onu boğazından yakaladım ve sıkıca kavradım. "Utan," diye alay ediyorum, yüzümü onun yüzüne yaklaştırıp hırlıyorum. "Çünkü seni öldüreceğim."

"Hayır, yapmayacaksın," diye karşılık verirken o da elindeki şişeyi bırakır ve elleri benim ellerime gelir.

Boyun.

"Bundan emin misin?"

Onda yine o kararlılık var ve ellerimi boğazına bastırıp beni sıkmaya teşvik ederken bir an duraksamama neden oluyor.

"Kesinlikle eminim, Danny Black." Alnını benimkine dayıyor, sözleri neredeyse yüzüme tıslıyor.

"Çünkü beni seviyorsun."

BÖLÜM 22

GÜL

Danny beni hastalıklı biriymişim gibi bırakıp hızla uzaklaşıyor. Şok geçirmiş gibi görünüyor. "Hayır." Başını sallaması yalanını pekiştiriyor.

"Evet." Boğazımı ovuşturarak yutkunuyorum, öfkesi bana da geçmiş gibi görünüyor.

"Hayır." Sanki önerim dünyanın en müstehcen şeyiymiş gibi gülüyor. Acı gerçek şu ki, öyle. Ve bu beni daha da kızdırıyor. Ellerimi çıplak göğsüne sokuyorum ve onu sendeleyerek geri gönderiyorum.

"Evet," diye tükürdüm.

Yarası dudaklarının sinirli kıvrımıyla derinleşiyor. "Hayır."

"Evet amına koyayım," diye bağıriyorum, hücum ediyorum ve onu tekrar geriye itiyorum. Bu sefer ofis kapısına çarpıyor, çıplak sırtının tahtaya çarpma sesi etrafımızda yankılanıyor. Yumruklarım göğüs kaslarını sıkıyor, çenem gerginlikten ağrıyor. "Seni görüyorum Danny Black. Seni çok net görüyorum. Tıpkı senin beni gördüğün kadar net." Geri adım atıp onu serbest bırakıyorum ama o kapıya yapışmış, sersemlemiş bir halde sessizliğini koruyor. Adımlarımı tersine çeviriyorum ve bana eşlik eden ve aynı zamanda biraz cesaret veren votkayı toplamak için eğiliyorum. "İstediğin kadar inkâr edebilirsin. Ben ettim." Bir kahkaha patlatıyorum, çünkü tüm bu lanet durum çok gülünç. "Ama günahlarım için Danny Black, ben de seni seviyorum, seni sadist, sapkın pislik." Şişeyi deviriyorum ve sağlıklı bir cesaret dozu alıyorum. "Bugünkü takastan Nox'a bahsetmedim çünkü *seni* ... seviyorum." Şişeyi kaldırıyorum, yüzüm dik ve havaya kadeh kaldırıyorum. "Ve eğer bu yeterince iyi değilse, o zaman beni öldür, çünkü sen yapmazsan, o yapacak." Şişenin son santimini de bitirip bir kenara fırlatıyorum, yerçekiminin bana karşı çalıştığını hissediyorum. Sallanmaya başlıyorum. "Hayatım boyunca fidye için tutuldum. Bana söyleneni yapmam ya da sonuçlarına katlanmam için şantaj yapıldı." Kollarımı havaya kaldırdım ve yanlarıma düşmelerine izin verdim. "Sırtıma bir yumruk, vücuduma bir saldırı. Evet, haklısın. Nox'un beni baştan çıkarmasını istediği kişiyi baştan çıkarmaya zorlandım. Ve her dakikasından nefret ettim. Her şeyin bir bedeli var. Ama bu sefer sonuçlarıyla yüzleşmeyi seçiyorum." Her kelime patlamasında sesim daha da yükseliyor, ellerim daha da hareketleniyor. "Senin için," diye bağırarak gözlerini birkaç kez kırıştırtmasını sağlıyorum. FBI'a kimin haber verdiğini bilmiyorum. Kafam karıştı. O mesajın

üzerine tıkladım ve bir asır boyunca ona baktım.

sildim. Sonra o tersaneye gittikten sonra tekrar yazdım. Ve yine sildim. Tek düşündüğüm Danny'yle aramızda geçen ve beni farkındalığa götüren her andı. Bunu yapamazdım. Bunu ona yapamazdım. Bu sefer mantıklı değildim. *Onu* ben seçtim.

Danny sessiz kalıyor, beni inceliyor. Tepkisiz hali, duygusuzluğu bana ipucu veriyor. "Sana bunu yapsaydım neden hâlâ burada olurdu ki?" Çılgılık atıyorum. Hâlâ tepki yok. "Görünüşe göre benden nefret eden bir adamı korumak için duyduğum delice ihtiyaç yüzünden hayatım ve ruhum tehlikede, en azından bir şey söyleyebilirdin."

"Bir şey söylememi mi istiyorsun?" diye mırıldanıyor. "Evet! Bir şeyler söyle."
"Seni seviyorum."

Sertçe nefes alıyorum, ağzımı kapatıyorum ve geri çekiliyorum. Bunu biliyordum. Ya da umuyordum. Ama bunu gerçekten söylediğini duymak? "Ne?" Gerçeküstü hissettiriyor.

"Seni seviyorum." İlkinde olduğu gibi ikincisinde de kulağa hoş geliyor. Öyleyse neden kendimi ondan uzaklaştırıyorum? "Seni seviyorum," diyor tekrar, kürek kemiklerini iterek kapıdan uzaklaşıyor. "Neden kırmızı elbise giyiyorsun?" diye soruyor, aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatarak.

Kaşlarımı çatarak önüme bakıyorum, başım giderek daha da ağrıyor, votka sıcak damarlarımdaki kanın yerini alıyor. "Bana kim olduğumu hatırlatmak için," diye itiraf ediyorum, uzanıp malzemeyi yokluyorum. Bir fahişe. Ucuz.

Düşen görüşümde çıplak ayakları beliriyor ve boğazımı usulca tutup beni masasına geri götürdüğünde başımı kaldırıyorum. Yutkunmalarım onun düz avuçlarına çarpıyor, soğuk gözleri benden nefret ediyormuş gibi bana bakıyor. "Sen benimsin. Sen busun Rose Lillian Cassidy," diyor sessizce, gerçek bir inançla. "Sen korkusuzsun. Ben de korkusuzum. Korktuğumuz tek şey birbirimiz." Eğiliyor ve eliyle boğazıma hafifçe bastırarak ağzımı kendi ağzına doğru yönlendiriyor. "Senin yaraların benim yaralarım. Ve benim yaralarım da seninkiler." Alt dudağım titriyor ve parmağını dudağıma bastırıyor. "Ağlama bebeğim. Sana yakışmıyor." Dudakları parmağının yerini alıyor ve beni yumuşacık öpüyor. Çok fazla sevgiyle. Duygularımı hızlandırıyor ve öpüşmemiz boyunca hıçkırarak ağlamama neden oluyor, koordinasyonsuz kollarım sonunda onun omuzlarını buluyor ve ona yapışıyor. Elbisemin eteğinden tutup yukarı çekiyor ama sadece vücuduna tırmanmama ve kalçalarımı beline dolamama izin vermek için. Bunu körükleyen amansız bir kimya değil. Amansız duygular besliyor. İkimizin de daha önce hissetmediği duygular.

Danny dönüp bizi ofisinden çıkarıyor, avucunu başımın arkasına koyarak omzuna yaslamamı sağlıyor. Daha önce kimse bana böyle sarılmamıştı. Sanki ben onlar için dünyanın başlangıcı ve sonuyum gibi. Alkolün etkisiyle zihnim biraz bulanık ama yaşadığım sürece bu anı kristal berraklığında hatırlayacağım. Bu benim için yepyeni bir dünya.

İleride açılan ön kapının sesi başımı kaldırıp bakmamı gerektirmiyor. Çok sakinim. Yerleşmişim. Sarhoşluğun ağırlığıyla ama kendimle ve verdiğim kararlar barışık. *Onu seçiyorum.*

Danny durdu ve Brad'i duydum. "Hâlâ burada mı?" Sesindeki şoku anlamak mümkün değil.

"Kimseye haber vermedi."

"Ama-"

"O değildi," diye homurdanıyor Danny, sesi sessiz ama ölümcül. "Sabah konuşuruz." "O zamana kadar Ruslara ne söylemem gerekiyor?"

"Onlara meşgul olduğumu söyle. Yeniden düzenleriz," diye sesleniyor bizi merdivenlerden yukarı çıkarırken. Uykulu bir şekilde omzuna gülümsüyorum, kalan enerjimi ona daha sıkı sarılmak için kullanıyorum. Beni yatağa yatırana kadar gözlerimi açmıyorum. Sessizce ve yavaşça kırmızı elbisemi çıkarıyor, sonra dikiş yerlerinden söküp bir kenara atıyor ve benimle birlikte yatağa giriyor. Beni yan tarafıma itiyor, vücudunu benimkinin etrafına sarıyor ve beni sıcaklığına geri çekiyor. "Daha önce kimse senin yerinde durmadı," diye mırıldanıyor etrafıma yerleştikten sonra. "Kimse beni senin deneyimlediğin gibi deneyimlemedi. Kimse senin gördüklerini görmedi. Kimse senin hissettiklerini hissetmedi. Kimse senin dokunduğuna dokunmadı." Başımın arkasını nazıkçe öpüyor. "Ben seninim, bebeğim. Tamamen seninim." Sıcak nefesi saçlarımı kaplıyor ve tenimin her santimetresine yayılıyor. "Seni seviyorum. Çünkü hiç kimse beni senin sevdiğin gibi sevmemi."

Uyandığımda, bir an için her şeyi rüyamda gördüğüm paniğine kapılıyorum. Sanki Danny bunun olabileceğini biliyordu, bu yüzden gözlerim açıldığında ilk gördüğüm şeyin kendisi olduğundan emin olmak için kendini tam karşıma yerleştirdi. Parlak, uykulu maviler benimkilerle buluşuyor, başı yastığımda, burnunun ucu benimkine değiyor. Onun nefesi benim nefesim. Dün gecenin her saniyesi beynime akıp bana nerede olduğumuzu hatırlatırken, iç çekiyorum, hafızamın her dakikası huzuru artırıyor. Yüzüne uzanıyorum, gözlerim güzelliği üzerinde dans ederken avucumla yaralı yanağını çerçeveliyorum. Bu kötü kalpli, acımasız katil benim. Yumuşak bir gülümseme içimi kaplarken dudağımı ısırıyorum ve o da elimi yüzünden çekip her parmağının ucunu öpüyor.

"Buraya gel," diye emrediyor, sırt üstü dönerek. Ön tarafına doğru sürünerek ilerliyorum ve yüzüm boynuna gelecek şekilde kendimi ona doğru uzatıyorum. Erkek ve özgürlük gibi kokuyor. Benimmiş gibi kokuyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, ona daha da sokuluyorum, tehlikeli ve sert ellerinin sırtımda gezinmesinin tadını çıkarıyorum.

"Hâlâ sarhoş musun?"

Onu dürtüyorum ve yumuşak kahkahasının sesinin beni yıkamasına izin veriyorum. "Öyle mi?" Hareket ediyorum, sırtıma doğru itiliyorum, Danny ile pozisyon değiştiriyorum. Güçlü, sert kollarıyla başımı çerçeveleyerek beni öpüyor. "Sadece senin üzerinde," diye fısıldıyor ve hayatımda ilk kez kendimden geçiyorum. Danny Black beni kendimden geçirdi. Acımasız, soğuk kalpli katil beni kendimden geçirdi. "Konuşmamız gerek," diyor kulağımı ısırarak.

Katlanıyorum, bunun geleceğini ve gerekli olduğunu biliyordum ama bir şey beklemek üstesinden gelmeyi kolaylaştırmıyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, boynumdaki

yumuşak, iffetli okşamalarının beni ihtiyaç duyduğum güvenlik hissine kavuşturduğunu hissediyorum.
"Baştan başla." Boynumdan çekmeye çalışıyor ama elim başının arkasında.

onu tekrar aşığı itiyor.

"Orada kal," diye sessizce emrediyorum, her tarafımda ona ihtiyaç duyuyorum, bana bunu neden yaptığımı hatırlatıyor. Bana neden bu yolu seçtiğimi hatırlatıyor. Boynumu öpmeye devam ediyor, dudaklarının etime yaptığı her baskı bana acıklı hikâyemi paylaşmak için ihtiyacım olan gücü enjekte ediyor. "Ailem ben dokuz yaşındayken bir araba kazasında öldü. Babam sarhoştı. Annem de öyleydi." Gözlerimi kapatıp dalıp gidiyorum, anıları geri getirmeye zorluyorum ama ihtiyacım olan kelimeleri öne çıkarıp robot gibi ezberden okuyorum. "Başka ailem olmadığı için koruyucu aile sistemine verildim. Üç koruyucu aile beni kontrol altına almaya çalıştı ama başaramadı. Hayatlarını bu kadar umursamadıkları ve beni yapayalnız bıraktıkları için aileme çok kızgındım." Danny'nin dudakları bir anlığına titriyor, sonra parmaklarını saçlarımin arasında gezdirerek dudaklarıyla tenimi noktalamaya devam ediyor. Sanki öpücüklerinin iyileştirme gücü varmış gibi. "Okulda benimle dalga geçtiler. Acım bana ait değildi. Herkes onu kontrol ediyor gibiydi; annem ve babam öldüğü için, zorbalarda arttırdığı için. Kendimi kesmeye başladım çünkü *bu* acıyı kontrol edebiliyordum." Sesim düzgün ve güçlü, ama kederim o zamanki kadar güçlü bir şekilde geri dönüyor. "Bir ocuk yurduna yerleştirildim. Zorbalık devam etti ve ben de kendime zarar vermeye devam ettim. Ne zaman biri bana acımasız davranırsa, kendimi kesiyordum. Beni terapiye gönderdiler. Bir seans yaptım ve kaçtım." Nefes alıyorum. Bu hikayeyi hiç anlatmadım. Asla. "Bir adam beni her Pazar sıcak çorba içmek için gittiğim evsizler merkezinde buldu. Bana iyi davrandı. Beni bir düzine genç kızla birlikte bir pansiyona yerleştirdi. Bazıları hamileydi. Başları belaya girmiş ve evden kaçmış genç kızlardı. Ya da ben öyle sanıyordum." Danny'nin ağzı tekrar duruyor ve bu kez vücudu benimkinin üzerinde sertleşiyor. Kendi kendime hüznle gülümsüyorum, çünkü başına gelecekleri zaten biliyor. O zamanlar fark etmeliydim ama genç, saf ve aresizdim. "İlk hafta iyiydi. Sıcak yemekler, temiz kıyafetler, bakım ve ilgi. Sonra erkekler gelmeye başladı. İlk kez tecavüze uğradığımda orada öylece yattım, donup kalmıştım. Beden dışı bir deneyim gibiydi. Kendime, eğer kendimi kapatırsam bu kadar acımayacağını söylediğimi hatırlıyorum. Tıpkı okuldaki çocuklar yetim olduğum için benimle alay ettiklerinde yaptığım gibi. Direnmezsem her şey daha çabuk bitecekti. On dört yaşında hamileydim." Danny yine boynumdan çıkmak üzere ve bu kez onu durdurumama izin vermiyor. Yüzü ifadesiz, ama kurnaz gözlerinde ivme kazanan öfke girdabını gizleyemiyor. "Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti," diye devam ediyorum sessizce. "Yurda gelen erkekler hamile kızları istemiyordu. Ben yalnız kaldım. Sonra bir gün diğerkızlardan birinin küçük bir kız çocuğu doğurduğunu gördüm. Onu karnından çıkarıp götürmelerini izledim. Bir ay sonra oyuna geri döndü. O zaman anladım ki sevdiğim tek şey içimde büyüyordu ve ilk nefesini aldığı anda elimden alınacaktı. Her şeyi yeniden kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden kaçtım."

Danny'nin gözleri kapanıyor, göğsü bir nefesle genişliyor. Çenesi bile gergin. "Ama buldular sen."

"Doğum sancısı çekiyordum. Mücadele edemiyordum, koşamıyordum. Beni pansiyona geri götürdüler ve bebeğimi doğurdum." İlk kez sesim çatlıyor ve duygularımı kontrol altında tutmak için şiddetle mücadele ediyorum. "Onu birkaç dakika boyunca kucağımda tuttum ve bu hayatımın en güzel dakikalarıydı. Sonra onu benden aldılar."

Yüzümü tararken başını hafifçe sallıyor. "Nasıl kaçtın?"

"Ben yapmadım. Doğum yaptıktan sonra kanamam oldu. Kırılmışım. Artık bana ihtiyaçları yoktu. Ama .

. ." Bir an duraksıyorum. "Ama ruhumu kaybetmiş olsam bile hala görünüşüm ve bedenim vardı. Nox benden hoşlandı. Bir anlaşmanın parçası olarak ona verilmişim. Nox gençti. Kadın ve uyuşturucu ticareti yapıyordu ama parası yoktu. Saygısı yoktu. Gücü yoktu. Ben bunu değiştirmeye yardım ettim." Nefes alıyorum. "İnsanlara şantaj yapıyordu. Ben onun gizli silahıyım. Tek iyi olduğum şey buydu. Erkeklerin gözlerini kamaştırmak. Onları aptallaştırmak. Dikkatlerini dağıtmak. Güce ve saygıya çok aç Danny. O bir şeytan. Tehlikeli."

"Ve benim ailem onun ailesini öldürdü." "Ne?"

"On beş yıl önce. Carlo Romanya'ya gitti. Dimitri ailesinin Amerika'ya taşınmayı planladığını duymuştu. Gitti ve sorunu öldürdü. Nox'un babasını öldürdü. Ben de onun kardeşini öldürdüm." Yutkunuyor, gözleri dalıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Benim ölmemi istiyor. Benim dünyamı istiyor."

Nefesim kesiliyor. Bu hayal ettiğimden de kötüymüş. Bu sadece iş değil. Bu bir intikam.

"Kaçabilirdin Rose. Neden kaçmadın?"

"Çünkü oğlumun yaşamasını ve mutlu olmasını istiyorum," diyorum ve Danny bana bakıyor, gözlerindeki acıyı görmek dayanılmaz. "Ne zaman haddimi bildirmeye ihtiyacım olsa, iyi bir yumruk ya da tokat işe yaramadıysa, o zaman onun mutluluğunun benim ellerimde olduğunu hatırlatmak işe yaradı. Hep böyle oldu. Onun fotoğraflarını görmek için can atıyorum. Nasıl olduğunu, bu kötü dünyadan uzakta, güvende ve mutlu olduğunu görmeye ihtiyacım var. O fotoğraflar benim ödülüm oldu. Ayrıca onları, itaat etmemenin sadece *benim* incinmemle sonuçlanmayacağını hatırlatmaları için de alıyorum. Gördüğünüz gibi, bana söyleneni yapmak çok kolay oldu. Çünkü ben umutsuz olsam bile, o değil."

Danny sersemledi. Bu ona yakışan bir bakış değil. Ama bana durumumun gerçek ciddiyetini anladığını söylüyor. Onunla birlikte olmak için göze aldığım gerçek riski anlıyor. Onun yardımına ihtiyacım olduğunu anlıyor. "Ben buradayım," diyor basitçe, sanki tüm dertlerime deva olacakmış gibi.

"Oğlumu bulabilir misin? Onu

koruyabilir misin?" "Evet."

"*Beni* koruyabilir misin?"

Dizlerinin üzerine oturuyor ve beni yukarı çekerek çıplak kucağına oturtuyor. Her iki eli de saçlarımdan başlayıp sırtımın alt kısmına doğru iniyor. "Seni her şeyden koruyabilirim Rose." Burnunu benimkiyle ovuşturuyor. "Ben hariç."

Kollarımı onunkilerin altından geçirip ona yapışırken, gözlerimizi bir arada tutarken gülümsemem küçük. "Senden korkmuyorum Danny Black," diye fısıldıyorum, sessiz ama emin bir şekilde, dudaklarımı dudaklarına değdirirken, birbirine değen ağızlarımızın yarattığı sıcaklıktan besleniyorum.

Kısık iniltisi, doyurmak için yanıp tutuştuğum bir iştahla dolu. "Senin için adaleti sağlayana kadar rahat etmeyeceğim," diye mırıldanıyor. "Rüyaların mutlu olacak, sana söz veriyorum." Öpüşmemizi keserek bana ciddi gözlerle bakıyor. Gözlerinde bir ihtiyaç var. Bir intikam ihtiyacı. "Bu pansiyon

neredeydi?"

"Şehrin doğu yakasında. Tam olarak
hatırlayamıyorum." "Peki ne oldu? Bana her şeyi
anlat."

Daha fazlasını istiyor. Sadece nasıl ben olduğumu değil, aradaki her şeyi. Yutkunuyorum,
bakıyorum

Danny beni dürttü. "Her şey,
Rose."

İhtiyacım olan gücü bulmak için derinlere iniyorum. "Nox'a verildikten sonra beni Romanya'ya götürdü. Gençtim, hala vücudum geliyordu. Beni birkaç yıl boyunca kendisi için kullandı. Sonra on sekiz yaşına geldiğimde beni bir hayır etkinliğine götürdü. O zamanki Romanya başkanı da oradaydı. Nox onun bana nasıl baktığını gördü." Yutkunuyorum. "İstedliğini elde etmek çok kolaydı. Çok, çok kolay. Ödül olarak bana oğlumun resmini verdiğinde her şey daha da kolaylaştı. Nox beni birkaç yıl önce Amerika'ya geri getirdi."

"Adamın adı ne?" Danny çenesi kırılmak üzereyken zorluyor. "Seni Nox'a veren adamın mı?" Başımı sallıyorum. "Ona sadece *efendim* derlerdi."

Danny'nin hayal kırıklığı açıktır. "Bir şey hatırlıyor musun Rose? Beni ona götürebilecek herhangi bir şey?"

Başka tarafa bakıyorum, zihnimi yokluyorum. "Yüzüğü. Küçük parmağına taktığı, şeytani yeşil gözleri olan korkunç bir yılan şey." O korkunç yüzüğü hatırlayınca içim ürperiyor, öyle ki Danny'nin kucağında sarsılıyorum. Ancak sakinleşip görüntüyü bir kenara fırlattığımda onun da titrediğini fark ediyorum. Gözlerimi onunkilere dikiyorum. Transa geçmiş gibi görünüyor, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Bir çarşaf kadar beyaz. "Danny?"

Kendini silkeleyerek hayata döndürüyor ama gözleri dalıyor. "Bir yüzük mü?" diye mırıldanıyor, alnında milyonlarca çizgi kırışıyor. "Bu ne zaman oldu?"

"On yıl önce," diye mırıldanıyorum, zamanın nereye gittiğini merak ederek. Seks, istismar ve umutsuzluktan oluşan bir bulanıklık. "Ve o zamandan beri Nox ile birliktesin?"

Beni teslim ettiği zamanki yüz ifadesini hatırlayarak başımı salladım. Gördüğümde kötülüğü anlamıştım. O anda hayatımın sona erdiğini anladım.

"Başka bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum, kaşlarım Danny'ninkileri aratmıyor. "Sen iyi misin?"

Boynumda kaybolup bana şiddetle sarılıyor. "Bunu duymak çok zor. Ve bunu yaşayan sen olduğun halde bunu itiraf etmek benim için içler acısı bir şey."

"Geçmişini paylaşman beni de incitti," diyorum onu rahatlatmak için, ama bu gerçeklerden başka bir şey değil. İkimiz de korkunç şeyler gördük ve yaşadık ve bu bizi bugün olduğumuz insanlara dönüştürdü. Çarpık insanlar. Şimdi birlikte çarpık olabiliriz. Ama evi saldırıya uğradığında onu neden yüzüstü bıraktığımı bilmesi gerekiyor. Onu terk etmediğimi, sadece tüm umudumu kaybettiğimi bilmeli. "Elini bıraktığımda, ölmek istediğimde, bu seni istemediğimden değildi. Bir çıkış yolu göremediğim içindi. Bizim için bir yol. Oğlumu güvende tutmanın bir yolunu. Sana bir şey olmasını istemedim. Tek getirdiğim yıkım ve tehlikeydi ve-"

"Rose?" Danny, ismimin boynumdaki ete sıcak bir şekilde değdiğini söylüyor. "Birlikte geçireceğimiz gelecek, ihtiraslı geçmişimizi telafi edecek."

Danny'nin haklı olabileceğinden emin olmasam da gülümsüyorum. İçimde her zaman bir boşluk olacak. Her zaman oğlumun nerede olduğunu ve nasıl olduğunu merak edeceğim. Ve hastalıklı bir

şekilde, Nox'un dünyasındaki yerimi özleyeceğim, çünkü artık resimler olmayacak. Hiçbir ödül olmayacak. "O

benim bir geleceğim olmasını istemiyor. Ben onun malıyım. Bana sahip."

Danny beni bırakıyor ve yatağa sırt üstü yatırıp yanıma yerleşiyor. "*O öldü.*" Narin parmak uçları göğüslerimin arasından göbek deliğime doğru düz bir çizgi çiziyor ve dikkatle daireler çizerek sözünün ardından patlayan buz kütlelerini durduruyor. "Gelecek hafta bu zamanlar Nox diye biri olmayacak."

Böyle ölümcül bir yemin beni rahatlatmamalı. Beni huzur ve umutla doldurmamalı. Ama dolduruyor. Kanımdan olanla asla karşılaşamayabilirim ama en azından o güvende olacak. Sonunda güvende.

Vücudumun aşağısına, karnımın üzerindeki eline bakıyorum. Yetenekli eller. Öldüren eller. Hayatım onların içinde.

Dönüp onu sırtına doğru itiyorum, üstüne tırmanıyorum ve uyarılmasına uzanıyorum, birkaç kez tam sertliğe kadar okşuyorum. Kolları başının üstündeki yastığın üzerinde gevşekçe yayılıyor ve ben yavaşça üzerine çökerken nefes veriyor. Aldığım her santimde daha fazla huzur buluyorum, ta ki sadece Danny'nin bulmama yardım edebileceği bir mutluluğa sürüklenene kadar. Zalim varlığımın bana yaşattığı duygulara karşı bir kez daha bağıışıklık kazandım. Umutsuzluk yok, sadece umut var. Acı yok, sadece haz var. Kayıp yok, sadece kazanç var. Sadece Danny var.

Ve ona ait olmak başıma gelebilecek en iyi şey.

BÖLÜM 23

DANNY

Vücuduna doğru her ilerleyişimde, ihtiyacım olan sakinliği bulmak ve öfkemin alevlerini körüklemesine izin vermemek için mücadele ettim. Onu yumuşak ve dikkatli bir şekilde almamın vahşi bir sikişe dönüşmesini istemiyordum. Ona, bana, *herkese*, bana ait olduğunu pekiştirmek için ilkel, hayvani ihtiyacı kontrol etmek için kendimi zorladım. Yüzüme doğru nefes alıp veriyordu, küçük, narin hava damlaları beni içten dışa yakan sıcaklığa bir katman daha ekliyordu. Adımı inleyerek söylemesi fiziksel olarak canımı acıtan bir ihtiyaçtı. Benim savunmasız, kırılgan savaşçım. Artık güçlü olmasına gerek *yok*. Ama ben öyle olmasını istiyorum.

Doruk noktama ulaştığımda yer yerinden oynadı ve Rose, öfkemi bir an için dindiren ve ona odaklanmamı sağlayan bir çılgınlıkla üzerimde patladı. Yüzünün zevkle buruşmasını izledim. Sırf onun saçma sapan mırıldanmalarını duyabilmek için dişlerimi sıkarak kendi kükremini bastırdım. Onu aşağı çektim ve burnumu boynunda parlayan terin içinde gezdirdim, içime çektim, ondan alabildiğim her şeyle kendimi besledim.

Hayatım bir kalp atışında geri dönülmez bir şekilde değişti. Artık iki amacım var. İntikam.

Ve Rose'u seviyorum.

Uykulu göz kapaklarını öptüm ve yanıma yerleşmesine izin verdim. Beş dakika içinde uyudu, yumuşak ve sakin bir şekilde nefes alıyordu. Onun sıcak kıvrımlarından ayrılmak tenimizi parçalamak gibi geliyordu ama kendimi zorladım, birkaç boxer giyip odadan çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Ve şu anda hala onun odasının dışındaki duvara sırtımı dönmüş, titremelerimi kontrol altına almaya ve solunum yollarımı tıkayan öfke yumağından makul miktarda oksijen geçirmeye çalışıyorum.

Nefes alamıyorum. Kığımın üstüne çöküyorum ve çarpan başımı ellerimin arasında tutuyorum. kaotik düşüncelerimin salınımı.

Kaçırılma.

Tecavüz.

Bebekler.

İnsan kaçakçılığı.

Bir yılan yüzüğü.

Lanet bir yılan yüzüğü. Rose'un hayatı, yılan yüzüklü bir adam tarafından Nox Dimitri'ye zalimce verildi.

Anlaştık.

Havayı dışarı atıyorum ve kendimi zorla ayağa kaldırıyorum, ofisime gitmeden önce dengemi sağlamak için biraz zaman ayırıyorum. Kapıyı arkamdan çarpıyorum ve çekmecedan babamın fotoğrafını çıkarıyorum, gözlerim onun küçük parmağına takılıyor. O yüzükten hep nefret etmişimdir. Ya şimdi?

Yutkunuyorum, kafam karmakarışık.

Brad içeri girdiğinde, "İşte buradasın," dedi. "Adams'ı bulduk. Birazdan burada olur-" "Hiç çıkmak istedin mi?" Gözlerimi ona dikiyorum ve o da geri adım atıyor. Öfkem dünyanın görmesi için derime gömülmüş olmalı.

"Ne?"

"Beni duydun," diyorum ve dikkatimi babama veriyorum. "Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim."

"Peki, şimdi düşün," diye kısaca karşı çıktım. "Eğer çıkabilseydin, çıkar mıydın?" "Danny, hoşuma gitmeyen şey-"

"Soruma cevap ver Brad." Sabrım en iyi ihtimalle zayıf. "Yapabilseydin çıkar mıydın?"

"Lanet olsun Danny, bilmiyorum." Göz ucuyla kollarının öfkeyle havaya kalktığını görüyorum. "Her neyse, bu tartışmalı bir konu değil mi?" Masamda bana katılıyor ve elimdeki resmi işaret ediyor. "Mirasını sana bıraktı. Gücünü, itibarını. Tüm bunları canlı tutmakla yükümlüsün."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum, fotoğrafı çekmeceye geri itip kapağını kapatarak. "Ama yükümlülüklerim değişti."

"Kadın," diye iç geçiriyor Brad.

"Gözlerimi birden fazla şekilde açtı." "Aptal olma, Danny."

"Çıkmak istiyorum." Açıklamayı yapıyorum ve Brad'in güç toplamak istercesine gözlerini kapatmasını izliyorum. "Bu hayattan öylece çekip gidemezsin."

"Kim demiş?"

Neredeyse gülecek. "Senin ölmeni isteyen düzinelerce pislik, işte onlar. Yaptıklarımızdan sonra emekli olup yüzlerce adamı sopalamamışız gibi davranarak günlerimizi geçirebileceğimizi mi sanıyorsun?"

"Hepsi ölmeyi hak etti," diye homurdanıyorum.

"Katılıyorum. Ama her zaman aynı fikirde olmayan birileri vardır. Bir parça kış yüzünden perspektifinizi kaybetmeyin."

Yumruğumun yüzüne inmesini ancak engelleyebildim. "FBI'a ihbar etmedi." "Sen söyledin. Peki kim yaptı?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Rusları ara. Onlarla yarın buluşacağımı söyle." Sandalyeye yerleşiyorum.

"Hepsi bu kadar."

İşten çıkarılmam karşısında yaşadığı şok açıkça görülüyor. "Dan-"

Kapı çalınır ve Ringo kafasını çevirir. "Adams."

Başımı salladım. "Hepsi bu kadar," diye Brad'e sıkıca tekrarlıyorum, bakışlarım bir tehdit lazer ışını gibi. Ringo, Adams'ı aşağı yukarı içeri atarken, rahatsız ve kararsız bir şekilde ofisimden geri çekiliyor.

Adam tamamen yenilmiş görünüyor. "Tatildeydin, Perry. Daha sakın görünmeni beklerdim."

Çaresizlik içinde gözlerini kapatır. "Oturabilir miyim?"

"Elbette." Masamın karşısındaki sandalyeyi gösteriyorum. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Büyük bir iç çekişle yere yığılıyor, parmakları göz çukurlarına girip sertçe ovuşturuyor. "Hadi şu işi bitirelim," diyor gözlerini açıp bana bakarak.

"Rose senin üzerine dikildi."

İtiraz ediyor. "Tabii ki değildi."

Aptal herif. Yedi yıl lanet olası üniversitede okudu, yirmi yıl avukat olarak çalıştı. Beni her seferinde hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmadı. Ve Miami'nin bir sonraki belediye başkanı için en popüler aday mı? Bira fabrikasında işlemeyi bile organize edemiyor. Bunu nasıl göremedim? Sonunda benim işime yaramayacağını. "Nox Dimitri ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Ne? Hayır, hayır, değil. Olmalı mı?"

"Romanyalı. Romanya mafyasının soyundan geliyor. İşleri sarsıyor ve reform yapıyor. Sana şantaj yapan adam o." Ayağa kalktım ve ofisimde volta atmaya başladım. "Babasının ayak izlerini takip ediyor. Kadın kaçakçılığı, uyuşturucu, tecavüz ve bebekleri karaborsada satmaktan bahsediyoruz, miras kalan uzmanlık alanlarından birkaçını saymak gerekirse."

"Ne?" Adam'ın nefesi kesildi.

Bu sabah ilk kez, nefesimin altında gülüyorum. "Evet, beni yasalara uyan bir vatandaş gibi gösteriyor, değil mi?" Uzanıp burnumu çimdikliyorum. "Ölmemi istiyor."

"O zaman neden senin marınanı da istiyor?"

"Tüplü dalış işi kurmak için," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde. "Seni aptal herif, Adams. Kadınları lanet ülkeye göndermek için sahilin en تنها yerini istiyor. Her iki dünyanın da en iyisini elde ediyor. Ben öleceğim ve ülkeye girmek için mükemmel bir yol bulacak. Benim hakkımda bilgi almak için Rose'u sana o yerleştirdi. Benimle uğraştığını biliyordu."

"Küçük orospu!"

Son akıl sağlığım da gitti. Kendimi ofisimin diğer ucundan ona doğru fırlatıyorum, kafasına tekme atmamak için kendimi zor tutuyorum. Sandalyesine geri oturuyor, temkinli. "Beni zorlama Adams," diye feryat ediyorum. "Zaten ölümünün yavaş olmasını istiyorum."

"Seni gerçekten çok etkiledi, değil mi?"

"O kadar basit değil." Kendimi itiyorum ve sandalyeme dönüyorum.

"Bekle," diyor Adams aniden. "Bağlantım, ortağından bahsetti. Onun çalıştığını sanmıyorum."

Yalnız. Başka biri daha var. "Başka

biri vardı, evet."

"Öyle miydi? Ne demek istiyorsun?"

Babamın resminin bulunduğu çekmeceye bakıyorum. "O öldü," diyorum hak ettiği kesinlikte. Adams'a ve yapmam gereken şeye yeniden odaklanıyorum. "Şimdi, beni dinleyecek misin, çünkü senin yozlaşmış kışını öldürme konusundaki fikrimi değiştirebilecek bir şey yapabilir misin?"

"Eğer sen beni öldürmezsen, o

öldürecek." "Önce ben onu

öldürmezsem." "Ne?"

"Duydunuz. Kampanyana devam edebilirsin. Sen ve Rose'un fotoğrafları yok olacak. Bana olan borcun silinecek."

"Para mı? Sana borçlu olmayacak mıyım?"

"Eğer sormak üzere olduğum şeyi başarırsan, evet. Hayatını geri alırsın ve bana borçlu olmazsın. Ve Tanrı aşkına, karını aldatmayı bırak. Beni dinliyor musun?"

Hafif bir duraklama oldu. "Evet. Evet, dinliyorum."

"Güzel, çünkü ben senin tek umudunum."

Adams'ın kendini nasıl affettireceğini ayrıntılarıyla anlatmayı bitirdikten sonra, muhasebecim de dahil olmak üzere çeşitli önemli kişileri birkaç kez daha aradım. Telefonu kapattım ve tavana bakarak nefes aldım. Her şeyi bildiğimi sanıyordum. Aslında hiçbir şey bilmiyordum. Aydınlanma yağmur gibi yağıyor ve beni bir amaca yöneltiyordu. Kavraması zor olsa da artık her şey bana çok mantıklı geliyor. Nasıl olur da yirmi yıl boyunca bu dünyada yaşar, bilinmesi gereken her ahlaksız şeyi bildiğinizi düşünür ve aslında hiçbir şey bilmezsiniz? *Hiçbir fikrim olmaması nasıl mümkün olabilir?*

Mutfağa doğru yürürken Ernie Amca'dan bir telefon alıyorum ve kahve yapmaya başlarken Esther'e sertçe başımı sallıyorum. "Günaydın."

"Hala hayattasın o

zaman?" "Ben

ölümsüzüm, Ernie."

Gülüyor, beni babam ve Ernie Amca'nın terasta puro ve konyak paylaştıkları gençlik günlerime geri götüren bir kahkaha. "Akşam yemeği yemeliyiz," diyorum, bu öneri kulağa tuhaf geliyor ama onu görmem gerekiyor. Onunla konuşmalıyım.

"Yapmalıyız." Ernie'nin kolayca onaylaması beni biraz rahatlatıyor. "Baban yakın kalmamızı isterdi. Benim hiç çocuğum olmadı. Sen ve Brad bana en yakın olanlarsınız ve irtibatı koparırsak şerefsiz kuzenim sonsuza dek peşimi bırakmaz."

İki fincanı dikkatlice tepsiye koymadan önce hareketlerimde bocalıyorum. "Yarın akşam mı?" "Benim evimde. Özel bir yer."

Özel. Güzel, çünkü söyleyeceğim şeyin gizli kalması gerekiyor. "Dört gözle bekliyorum." Telefonu kapatıyorum ve ellerimi tezgahın kenarına dayayıp birkaç saniye düşünüyorum. Mantık bana

Bir gökkuşağını kovalıyorum. Umut bana bu dünyadan uzaklaşmayı hak ettiğimi söylüyor. Suçluluk damarlarımda dolaşıyor, babamın sesi onu kovalıyor. Siktirip gidebilir.

Tepsiyi alıp üst kata çıkıyorum. Rose hala uyukluyor, bacaklarını örten çarşafı yüzüstü uzanmış, kumaş kıcının hemen altında bitiyor. Gülümsüyorum ve tepsiyi olabildiğince sessizce yere bırakıp kendimi yavaşça yatağın kenarına bırakıyorum. Kolları başının üzerinde gerilmiş, başının dayandığı yastığın altına gömülmüştü. Al dudakları ayrılmış, kalın siyah kirpikleri göz kapaklarını dalgalandırıyor, yanaklarını kızarmış bir parıltı boyuyor, saçları yastığın üzerine dağılmış. Kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa dokunuyorum ve omurgasından aşağıya doğru mükemmel düz, hafif bir çizgi çiziyorum, kıcının üzerindeki iki sevimli gamzeye ulaşana kadar yolumu gözlerimle takip ediyorum. Her birini hafifçe daire içine alıyorum, avucumu düzleştiriyorum ve solmakta olan morluktan dolayı sarıya çalan bölgenin üzerinde geziniyorum. Gözlerimi sulandıran öfkenin acısını geri püskürterek, artık benim olana sessizce hayranlık duyduğum bu anın tadını çıkarıyorum. Nasıl? Yıllarca süren işkenceden nasıl kurtuldu? Onun hayatı benimkinden çok da farklı değildi, yine de birileri devreye girdi ve bana teselli, bir yuva, bir amaç sağladı. Şimdi bir boka yaramasa bile. Çok erken yaşta dolandırıldı ve *asla* kurtarılamadı. Hep bir kabus yaşadı. Her zaman korku ve acı içinde. Yine de, benimle tanıştığı andan itibaren korkunç Melek yüzlü Suikastçi'ya yanak verdi. Bana karşı dik durdu. Hiç çekinmedi. *Hayatta kaldı*. Ve ben onu muzaffer yapacağım. Çünkü kazanmasının zamanı gelmişti.

Vücudumun üst kısmını yatağa gömülü yumruklarımla destekleyerek alçalıyorum ve ağzımı çukurlardan birine dayayıp hafifçe öpüyorum, dudaklarımı diğerine doğru götürmeden önce yumuşak, uykulu bir inilti duyduğumda başımı kaldırıyorum. Kendi kendime gülümsüyorum ve vücudumu yeniden konumlandırıyorum, üst uyluklarına biniyorum ve ağzımla sırtının her santiminin tozunu alıyorum. Benim gibi kokuyor, benim kokum tenine sinmiş, kendi doğal kokusuyla karışmış. Bu baş döndürücü bir karışım, berbat bir mükemmellik kokteyli. Ben ve o. Ağzım etiyle her buluştuğunda sırtı dönmeye başlıyor ve saçlarına uzanıp boynunu ortaya çıkarmak için kenara çekiyorum.

O beni seçti.

Ve şimdi onun yanlış bir seçim yapmadığından emin olmalıyım. Tekerlekler harekete geçti, bir sonraki hamlelerim titizlikle planlandı, ancak hala içgüdülerimle hareket ediyorum. Bu kadın hayatıma girdiğinden beri öyle.

Göğsümü sırtına indirerek bir kolumu başının yanına koyuyorum ve diğer elimi karnının altından geçirerek cennete açılan kapıların hemen kuzeyindeki koyu renkli saç şeridini hissedene kadar aşağı kaydırıyorum. Kıcı kalkarak elime alan açıyor ve dili dışarı kayarak dudaklarında geziniyor, onları ıslatıyor. Parmaklarım sıcak, şişmiş etle buluşuyor. Rose'un bacakları gibi dudaklarım da aralanıyor ve parmaklarımın yanı sıra sikime de yer açıyor. Gergin, ağrıyan etim kalçalarının arasında kayboluyor ve hafif bir kaymayla içine gömülüyorum, parmaklarım makaslanıyor ve tembelce ileri geri pompalarken çalışıyor. Huzurlu bir iç çekişi var ve yüzünü olabildiğince yana çevirip gözlerini açtığında onu yakalıyorum. Vücudum zevkle uğulduyor, her dikkatli vuruşta karıncalanmalar patlak veriyor. Beni bedenine kabul etmesi, beni içine çekmesi, duvarlarının beni daha derine çekmesi, coşkuyu aşıyor.

Uykulu bakışları binlerce çığlık atıyor

kelimeler. İkimiz de eylemlerin en yüksek sesle konuştuğu dünyalardan geliyoruz ve hiçbir zaman şimdikinden daha fazla değil. Kalçalarımın hareketleri ve parmaklarımın masajı bizi uçurumun kenarında dengede tutuyor. Ter boncuk boncuk dökülüyor, kan kaynıyor, kalp atışları hızlanıyor. Gözlerindeki vahşilik hızımı bir kademe daha artırıyor. Zirvedeydi. Kolları yastığın altından çıkıyor, gövdesini kaldırabildiği kadar kaldırıyor, bir kolu onu destekliyor, diğeri geri gelip boynumu çevreliyor. Beni dudaklarına doğru çekiyor ve kalçalarım titrediğinde ağzıma doğru ağlıyor. Gözlerim kapanıyor ve zihnim kanalize oluyor, tüm görüntüler kaotik ama güzel bir şekilde atlıyor. Hepsi Rose.

Aletimin ucu şişiyor, şok dalgaları shaftıma doğru yükseliyor ve basınç beni ele geçirdiğinde ve serbest bırakılmamla felç olduğumda ağzına boğuluyorum. Sakinlik. Huzur. Bunu zevk içinde bulabileceğimi hiç bilmezdim.

Yere yığılıyorum, onu yatağa sabitliyorum, inlemeleri acı verici geliyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve parmağımın baskısını hafifletiyorum, nabız gibi atan etinin etrafında nazıkçe dönüyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldıyor, kolu başımın üzerinde asılı, ensemdeki saçları okşuyor.

Dudaklarımı ona çevirerek, bir erkeğin sevdiği kadını öptüğü gibi öpüyorum onu. "Şimdi seni kurtarıyorum," diye fısıldıyorum.

"Parlak zırhlı bir şövalye gibi mi?" Dönmek için kıpırdanıyor ve ön tarafına yerleşmeden önce ona izin verecek kadar kaldırıyorum, karnının ve göğüslerinin her yumuşak kıvrımı içimde kaynaşiyor.

"Ben daha çok paslı, kararmış zırhlı bir şövalye gibiyim." Ağzının kenarını öpüyorum, o saçlarımı okşayıp okşarken ben de vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. Kendimi durduramıyorum. Dudaklarım onun her yerine dokunmak istiyor.

"Paslı ve kararmış olanları severim."

Ağzımı göğsünden çekerek ona bakıyorum, kaşlarım bir kavis çiziyor. "Ve paslı ve lekeli seni seviyor." Vücuduna tırmanıp onu şiddetle öpüyorum, o üstüme çıkana kadar bizi yuvarlıyorum, çarşafılar bacaklarımızın arasına dolanıyor. "Yarın seni yemeğe çıkaracağım," diye dilinin etrafında dolanarak onu bilgilendiriyorum ve şaşkınlıkla geri çekilmesine neden oluyorum.

"Ana yemekte cinayet olacak mı?"

Onu belime oturması için yukarı iterken dudaklarımda eğlence gıdıklanıyor. Kızarmış, sert meme uçları beni işaret ediyor. Gülümsüyorum ve kollarımı başımın altına alıp en iyi görüntüyü elde etmek için yukarı kaldırıyorum. "Seni amcamla tanıştırmak istiyorum. Aslında teknik olarak amcam değil, babamın kuzeni."

Başını ilgiyle eğiyor. "Ailenle tanışmamı mı istiyorsun?" "Evet."

Şaşırmış olsa da bunun onu heyecanlandırıldığını söyleyebilirim.

Dişleri alt dudağına gömülüyor, bakışları göğsümde geziniyor. "Tamam." "Özür dilerim, daha açık olmalıydım. Bu bir soru değildi."

Şakacı bir kaş çatmanın ardından avucunu göğüs kafesime koydu. "Peki ne giymeliyim?" Panik sesine yansıyor. Zıyan olsa da sevimli.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp Rose önümdeyken ayağa kalkıyorum. "Güzel bir şey. Bu özel bir

durum." Bizi banyoya götürüyorum ve onu duştan önce ayaklarının üzerine bırakıyorum.

eviriyor. Gitmek için döndüğümde onu yerinde kıpırdanırken buluyorum, düşüncelere dalmış. Gerçekten bu konuda bu kadar endişeli mi? Bu olasılık kalbimi parçalıyor. Bugün gerçek başlangıcımızı bulmanın ilk adımı. "Rose?"

Beni fark etmeden makyaj masasına yaklaşıyor ve bir çekmecenin arkasına uzanıp bir şey çıkartıyor. Bir cep telefonu. Birkaç saniye ona baktıktan sonra ters çevirip bana uzattı. "Vegas'ta kullandığım gümüş çantanın içinde buldum. Oraya nasıl soktuğunu bilmiyorum. Buraya döndüğümüzde fark ettim. İstersen mesajları kontrol edebilirsin. Dinleme cihazı da var."

Ona dikkatle bakarak telefona uzandım ve elinden aldım. "Sanırım FBI'a ihbarda bulunan sen değildin Rose," diye onaylıyorum.

"Biliyorum." Omuz silkiyor. "Ama kim yaptı?"

Dudaklarım düzeliyor, gözlerim ekrana kayıyor. "ok düşmanım var."

"Benim de yle. Nox ona sırt evirdiğimi biliyor. Bunun peşini bırakmayacak Danny."

"Ben de öyle," diye homurdanıyorum, bir adım ne çıkıp telefonu aramızda tutuyorum. Güzelliğini bozan mutlak korku ifadesinden nefret ediyorum. Dünyada korkması gereken tek şey benim. Ona zarar verebilecek tek erkek olmak istiyorum. Çünkü bu, onu sevebilecek tek erkek olabileceğim anlamına geliyor. Gerçek acı, öğrendiğime göre, sadece içten gelir. Sadece birini sevmekten gelir. Elimi yanağına koyuyorum, parmaklarımın uçları saçlarının arasında geziniyor. "Başka hiç kimse için bir korku ipliğini daha boşa harcamanı istemiyorum, beni duyuyor musun? Ben senin efendinim, tanrınım, lordunum, her şeyinim ve her şeyinim." Onu dudaklarından sertçe öptüm. "Artık seni kontrol edemez çünkü artık benimsin. Anladın mı?"

Başını sarsaka sallıyor.

"Güzel." Onu çevirip duşa yönlendirmeden önce bir öpücük daha. "Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var. İşim bitince öğle yemeğİ yeriz." Rose'u arkamda bırakıp eşofmanlarımı giyiyorum ve cep telefonumu cebime atarak spor salonuna gidiyorum.

ldreceğim son adamla biraz sohbet etmek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 24

GÜL

Ertesi akşam telaş içindeyim, ne giyeceğim konusunda kararsızım, vücuduma giydiğim her şeyi eleştiriyorum. Hiçbir şey mafya sevgilimin ailesiyle tanışmak için uygun görünmüyor.

Düşüncelerimin ortasında durakladım. "Erkek arkadaş mı?" Aynada sağa sola dönüp omzu açık, sade siyah elbiseme bakarak kendi kendime söylüyorum. Çok mu resmi? Çok mu kısa?

Yatağımın başucundaki saate baktığımda, bunu tartışacak zamanım olmadığını fark ediyorum. Çantamı kapıyorum, ayaklarıma süet topuklu ayakkabılarımı geçiriyorum ve aşağıya iniyorum. Koridor boş, bu yüzden mutfığa doğru devam ediyorum. Esther bulaşıkları kuruluyor, kendi kendine mırıldanıyor ve beni fark ettiğinde bir kaseyi ovarken duruyor. "Merhaba." Ona sinirli bir şekilde elimi sallıyorum, sonra hemen elbisemin eteklerini aşağı çekmek için kullanıyorum. "Çok mu kısa?" Güvence arayarak soruyorum. Bu çok saçma. Danny'nin yırttığı kırmızı şey sürtük ölçeğini yerle bir etmişti. Bununla kıyaslanamaz bile.

"Çok güzel," diye karşı çıkıyor, gözlerinde daha önce karşılaşmadığım bir nezaket var. Esther tabağı havluyla birlikte yere bırakıyor ve ellerini düz karnının önünde birleştiriyor. "Sana bir şey söyleyebilir miyim Rose?"

Hazırlıksız yakalandım, ellerim elbisemle uğraşmaktan duraksadı. Daha önce hiç başıma gelmediği için bu etkileşim anını kucaklamalıyım. "Elbette," diyorum, içim merakla çalkalanırken neredeyse hazırlıksız bir şekilde.

"Sadece onun huzur içinde olmasını istiyorum."

Kendime durmamı söyleyemedim kaşlarım çatılıyor. "Danny'yi mi kastediyorsun?"

"Ağzına kadar kinle dolu. Ona yaptıklarından sonra onu suçlayamam." Gözlerim büyüdüğünde gülümsüyor. "Sana anlattığını biliyorum ve içini dökecek birini bulmuş olması bile beni senin asla anlayamayacağın bir rahatlıkla dolduruyor. Onu terk ettiğim için kendimi asla affetmeyeceğim Rose. Onu o canavarla bıraktığım için. Asla." Sert bir yutkunma. "Ama-"

"O zaman neden yaptın?" Kendimi durduramıyorum. "Pardon?"

"Onu neden terk ettin?"

"Bazen her şey görüldüğü kadar basit değildir. Genç bir kadındım. Her şey basit görünüyordu.

. imkansız."

"On beş yaşındaydım," diyorum düşünmeden. "Oğlumu kaybetmemek için dağları yerinden oynatırdım."

Esther şaşırarak geri çekiliyor. Evet, benim bir oğlum var, bu yüzden bana anlamadığımı söyleyemez. Ben anlıyorum. "O zaman neden yapmadın?" diye soruyor nazikçe, sözlerimi yüzüme vurarak. Danny'nin annesinin gözlerinin içine bakarken aniden nefes alamıyorum. Bana onaylamaz ya da iğrenir gibi bakmıyor. Cevabıma gerçekten ihtiyacı varmış gibi bakıyor.

"I-"

"İşte buradasın." Danny'nin sesi mutfakta bize katılıyor ve döndüğümde paslı, kararmış zırlı şövalyemin hiç de öyle görünmediğini görüyorum. Güzel siyah bir üç parça giymiş, saçları geriye taranmış, kirli sakalları düzgün. Delici bakışları beni değerlendiriyor, vücudumda aşağı yukarı bir takdir izi bırakıyor. "İyi misin?"

Kendimi toparlayıp omuzlarımı geriye itiyorum ve Esther'e bakıyorum. İşine devam etmeden önce bana gülümsüyor. "Ben iyiyim." Uysal bir gülümsemeyle ona yaklaşıyorum ve kolumu onun kolunun arasından geçiriyorum. Arabaya doğru yürüyoruz ve Danny beni arkadakine götürürken Brad ve Ringo'nun öndeki Mercedes'e bindiklerini fark ediyorum. "Akşam yemeğinde bize katılacaklar mı?"

Benim için yolcu kapısını açıyor, elimi tutarak beni koltuğa indiriyor. "Onlar olmadan uzağa gitmem."

Sırtımda Danny'ninki kadar büyük bir hedef olsaydı ben de yapmazdım. Sanırım şimdi de var, bu yüzden onların varlığı beni rahatlatmalı. Danny sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı ve düşünceli bir şekilde beni inceledi. "Ne?" Emniyet kemerimi çekerken soruyorum.

"Bu gece her şey yolunda gidecek. İyi," diyor bana, elini avuç içi yukarı bakacak şekilde önüme koyarak.

Elimi onun elinin içine koyarken kaşlarımı çatıyorum ve soru dolu gözlerle ona bakıyorum. Merakımı eğlendirmiyor.

Sadece ileriye bakıyor, elimi sıkıyor.

Şehri yarım saatlik bir yolculukla geçtikten sonra dekoratif demir kapılara yanaşıyoruz. Malikâne çok geniş, Danny'nin dillere destan sarayıyla aynı büyüklükte ve tıpkı Danny'nin evinde olduğu gibi kapıda da takım elbiseli adamlar var. Brad benim için kapıyı açtığında "Restorana gideceğimizi sanıyordum," diyorum ve dışarı çıkıyorum, onu çatıdan Danny'ye bakarken yakalıyorum. Bana öyle geliyor olabilir ama sinirli görünüyor. Gözlerini Danny'ye doğru takip ediyorum ve soğuk bir bakışla karşılaşıyorum. Ayrıldılar mı? Benim yüzümden mi?

"Ernie onunla burada yemek yememi önerdi." Danny arabanın etrafında dönüyor ve beni alıp merdivenlerden yukarı çıkarıyor. "Beni öldürmek isteyen biri olduğu için teklifi kabul ettim."

"Bütün bu erkekler de neyin nesi?" Yolun yarısındaki iki adamı işaret ederek sordum. "Ernie, Carlo Black'in akrabası." Danny bana ironik bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Babam her zaman onun

Ernie'nin hoşnutsuzluğuna rağmen."

Hoşnutsuzluğunu anlayabiliyorum ama aynı zamanda ihtiyacını da. "Brad iyi mi?" Gözlerimi omzumun üzerinden geçirerek soruyorum. O ve Ringo mesafelerini korumalarına rağmen bizi takip ediyorlar. "Gergin görünüyor. Sorun benim, değil mi? Bana güvenmiyor."

"Bu onun sorunu. Senin sorunun haline getirme." Son sözleri, onları görmezden gelmem için bana meydan okuyor. Brad etrafa bakıyor, gözleri bir yukarıda bir aşağıda. Sonra sert bakışları üzerime düşüyor ve ben onun buz gibi bakışları altında büzülüyorum. Küçülen ben değilim, ama benden hoşlanmadığı fikrinden nefret ediyorum. Daha fazlasını isteyebileceğimi sanmıyorum.

Başını eğip bize şarap ikram eden bir hizmetçi tarafından karşılanıyoruz. Danny bir bardak alıp bana uzatıyor, ben de teşekkür ederek kabul ediyorum. Giriş holü bembeyaz, ayaklarımın altında siyah ve beyaz fayanslardan oluşan bir satranç tahtası var. Soğuk ve boş görünüyor. Tek mobilya aylak aylak dolaşan takım elbiseli adamlar gibi görünüyor. Danny onlara başıyla selam veriyor ve bir elini sırtıma koyuyor. "Sana terası göstereyim." Beni üç kişilik etkileyici bir masanın kurulduğu yemek odasına açılan bir çalışma odasına götürüyor. Sonra birkaç kapıdan çıkıp göletli, geniş ve bakımlı bir bahçeye giriyoruz.

Kenardan bakıyorum ve suyun içinde zikzaklar çizerek ilerleyen dev Japon balıklarını görüyorum. "Bunlar büyük balıklar."

"Küçük bir gölette," diye düşünüyor Danny. "Yoksa büyük bir göldeki küçük balıklar mı?"

Hafif bir kahkaha atarak onu dürtüyorum ve sallanan bir sandalyeye doğru ilerliyorum, hasır kozanın üzerine oturuyorum ve hafifçe sallanıyorum. "Burası çok güzel."

"Gidip o yaşlı aptalı bulacağım." Eve doğru geri dönmeden önce burnuma bir öpücük konduruyor ve ben de salıncağa geri dönüp şarabımı yudumlayıp cırcır böceklerini ve vıraklayan kurbağaları dinlerken kendimi hafifçe sallıyorum. İçimdeki huzur ve sakinlik bunaltıcı boyutlara ulaşıyor ve bir an için aklımın Nox'ta dolaşmasına izin veriyorum. Nerede, ne yapıyor? Bunlar cevaplayabileceğim sorular değil ama bir şeyden emin olabilirim: yakında ölecek. Yoksa çoktan öldü mü?

"Rose," diye sesleniyor Danny, kafamı kaldırıp baktığımda onu uzaktaki bir kapının önünde, gelmemi işaret ederken görüyorum. Kendimi kaldırıp ona doğru yöneliyorum, karnımda birkaç kelebek uçuşuyor. Daha önce bir kadını ailesiyle tanıştırmış mıydı? Cevabı bildiğim için kendi kendime gülümsüyorum.

Ona ulaştığımda, başımı ellerinin arasına alıyor ve ayakkabılarına bakmam için aşağı doğru yönlendiriyor. Dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. "Seni seviyorum," diyor saçlarıma doğru ve şakaklarıma yaptığı rahatsız edici bir baskıyla sözlerini pekiştiriyor. Beni tekrar öpüyor ve nefes alıyor. "Rose, bu Ernie Amca." Danny elini bırakıyor ve gözlerimi yerden kaldırdığımda beni çeviriyor, ağzım dostça bir gülümsemeye dönüşüyor, merhaba demeye hazırım. Geniş bir sandığın yarısına kadar geldim ve yaşlı, buruşuk, şişman parmaklara sarılmış boş bir viski bardağı gördüm. Kanım buza dönüştüğünde kaşlarımı çatıyorum, içimde garip bir huzursuzluk hissi dalgalanıyor. Kendime gelmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Başımı kaldırıp yüzünü gördüğümde nedenini anlıyorum.

Yer ayaklarımın altından kayıp gidiyor.

Kalbim göğsümde yuvarlanıp duruyor.

Önlenemez bir nefes tıkanıklığıyla Danny'ye geri adım atıyorum, kalp atışlarım bir anda sıfırdan altmışa çıkıyor, ezici ve acı verici bir gümbürtü.

"Rose?" Danny'nin kolu belime dolanıyor ve sırtımı önüne bastırıyor, gövdesi titremelerimi emiyor.

"Özür dilerim." Başımı hafifçe sallıyorum, kendime toparlanmam için bağıyorum. "Çok hızlı şarap içtim," diye mırıldanıyorum akılsızca, yıllardır rüyalarımın giren yüze bakarak. Bir kez daha sarsılıyorum, bunu bir yalpalama olarak geçiştirmeye çalışıyorum. Danny'nin amcası gülümsüyor. İçinden kötülük sızıyor. Beni tanıdı. Aslında beni gördüğüne hiç şaşırılmış gibi görünmüyor. Boğazımdaki safrayı tekrar tekrar yutuyorum.

Bebegimi kollarımdan kopardı. Artık onun işine yaramadığım halde beni duygusuzca terk etti. Bu ahlaksız dinsiz yüzünden son on yıldır cehennemi yaşıyorum.

İçim burkuluyor.

Başım çarpıyor.

Gözlerim

yanıyor.

Danny'nin ailesi

mi?

"Rose," diye cıvıldıyor Ernie, kollarını bana doğru uzatarak. Beni kucağına alıyor ve göğsüne sararak boğuyor. "Tek kelime edersen ölürler," diye fısıldıyor kulağıma. "Benim yeğenim ve senin oğlun."

Panik beni hareketsiz bırakıyor, beynim spazm geçiriyor. Beni ahlaksız pençelerinden kurtararak dikkatle süzüyor. "Yeğenimin seni buraya getirmesi için oldukça özel biri olmalısın."

Sadece göz kırpbabiliyorum, sessizliğe gömülüyorum.

"Öyle," diye onaylıyor Danny, beni tekrar kucaklıyor ve elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "İşte bu yüzden onunla tanışmanı istedim."

"Benim için bir zevk, Rose." Ernie bu kez daha az hınzırca gülümsüyor. "Gel, yemek yiyelim." Bizi yemek odasına doğru yönlendiriyor ve Danny'nin avucunun rehberliğinde yukarı bakıyorum. *Tek kelime edersen ölürler*. Koridorda iki adam var. Kapıda iki kişi gördüm, eve doğru giderken de iki kişi daha vardı. Etrafta daha fazla adam olduğundan şüphem yok, hepsi onu korumak için buradalar. Ama Danny babasının güvenliği sağladığını söyledi. Ernie'nin tehlikede olmasının tek sebebi bu.

Ernie büyük bir kürenin yanına gider ve kapağı kaldırarak bir yığın şişeyi ve bir buz kovalarını ortaya çıkarır. Bardağına iki küp atar.

"Brad ve Ringo nerede?" Paniğimi gizlemek için merakımı zorlayarak Danny'ye sessizce soruyorum. "Yiyecek bir şeyler almaya gittiler."

Danny beni bir sandalyeye oturttuğunda korku katmerleniyor. "Onlar olmadan hiçbir yere gitmediğini sanıyordum."

Bana gülümsüyor ve gerçek bir centilmen gibi peçetemi kucağıma bırakıyor. "Amcamın evindeyim. Sanırım iyiyiz." Yemek odasının dışındaki silahlı adamları işaret ediyor.

İyi miyiz? İyi olmaktan çok uzağız. "Danny-"

"Biraz daha şarap ister misin Rose?" Ernie sanki kim olduğunu ağzımdan kaçırma içgüdümü sezmiş gibi soruyor. "Ya da

su daha mı iyi olurdu?"

"Su lütfen." Danny'nin sandalyesine otururken profilimi işaret eden meraklı bakışını görmezden gelerek yutkunuyorum. Bir hizmetçi benim için su dolduruyor ve ilk yudumumu titreyen ellerimle alıyorum, gözlerim bardağa dikili.

"Bana nasıl tanıştığınızı anlatır mısınız?" Ernie gelişigüzel konuşuyor, sadece sohbet ediyor.

Danny'ye bakıyorum, zihnim bomboş. Söyleyecek kelimelerim olsa bile kuruyan ağzım konuşmama izin vermiyor. Ernie'nin onlara ihtiyacı olduğundan değil. Danny ile nasıl tanıştığımızı çok iyi biliyor. Neler oluyor? "Rose bir poker oyununda bana uğur getirmişti," diye konuşuyor Danny, elime uzanıp sıkarak. "Vegas'ta tanıştık."

Ernie'nin kahkaha çığlığı beni sandalyemde zıplattı. Ürkek, sıcak ve terliyim. "Bir bok için kart oynayamazsın."

"Kapa çeneni, yaşlı adam."

Yaşadığım şok ve korku kontrolden çıkmaya başladı. Masanın karşısında bildiklerimi ağzımdan kaçırıp ikimizi de öldürtmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor. Aşk beni zayıflattı. Bunun olmasına nasıl izin verebilirim? Genelde tehditler karşısında gülerdim. Acımı ve korkumu içime atardım.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve hâlâ lobide aylak aylak dolaşan adamları görüyorum. "Tuvalete gitmem lazım." Titrek bacaklarımın üzerinde durup peçetemi masaya bırakıyorum. "Lütfen, izninizle."

Ernie beni izlerken bardağını ağzına götürürken duraksıyor ve Danny sandalyesinden kalkıyor. "Sana banyonun yerini göstermemi ister misin?"

Duraksıyorum, bakışlarında binlerce ölüm tehdidi olan Ernie'ye bakıyorum, o da hafifçe başını sallıyor. "Lobiden geçince sağdan ikinci kapı." Ernie sandalyesinde arkasına yaslanarak işaret ediyor.

"Teşekkür ederim," diyorum robot gibi, çantamı masaya bırakıp uyuşmuş bacaklarımın üzerinde yürüyorum. Koridorda pusuda bekleyen adamlardan biri beni takip edince şaşırıyorum. Banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp tahtaya çarpıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, etrafıma bakıp beynimi çalıştırmaya çalışıyorum. Ne yapacağım ben şimdi? Kafamı toparlamaya çalışıyorum, gerçekten hatırlamam gereken şeyleri hatırlamaya çalışıyorum. Danny'nin amcası mı? Ya da kuzeni. Ya da her kimse. Nox ile çalışıyor. Ellerim yukarı kalkıyor, parmak uçlarım alnıma bastırıyor. Kafamda çok fazla bilgi bombardımanı var, net düşünmemi ve her şeyi çözmemi imkânsız kılıyor.

Kapıya vurulan bir tıkırtı beni ürkütüyor. "Çabuk ol," diye homurdanıyor bir adam.

Yüzümü kontrol etmek için aynaya koştum. Kızarmışım. Gözlerim gergin. Zihnimde çılgınca bir çıkış yolu arıyorum ama bulamıyorum. Brad ve Ringo burada değil. Nefesimi tutup dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Sakin olmalıyım. O zaman buradan canlı çıkabiliriz. Yıllar boyunca tiksintimi, korkumu, öfkemi içimde tuttuğum ve kendimi korumanın ve içinde bulunduğum duruma duyduğum nefretin özgüvenimi ve kabadayılığımı körüklemesine izin verdiğim pek çok durumla başa çıktım. Ve şu anda kanalizasyonla etmem gereken şey de bu.

Kendimi toparlayıp çıkıyorum ve Ernie'nin maymunlarından biri tarafından tekrar takip edilerek

masaya geri dönüyorum. Oturduğumda Danny gülüyordu, içkisini elinde döndürüyordu. Umursamazlığı beni öldürüyor. Kafamın içinde ona bağıyorum. Hepsi boşa gitti. Nasıl olur da şeytan ve maymun olarak adlandırılan bir adam

Suikastçı, karşısındaki adamın derisinin altında ne kadar şeytan gizlendiğini bilmiyor mu? *Çünkü Danny kötü değil.*

Gülümseyen gözlerini bana çeviren Danny, amcasına işaret ediyor. "Anılarımızı tazeliyoruz."

"Evet," diye cıvıldıyor Ernie. "Ben de Danny'ye şehir merkezinde bir polis arabası çaldığı zamanı hatırlatıyordum."

Her birimizin önüne bir kase domates çorbası konurken gülümsememi zorluyorum. Ben domates görmüyorum. Kan görüyorum. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye geveliyorum, çaresizlik mantığının önüne geçiyor. Danny'ye dönüyorum. "Özür dilerim, eve gitmemizin bir sakıncası var mı?"

Yüzü biraz düşüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken alnına destansı bir kaş çatılıyor. "Şimdi mi? Şimdi mi gitmek istiyorsun?"

"Evet, şimdi."

"Saçmalık." Ernie kıkırdıyor. "Daha yeni geldin."

"Solgunsun." Danny kaşığını yere bırakıp alnıma uzanırken yüzümü tarıyor. Bana dokunduğunda elini geri çekiyor. "Yanıyorsun." Beni elimden tutup çekerek ayağa kalkıyor. "Üzgünüm amca, onu eve götürmeliyim."

Ernie, Danny'nin dikkatini tekrar kendi tarafına çekerek, "Otur," diye emretti.

"Ne?"

"Sağır mısın, evlat?" diye tükürdü. "Otur dedim."

Danny'nin dudaklarında şaşkın bir yarım gülümseme belirir. "Pardon?"

"Otur," diye mırıldanıyorum, kendimi alçaltıyorum ve Danny'yi de benimle birlikte aşağı çekiyorum. "Sadece otur." Ernie'nin bu gece gitmemize izin vermeye hiç niyeti yoktu. Hem de hiç.

Danny'nin şaşkın bakışları benimle Ernie arasında gidip geliyor ve sonra dönüp omzunun üzerinden bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve iki tabancanın bize doğru doğrultulmuş olduğunu görüyorum.

"Bu da ne böyle?" Danny'nin şaşkınlığı kısa sürede yerini öfkeye bırakır.

"Bu, sevgili oğlum, senin sonunun başlangıcı." Ernie içkisinden küçümseyici bir rahatlıkla bir yudum alır. "Bunun şerefine." Bir tür emir verircesine başını sallayarak yanımızdan geçiyor ve ben güvenlik mandallarının ayrılma seslerini duyuyorum. "Öldürün onları."

Kalbim çarpıyor.

"Ne oluyor lan?" Danny kükrer.

İlk patlama sesi duyuluyor ve ben irkilerek gözlerimi kapatıyorum, acının etkisini göstermesini bekliyorum, tam da ikinci atış yapılırken. Ama sesler daha önce duyduğum kadar yüksek değildi. Susturucular.

Ve hiç acı hissetmiyorum.

Sandalyemde döndüğümde lobideki iki adamın yüzüstü yattığını, Brad ve Ringo'nun da başlarında dikildiğini görüyorum. Danny'nin adamları bana bakıyor. Salatalık kadar soğukkanlılar. Bu da ne böyle? Arkamı döndüm ve gördüğüm şey karşısında neredeyse şoktan bayılacaktım. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, sandalyemden kalkıp destek için masayı tutuyorum. Danny, Ernie'nin boğazına bir bifttek bıçağı dayamıştı. Artık yüzünde kafa karışıklığı yok. Öfke bile yok. Tek gördüğüm sakın, kararlı

bir psikopat ama gözlerinde bir sürü delilik var.

"Aslında, sevgili Ernie Amca," diye fısıldıyor Danny, ses tonundan tehdit fişkırıyor. Bacaklarım tutmuyor ve yerime çöküyorum, masanın karşısındaki Danny'ye bakıyorum; Danny tam anlamıyla canı, Ernie ise yarı şokta, yarı öfkeli görünüyor. "Sanırım bunun sonunun başlangıcı olduğunu *anlayacaksın*." Danny, Ernie'nin boğazına düzgün bir çizgi çekiyor, çok derin değil ama dalga geçmediğini gösterecek kadar. Sonra onu serbest bırakıyor, bir peçete alıyor ve yanımdaki yerine oturmadan önce bıçağı peçeteye siliyor. O ne yapıyor? Danny kaşığını kaldırıp kâsesindeki çorbayı karıştırıyor ve bu sırada ekmeğe uzanıyor. "Bana beni öldürme planından bahset. Şu anda hayatımda biraz kahkahaya ihtiyacım var."

Ernie dudak bükerek, peçeteyle boğazını siler ve kanın bulaştığı yeri inceler. Sonra içkisini geri devirir. Bu hareket boynunu gererek yarayı açmaya zorlar, kan damlacıkları aşağı süzülür ve gömleğinin yakasıyla buluşur. "Sen bir piçten başka bir şey değilsin," diye tükürüyor.

Gergin gözlerimi Danny'ye çeviriyorum, kaşığı tutuşunun parmak eklemlerini kansız bırakacak kadar sıkılaştığını görüyorum. "Sen ve Nox ne zamandır arkadaşsınız?" Danny soruyor. "On yıldır mı? Yoksa Rose'u sokaklardan *kurtardıktan* ve tecavüze uğradıktan sonra ona vermeden önce de ilişkiniz var mıydı?" Danny dişlerini ekmeğe geçirip bir parça koparıyor, gözlerini Ernie'ye dikmiş.

"Senden kurtulmak istiyor," diyor Ernie. "Ben de tersanenin ve senin gitmeni istiyorum. Mükemmel ortaklık." Şeytani bir şekilde gülümseyerek beni işaret ediyor. "Aletin beyninin kontrolünü ele geçirdiğinde işleri kolaylaştırdın."

"Ama şu anda burada kafasına iki silah doğrultulmuş halde oturan sensin."

Ernie bana pislikmişim gibi bakıyor. "Orospulara göre iyi bir orospu, değil mi?"

Danny kelimenin tam anlamıyla kendini masanın diğer tarafına atıp Ernie'yi sandalyesinden alıp sırt üstü yere çarptığında çığlık atıyorum. Bıçak yine elinde, amcasının boğazının başka bir yerini deliyor. "Babam senden utanırdı," diye tıslıyor Danny amcasının yüzüne. "Seni pis bok parçası. Bunca zamandır iyi adamı, yasalara uyan vatandaşı, azizi, ailenin saygın üyesini oynuyordun."

"O senin baban değildi, piç kurusu. Kan bağı bile yok. Kuzenim zayıf ve zavallıydı. Eğer bir çocuk istiyorsa, bana gelmeliydi." Ernie sırtı ve ben sandalyemde irkildim. "Londra sokaklarından birinden kimsesiz ve başıboş birini almak. Her şeyi piç bir çocuğa devretmek. Adam aptal aklını kaybetmişti." Bana baktı. "Ve Nox seni dizginleyebileceğine dair bana güvence verdi."

Danny gülümseyerek bifttek bıçağını alır ve Ernie'nin yüzüne, gözünden dudağına kadar derin bir şekilde saplar. Kesikten anında kan fişkırır. "Şimdi eşleşiyoruz," diye alay ediyor Danny.

"Buradan canlı çıkamayacaksın. Ben öldüğüm an, dışarıdaki adamlar senin peşine düşecek. O yüzden devam et, öldür beni. Öldür."

"Her ne kadar karnını deşmek ve seni parçalara ayırmak istesem de, seni öldürmeyeceğim." Danny kendini ayağa kaldırır ve bıçağını bir kez daha peçeteye siler. Onu öldürmeyecek mi? Delirdi mi? Danny beni işaret ediyor. "O kız."

Öyle mi? "Ne?" Brad ve Ringo'ya dönüyorum, sanki ikisinin de erkek olduğunu unutmuş gibiyim. "Ben mi?"

"Sana bu gecenin güzel olacağını söylemiştim."

Nefesim beni sandalyeme geri itiyor, parmaklarım kolları tırmalıyor. "Biliyor muydun?" Gözlerim Ernie'ye kayarak soruyorum. "Nox ile çalıştığını biliyor muydun? Seni öldürmeye çalışacağını biliyor muydun?" Bana söyleyebilirdi! "Oğlumu benden alan adamın o olduğunu biliyor muydun?"

Danny Ernie'nin boynuna uzanıyor ve gömleğinin arkasına sıkıştırılmış bir zincir çıkarıyor. Zincirden sarkan yılan halkasını, hatırladığım kadar şeytani ve parlak yeşil gözlerini gördüğümde neredeyse boğulacaktım.

Beni sandalyemde daha da geriye itti. "Aman Tanrım."

"Bundan bahsetmiştin." Danny zinciri bırakır. "Babamda da bir tane vardı. İkisine de büyükbabaları hediye etmiş. Ernie'nin parmakları çok kalınlaştığı için birkaç yıl önce zincire takmaya başladı." Danny ona pislikmiş gibi baktı. "Babamın gölgesinde yaşamaktan hep nefret ettin, değil mi Ernie?"

"Siktir git, piç kurusu."

O kelime. *Piç*. Daha önce birçok kez olduğu gibi Danny'nin içinde bir şeylere dönüştüğünü görüyorum. Ama psikopata bağlamıyor. Onun yerine sakince diz çöküp Ernie'nin elini tutuyor ve parmaklarını yere yayıyor. Sonra bıçağı küçük parmağına dayıyor ve ileri geri kesmeye başlıyor, Ernie'nin domuz gibi ciyaklamasına neden oluyor. Gözlerimi kaçırıyorum, bu manzara midemi bulandırıyor. Çığlıklar devam ediyor, delici ve tiz, Danny'yi sesi bastırmak için Ernie'nin ağzına bir peçete tıkmaya zorluyor ve Brad ile Ringo'yu da görev yerlerinde daha dikkatli olmaya, soruşturmaya gelebilecek herhangi bir adamı kollamaya zorluyor.

Danny'ye döndüğümde, Ernie'nin küçük parmağını peçeteyle birleştirmek için ağzına sokuyor. "Hoşça kal de, Ernie." Danny ayağa kalkıyor, vücudu titriyor ve terliyor, bıçağı bana doğru uzatıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sana zarar veren birini öldürmekte asla tereddüt etme," diye mırıldanıyor. Sözleri bir hayat ve amaç aşısı gibi geliyor ve yavaşça ayağa kalkıp ileriye doğru yürüyorum. Danny'nin elinden bıçağı alıyorum, adrenalın kan dolaşımımı yakıyor. "Boynundan. Göğsüne. İstedğini seç." Danny arkamda pozisyon alıyor, elime gelene kadar avucunu kolumdan aşağı kaydırıyor ve onu sabitliyor. Ağzı enseme düşüyor ve beni nazıkçe öpüyor. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Bana daha önce söylemişti. Başımı eğip saçlarıma fısıldadığında, bana her şeyin kontrol altında olduğunu söylüyordu. Bıçağı kaldırarak bir adım öne çıktım.

Ernie ağzındaki peçete ve et dolusunu tükürür. "Beni öldürürsen, oğlunun nerede olduğunu asla bilemezsin. öyle."

Kolum donuyor ve nefesim beni terk ediyor. Bir umut kıvılcımı dünyamı aydınlatmakla tehdit ediyor. "Sen nerede olduğunu biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Sattığım her bebek dosyalandı. Dimitri fotoğrafları nasıl aldı sanıyorsun?"

Danny ile yüzleşmek için döndüğümde onu başını hafifçe sallarken buluyorum. Dudağı Ernie'ye doğru kıvrılırken geri adım atıyorum. "Sakin onunla oyun oynama." Bıçağı elimden kapıp ileri atıldı.

"Sakın ona bakma bile." Bıçak Ernie'nin göz çukuruna saplanıyor ve karnım dönüyor, elim ağızma doğru uçuyor. "Asla," diye kükrüyor Danny, bıçak sesleri sürekli ve mide bulandırıcı. Omzumun üzerinden belli belirsiz bakarken boğuk bir hıçkırık avucumun içine düşüyor. Ernie tanınmaz haldeydi. Danny'nin vücudu yuvarlanıyor, teninde öfke elektriği var. Öğürüyorum, deli gibi

Ernie'nin adamlarının cansız bedenlerinin üzerinden atlayarak koridora çıktılar.

"Rose!" Brad fısıldayarak bağılıyor ama ben onu duymazdan geliyorum, korkumu kontrol edemiyorum. Çok fazla. *Çok fazla*. Zamanında bazı şeyler gördüm. Birçok dehşete katlandım. Ama bu? Bu . . . Bunu yapamam.

Ön kapıya varıp çekerek açıyorum, ama bir ayağımı dışarı atamadan omzumun üstünden itilerek kapatılıyor. "Akıllı ol Rose," diyor Ringo, kapıyı kapatabilmek için beni nazıkçe yana çekerek.

Akıllıca mı? Danny az önce kendi ailesini sopaladı. Her yerde silahlı adamlar var. Oğlumun nerede olduğunu bilen tek adamı öldürdü.

Danny belirir, yüzü kanlar içindedir, yüzü ölüm vaadinin resmidir. "Benden kaçmak mı istiyorsun?" Elindeki bıçağı fayanslara fırlatıp bir peçete kaptı. "Seni gören tek adam. Senin için adam öldürebilecek tek adam." Bir adım öne çıkıyor, vahşi gözlerini benimkilere dikeyor ve ellerindeki kanı siliyor. "Seni önemseyen tek adam. *Gerçek* seni. Seni anlayan tek adam. Senin için ölebilecek tek adam." Gözleri saf, korkutucu beyaz bir sıcaklıkta. "Ve sen benden kaçmak mı istiyorsun?" Peçeteyi sertçe yere atıyor ve ben sırtımı duvara yaslıyorum, Brad ve Ringo'nun yakınımda temkinli bir şekilde durduklarının farkındayım, Danny ise bana doğru ilerliyor, dudakları öyle bükülmüş ki benden nefret edebilirmiş gibi. "Yapamazsın," diye tükürüyor ve yumruğunu başımın yanındaki duvara vuruyor. "Hiçbir yere gidemezsin. Asla. Çünkü benim olmak istediğini söylediğinde, kanla imza attın Rose. Tam kalbimin üstüne." Diğer avucu sıvayı tokatlayarak beni içine hapsediyor. Yüzü benimkine yaklaşıyor. Saçları alnında nemli. Yara izi gördüğüm en derin yara izi. Gözleri en vahşisi. "Seni seviyorum. Seni seviyorum." Alnı benimkiyle buluşuyor ve sertçe bastırarak başımı duvara yaslamaya zorluyor. "Öyleyse kendine tek bir soru sor Rose," diye nefes alıyor. "Beni seviyor musun? Bana güvenecek kadar?"

"Evet." Cevabımı yüzüne doğru soluyorum, hiç tereddüt etmeden, bedenim gevşiyor.

"O zaman benden kaçma. Beni duyuyor musun? Sakın benden kaçma."

Şu anda nefretle, kötü birini öldürmenin verdiği adrenalikle besleniyor. Ondan çalan birini. *Kızgın olmakta haklı. Ve ben de korkmakta haklıyım*. Ama ondan değil. Ağzımdan derin bir nefes alıyorum, böylece etrafımdaki kanın acı, metalik kokusunu alamıyorum. Bana verdiği sözleri yerine getiriyor, çünkü beni seviyor. Hayatımda gerçekten bana ait olan ilk şey o. Bana göz kulak olan ilk kişi. Benimle ilgilenen. Neden kaçayım ki?

Kendimi ona atıyorum ve ikimizin de nefesleri tekrar sakinleşene kadar beni tutuyor. Sonra dönüyor. "Hazır mısınız?" diye Brad ve Ringo'ya soruyor ve iki sert onay alıyor. "Kendi ayaklarını kullanmanı istiyorum Rose." Beni yere bırakıyor, Brad'den bir silah alıyor ve Ringo'dan kendisi için bir tane daha almadan önce elime yerleştiriyor.

"Bu ne için?" Elimde evirip çevirerek ve yere bakarak soruyorum.

"Buradan arabaya gitmeliyiz. Tereddüt etme." Kapıya doğru adım atıyor, ölmekte olan paniğim yeniden yükselirken gözetleme deliğinden dışarı bakıyor. "Kaç kişi kaldı?"

Brad silahını yeniden doldururken, "Bildiğim kadarıyla dört tane," diye cevap verdi. "İki tanesi kapıda, iki tanesi de burayla

Orada. Hazır mısın?"

"Hazır." Danny kapıyı çekip açar ve hemen ateş ederek, sadece bize doğru bakan bir adamı vurur. Silah sesi başka bir adamı alarına geçirdi, adam hemen kemerine uzandı ama Brad onu yere sermeden önce elini silahının kabzasına zar zor koydu. Ben arabanın arkasına itilirken iki el silah sesi daha duyuldu, Danny de beni takip etti. Brad ve Ringo ön tarafa atladılar ve arabayı kenara çekerken, içinde bulunduğumuz duruma göre oldukça sakin bir şekilde, Danny camı yarıya kadar indirdi ve tabancasının namlusunu camın üstüne dayadı. Ateş ediyor ve Brad hızlanınca ben de kulaklarımı kapatarak sığıyorum.

"Bir tane daha," diyor Ringo omzunun üzerinden, ilerideki kapıları işaret ederek. Uzakta bize doğru koşan bir adam görüyorum, peş peşe ateş ediyor, kurşunlar ön cama isabet ediyor. "Lanet olsun," diye küfrediyor Ringo, eğilerek. "İndir onu, Danny!"

Bang.

Adam geri fırladı ve ilerideki yola gümbür gümbür indi. Tam arabamızın yoluna. Araba sarsılıp zıplayarak adamın üzerinden geçerken gözlerimi kapatıyorum ve irkiliyorum. "Kapılar mı?" Brad sordu.

Danny umursamaz bir tavırla, "Meh," diyerek Brad'in ayağını yere vurmasını sağladı. Sırtımı koltuğa yapııştırıyorum ve çarpışmaya karşı kendimi hazırlıyorum, koltuğumda savrulduğumda bağıriyorum. Brad bir an arabanın kontrolünü kaybediyor ve kontrol altına almadan önce arka taraf birkaç kez ileri geri sallanıyor. Küfürler yağıdırıyor ve ben de gözlerimi kapatıp nefes alarak sadece buna odaklanıyorum.

Onları tekrar açmaya cesaret ettiğimde, otoyoldaydık. "Buraya gel." Danny beni yakalıyor ve kucağına çekip oturtuyor. "Randevun nasıldı?" diye soruyor, sorusunda belli bir mizah yüklü.

Ne oluyor lan? Göğsüne doğru göz kırpiyorum. Sanırım şoktayım. "Meze olarak cinayet yedim," diye akılsızca söylendim, vücudunun sıcaklığını içime çekerek.

"Onu öldürmeni istedim."

"Oğlumun nerede olduğunu biliyordu," diyorum sessizce ve Danny'nin bana daha sıkı sarılmasını sağlıyorum. "Sana söylemezdi. Seni öldürebilirdi."

"Nox hâlâ dışarıda bir yerde," diye belirtiyorum, durağanlaşan kalp atışlarımın yeniden hızlandığını hissederek.

Danny'nin yüzü boynundan beni dürtüyor ve göz göze gelene kadar bakışlarımı yukarı kaldırmam için beni cesaretlendiriyor. "Ben de öyle," diye fısıldıyor.

BÖLÜM 25

DANNY

İçten içe biliyordum. Rose yılan yüzüğünden bahsettiğinde babamdan bahsetmediğini biliyordum. Ama her şey yerli yerine otursa bile şüpheyi yer bırakmayacak şekilde bilmem gerekiyordu. Ve kendi iç huzurum için. Ernie babama son görevlerini yerine getiremediği için kızgın değildi. Cenazede beni vurdurma planını bozduğum için kızgındı. Jet ski'ne bombanın yerleştirilmesinde rol oynadı. Evime bir füze gönderilmesine yardım etti. Hepsi benden kurtulmak için miydi? Rusları çıkarmak, beni çıkarmak, Miami'nin kontrolünü ele geçirmek. Kahretsin, Avrupa'dan toplu halde kadın getirip en yüksek teklifi verene satıyorlardı. Her şeyi çözmüşlerdi. Babam mezarında ters dönerdi.

Rose'u Ernie'ye götürmekten zevk almadım. Onunla yüz yüze geldiğinde gözlerindeki dehşeti görmekten zevk almadım. Ama onu öldürmekten büyük zevk aldım. En iyisini. O piç hepimizle oynadı. Rose'un ona verdiği tepki tabuta çakılan çiviymiş. Ernie'nin tabutuna.

Rose'un bana verdiği cep telefonuna bakıyorum, sigaramdan bir nefes çekerken yavaşça "*Anne*"ye bir mesaj yazıyorum.

Oyun bitti.

Gönder tuşuna basıyorum, sigaramı söndürüyorum ve ayağa kalkıp üst kata çıkıyorum. Buhar dolu banyoya giriyorum, kan lekeli kıyafetlerimi çıkarırken çıplak vücudunun silueti dikkatimi çekiyor. Elleri karnını sabunlarken duraklıyor ve ıslak kirpiklerinin arasından başını hafifçe eğerek yukarı bakıyor. O öne çıkıp elini uzatana kadar duşun eşiğinde bekliyorum. Ona uzanıyorum, gözlerim parmaklarında, benimkilerin onunkilerin arasından geçerek bir süre oynaşmasını izliyorum. Sonra sabunu alıp kanı yıkamaya başlıyor, yavaşça, titizlikle, sanki beni temizlemek için harcadığı zamanın değerini biliyormuş gibi. Beni kirden arındırıyor. Ölümünden. Geçmişimizden. Elleri üzerimde.

Tenim ısınıyor ve avuçlarımı önümdeki fayans duvara dayayıp başımı öne eğiyorum ve

Kırmızıya çalan su, berraklaşana kadar giderden aşağı akıyor. Elleri bedenimi terk ettiğinde, tembelce yüzümü ona dönüyorum. Beni tutuyor ve öne doğru çekiyor, kollarını omuzlarımdan geçiriyor ve doğrudan ağzıma giriyor. Bizi döndürüyorum ve duvara çarpıyoruz, dişler ve diller, inilti ve sızlanmalar. Sıcak su mermileri sırtıma çarpıyor, ellerim kışının üzerinden kalçalarına kayıyor ve bacaklarını belime kadar çekiyor. Amcığı sikimin ucunu sıyırdığında boğuk iniltisi bastırılmış havlamamla karışıyor. *İçine*. Odaklanabildiğim tek şey bu. Sadece içine girmek. Aramıza uzanarak sikimi tutuyorum ve ona doğru yönlendiriyorum, boynuma saklanmaya çalıştığında yüzünü itiyorum. "Bana bak," diyorum kısık ve sert bir sesle, ilk acımasız dürtümle onu bir çığlıkla duvara itiyorum. Çenesi sıkılaşıyor, birlikteliğimize olan yaklaşımına şiddetle ayak uydurmaya çalışıyor. "Oynamak istiyorsun, ha?" Alay ediyorum, geri çekiliyorum ve bir homurtu üzerine eve çarpıyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor ve bir kez daha gıcırdatıyor, ben hırlayana kadar her kalın, zonklayan inçimi alıyor. "Öyle mi?" diye soruyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve acımasızca çekiştiriyor.

Sırıtişım zalimlik sınırında olmalı, parmaklarım kalçalarının arkasına batıyor. "Seninle mi? Her zaman." Bir kez daha kükreyerek eve çarpıyorum ve Rose tıslayarak saçlarımı daha sıkı kavırıyor.

"O zaman oynayalım." Ağzını benimkine yapıştırıyor ve ellerini sırtıma götürüyor, tırnaklarını kürek kemiklerime batırıp aşağı çekiyor. Dilinin çılgın, aç temposuna, öpüşmemizin çılgınlığına uyarken kıpırdanıyorum, geriliyorum ve önümü ileri itiyorum. Ona acımasızca çarpıyorum, vuruş üstüne vuruş, çığlık üstüne çığlık atıyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Çılgınlığın ortasında çılgın, kontrolsüz bir çılgınlık. İkimizin de kontrolünde olan çılgınlık.

Gövdem onu fayanslara bastırıyor ve ellerimin saçlarına uzanmasını sağlıyor. Saçlarını avuçluyorum ve tutunuyorum, başını duvara sabitliyorum ve hiç bitmeyen zevkin boşluğunda yuvarlanırken gözlerini tutuyorum. Dibe vurduğumuzda canımız yanacak. Manik pompalarım daha acil hale geliyor, Rose'un yüzüme doğru bağırması beni ateşliyor.

Ve vurduğunda, ikimizi de dışarı çıkarıyor, beni düşün zemininde dizlerimin üzerine çöktürüyor, Rose bana yapışıyor ve ben güçle bağırarak yoluma devam ediyorum. Dişlerini hafifçe omzumda hissediyorum, vücudu benimkine doğru yuvarlanıyor. Kolum beline dolanıyor ve ben de sırtüstü yere kapaklanıyorum; sıcak ve buharlı havanın bizi sıırıslıklam etmesiyle nefesim kesiliyor. "Tatlı mıydı o?" diye hırıldıyor, önüme yapışmış, yanağı göğüs kafesimde.

"Bu ana yemek ve tatlıydı." Bana baktığında gülümsüyorum; sıırıslıklam bir mükemmellik görüntüsü. "Hanımefendi memnun kaldı mı?"

"Hayır." İç geçiriyor, başını göğsüme yaslıyor. "Seni sonsuza kadar tika basa yiyebilirim ve asla doyduğumu hissetmem."

"Açgözlü."

Omuz silkiyor, özür dilemiyor ve yerleşiyor. "Şimdi ne olacak?"

Bundan sonra olacakları ona yüklemeyeceğim. Bugün bir hediye idi. Kulağa iğrenç geliyor ama Rose'u tanıyorum ve mutsuzluğunun kökünün öldüğünü kendi gözleriyle görmek isteyeceğini biliyorum. Şimdi o kökün saplarını öldürmem gerekiyor. "Şimdi, hiçbir şey için endişelenme." Bizi yerden kaldırıp

kızgın yüzünü görmezden gelerek onu spreyn altına yerleştiriyorum. Saçını şampuanlıyorum, duruluyorum ve biraz saç kremi sürüyorum ve bu sırada zihninin fazla mesai yaptığını duyabiliyorum. Onu temizlemeyi bitirdiğimde, o kururken kendimle ilgileniyorum ve spreyden çıktığım anda soru yağmuruna hazır olduğunu görebiliyorum. Ağzı açılıyor ve avucumu üzerine kapatıyorum. "Ne dedim ben?" Gözlerini yarıklara zorlayarak soruyorum. Konuşması için avucumu serbest bırakıyorum.

"Ne yapacağını bilmek istiyorum."

"Hayır, yok," diye teminat veriyorum ona, uzaklaşırken. "Onun yanına bile yaklaşmayacaksın."

"Ve senin de yapmanı istemiyorum." Beni yatak odasına kadar takip etti. "Oğluma zarar verecek, Danny. Bu onun en büyük kozu ve bunu ona Ernie verdi."

Sırtımı ona dönerek gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum. "Oğlunuza zarar vermeyecek," diye onu temin ediyorum.

"Nereden biliyorsun?" Omzumdan tuttu ve yüzümü ona dönmem için beni geri çekti. "Yapacağı şey bu. Yerimi hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu düşündüğü her seferinde verdiği söz bu. Kime ait olduğumu."

Beni uçuruma sürüklemekten bahsediyorum. "Sen bana aitsin," diye homurdanıyorum, çenem kontrolden çıkmış, delice tıkırdıyor. Yüzündeki panik beni de uçuruma sürükleyebilirdi ama zorlukla kontrol altına aldığım öfkemi başka birine saklıyorum. Bileğini tutup sıkıyorum. "Güven bana." Bu ne bir rica ne de bir yalvarış. Bu bir talep.

O da bunu görebiliyor. Yutkunurken hafifçe başını sallaması neredeyse boyun eğmek gibi. Benim küçük savaşçım geri çekiliyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor ama şu anda ondan istediğim şey bu. Elimi ensesine götürüyorum ve dudaklarımı alına bastırarak onu kendime yaklaşıtıyorum. "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum."

"Bana güvendiğini söyle."

"Sana güveniyorum."

"Bana mutlu olduğunu

söyle." "Çok mutluyum."

Gülümsüyorum. Ben de. "Benimle evleneceğini söyle."

"Ne?" Vücudumdan uzaklaşıyor, yüzüne bir battaniye örtüyor. "Beklediğim tepki bu değildi," diye itiraf ediyorum.

"Seninle evlenmek mi?"

"O kadar çirkin mi?"

Kolları öfkeyle havaya kalkıyor ve etrafındaki havluyu gevşetiyor. Yere düşüyor. Bırakıyor. "Öyle sayılır, Danny."

"Rose, orada öyle çıplak dururken seninle ciddi bir tartışma yapamam." Aşağı uzandım ve akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım. O donmuş ve işbirliğine yanaşmaz bir halde dururken üzerini örtüp yumuşak beyaz havluya yeniden sarıyorum. İşim bittiğinde geri çekilip dokunma mesafesinden uzaklaşıyorum ve gözlerimi onun şaşkın yüzüne dikiyorum. Tamamen şaşırmış görünüyor. Bu biraz

endişe verici olsa da sevimli. "Eee?" diye soruyorum.

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü senden nefret ediyorum," diye kuru bir espri yapıyorum ve onun yersiz bir kahkaha atmasına neden oluyorum. "Tutkuyla."

Dudakları büzülür. "Ben de senden nefret ediyorum."

Artık benim olana dokunmaktan kendimi alamayarak içeri giriyorum. Kolumu beline dolayarak onu öne doğru çekiyorum, avuçlarını kaldırıp göğsüme yaslıyor ve o da arkasına yaslanıp gözlerini benden ayırmıyor. "O zaman birbirimiz için mükemmeliz," diye fısıldıyorum, ağzının bir köşesinden diğerine yalayarak. "Sence de öyle değil mi?"

"Bence sen delisin," diye fısıldıyor.

"Sanırım sen benimsin."

"Bence sen bir katilsin."

"Bence sen benimsin."

"Bence sen ahlaksızsın."

Ensesini tutup baskı uyguluyorum ve keskin bir şekilde nefes alıyor. "Sanırım sen benimsin," diye mırıldanıyorum, bakışlarım onunkileri yakıyor. "Yani benimle evlenecek misin?"

"Başka seçeneğim var mı?" diye soruyor, ağzının kenarından küçük bir kıvrım kalkıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım deli, katil, ahlaksız bir koca istiyorum." "Adı Danny Black olan."

"Kimin adı Danny Black?" diye onaylıyor, zıplayarak kalçalarımın üzerine oturuyor ve ağzıyla tüm gücüyle bana saldırıyor. "Seçme şansını vermediği için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Umabileceğim en iyi *evet* bu. Eğer benim olacaksa, her yönden benim olacak. "Kıçımı zorlayın, Bayan Cassidy." Öpücüğüne karşılık veriyorum ve onu yatağa taşıyorum, anlaşmamızı tamamlamaya hazırım. Onu yorganın üzerine atıyorum ve sürünerek yanına gidiyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum ve başucu çekmecesinden kutuyu alıyorum.

Onu gördüğünde duraksıyor, dudağı dişlerinin arasında kayboluyor. "O da ne?"

Kaşlarımı kaldırıp kutuya doğru başımı sallayarak sessizce onu açması için cesaretlendiriyorum. Gözleri sürekli benimkilerden küçük siyah kutuya kayıyor, dudağını cezalandırıcı bir şekilde çiğniyor. "Acele et Rose. Bu yüzük parmağındayken seni becermek istiyorum."

Gülümsemesi kırılırken dudağı dişlerinin arasından kayıyor, elleri kararsızca kutuya uzanıyor. Yavaş yavaş kapağı kaldırırken, onun da yavaşça havayı içine çekişini izliyorum. Büyülenmişim, ama aletim huzursuzlanmaya başlamıştı. Öne uzanıp kutuyu çekerek açıyorum, yüzüğü çıkarıp parmağına takıyorum. "Tamamdır. Anlaştık." Havluyu vücudundan sıyrıp bacaklarını ayırıyorum, o gülüyor ama ben içine girdiğimde bu bir iç çekişe dönüşüyor. Tanrım, dünyada bundan daha iyi bir his var mı? Kaslarımı geriyorum, geri çekilmeye hazırım.

"Bekle," diye soluk soluğa bağılıyor ve ben ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. *Beklemek mi?* Bilinçli bir şekilde gülümseyerek elini önünde tutuyor ve platin bir bant üzerinde güzelce duran kare kesim pırlantayı inceliyor. Gülümsemesi destansı.

"Hanımefendi mutlu mu?" Akli başında her kadının seçtiğim yüzüğe bayılacağını çok iyi bildiğim için alaycı bir tavırla sordum. Ve sadece fiyat etiketi yüzünden değil.

"Hanımefendi çok mutlu."

"Güzel. O zaman madam bacaklarını daha geniş açabilir ve müstakbel kocasının onu sertçe becermesine izin verebilir."

"Zevkle." Saçıma uzanıp çekiştiriyor, gözleri şakacı bir şekilde kısılıyor. "Peki ne bekliyorsun?"

Buna pişman olacak. Vücudumun onunkine ilk çarpışı tüm konağı onun ılgılıyla ıslatıyor.

Hayatımda bir kadın için hiç yer olmadı. En azından ben böyle düşünüyordum. Her zaman yer vardı, sadece birini sevmek sorumluluğunu üstlenme arzusu hiç olmadı. Onları korumanın. Onları hayatım yapmak. Rose'u sevmek çok kolay. Ben farkına varmadan onu sevmemi sağladı. Ve sevdiğiniz birini korumak doğal bir içgüdüdür, bu nedenle çok kolaydır. Kolay olmayan şey, *benim* dünyamdaki birini sevmek. Başa çıkması kolay olmayan şey ise hayatımın ve onu yaşama biçiminin onu güvende tutma niyetimin önüne geçebileceği korkusu. Ve bunun da ötesinde, onun hayatı ve nasıl yaşadığı, Rose'un bugün olduğu yere nasıl geldiği seçim yoluyla değildi. O aşağılanmaya zorlandı, oysa ben isteyerek girdim.

Rose'un bacakları bacaklarımın üzerine atılmış, yüzü boynuma yakın, kolum onu bana sarmışken, göğsümde yayılmış eline bakıyorum, her nefes alışımında pırlanta yüzüğün ışıltıları çılgınca parlıyor ve elini hafifçe kaldırıyor. O yüzüğü parmağında görmek bile bana asla açıklayamayacağım şeyler yapıyor. İkimizin de hayal etmediği bir şey yapıyoruz ve bununla birlikte ikimizin de hayal etmediği her şeye *sahip* oluyoruz. Sevecek birini. Elimizde tutacağımız biri. Uğruna yaşanacak biri. Barış.

Yatağımın başucundaki masadan cep telefonum titriyor ve ona uzandığımda Brad'den gelen ve spor salonunda ona katılıp katılmayacağımı soran bir mesaj görüyorum. Spor yapmak gibi bir isteğim yok. Burada kalmak istiyorum ama yine de onunla konuşmam gerektiğini biliyorum. Onu bilgilendirmek için. Ona yolda olduğumu söyleyen hızlı bir cevap gönderiyorum ve Rose'u vücudumdan nazikçe ayırmaya başlıyorum, uykusunda bana yapıştığında gülümsüyorum.

"Geri döneceğim," diyorum ona usulca, saçlarını yüzünden okşayıp yanağına hafif bir öpücük kondurarak. Esther'in kıyafetlerimi sakladığı dolaba gidip spor kıyafetlerimi giyiyorum, ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum ve Brad'i bulmak için dışarı çıkıyorum. Merdivenlerden inerken Rose'un telefonu çalıyor ve aşağı baktığımda ekranda "Anne" yazdığını görüyorum. Duruyorum ve kendimi bir basamağa bırakıp cevap veriyorum. Ama konuşmuyorum. O da öyle. Sadece birbirimize doğru nefes alıp veriyoruz, bir tutam hava

tehditler ve tehlikelerle dolu. O şerefsizin nefes alışını duymak bile tüylerimi diken diken ediyor, öfkem artıyor. "Demek sana İngiliz diyorlar?" diyor sonunda, kalın aksanıyla.

"Melek yüzlü suikastçıyı tercih ederim." "Ölmeyi tercih ederim."

"Birçoğunun var." Nefes alış verişlerimin düzenli ve sessiz olmasını sağlıyor, sadece sesini duymanın bile uyandırdığı öfkeyi bastırıyorum. "Ne yazık ki pek çoğu hayal kırıklığına uğrayacak," diye devam ediyorum. "Beni üç kez öldürmeyi denedin ve başaramadın. Ben yenilmezim, Dimitri. Sen boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

Nefes alıyor. "Sen benim babamı öldürdün. Kardeşimi."

"Neden umursuyorsun ki? Sen gayrimeşrusun. Babanın becerdiği bir fahişenin bebeğisin."

"Evet, annem parayla sikişirdi. Hayır, Marius'un benden haberi yoktu. Ama birbirimize bağlandık. Yeteneklerimi benden önce fark etti. Bana duygusal diyebilirsiniz ama babamla ilişki kurma şansımı çaldığınız için gerçekten çok üzgünüm."

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum. İntikam peşinde mi? Kendi adını inşa ederken babasının adını yaşatmaya mı çalışıyor? "Acıklı hikaye için teşekkürler."

"Kız," diye neredeyse hırlıyor. "Onu alamayacaksın."

"Oğlunun yaşamasını istiyorsa başka seçeneği yok."

Nefes al. Nefes al. Nefes al. "Peki sana onu tutmak istediğimi söylesem ne derdin?"

"Nedenini sorardım."

Ona söylememe gerek yok. O biliyor. "Marinayı istiyorsun. Adams'ı istiyorsun. Rusları istiyorsun. Silahlarımı ve bağlantılarımı istiyorsun." Sessizliğini fark ederek dudaklarımı ıslattım. "Güç istiyorsun Dimitri. Ama ne istemediğini biliyor musun?"

Sessiz, egosu sormaya hazır değil.

"Seni avlamamı istemezsin, çünkü teklif ettiğim şeyi kabul etmezsen, yapacağım şey tam olarak bu olacak." Sözüm, akıllı bir adamın görmezden gelemeyeceği bir kötülükle dolu. "Ve bu benim şimdiye kadarki en acımasız cinayetim olacak. Ernie gitti. Parası gitti. Seçeneklerin sınırlı, seni hasta pislik." Kahretsin, bu sümüklü, özentili pislikle anlaşıp yapmak beni öldürüyor ama gerçeklerle yüzleşmek zorundayım. Rose'un oğlunun nerede olduğunu biliyor. Dediği gibi, bu onun en büyük kozu. Elindeki tek şey bu. Ama ihtiyacı olan tek şey. "Sadece sen, ben ve Ruslar varız. Doğru seçimi yaparsan sadece sen olabilirsin."

"Hepsi kız için mi?"

"Her şey kız için," diye onaylıyorum ve muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşündüğü gerçeğini pekiştiriyorum. "Ben çıkmak istiyorum. Sen de girmek istiyorsun. Anlaştık mı?"

"Konuş."

Ayak sesleri duyduğumda başımı kaldırıyorum, Esther'e ait narin ayak sesleri. Merdivenlerde oturduğumu fark edince duruyor. Mavi gözlerine her baktığımda daha kederli görünüyor. "Bir saat

içinde beni ara. Konuşuruz." Telefonu kapatıp ayağa kalkıyorum ama ayaklarım mermer basamağa yapışmış gibi görünüyor ve uzaklaşmamı engelliyor.

"Ernie öldü mü?" diye soruyor, elleri göbeğinin önünde birleşiyor, gergin bir şekilde oynuyor. "Onu sen mi öldürdün?"

Sadece sorudan değil, bana soru sorduğu için de afalladım. Kendisiyle konuşulmadığı sürece asla konuşmaz. Babamın onu malikâneye getirdiği günden beri de konuşmadı. Kendisini ilgilendirmeyen konuşmaları dinlediği için ona kızmak yerine basitçe "Evet," diye cevap veriyorum. "Neden?"

Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, gergin omuzları birkaç santim aşağı iniyor. "Bana zarar veremez mi?" Kaşlarımı çatarak koridora inen son birkaç merdiveni çıkıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözleri uzun bir süre kapanıyor, güç toplamaya çalıştığı belli. "Beni aldı." Şaşkınlığım beni hareketsiz ve sessiz tutuyor. Onu kaçırdı mı? Kim aldı onu?

Gözlerini açtığımda Esther'de daha önce görmediğim bir şey görüyorum. Cesaret. Bundan çekinerek geri çekiliyorum. "Seni terk ettiğim gün, sonsuza dek gitmeyecektim. Son dayağımın acısını hafifletmek için sarhoş olacaktım, hatta belki kafayı bulacaktım. Ve belki de eve döndüğümde yiyeceğim dayağı hafifletmek için. Ama eve varamadım. Çünkü o beni buldu."

Geri çekilip keskin bir nefes alıyorum ve yaşadığım şoku göz kırparak atlatıyorum. Ernie onu kaçırdı mı? Londra'da mı? Yavaş yavaş oluşan anlayışı kabul etmek istemeyerek başımı sallayarak geri çekiliyorum. Bunu aklım almıyor. "Hayır." Ağzımdan ancak bu kadar çıkıyor.

"Arka sokaklardaki bir barda hoş bir adamla tanıştım." "Hayır."

"Bir sonraki şey, pis bir yatak odasında uyandım."

"Kahretsin, hayır."

"Adamlar bana tecavüz ederken damarlarıma pompaladıkları şeylerle aylarca komada kaldım." Gerçeklerin bombardımanı engellenebilirmiş gibi ellerim başıma geliyor ve kulaklarımı kapatıyor.

"Üç yıl boyunca ihlal üstüne ihlale katlandım, ta ki sokağa atılana kadar çünkü

hamile kalmadım." Söylediği her kelime açık ve net. Tamamen kendindeydi ve bunun sebebinin bana gerçekte nasıl olduğunu anlatmak için bu an, bu fırsat için dua etmiş olması olduğunu biliyorum. İlk buluşmamızdan sonra bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık. Beni asla terk etmek istemediğini söyledikten sonra, acınası iddiasını bir kenara ittim ve benimle tekrar konuşmak için yaptığı tüm girişimleri reddettim. O sadece buradaydı, yemek yapıyor, temizlik yapıyor, bana bakıyordu, karşılığında hiçbir minnettarlık ya da takdir olmadan. Bu hastalıklı bir cezalandırmaydı.

Sanırım Esther konuşacak kelime bulmakta zorlandığını görüyor ve devam ediyor. "Dairemize geri döndüm. Sen gitmiştin. O da gitmişti. Orada başka biri yaşıyordu. İki yıl boyunca sokaklarda yaşadım. Sonra Carlo beni buldu. Nasıl oldu bilmiyorum. Yüzüğünü gördüm, çok korktum ama gözlerine baktığımda kötülük değil yumuşaklık gördüm. Beni o bardan alan adam o değildi. Kuzeninin ne yaptığını hiç bilmiyordu. Bana geçmişimi sordu ve sonra *kim* olduğumdan emin olduğunda bana senden bahsetti. Seni nasıl bulduğunu ve üvey babana ne yaptığını anlattı. Nerede olduğumu merak ettiğini söyledi. Neden gittiğimi. Sadece seni görmek, seninle olmak, açıklamak istedim."

Utanç, kafa karışıklığı, öfke ve acı arasında sıkışmış bir halde Esther'den başka tarafa bakıyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Ernie ile seninle tanışmadan önce tanıştım." Ona şaşkın bir bakış attığımda gülümsüyor. Hüzünlü bir gülümseme. "Beni tanıdı. Bana tek kelime edersem seni öldüreceğini söyledi. Bunu riske atmaya hazır değildim. Benden nefret etsen bile seni her gün gördüğüm için mutluydum."

Kalbimi delip geçen şiddetli bir acıyla irkiliyorum. Bu sadece Rose'un hissettirdiği türden bir acı. Ve babam öldüğünde. Ve şimdi de annem. Yere bakıyorum, kafam karmakarışık.

"Rose'u seviyorum," diye devam ediyor Esther. "Pek çok yönden bana benziyor. Hayatta kalan biri." O geri çekilirken başımı kaldırıp bakıyorum. "Sevilmeyi hak ediyor." Sonra dönüp mutfığa doğru gözden kayboluyor ve ardında son sözünün kalıcı, gizli anlamını bırakıyor. Eğer Rose sevilmeyi hak ediyorsa, annem de hak ediyor demektir. Göğsümdeki acı ikiye katlanıyor ve göğüs kafesime uzanıp sıkılı yumruğumu bastırıyorum. Yapabilseydim Ernie'yi hayata döndürürdüm, sırf onu tekrar öldürebilmek için. Bu sefer daha da yavaşça. Acı çektirerek. Ve daha fazla tatminle. Ernie'nin bunca zaman sessiz kalması için Esther'e aşıladığı korkunun seviyesini anlayamıyorum bile. Çenesini kapalı tutması için Rose'a da aynı korkuyu aşılamıştı. Nox'a sadık kalması için. Kirli geçmişini paylaşmaması için. Yoksa onun utancına mı güveniyordu? Her iki durumda da, onu hafife aldı. Beni hafife aldı. Ve güvenimizi hafife aldı.

Kahretsin, bu çılgınlığı açıklamak için babama ihtiyacım var. "Hey, iyi misin?"

Kafamı kaldırdığımda Brad'in boynuna bir havlu doladığını ve yüzünün ıslak olduğunu görüyorum. Boğazımı temizleyerek öksürüyorum ve mutfak kapısına dönüp bakıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum, zihnim dönüyor. İyi olacağım. Her şey yoluna girecek. Dikkatimi Brad'e vererek, karşılaşacağım şoka karşı kendimi hazırlıyorum. "Rose'a evlenme teklif ettim."

Gözleri kocaman olmasına rağmen bir saniye sessiz kalıyor. Sonra gülmeye başladı. "Ne?"

"Duydun." Yanından geçip spor salonuna doğru ilerliyorum. İçimde kalan öfkeyi atmam gerekiyor. Ernie mi? Annem mi? Kızım mı? Yanaklarımı şişiriyorum, şok büyüyor.

Brad hemen peşime takıldı. "Sanırım duydum."

"Duydunuz," diye onayladım. "Dışarı çıkmak istiyorum. Sabah uyandığımda bugün beni kimin öldürmeye çalışacağını merak etmemek istiyorum."

"Bu asla olmayacak." Brad yine gülüyor. "Düşmanların varken olmaz."

Duruyorum, Brad'i de durmaya zorluyorum. Bana bakıyor, bekliyor. "Üzerinde çalışıyorum," diye cevap veriyorum ve Brad'in yüzünde şaşkınlık ve endişe dolu bir ifade bırakarak ilerlemeye devam ediyorum.

Endişelenmeli. Ben de endişeliyim.

BÖLÜM 26

GÜL

Duştan çıktıktan sonra Danny'yi terasta buldum. Bir sandalyeye oturmuş, kollarını arkasındaki desteğe dayamıştı. Derin düşüncelere dalmış, gözlerini bahçeye dikmiş. Bir süre onu izliyorum, spor kıyafetleri içindeki terli haline hayran olamıyorum, aklımdan neler geçiyor olabileceği konusunda çok endişeliyim. Sonunda yalnız olmadığını fark etti. Bana baktı. Gülümsedi. Ama gözleri parlamıyor. Ellerini koltuğun arkalığine dayayıp ayağa kalkıyor ve bacağını koltuğun üzerinden geçirip masanın altına sokuyor.

Bana yaklaştı. Yanağıma yumuşak bir öpücük bıraktı. Sonra banyoya yöneliyor, giderken siyah kas yeleşini çıkarıyor. Bir şeyler var. Sessiz. Dalgın ve düşünceli. Bir yanımda ruh halini bu kadar dramatik bir şekilde değiştiren şeyin ne olduğunu sormak istiyor. Daha büyük bir parçam ise sormuyor. *Ona güven*. O da böyle söyledi. Ve güveniyorum.

İnce gri eşofman altımı ve İngiliz kazağını giyerken onun duşunu dinliyorum. Aynaya baktığımda, parmağımdaki kocaman taşın rahat kıyafetlerimle pek uyuşmadığını düşünmeden edemiyorum. Elimi kaldırıp yüzüğümü inceliyorum. Ona sonsuza kadar bakabilirim. Sadece güzel olduğu için değil, aynı zamanda o parmağımda bir yüzük olduğuna inanmadığım için. Ve onu bana Danny Black verdi. Ama bu dünyada sonsuza dek birlikte olmam gereken bir adam varsa, o da Danny Black'tir.

"Hala hoşuna gidiyor mu?"

Dönüp baktığımda Danny'nin saçlarına bir havlu sardığını ve omzunu kapı pervazına dayadığını görüyorum. Başka hiçbir yerini örten bir kumaş parçası yoktu ve gözlerimin onun çıplak halinin uçsuz bucaksız güzelliğine dalmasını engellemek için mücadele ediyorum. Bunu yapmak için hayatımın geri kalanı var. "Beğenilmeyecek ne var?"

Gülümsüyor ve yaklaşıyor, kendi rahat kıyafetlerini, yani siyah bir tişört ve gri pantolonunu giymeden önce alnıma hafif bir öpücük bırakıyor. Ayakları çıplak. Güçlü kolları, pazularının etrafındaki malzemeyi zorluyor. Sahip olduğu her kas, kıyafetlerinin içinden bile daha belirgin görünüyor. "Antrenman iyi miydi?" Saçlarımı at kuyruğu yaparak soruyorum.

Hafifçe başını sallayarak cevabımı veriyor ama içimden bir ses pek de iyi olmadığını söylüyor. Bir eliyle ıslak saçlarını karıştırıp yüzünden çekerken onu inceliyorum. "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Televizyon izliyorum." Elimi tutuyor ve ben onun profilinden çekinirken beni yanına çekiyor.

"Sadece normal bir şeyler yapmak istiyorum," diye ekliyor.

"Ne izliyoruz?" "The Godfather."

Pis bir sırıtışla bana dönüp şakacı bir şekilde omzumu dürttüğünde gözlerimi deviriyorum. "Bu hiç komik değil." Hafifçe gülüyor ve çalan telefonuna bakıp yavaşça duruyor. "Sen git.

Bunu alıp size katılacağım."

"Tiyatro odası mı?"

Başını sallayıp bana yol gösteriyor, dönüp yatak odasına doğru ilerliyor. Arayan kişiye merhaba dediğini duyuyorum, sesi kısa ve kesik, sonra kapı kapanıyor ve kulağımı tahtaya dayayıp dinlememek için kendimi zor tutuyorum. *Ona güveniyorum.* Nefes alıyorum ve birkaç adım geriye doğru yürüyorum, sonunda gözlerimi ayırıp dönüyorum. Merdivenleri çıkıyorum, soğuk mermer ayaklarımın çıplak tabanlarına batıyor, etin sert taşa çarpması iyi hissettiriyor. Tiyatro salonuna vardığımda, televizyonu açacak bir uzaktan kumanda bulmak için krem rengi alanı tarıyorum. Hiçbir şey yoktu.

"Bir şey mi kaybettin?"

İrkilip arkamı döndüğümde Amber'ı kapının girişinde, sarı saçlarını sıkıca topuz yapmış halde buluyorum. Yüzünü keskin ve düşmanca gösteriyor, koyu renk dudakları ve siyah pantolon takımı da bu sert görünüme katkıda bulunuyor. "Hayır, ben

-" Kenara çekiyorum, ilk defa neden burada olduğunu merak ediyorum. Tekrar. "Burada ne işin var?" Dostça olmayan kişiliği düpedüz düşmanca bir hal alıyor. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

"Cevabı bildiğine göre bu aptalca olurdu." Ve belki bilmiyordur ya da sadece onaylamaya ihtiyacı vardır diye, saçımın gevşek bir tutamına kurnazca uzanıyorum ve elmasımın göz kamaştırıcılığının onu kör etmesini umarak kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Şüphesiz gözleri açılıyor ama vücudu hareketsiz, yüzü ifadesiz kalıyor. "Peki, neden buradasın?" Tekrar soruyorum, bu sefer ilerleyerek onun tarafından tehdit edilmediğimi gösteriyorum. O öldürmek için giyinmişken ve ben sızmak için giyinmişken bile. "Danny'yi ya da adamlarından birini becermek için mi?"

"Bana karşı hisleri var, biliyorsun." Çenesi biraz yükseliyor. Bu benim güvenimi sarsmıyor. Kadın kandırılmış. "Senden önce, aramızda kesin bir şey vardı."

"Belli ki o kadar da kesin bir şey değil," diye cevap veriyorum, düşmanlığının beni sinirlendirmesine izin vermeyerek. Ya da anlattığı masalların beni endişelendirmesine. Benden o kadar çok şey alındı ki, başka bir kadının Danny'yi almaya çalışmasına izin vermeden önce ölmüş olacağım. "Artık burada hiçbir şeyin olmadığına göre gitmen gerekmiyor mu?"

Koyu dudakları bükülür. "Sen bir fahişeden başka bir şey değilsin."

"Olabilir. Ama en azından Danny bu fahişeyi istiyor," diye karşılık veriyorum, kızgınlığımı belli

etmekle tehdit ederek. Beni sinirlendiremeyecek. "Ve en azından bu fahişeyi paylaşmıyor."

Yüzündeki şaşkınlığı gizleyemiyor. "Ona bir sıçan olduğunu söylediğimde seni isteyecek mi?"

Gülümsüyorum. Kendimi durduramıyorum. Belli ki kazanmak için bu işe girmiş. Ne yazık ki çoktan kaybetti. "Yapman gerekeni yap Amber." Danny'nin uzaktan kumandasını nereye sakladığını bulmak için yanından geçip gidiyorum.

Pençelerini sırtıma geçirmeden önce sadece birkaç adım atabildim. Gerçekten. Tırnakları kalın kazağımın üzerinden omuzlarıma batıyor ve beni geriye çekiyor ve duyulmayacak bir şey haykırarak beni yakındaki bir içecek dolabına çarpıyor. Bir an kafam karıştı, bana fiziksel olarak saldırdığı için afalladım, sonra kendimi toparlayıp onu uzaklaştırdım, enerjimi onu geri itmeye yönlendirdim ve zamanı kendimi toparlamak için kullandım. Bir kadınla kedi dövüşü yapmayı reddediyorum. Tanrım, onun nesi var böyle? "Kendini gösteriyorsun Amber." Kendimi toparladım. "Biraz kendine saygın olsun."

"Siktir git. Onu baştan çıkarmamış olsaydın benim olacaktı." Ayağa kalktı ve arkasına uzanarak bir silah çıkardı ve bana doğrulttu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Şaşkınlıkla elindeki siyah silaha bakıyorum. "Beni vuracak mısın?" "Bir fahişeyi öldürmekten daha kötüsünü yaptım."

Bir şeyler hayal ettiğimi düşünerek birkaç kez göz kırptıyorum. Silahın aslında bir ruj ya da masum bir şey olduğunu düşünüyorum. Ancak beş kez göz kırptıktan sonra, hâlâ göğsüme doğrultulmuş bir 9 mm'lik var. Gözlerinin içine bakıyorum, soğuk gözlerine ve inanamayarak başımı sallıyorum. "Sevdiği kadını öldürmenin onu kazanacağını mı sanıyorsun?"

Elini sabit tutarak ilerliyor. "Sen etrafta yokken beni sevme ihtimali çok daha yüksek." Güvenliği devre dışı bırakıyor. "Ona ihtiyacım var. Senden daha çok. O olmadan dışarıda ölürüm."

"Sen delisin."

"Bir erkeği yıllarca bekletirsen böyle olur. Ona sahip olacağım. Kimse beni durduramayacak. Ne sen, ne o, ne de..." Amber yan taraftan gelen bir darbeye sözünü kaybediyor ve büyük bir gürültüyle yere yuvarlanıyor. Silahını düşürüyor ve ben de tekmelenerek uzaklaştırılmasını izliyorum. Kafamı kaldırdığımda Danny'yi görmeyi umuyorum. Ama bulamadım.

Esther ayağa kalkmaya çalışan Amber'a ters ters bakıyor, her zamanki berrak tenini lekeleyen saf bir küçümseme ifadesi. Danny'nin annesi bir kolunu kapıya doğru atarak, "Defol," diye öfkelenildi. "Hoş karşılanma süreni çoktan aştın."

Amber, alnı çatık, kendini topuklarına doğru çekiyor, temkinli gözlerini öfkeyle dolup taşan Esther'den ayırmıyor. "Neden umursuyorsun ki?" Amber gözlerini bana dikerek soruyor.

"Çünkü oğlum onu tehlikeden uzak tutmak istiyorsa, ben de istiyorum. Eğer oğlum senin gitmeni istiyorsa, ben de istiyorum."

Amber'ın şoku her gözeneğine işlemişti. "Oğlun mu?"

Esther yavaşça ve korkutucu bir şekilde Amber'ı köşeye sıkıştırıyor. "Dikkatli ol, seni servet avcısı, iktidar düşkünü sürtüğ. Bir dakika içinde bu evden çıkmazsan seni paramparça ederim."

"Sen onun annesi misin?"

"Çık dışarı," diye tısladı Esther, geri çekilerek. "Yoksa Tanrı yardımcım olsun, ben-"

"Neler oluyor?" Danny beliriyor ve ben kendimi uzun bir hesaplaşmaya hazırlayarak havayı içime çekiyorum. Bakışları üçümüz arasında gidip geliyor, alnında kusursuz çizgiler beliriyor. Ben sessizim. Esther daha da geri çekiliyor, aşına olduğum itaatkâr moda giriyor. Amber, yine de . . .

Olayları kendi bakış açısıyla anlatmakta çok hızlı. Neredeyse oracıkta parçalanıyor, gözlerinden sanki sipariş üzerine dökülmüş gibi yaşlar fışkırıyor. Çünkü öyleydi. "Danny," diye nefes alıyor ve gerçekten inanılmaz bir çaresizlik gösterisiyle başını sallıyor. "Ben sadece-"

"Kapa çeneni Amber. Gitmeni istediğimi söylemiştim." Ona yalanlarını dökme şansı vermiyor. Sakin adımlarla odanın içinde yürürken, kamburunun üzerine eğildi ve silahı eline alıp birkaç kez çevirerek yakından inceledi. Gören de daha önce hiç görmemiş sanır. Başını kaldırıp hâlâ çömelmiş halde silahı uzatır. "Kimin bu?"

Çenemi kapalı tutuyorum. Ben ispiyoncu değilim ve Esther de benimle aynı yolu seçmiş gibi görünüyor, çünkü o da sessiz. İkimiz de hareketsiz ve sessiziz, bizim katkımız ya da müdahalemiz olmadan olayların gelişmesine izin veriyoruz. Danny biliyor. Danny her şeyi biliyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve Amber'ın yanına gidiyor. Sırtını duvara dayamış, titriyordu. "Anneme silah mı çektin? Yoksa nişanlıma mı?"

Bu kelimenin güzelliği beni ısıtmaya fırsat bulamıyor. Çok üşüyorum, çok temkinliyim. Amber kendini duvara daha sıkı yapııştırıyor, korku gözlerini dolduruyor ve sahte gözyaşlarının yerini alıyor.

Danny silahı Amber'ın göğsüne dayadı, çenesi öfkeyle titriyordu. "Son kez söylüyorum, evimden defol."

Amber umutsuzca, "O bir ispiyoncu," diye mırıldanıyor. "Seni alaşağı etmek için komplo kuruyordu."

"Beni alaşağı etti," diye nefes alıyor Danny. "İhtiyacım olduğunda sikime takmadan kullandığım bir sürtükten başka bir şey değilsin. Şimdi defol git evimden."

"Ama Danny, ben-"

Bang.

"Kahretsin," diye bağıriyorum, bir çığlık duyduğumda. Sonra yere çarpan bir bedenin gümbürtüsünü bekliyorum. O ses gelmiyor. Ama kulaklarım aniden Amber'ın çığlıklarıyla çınlamaya başlıyor.

"Dışarı," diye homurdanıyor Danny.

Ve sonra kaçıyor. Çünkü gerçekten aptal değilse, Danny Black'le ikinci bir şansın olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Danny kısa bir süre silaha bakıyor, sonra emniyetini açıp sehpanın üzerine koyuyor. Bana dönüyor, sanki az önce tavana ateş etmemiş gibi vurdumduymaz bir ifadeyle bakıyor. "Şu televizyon saati hakkında." Kanepeyi işaret ediyor. "Kıçını oraya koy."

Kendime olan saygımın kabul edebileceğinden daha hızlı hareket ediyorum, itaatkâr bir şekilde kanepeye oturuyorum ve ayaklarımı kışımın altına sıkıştırıyorum.

"Size bir şey getireyim mi?" Esther salondan çıkarken soruyor. "Akşam yemeği mi?"

Gözlerim anne ve oğul arasında gidip gelirken Danny bir an duraksıyor, belli ki düşünüyor. "Yemek yiyeceğiz," dedi.

"Bize katılacaksın. "Bize katılacaksın."

"Ne?" Esther aklımdan geçenleri söylüyor, ama ben bunu büyütmemeyi tercih ediyorum. "Bize katılacaksın," diye tekrarlıyor, soğukkanlı bir şekilde. "Git rahatla. Ben hallederim."

Annesinin belirsiz halini incelerken profiline bakıyorum, sessizce neyin değiştiğini merak ediyorum. Meraklı bakışlarım yoğunlaşıyor; bunu hissediyor olmalı, ama hiçbir şey alamıyorum, hiçbir onay alamıyorum, bu yüzden gözlerimi Esther'e çeviriyorum. Şaşkın görünüyor. "Yemeği kim pişirecek?" diye soruyor.

Danny hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Ben."

Çekiniyorum. Esther karşı çıkıyor. "Yapacak mısın?" diye soruyor.

"Hayatındaki kadınlarla ilgilenmeyen hiçbir erkek adam değildir." Bunu sesinde hiçbir duygu olmadan söylüyor. Ama buna ihtiyacı yok.

Esther gözyaşlarına boğuluyor ve Danny ona doğru yaklaşıp sarılıyor. Esther onun içinde erirken boğazımdaki yumruyu küçültmek için yutkunuyorum, vücudu sessiz hıçkırıklarından sarsılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldar saçlarına. "Her şey için."

"Ben de." Danny onu bıraktığında gözyaşlarını öfkeyle siliyor ve üzüntüsüne rağmen gülümsüyor. Sonra sessizce ayrılıyor ve Danny kanepeye yerleştğinde ona dönüyorum. Bana yansıyan huzuru görüyorum. "Ne değişti?"

"Her şey," diye mırıldanıyor, kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

BÖLÜM 27

DANNY

Affetmek. Tadına yeni vardığım bir ilaç. Denemeyi hiç düşünmediğim bir ilaç. Şimdiye kadar.

Ben masada oturup pişirdiğim makarna yemeğini düşüncesizce çiğnerken arka planda müzik çalıyor, Esther ve Rose ikisini de daha önce hiç görmediğim şekilde sohbet ediyor. Hayatımın aldığı ciddi yön değişikliğini anlamaya çalışıyorum. Mücadele ediyorum. Bir zamanlar sahip olacağımı hiç düşünmediğim önceliklerim var. Taptığım bir kadın var. Ve bir annem.

Lanet bir vicdanım bile var. Ve . .

. bir kalbim.

Hayatım artık güçle ilgili değil. Kendimi güçlü hissetmiyorum. Ama canlı hissediyorum. Rose yüzünden zayıfım ama çok canlı hissediyorum. Hayatımın bu anında, en güçlü olmam gerekirken, tipik bir durum.

"Bitirdin mi?"

Çatal dolusu makarnamdan başımı kaldırdığımda Esther'in elinde boş bir tabakla ayakta durduğunu ve Rose'un şarabından bir yudum alırken beni izlediğini görüyorum. Bitirdim mi? Kaseme bakıyorum. Yemeğime neredeyse hiç dokunulmamıştı. Ama hiç iştahım yok. Yemek için değil. Sadece özgürlük için. Çatalımı yere bırakıp kâsemi ona uzatıyorum. "Teşekkür ederim."

Rose bardağını yere bırakıp sapını çimdikleyerek, "Neredeyse hiç yemek yemedin," diyor. "Biraz daha almalısın."

İlgiyle kaşlarımı çatıyorum, kendi şarabımı alıp sandalyeme geri dönüyorum. "Sana evlenme teklif ettim. Bu bana dırıldır etmen için bedava bir bilet değil."

Kaşlarını çatması çok sevimli. Kirli bulaşıkları bulaşık makinesine taşıırken Esther'in hafifçe kıkırdaması da öyle. Rose dudaklarını mühürlüyor, ancak dudaklarının kıvrılması öfkesini zapt etmekte zorlandığının bir kanıtı.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," diyor Esther odanın öbür ucundan. "Ben de bilmiyordum," diye ekliyor Rose.

"Ya da ben," diye itiraf ediyorum. "Hayat sürprizlerle dolu." Rose'a suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum. Yine sevimli bir kaş çatma. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor ve bu onu aceleyle yatak odasına götürme ihtiyacı değil. Sandalyemi iterek sessiz bir düzen içinde kucağımı sıvazlıyorum. Oturduğu yerden yavaşça kalkıp yavaşça bana doğru ilerlerken kaşlarını çatmaya devam ediyor. Kalçalarım doğru eğilir eğilmez, kaşlarımı çatarak öpüyorum. Kollarını başımın üzerinde birleştirirken onu belinden tutarak, "Pis bakışlarını hafiflet," diye emrediyorum.

"Bir kadını çok mutlu ettiniz," diyor sessizce. "Bir şey değil."

"Kendimi kastetmedim." Mutfağın öbür ucunda mutlu bir şekilde bulaşık makinesini dolduran Esther'e bakıyor. "Gözlerinde bir pırıltı var."

Gerçekten öyle. Etrafta dolanırken kendi kendine mırıldanıyor, adımlarında belli bir hafiflik var. Ve daha genç görünüyor, kırk yedi yaşına çok yakın. "Peki ya sen?" Rose'un dikkatini tekrar çekmek için onu dürterek soruyorum. "*Seni* mutlu ediyor muyum?"

Gözleri sorguluyor, gülümsemesi emin değil. "Bu aptalca bir soru. Az önce seninle evlenmeyi kabul ettim." Omuz silkiyorum. "Hayır demekten korkmuş olabilirsin."

"Aslında evet demeye korkuyordum."

Anlamak için hafifçe başımı sallıyorum. İkimiz de konfor alanlarımızın çok dışındayız. "Sormaya korkuyordum." Elini tutuyorum ve yüzüğünü dudaklarıma götürüp pırlantayı öpüyorum. "Hayatımda hiçbir şeyden korkmadım Rose. Sana kadar."

"Benden korkmana gerek yok." Parmakları şakaklarımdaki saçlarımin arasına girip hafifçe masaj yapıyor. "Ben sadece berbat bir adamı seven bir kadınam."

"Ve ben sadece berbat bir kadını seven bir adamım." Elim ensesini buluyor ve ağzını kendime çekiyorum. "Benim için her zaman güçlü ol, Rose." Öpücüğümle kaşlarını çatıldığını hissediyorum, yine de bir kez daha öpüp uzaklaştırmaya çalışıyorum, saygılı sözlerimi sorgulaması için ona alan bırakmıyorum. Bizi bu kâbusun sonuna kadar götürecek olan yalnızca Rose'un gücü olabilir.

"Sizi biraz yalnız bırakayım." Esther'in sesi anımızı böldü ve ikimiz de ayrıldık. "Yemek için teşekkürler." Gülümsüyor.

"Pisliğimi temizlediğin için teşekkür ederim." Minnettarlığım basit bir takdir göstergesiydi. Ama bu bir ilk ve onun için çok anlamlı olduğunu söyleyebilirim.

"İyi geceler." Başını eğiyor ve sessizce odadan çıkıyor. Ve şimdi sadece biz varız.

Biz ve ihtiyaç.

Ayağa kalkıp Rose'un bacaklarını sırtıma dolamasına yardım ediyorum ve o da gülümseyerek yüzünü bana yaklaştırıyor. Evin etrafındaki hoparlörler kulaklarımızı müzikle doldururken bizi yatak odasına kadar götürüyorum. Çalma listesi bir sonraki parçaya geçiyor ve The xx'in *Intro*'su başlıyor, Rose'u yatağın ucuna yerleştiriyorum, onu sırt üstü yatmaya teşvik etmek için avucumla göğsüne bastırıyorum. Kolayca gidiyor. Tabii ki kolaylıkla gidiyor. Müzik isteğimi artırıyor gibi görünüyor, tatlı, neredeyse seksi ritim içime işliyor. Alıyorum

eşofmanlarını bacaklarından aşağıya sürükleyip yere bırakıyorum. Sonra onu benden gizleyen dantelli kumaştan sıyrıyorum, geriye sadece kazağı kalıyor. Onu da çıkarmıyorum, sadece sütyensiz göğüsleri serbest kalana kadar göğsünden yukarı itiyorum. Yaraları iyileşiyor. Onlar geçtiğinde, başka yara kalmayacak.

Her iki elimle birer göğsünü kavrayıp nazikçe masaj yapıyorum ve o iç çekiyor, nefes nefese sesi uzayıp gidiyor, kolları başının üzerine yerleşiyor. İçimdeki ateş çatırdıyor ve tükürüyor ve ellerim hislerinde duraklıyor, bakışlarım yüzünde geziniyor. Eğer birlikte olması gereken iki insan varsa, o da biziz. Bu inkar edilemez. Bu noktaya kadar hayat, bir savaş bölgesinde zorunlu bir yürüyüş gibi görünüyor. Ben *onu* fethetmezsem beni fethedecek olan bir dünyada hayatta kalma mücadelesi. İronik olan şu ki, şimdi bu dünyadan uzaklaşmaya niyetliyken, kendimi omzumun üzerinden bakmadığım bir hayattan daha çok korkarken buluyorum. Kansız, günahsız ve ölümsüz bir hayattan. Rose'u sevmek bunların hepsinden çok daha korkutucu. Ya da onun beni sevmesine izin vermekten. Yine de durdurulamaz.

Birlikte bir gücüz. Amansız bir güç. Tehlikeli bir güç. Ama sadece iki potansiyel acı çeken var.

Ben. Ve

onu.

"Sorun ne?" diye soruyor, ağır göz kapaklarının ardından bana bakarak. Sorusu beni odaya geri getirdi. Aynı zamanda beni düşündürüyor. Çünkü nasıl yanlış bir şey olabilir ki? Hafifliğim nefret ettiğim bir ağırlıkla yükleniyor.

Cevap vermek yerine, aletim serbest kalana kadar eşofmanlarımı aşağı itiyorum, onları yana atıyorum ve tişörtümü başımın üzerinden yırtıyorum. Rose'u kalçalarının arkasından tutup yatağa sürüklüyorum. "Hiçbir sorun yok." Ayağını kaldırıyorum ve bileğini usulca öpüyorum. Kasılıyor, göğsü derin nefes alış verişleriyle şişip inmeye başlıyor. Dizlerimin üzerine çökerek, kıcı kenarda, ayakları omuzlarımda, ellerim ayak bileklerine dolanana kadar onu daha da aşağıya çekiyorum. "Sen buradasın. Ben de buradayım. Hiçbir sorun yok." Dudaklarım bacağının iç kısmını öpüyor, vücudu katılaşıyor ve uyluğunun iç kısmına ulaştığımda başını bir iniltiyle geriye atıyor. "İyi misin?" Etini kemiriyorum, burnumu bir o yana bir bu yana sürterek teninin kokusunun tadını çıkarıyorum. Sadece birkaç santim ötedeki tatlı özünün.

"Bu müzik," diye nefes

alıyor. "Seksi, ha?"

"Tanrım, evet."

Ağzımı içeri doğru çeviriyorum ve kokusu bana bir ton tuğla gibi çarptığında nefesimin altında homurdanıyorum. Ellerimi kalçalarının üzerine kaydırıyorum ve onları birbirinden ayırarak onu bana açıyorum. Gözlerimi dikip klitorisindeki gözle görülür nabızı izliyorum. Kahretsin, dayanamayacak. Islaklığına iffetli bir öpücük bıraktığımda ve o kıpırdadığında, şüphelerim doğrulandı. Biraz aşağı inmesi gerekiyor yoksa bu uzun sürmeyecek. "Otur," diye emrediyorum, üst kollarına uzanıp ona yardım ediyorum. Kazağını başından çekiyorum ve sonra onu yataktan kucağıma doğru çekiyorum.

Tenim alev alev yanıyor, elim saçlarını okşuyor, ağzım onunkine saldırıyor. Göğsüme bastırdığı üst

bedeni, onu sertçe öpüp keşfederken damarlarımdaki kan akışını baş döndürücü bir bölgeye gönderiyor

Ağzının bulabildiğim her yerini. Nefes almak şu anda gerekli görünmüyor. Hava almak anlamsız görünüyor. Çünkü Rose hepsini çalıyor.

Dudaklarımı ayırıp onu kucağımda biraz geriye iterken homurdanıyorum. Gözleri elimi takip ederek sikime bakıyor ve ben de avucumla sikimin etrafında dönerek onu kendime çekiyorum. Nefesimi tutarak ve gözlerimi kapatarak onun tatlı sıcaklığına doğru kayıyorum. Tırnakları omuzlarımı buluyor ve etime batıyor. İniltisi kesik kesik, düzensiz ve boğazında düğümleniyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimi açarak. Önümdeki görüntü planımı iptal etmem ve bütün gece burada kalmam için yeterli olabilirdi. Tersane olmak istediğim son yer. Ama bu son kez olacak. Son anlaşma. Sonra da hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim bir hayata, onu bulmamış olsaydım hayal ürünü olduğuna inanacağım bir kadına doğru tam yol ileri.

Onun yumuşaklığından geri çekiliyorum, dişlerimi sıkarak tekrar yukarı çıkıyorum, onu kendime çekmek için belinden tutuyorum. Vücudum titriyor ve Rose omuzlarımı daha sıkı kavıyor. "Tanrım, kadın, ne kadar iyi hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Onu hafifçe yukarı kaldırıyorum ve yavaşça aşağı inmesine izin veriyorum, başım geriye düşüyor ama gözlerim yüzüne yapışıyor. Terli, kızarmış ve tamamen büyüleyici. "Beni böyle yavaş mı istiyorsun?" Hızımı artırarak ve koruyarak soruyorum, her sürüş omurgamdan aşağı sert, yoğun karıncalanma cıvataları gönderiyor. "Yoksa sert mi?" Onu kaldırıyorum ve aniden yukarı kaldırıyorum, onu uyarmadan aşağı çekerken, ona sertçe çarpıyorum. Çığlık atıyor. Arzunun en şımartıcı sesiydi bu. "Cevabım bu mu?" Soruyorum, yumuşakça öne doğru kayarak. Şimdi inliyor, omurgası eğiliyor, göğüslerini aramızda sıkıştırıyor. "O da bundan hoşlanıyor." Elimi göğüs kemiğinin üzerine koyarak, göğüslerinin arasından aşağıya doğru sürüklüyorum ve karnının üzerinde duruyorum. "Benimle konuşmalısın Rose. Söyle bana. Sert mi?" İleriye doğru güçlüyüm, ona derin ve sert vuruyorum, çaresizlik çıığıyla onu yukarı doğru itiyorum. "Yoksa yavaş mı?" Birkaç tembel vuruştan sonra pençeli parmakları omzumdan kurtuluyor, yumruklarını sıkıyor ve bana çarpıyor. "Söyle bana Rose."

"Sert," diye pantolonunu indiriyor. "Yavaş. Umurumda değil." Uykulu, şehvetli bakışları hareketlerimi durduruyor ve kalçalarını alaycı bir şekilde döndürüyor, beni daha derine çektiğinde arka dişlerim sıkılıyor. Beni kollarına kilitleyerek yanağımdaki yara izini öpüyor.

Yüzümü çevirip dudaklarını yakalıyorum, poposunu avuçluyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Onun nefesi benim bir sonraki nefesim oluyor. "Seni incittiysem özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Seni bıraktığım için özür dilerim." Göğüsleri göğsüme bastırıyor, sıcak ve yumuşak. "Belki de değildir."

Çünkü acı olmadan sen de olmazsın."

Hiçbir şey bana bu kadar anlamlı gelmemiştir. Boynunu tuttum ve sanki son kez öpecekmişim gibi öptüm. O bana sarılmışken, sikim hala derinlere gömülüyken, ayağa kalkıyorum ve ikimizi de yatağa götürüyorum, biraz yukarı sürünüyorum. Hızım emin ve kesin, ikimiz de geri dönüşü olmayan noktaya tırmanırken öpüşmemiz beceriksiz ve sert hale geliyor. Aletimdeki nabız bir titreşime dönüşüyor, amının duvarları etrafımda titriyor. "Çok sert boşalacağım." Dudaklarını ısııyorum, kasıklarımda yanan ateşin içinden hırlıyorum. Serbest bırakılmam durdurulamaz bir hızla ilerliyor ve orgazmım vurduğunda neredeyse felç oluyorum, vücudum şoka giriyor. "Kutsal-"

"Kahretsin," diye bağıyor Rose, altında sarsılıyor, bir doruk noktası tarafından pusuya düşürülüyor.

benim gücümle. Başı yana düşüyor, kasları beni sıkıyor, daraltıyor, gücü hayal edilemez. "Aman Tanrım."

Elektrik şokları bana acımasızca çarptı, her biri yoğunluğuyla neredeyse acı veriyordu. "Tanrım." Hiç bu kadar acımasız bir zevkin kurbanı olmamıştım.

İç çekiyor, altımda biraz rahatlıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Senden daha çok nefret ediyorum," diye karşı çıkıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Pes ediyorum ve gözlerimi kapatıyorum, yüzüm onun omzuna yerleşiyor. "Beni incittiğin için teşekkür ederim."

"Bana izin verdiğin için teşekkür ederim." Beni tutuşu sıkılaşıyor. Ve ona olan sevgim artıyor.

"Ama nereye gidiyorsun?" Çırılçıplak ve ıslak bir halde beni banyodan gardıroba kadar takip ederken sesindeki endişe yadsınamaz. Duşumuz tam da olmasını istediğim gibiydi. Samimi. Sonra ona dışarı çıkacağımı söyledim ve o zamandan beri kemiği olan bir köpek gibiydi.

Bir çift boxer çekiyorum. "Merak etme."

Alay ediyor. Anlıyorum. Her şeyden sonra, anlıyorum. Önümde duruyor, sikimi kesebilecek bir bakışla bana bakıyor. "Söyle bana," diyor, kollarını göğsünde kavuşturup göğüslerini yukarı kaldırarak. Yutkunup gözlerimi kaçırıyorum ve kot pantolonuma uzanıyorum. Elimi çekince elim kotun üzerine düşüyor. "Danny." Adım kısa, kesik ve uyarılarla dolu.

İçimi çektim ve onunla yüzleştirdim. "Pantolonumu ver."

"Hayır." Sanki onlara ulaşmamı engelleyecekmiş gibi onları arkasına götürüyor.

Hızla ileri atılarak kolundan tutup etrafımda döndürüyorum, önüme doğru çekiyorum ve sıkıca kavriyorum. "Pantolonumu ver." Onları almak istemiyorum. Onları teslim etmesini istiyorum.

"Sadece bana nereye gittiğini söylersen."

"Hayır." Sikerim böyle işi. İrade savaşı oynayacak vaktim yok. Elbiseleri elinden kapıp onu serbest bırakıyorum, ince örgülü V yakalı bir kazağa uzanıp başıma geçirirmeden önce üzerime geçiriyorum.

Kollarımı kolların arasından geçirirken, yanaklarının dişlerinin şiddetli ısırığından dolayı nabız gibi atmasını eğlenerek izliyorum. Kızmaya başlıyor. Çok seksi. "Tamam." Eline uzanıyor ve yüzüğünü parmağından çıkarıyor.

Onun acınası gösterisine gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. "Tekrar giy," diye emrediyorum, ayaklarımı botlarıma içine sokarak.

"Bir ilişkide olmak uzlaşmak demektir," diye savunuyor yüzüğünü yanındaki şifonyerin üzerine koyarken.

Bunu bir kitapta falan mı okumuş? Bilmiyorum, ama beni cidden yanlış yola sürüklüyor. Dolaba doğru koşarak yüzüğü şifonyerin üzerinden kapıyorum ve elini kaydırarak tekrar parmağına takıyorum. Sonra avuçlarımla yanaklarını çerçeveleyip yüzümü tehditkâr bir şekilde

onunkine yakın. "Onu bir daha çıkarırsan, bir dahaki sefere bu kadar nazik olmam." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve bana karşı gevşediğini hissediyorum.

Kolları bir anda omuzlarıma dolanıyor, vücudu önümden sarkana kadar benimkine tımanıyor. Onun oyununu biliyorum. Beni oyala. Ya da gitmemi tamamen engellemek. Mırıldanıyor, inliyor ve eğer bu öpücüğü kısa sürede durdurmazsam, bir zafer kazanacağını iddia edebilir. "Yeter." Kendimi onun ağzından çekiyorum, parlak gözlerini ve pembe, şiş dudaklarını buluyorum. Nefesi kesilmişti. Teni avuçlarımda altın sıcak.

"Endişeliyim," diye sessizce itiraf ediyor. "Nox'u görmeye gideceğini biliyorum. Göreceksin, değil mi?"

"Sana zaten söyledim, bunun için endişelenmeni istemiyorum." Onu ayağa kaldırmaya çalışıyorum ama hiçbir yere varamıyorum, kaslarının her biri kilitleniyor. "Rose . . ." Onu uyarıyorum.

"Bana söz ver." "Neye söz vereyim?"

"Güvende olacağına."

Ondaki bu alışılmadık belirsizlikten nefret etsem de gülümsüyorum. "Söz veriyorum," diyorum usulca ve onu kucaklamak için yanıma çekiyorum. Boynundaki ıslak saçlar burnumu gıcıklıyor ve onu içime çekiyorum.

"Senden nefret ediyorum." Sözleri duygularla titreşiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

"Ben de senden nefret ediyorum." "Bana geri dön."

"Her zaman." Çaba sarf ediyorum ama kendimi koparıp onu arkamda bırakıyorum, yatak odasından bir amaç ve cesaretle çıkıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Brad'in yüzü tanınmayacak kadar büyük bir inançsızlıkla çarpılmıştı. "Hayatta olmaz Danny. Hayatta olmaz." Ön kapıdan döner ve arabaya doğru yürür, meydan okurcasına kendini sürücü koltuğuna atar. Kapı bir gümbürtüyle çarpıyor ve motoru çalıştırıp sert ve gürültülü bir şekilde deviriyor.

Ringo ellerini ceplerine sokar ve topuklarının üzerinde geriye doğru gevşer. "Planından hoşlandığını sanmıyorum."

"Lanet olsun." Brad'in peşinden gidip kapıyı açtım. "Kararımı verdim." "Sen kafayı yemişsin."

"Romenlere yalnız olacağımı söyledim. Seni benimle görürlerse daha arabadan inmeden ortalık kan gölüne döner."

"O zaman ben arabada olmayacağım." Ringo'ya doğru elini uzatır. "Ormanda siper alacağız."

İç çekiyorum, sakinliğimi korumak için çok çalışıyorum. "Nox'un her açığı koruyan adamları olacağını düşünmüyor musun?" Dişleri gıcırıyor, kahverengi gözleri psikopat bir hal alıyor. "Bir pusuya doğru yürüyorsun."

Tek başına. Seni kim koruyacak?"

"Korunmaya ihtiyacım yok." Koluna uzandım ve onu arabadan çıkardım, bir kez onun yerini aldım

Çıktı. "Ayrıca, bana Rumenlerin amatör olduğunu söyleyen sendin. Bir seks partisi düzenleyemediler, hatırladın mı?"

Brad yüzünü buruşturuyor. "Bu planını detaylandırırken neden bana yalnız gideceğini söylemedin?"

"Başıma geleceğini bildiğim kulak ağrısını en aza indirmeye çalışıyordum." Kapıyı çarpıp kükreyerek garaj yolundan aşağı iniyorum ve dikiz aynama bakıyorum. Brad çakılların üzerinde breakdans yapıyor gibi görünüyor, kolları ve bacakları her yerde. Hayal kırıklığını ve endişesini anlayabilsem de eğlenceli bir görüntü. Tehlikeli bir zeminde yürüyorum ve bu zeminde yalnız yürüyorum. Ben asla yalnız yürümem. Ama istediğimi elde etmek için bunu kendi yöntemimle yapmalıyım.

Radyoyu açıyorum ve arkama yaslanıp kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Rahatlamaya *ihtiyacım var*. Akli başında olmalıyım. Hiçbir şeyin bu dünyadan tek parça halinde ve geçmişimin beni yakalaması endişesi olmadan çıkmam için elime geçen tek fırsatı mahvetmesine izin veremem. Tek yolu bu. Brad bundan hoşlanmadı, ona yalnız gideceğimi söylemeden önce bile.

Otoyolun önümde kayboluşunu izliyorum, yollar saat sekiz için şaşırtıcı derecede açık. Güneş uzakta gökyüzünden düşüyor, ufukta kehribar rengi bir parıltı yayıyor. Miami'nin en güzel hali. Rose'u düşünüyorum. Ödülümü düşünüyorum. Ona niyetimi söyleseydim beni bağlayacağından eminim. Beni durdurmak için her şeyi yapardı.

Ana yoldan ayrılıp tersaneye giden toprak yola girdiğimde tetikteyim. Çukurlarla dolu yolda gürültüyle ilerlerken çalılıkların arasında en az bir düzine adam grubu görüyorum. Hepsi silahlı. Hepsi beni izliyor. Hepsi Nox'a rapor veriyor, ona yalnız olduğumu söylüyorlar.

Durduğumda, motoru kapatmadan önce arabamın kapısı çekilerek açılıyor ve uzun boylu bir dazlak tarafından koltuktan kaldırılıyorum. Bir adam Mercedes'in bagajını kontrol ediyor, diğeri beni yere yatırıyor. Beni itip kakan herife kafa atmamak için kendimi zor tutuyorum. Elindeki makineli tüfeği çıkarıp mermileri ona saplamamak için her şeyi yapmam gerekiyor.

"Neînarmat," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Maşina?"

"Curat," diye cevap veriyor başka bir adam, ben Merc'in yan tarafına doğru itilirken. Dudağım kıvrılmaya başlıyor, yumruklarım seğiriyor.

"Melek Yüzlü Suikastçı." Nox konteynırın yanındaki gölgelerden çıkıyor, takım elbiseli ve çizmeli, kafası yeni tıraş edilmiş. Bakışları içimi nefretle dolduruyor, kemikli yumruklarının Rose'a dostça yaklaştığı görüntüler zihnimi işgal ediyor. Demek dünyamı lanet olası bir kaosa sürükleyen herif bu.

"Adamlarına daha misafirperver olmalarını söyle," diye tükürdüm, kazağımı tekrar yerine çekerek. "Ya da söyleme, çünkü siz piçlerin her birini tek tek doğramak için ne kadar çaresiz olduğumu anlatamam. Tıpkı babana ve kardeşine yaptığımız gibi."

Nox gökyüzüne avuçlarını göstererek hafifçe gülümsüyor. Bu hareketi bana önemli bir şey söylüyor. Bu intikamdan çok, bu boktan dünyada kendi yerini bulmasıyla ilgili. Ölmüş ailesi onun umurunda bile değil. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirip getirmediğini kontrol etmemek aptallık olur." Aksanı kalın ama İngilizcesi mükemmel.

"Fark ettim." Adamlarının muhtemelen hâlâ gizlendiği patikayı işaret ediyorum. "Adamlarına gözcülük yaptırıcaksan, çalılıkların içine doğru ilerlemelerini söyle. On üç gözetleme noktası saydım. Her birinde üç adam. Beni kesinlikle korudun."

"Sen her zaman oyunun önünde oldun, Black."

"Devam edelim mi?" Bu kadar pisliğin içinde tüylerim diken diken olmaya başladı. "Acelen var gibi görünüyor."

"Başlamam gereken bir hayatım var," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum ve Nox'u birkaç yıl idare edecek, güç ve zenginlik basamaklarını tırmandıracak silahlarla dolu konteynerlerden birine doğru ilerliyorum. Cebimden anahtarları çıkarıyorum ama Nox'un bana seslendiğini duyunca kilide sokmaktan vazgeçiyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Gerçekten bir kadın için imparatorluğundan vaz mı geçiyorsun?" Konteynerin metal kapılarına bakıyorum, o devam ederken başımı sallıyorum. "Rose'un bu dünyanın dışında olduğunu kabul ediyorum. Bunu benden daha iyi kimse bilemez." Onu göremiyorum ama sözlerindeki memnuniyet yüzünden okunuyor olmalı. İşte bu yüzden bakmayacağım. O sadist pisliği öldürmekten kendimi alıkoyamayacağım. "Ona bildiği her şeyi ben öğrettim. Umarım derslerimin meyvelerini topluyorsundur."

Onu öldürmeyin. Onu öldürme. "Bir daha asla onun adını ağzına alma. Bu da anlaşmanın bir parçası." Anahtarı kilide sokup çeviriyorum. "Yeni işinde iyi şanslar Dimitri." Kapıyı hızla çekip açıyorum, konteynerin yan tarafıyla buluşacak şekilde döndürüyorum ve kendimi arkasına, gözden uzak bir yere koyuyorum.

Ve ateş hattının dışında.

İlk silah sesini duyduğumda gülümsedim.

Konteyner, yere vuran botlar yüzünden sırtımda sarsılıyor, hepsi ileri doğru koşuyor ve kendilerini gösteriyor. Sonra makineli tüfekler çınlarken ve havada süzülen bir füzenin sesi yüksek sesle ısıklık çalarken lanet bir havai fişek gösterisi gibi. Paniği duyuyorum. Nox'un kükreyerek adamlarına siper almalarını söylediğini duyuyorum. Ve sonra patlamayı duyuyorum. Gözlerimi kapatıp konteynerin metaline yaslanarak rahatlıyorum, sanki elimde puro ve konyakla opera dinliyormuşum gibi. Bu andaki tek pişmanlığım, Nox'un konteynerde silahları yerine Rusları bulduğunda yüzünü görememiş olmam.

"Daha fazla," diye bağırıyor bir adam, Rus bir adam, şüphesiz Nox'un daha fazla adamının ortaya çıktığı yolu işaret ediyor, kargaşayı araştırmak için geliyor. Daha fazla silah sesi. Daha fazla patlama.

Cebimden telefonumu çıkarıp Rose'a bir mesaj yazıyorum.

Ofise ara veriyorum.

Haftaya evlenelim.

Senden nefret ediyorum.

BÖLÜM 28

GÜL

Ayaklarımın tabanı volta atmaktan ağrıyor. Üst kata, alt kata, mutfağa, ofisine. Brad ve Ringo'yu bulduğumda daireler çizmem daha da kötüleşti. *Danny yalnız gitti*. Brad de benim gibi öfkeliydi. Ama bana Danny'nin nereye gittiğini *ya da* ne yaptığını söylemeyi reddetti. Nox'u görmeye, evet, ama yalnız? Kendimi kaybedip bana söylemesini istediğimde Ringo pençeli parmaklarımı Brad'in gömleğinin önünden çekmek zorunda kaldı. Söylemedi.

Şimdi Danny'den gelen bir mesaja bakıyorum ve bunun nabzımı heyecanla attırması gerekirken kalbim gergin bir çarpıntıya büründü. Bir şeyler doğru gelmiyor. Başparmağım ağzımın yolunu buluyor ve aklıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi tırnağımı çiğneyerek düşünüyorum. *Düşünüyorum. Düşünüyorum*. Merdivenlerin tepesinden Brad ve Ringo'nun koridoru geçmelerini izliyorum, ikisi de sessiz, mutfağa doğru gidiyorlar.

Hızlı ama sessiz adımlarla merdivenlerden inip Danny'nin ofisine gidiyorum. İçeri girer girmez masasına gidip çekmeceleri açmaya ve içindekileri karıştırmaya başlıyorum. Bir şeyler olmalı. Danny Black gibi bir adam, bir şeyler saklıyor olmalı.

Elim soğuk ve sert bir şeye değince düşüncelerim dağılıyor ve silahı kâğıtların altından çekip çıkarırken nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözlerimi silaha dikeyorum. Ağır, yabancı hissettiriyor ama alışmak için kaybedecek zamanım yok. Mutfaka doğru yürüyorum ve içeri girip emniyeti açıyorum. Ses odayı susturuyor, Brad, Ringo ve Esther'i bana doğru çekiyor. Brad'in yüzünü asla unutmayacağım -şok ve tiksinti arasında bir yerde. "Ne yapıyorsun?"

"Silahlarınızı kemerinizden çıkarın ve yere koyun." Brad'in göğsüne nişan alıyorum, ciddi gözlerim yüzünde. "Yapın."

"Beni vuracak mısın?" Gülüyor. "Eğer mecbur kalırsam."

"Rose, yapma-"

Başının üstüne nişan alıp ateş ediyorum ve göğsüne tekrar nişan almadan önce onu susturuyorum. Bakışları genişliyor, üçü de eğiliyor. "Silahlar," diyorum.

Her iki adam da yavaşça kemerlerine uzanıyor, bir elleri teslim olmak için havada. Bir yanımda böyle soğukkanlı bir hareket yapabileceğimi düşündükleri için inciniyor. Ama bir yanımda minnettar. Bana hâlâ güvenmiyorlar. Şu anda, bu iyi bir şey.

Silahlarını yavaşça yere indiriyorlar. "Sakin ol Rose," diyor Ringo, elindekini yana atarak.

Silahlarını toplayıp çantama yerleştiriyorum. "Şimdi beni al."

Brad Ringo'ya bakar. Ringo Brad'e bakar.

Sabırımı tükenmeye başladı. "Nox'la nerede buluşacağını bildiğini biliyorum. Doğru olmayan bir şeyler var. Bunu hissedebiliyorum."

Brad bir an durur. Başını sallar. İç çeker. Cebinden telefonunu çıkardı ve bir kenara koymadan önce ekrana birkaç kez vurdu. Sonra beni geçerek ilerledi. "Siktir et, zaten gitmek istiyordum."

Bu kadar kolay olmasına şaşırarak göz kırpmıyorum. "Bu kadar mı?" Ringo beni takip ederken ben de peşinden koşarak soruyorum.

Brad anahtarları koridordaki masanın üzerinden alır ve ön kapıyı açar. "Evet, ama silahımı geri alacağım." Çantamı omzumdan alıp karıştırıyor, kendi silahını çıkarıp Ringo'nunkini ona atıyor. "Neye bulaşacağımızı kim bilir. Arabaya bin."

Her iki adamın da beni hızla ve ustalıkla etkisiz hale getirip eve geri koymasıyla planımın her an bozulabileceğinin bilincinde olarak hemen teklif edileni yapıyorum. Yine de bir yanımda Brad'in de en az benim kadar endişeli olduğunu biliyor. Arabayı hızlı ama dikkatli kullanıyor ve sessizlik çok gürültülü.

"Bana bir mesaj gönderdi." Öne doğru ilerledim, ön koltukların arasına girdim ve onlara ekranımı gösterdim. "Endişeleniyorum."

Brad dikkatini otoyola verir.

"İyi değildi," diye devam ediyorum. "Düşüncelere daldı, beni bir daha göremeyebilirmiş gibi şeyler söyledi." "Ne gibi?"

"Onun için güçlü olmama ihtiyacı olduğunu söyledi. Bunu neden söylesin ki? Neden buna ihtiyacı var?"

En son böyle davrandığında Ernie'ye psikopatlık yapmıştı. Sana ne yaptığını söyledi mi?"

Araba hızlanırken Brad'in gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor ve ben arkama yaslanıyorum, tedirginliğim on kat artıyor. Danny'nin güçlü olmamı istediğini düşündükçe nedenini daha çok merak ediyorum. Brad'in sessizliği de yardımcı olmuyor. O da biliyor mu? Yoksa onun da aklı benimki gibi mi çalışıyor?

Yolculuğun geri kalanı sessizdi. Sadece otoyoldan çıktığımızda nereye gittiğimizi anlıyorum. Tersaneye. Ama pistin sapağına geldiğimizde Brad onu geçip yola devam ediyor. Ringo'nun kayıkhaneye giden toprak yola baktığını fark ediyorum. "Bir şey görmedim," diyor.

"Nasıl olsa arka yoldan gideceğiz." Yolun birkaç mil ilerisinde Brad yavaşladı ve sağa döndü, biz de hemen sağa sola zıplamaya başladık, Merc yoldaki büyük çukurlar ve kayalarla boğuşuyordu. "Bir şey var mı?" Brad sordu.

Ringo yüzünü pencereye yaklaştırarak, "Lanet olası çalılarının arasından göremiyorum," diye mırıldanıyor.

Brad yavaşlayarak durdu ve ikisi de kapıları kapatma zahmetine girmeden arabadan indiler. Ben

arabamda kaldım.

İhtiyacım olan talimat nihayet aklıma düşene kadar birkaç saniye oturuyorum. Ben de dışarı fırlıyorum, peşlerinden gidiyorum ve ses çıkarmamak için kapıyı açık bırakıyorum. Peşlerinden koşuyorum, çok gerginim.

Brad omzunun üzerinden, "Arabaya bin Rose," diye tışlıyor. "Hayır."

"Yap şunu."

"Asla olmaz."

"Lanet olsun, son zamanlarda bu kadar stresli olmasına şaşmamalı."

"Kahretsin," diye küfrediyor Ringo ve beni durdurmak için kolunu uzatıyor. Brad gibi o da etrafına bakınmaya başladı, her ikisinin de silahları ceketlerinin arkasından görünüyordu.

Ben de geri çekilip etrafı tarıyorum. Sonra onları neyin seğirttiğini görüyorum. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, Ringo'nun bana uzandığını ve beni kendine çektiğini hissediyorum. Sanki yaklaşan panik çılgılığımı sezmiş gibi elini ağızıma götürüyor.

"Bir tane daha var." Brad silahıyla, boğazı kesilmiş bir cesedin gövdesine yaslandığı yakındaki bir ağaca doğru işaret ediyor. Gözlerim açılıyor, sadece ağızımı kapatan el yüzünden değil, nefes almak giderek zorlaşıyor. Onu tanıyorum. Kısa bir süre önce oğlumun resmini odama getirmiş ve böbreklerime bir yumruk atmıştı.

Ringo'nun elini çekmeye çalışarak uzanıyorum. "Sessiz ol," diye uyarıyor, kazanmama izin veriyor.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Bunlar Nox'un adamları," diye soluyarak birkaç adım ötede bir ceset daha görüyorum. Burası lanet olası bir mezarlık.

"O değil," diyor Ringo, silahını bir adamın beyniyle süslenmiş, vücudu sık yapraklara yaslanmış bir çalılığa doğrultarak. "Bu Rus."

Ruslar mı? Rusların burada ne işi var? Nox Ruslardan nefret eder.

Dehşet ve korkunun beni yakaladığını hissediyorum. Nereye dönsem başka bir ceset bana bakıyor. Ağızımı kapatıyorum, bir göğse çarpıp derimden fırlayana kadar geri çekiliyorum.

"Sakin ol," diye fısıldıyor Brad, beni tutarak. Yere düşebilirdim, Danny'nin adamlarını silah zoruyla tuttuğum zamanki cesaretim kayboldu. Elimi tutup beni ağaçların arasından geçirmeye başladı, Ringo önden gidiyordu, ikisi de tetikte ve gergindi. Daha fazla ceset. Daha fazla kan. Daha fazla katliam. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, en kötü kabusum attığım her adımda daha da gerçek oluyor. Kilometrelerce yürüyor gibiyiz, gücüm azalıyor ve çalılıklardan çıkıp kayıkhaneye giden yola girdiğimizde ortalık toplu mezara dönüyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum, aralarından geçtiğimiz adamların yüzlerini tarıyorum, gözlerim her bir yüzü dikkatle inceliyor. Danny'nin yüzü de ölümler arasındaysa ne yapacağımı bilmiyorum.

Yanaklarım ıslak, Brad'le birlikte körlemesine sendeliyorum, ilerlerken küçük taşlara takılıyorum. Kalbimin her atışı acıtıyor, öyle ki atmayı tamamen bırakmasını diliyorum. Bütün bu adamlar. Düzinelerce var ve Danny yalnızdı, lanet olsun ona. Ne düşünüyordu ki?

"Rose," diyor Brad, beni önüne çekip ellerini omuzlarıma koyarak. "Bak."

Gözlerimi etrafımdaki dağılmış bedenlerden kaldırıyorum ve bulduğum şey beni geriye düşürüyor, ihtiyaç duyuyorum

Brad'in göğsü beni destekliyor. Düşük, kırık bir hıçkırık kaçıyor benden. Danny ileride, sırtı bana dönük. Birinin elini sıkıyor. Kim olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil. Danny yaşıyor. Brad'in elinden kurtulmaya çalışıyorum, yeni bulduğum bir güç bana hayat veriyor. Sadece ona ulaşmalıyım.

"Bekle," diye emretti Brad, beni geri çekerek. "Sadece bekle. Bırak bitirsin." "Ne yapıyor o?"

"Ruhunu şeytana satıyor." "Ne?"

"Bu Volodya. Rus mafyası. Danny Romenleri ona gümüş tepside sundu."

Nefes alıyorum, gözlerim Danny'nin ayaklarından çok uzakta olmayan bir bedene takılıyor, sanki bir mıknatıs onları oraya çekiyormuş gibi. Ama bu beden hâlâ nefes alıyor. "Aman Tanrım." Danny Rus'un elini bırakıp Nox'un kanlar içindeki gevşek bedenine doğru dönerken büyülenmiş gibi bakıyorum. Kalçalarına doğru eğildi. Olabildiğince yaklaştı. Gülümsüyor. Sonra yakındaki bir adama başıyla işaret ediyor, o da araya girip Nox'u ayağa kaldırıyor. Hırpalanmış, kanlar içinde ve darmadağın. Ama yaşıyor. En azından şimdilik.

Danny onu sona sakladı. Kendisi için. Nox, Danny'ye tükürüyor, bu hareket güçlkle yapılıyor ve tükürüğü çenesinden aşağı akıyor. "Son bir sözün var mı?" Danny ayağa kalkıp elini uzatarak sorar. Elinde yeni bilenmiş ve pırl pırl parlayan bir pala vardır.

"Siktir git," diyor Nox.

Ve Danny sırtıyor. Gördüğüm en pis, en şeytani sırtıştı. Sadece onda değil. *Herhangi bir* adamda. Palayı kaldırdı ve havada yumuşak bir şekilde savurarak Nox'un kafasını tek bir isabetli vuruşla omuzlarından ayırdı. Yere çarptığında çıkan gümbürtü kulakları sağır ediyor ve ben hayıflanıyorum, Brad'in göğsüne dönüp saklanıyorum, midem yutkunmalarına karşı iğreniyor. Yüzünde çok fazla zevk vardı. Yıllardır Nox'un ölmesini dilediğim halde, yaşadığım şok ve mide bulantısı zaferimi engelliyor.

"Rose." Brad beni göğsünden çekip alıyor ve ben dönüyorum, gözyaşlarım yüzümde çizgiler oluşturuyor. Danny bıçağı ona uzattığında Rus bıçağı kabul ediyor ve o da Danny kadar memnun bir şekilde gülümsüyor. Danny bana dönmeden önce tekrar el sıkışıyorlar. Beni fark ettiğinde kıpırdamadan duruyor, uzaktan beni izliyor. Hafifçe başını sallıyor, yumruğu göğsüne geliyor ve kalbinin üzerine vuruyor. "Senin için," diyor ağzından.

Gözlerimi silerek çöküyorum, aniden bu kadar duygusal olduğum için kendimden utanıyorum. Bu kadar zayıf olduğum için. Beni böyle görmesine izin verdiğim için, ama onun hayatta olmasının verdiği rahatlama, Nox'un ölmüş olmasının verdiği rahatlama ... bu çok fazla.

Danny bana doğru gelmeye başlıyor, ifadesiz yüzü yavaş yavaş çatlıyor, yaklaştıkça gülümsemesi artıyor. Etrafım bulanıklaşıyor ve sonunda tamamen yok oluyor, sesler donuklaşıyor. Dünyamda, tüm varlığımda sadece Danny var.

Ama Brad "Hayır!" diye kükrediğinde rahatlatıcı yerimden aniden çekiliyorum. Her şey geri dönüyor - ses ve görüntü. Tam bir kaos, etrafımda koşuşturan ve bağırان adamlar. Kafam karıştı, konteynere doğru baktım.

Rus'un silahı Danny'nin sırtına doğrultulmuştu. "Danny," diye bağıyorum ve o da kaşlarını çatarak benden uzaklaşıyor.

"Güle güle, Siyah." Hava bir silah sesiyle delinir ve Danny'nin bedeni geriye fırlayarak çakılların üzerine gümbür gümbür düşer.

"Siktir!" Her yönden silahlarını sallayan başka adamlar belirirken Brad beni yakaladı. Ben onunla boğuşurken peş peşe ateş ediyor.

"Hayır," diye bağıyorum, kurtuluyorum ve Danny'ye doğru koşuyorum. Bacaklarımı hissetmiyorum. Kalbimin attığını da hissetmiyorum, ama attığından eminim. "Danny." Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarım içgüdüsel olarak göğsüne dayanıyor. "Aman Tanrım. Tanrım, lütfen, hayır."

"Ben iyiyim," diye hırıltılı bir ses çıkardı, yüzü allak bullak olmuştu. "Ben iyiyim."

"Rose." Beni ayağa kaldıran Brad tarafından yan taraftan pusuya düşürüldüm. "Vuruldu!"

Ringo belirir, Danny'nin kolundan tutup onu yukarı çeker. "Hadi, seni aptal herif."

Danny'nin çırpınışını izliyorum, bacakları dengesiz, yüzü dayanılmaz bir acı tablosu. Ringo bize doğru koşan bir adama nişan alıp ateş ederken, "Kahretsin," diye boğuluyor.

"Tekne," diye bağırarak Danny'yi kıyıya doğru sürükler. "Bin şu lanet tekneye."

Brad ve Ringo ateş üstüne ateş ederek üzerimize gelen adamları geri püskürttükçe ben de Brad tarafından çekiliyorum. Ama sesler donuk, gözlerim Danny'nin arkasına çivilenmiş, Ringo'nun yardımıyla tökezleyerek ilerlemesini izliyorum. "Rose, yere yat!" Brad beni yere iterek bağıyor. Başımı yakındaki bir kayaya çarparak yere çakıldım. Acı içime işliyor ve yüzümden aşağı sıcak kan damladığını hissederek haykırıyorum. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde kafamı kaldırıp gözümü kırpyorum, silah sesleri hâlâ devam ediyor. Danny'nin arkasına baktığını gördüm. Beni yerde bulduğunu görüyorum. Ringo'nun elinden kurtulmak için mücadele ettiğini ve bana doğru koştuğunu görüyorum. Beni tutuyor ve sanki ağırlıksızmışım gibi ayağa kaldırıyor, elimi tutuyor.

"Koşmanı istiyorum Rose."

Sözleri, sesi, elimi tutuşunu hissediyorum. Yeniden hayat buluyorum ve koşuyorum, etrafımızda açılan her ateşle irkiliyorum. Suya giriyoruz, yüzüyoruz ve Danny gelip beni kaldırıyor. Ringo motoru çalıştırırken neredeyse teknenin içine düşecektim, hala ateş ediyordu, dikkati bize ateş eden adamlarla tekneyi hareket ettirmek arasında bölünmüştü. Ben yan tarafa doğru çırpınırken motor gürliyor, Danny'ye yardım etmek için ona doğru uzanıyorum. Ama o arkasını dönüp Brad'in ona fırlattığı silahı yakalıyor ve kıyıya doğru yürümeye başlıyor.

O ne yapıyor?

"Haydi!" Ringo bağıyor.

"Danny!" Çığlık atıyorum, Brad'e katılmasını izliyorum, korkum katlanarak artıyor, ikisi de bellerine kadar denize girmiş, durmadan ateş ediyorlar. Adamların birbiri ardına sahile sinek gibi düşüşünü, havanın silah sesleri ve bağırişlarla delinişini, alacakaranlık gökyüzünün aydınlanışını

izliyorum.

Brad dönüp tekneye doğru ilerlemeye başlıyor ve Danny'nin de onu takip ettiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Zihinsel olarak acele etmelerini istiyorum, ilerlemeleri etraflarındaki su tarafından engelleniyor. *Hadi, hadi. Hadi, hadi.*

Hadi ama.

Brad teknenin yanına ilk ulaşan olur ve Ringo'nun yardımıyla kendini yukarı çekmeye başlar. "Danny'yi getirin," diye emrediyor, kelimeleri zorlanarak. "Onu lanet tekneye bindir."

Ringo dikkatini bize doğru yüzen Danny'ye veriyor, Brad tekneye inip silahını yeniden doldururken kenardan eğiliyor. Danny'nin gittikçe yaklaşmasını izliyorum, sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve sadece birkaç metre uzaklaştığında Brad tekrar ateş etmeye başlıyor. "Acele et Danny," diye bağıyor.

Ben de teknenin üzerine eğildim ve Danny benimle göz göze geldi. Gülümsüyor. Hasta herif Ringo'nun eline uzanırken gülümsüyor. Umutsuzluk ve öfke arasında kalmış bir halde ona sadece başımı sallayabiliyorum. Onu öldüreceğim. Bu kadar pervasız ve aptal olduğu için onu öldüreceğim. Gözlerindeki ışık kör edici ve paniğim azalmaya başlıyor, parmakları Ringo'nunkini okşuyor.

"Yürü!" Ringo bağıır ve Brad teknenin arka tarafında, motorun yanında pozisyon alır, tam o sırada Ringo Danny'nin elini tutar ve homurdanarak onu yukarı çeker.

Tekne ileri doğru yalpalayınca sıçradım. Danny'nin gözleri büyüdü. Ringo küfrederek kıcının üstüne düşüyor ve Danny'yi teknenin kenarından sarkmış halde bırakıyor. "Siktir," diye tükürüyor, tutunmaya çalışıyor.

"Danny!" Brad kükrer.

Öne atılıp kollarını tutuyorum, adrenalin beni ateşliyor. "Geri çekil Rose," diye bağıyor, beni silkelemeye çalışıyor. "Düşeceksin."

"Siktir git." Kalkmasına yardım etmek için çabalıyorum, elimden geleni yapıyorum ama çok ağır. "Bacaklarını tekmele!" Bağııyorum, gözlerini buluyorum.

Bana bakıyor. Sadece bakıyor. Ve tekrar gülümsüyor. Sonra büyük bir patlama oluyor ve vücudu sarsılıyor, gülümsemesi kayboluyor. Ne olduğunu anlamam birkaç şaşkın anımı alıyor. Sonra Danny'nin bedeni ağırlaşıyor ve elimden kayıp gidiyor. "Hayır," diye mırıldanıyorum, mavi gözlerini arıyorum. Bu kez hiçbir şey bulamıyorum. Işık yok. Buz yok. Gülümseme yok. Hiçbir şey. "Danny?"

Teknenin kenarından aşağı kaymaya başlıyor, gözleri kapanıyor ve tekne hızla uzaklaşırken onu tutmak için mücadele ediyorum.

"Ringo!" Can havliyle ona tutunarak çığlık atıyorum. "Ringo, yine vuruldu!"

Ama Ringo bana cevap vermiyor, silahı sürekli ateş ediyor. Kafamı kaldırdığımda peşimde birkaç jet ski görüyorum. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum ve Danny'yi bota bindirmeye odaklanıyorum. Ama o kayıyor.

Kayıyor. Kayıyor.

Gözleri kapalı. Vücudu gevşek. "Lütfen Danny." Yalvarıyorum ama tutuşumu kaybediyorum ve benden uzaklaşıp denize düşüyor. "Hayır!" Benden uzaklaşmasını izliyorum. "Danny!" Kalbim ikiye bölünerek çığlık atıyorum.

"Siktir, hayır!" Teknenin yanına tırmanırken Brad bağıyor. "Rose, hayır!"

Geri çekildim ve sertçe yere çarptım. "Onu kaybettim," diye hıçkırıyorum, dizlerimin üzerine sürünerek dışarı bakıyorum. "Geri dönmeliyiz Brad." Teknenin yan tarafına bir mermi isabet ediyor ve içgüdüsel olarak eğilip kulaklarımı kapatıyorum, sesler dayanılmaz. "Geri dönmemiz gerek!"

Brad, "Hepimiz öldürüleceğiz," diye bağıyor ve ben yıkılıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya dökülüyor.

Ringo küfrediyor, vücudu benimkinin yanına çöküyor, eli omzuna gidiyor, parmaklarını kan kaplıyor. "Tanrı aşkına." Bana baktı. Asla unutamayacağım bir bakış. Üzüntü dolu. Acıma dolu.

Umursamazca dizlerimin üzerine çöküp arkama bakarak onu ararken, gözlerim karanlık suda çılgınca gezinirken sefil bir hıçkırık yuvarlanıyor. Ve onu gördüm. Yüzüyordu. Öylece yüzüyordu, yüzükoyun. "Hayır," diye fısıldadım.

Brad, "Bizi buradan çıkarın," diye bağırarak tekrar ateş eder ve jet skilerden ikisini vurur.

Bağırışım şehvetli, çiğ ve yıkım dolu, tekne yüksek hızda dalgalara çarptıkça bedenim sarsılıyor. Ama ne kadar savrulsam da gözlerim sabit ve düz, Danny'nin cansız bedenine kilitlenmiş, gittikçe küçülüyor. Ta ki deniz sonunda onu alana kadar.

Ve artık onu göremiyorum.

Ama onu her zaman
göreceğim.

Elimdeki jilete bakıyorum. Serbest bırakmak. Rahatlamaya ihtiyacım var. Bu acıyı kontrol etmem gerek. Kenarını koluma dayıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Nefes alıyorum. Ve derimde gezdirirken nefesimi veriyorum. Tüm varlığım rahatlıyor.

"Rose!"

İrkiliyorum, gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. Elini çekip bıçağı halıya düşürürken Esther'in yüzünde tam bir iğrenme ifadesi vardı. Ona bakıyorum. Boş. Tek kelime etmiyor. Bıçağı da almadı. Sadece dönüp dışarı çıkıyor ve ben de yatak odasının kapısını kapattıktan sonra kolumdan halıya damlayan kanı hissedene kadar uzun süre kapının önünde dikiliyorum. Yere bakıp pelüş liflerin kalın kırmızı lekeleri emişini izliyorum.

Kayıp.

Flashbackler bana saldırıyor, ellerim başıma geliyor, onları ezmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Yaşadığım, nefes aldığım sürece onlardan asla kaçamayacağım. Tersane bir toplu mezardı.

Vizyonlar.

Kan. Yıkım. Sesler. Elimi kaybetmeden önce Danny'nin yüzü.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum ve sessiz malikanede amaçsızca dolaşıyorum. Esther'i mutfakta bulaşık makinesini doldururken buluyorum. Durakladı. Koluma baktı. Sonra sakince dolaba gidip ilk yardım kutusunu indiriyor. Adaya oturuyorum ve kolumu tezgâha dayıyorum.

Boş.

Sessizce çalışıyor, kolumu sabit elleriyle dikkatlice sarıyor. Ve işi bittiğinde bana bakıyor, avuç içiyle yanağımı kavırıyor. Ne söyleyeceğini biliyorum ve bunu duymaya kesinlikle dayanamıyorum. Bu yüzden başımı hafifçe sallamaya başlıyorum. Üç gün oldu. Üç gündür onun malikanesinde bir zombi gibi oturmuş, kapıdan içeri girmesini bekliyorum. Gelmedi ve geçen her dakika umutlarım yavaş yavaş tükeniyor.

"En kötüsüne hazırlanmalısın," diyor nazikçe ve başımın sallanması artıyor. "O güçlü," diye cevap veriyorum, kararlı bir şekilde. "Bana geri dönecektir."

Nefes alıyor, yutkunuyor ve ilk yardım kutusunu paketlemeye başlıyor. Benimle bu kadar açıkça dalga geçmesinden nefret ediyorum. İnancı nerede?

"Geri dönecek Esther," diye yineliyorum, beynimin bana gerçekçi olmamı söyleyen kısmını görmezden gelerek.

Bu bana yalnız olduğumu söylüyor.

Malikânenin kapısının kapandığını duyuyorum ve taburemden atlayıp ana girişe doğru koşuyorum. Brad'in Danny'nin ofisine doğru birini götürdüğünü gördüğümde kendimi takip etmekten alıkoyamıyorum. Oraya vardığımda kapı kapalıydı ama kapıyı çalmadım. İçeri girdiğimde Brad'i yanında tanımadığım bir adamla buluyorum. İkisi de bana acıyarak bakıyor.

"Kimsin sen?" Talep ediyorum. Onu daha önce buralarda hiç görmemiştim.

Bir rozet çıkarıp bana gösterdi, ben de geri çekildim. "Tükürük. FBI. Bizi biraz yalnız bırakırsanız sevinirim."

"O kalabilir." Brad sargılı koluma bakıp bana pis bir bakış fırlattı. Bu beni etkilemiyor. İçki dolabına doğru yürüyor ve iki bardak viski dolduruyor.

"Nasıl isterseniz." Spittle adındaki adam Danny'nin masasına oturur ve Brad ona içeceklerden birini uzatır.

"Bunlardan birine ihtiyacım var mı?" Dudaklarında tuttukları bardakları işaret ederek soruyorum.

Spittle duraksıyor, bardağını masanın üzerine koyuyor. "Bu sabah erken saatlerde koydan bir ceset çıkarıldı," diyor bana bakarak.

Yer ayağımın altından kayıp gidiyor ve ben yakındaki bir dolaba uzanıp can havliyle tutunuyorum. Spittle dikkatini Brad'e verdi. "Danny'yi tanıyordum. Ama cesedi resmi olarak teşhis edecek birine ihtiyacım var."

Düzensiz bir hıçkırık dünyamla birlikte bedenimi de ikiye ayırıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Tükürük bana bakmıyor bile. Ama Brad bakıyor. Ve dudağının titremesi her şeyi daha da gerçek kılıyor. *Danny'yi tanıyordum*. O da böyle söyledi. Spittle onu çoktan teşhis etti.

Brad sesi titreyerek, "Ben yaparım," diye cevap verir. İçkisinin tamamını geri devirir ve boş bardağı yere çarpar, bardağı tutuşu parmak eklemlerini beyazlatır. Kızgındır. Üzgün. Kaybolmuş. "Yapacağım," diye nefes alıyor ve yerde yatan bana bakıyor. Gözyaşlarımdan onu göremiyorum. Ama onun da ağladığını biliyorum. "Tabii sen istemezsen," diye soğukça ekliyor.

Başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Şimdi ne olacağını, nereye gideceğimi, nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var. Danny'yi bu şekilde göremem. Asla göremem.

Ayağa fırladım ve ofisten dışarı koştum. Öldü. Ölmüştü. Malikânede koştururken, zihnimde dönüp duran anıları dışında hiçbir şey görmüyorum. Adımı söylemesi dışında bir ses duymuyorum. Deniz, dalgaların sürüklediği odun ve Danny'den başka bir şey koklamıyorum.

Merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı ve odama girip kapıyı arkamdan çarpıyorum. Bıçağı yerde buldum. Onu aldım. Koluma dayadım. Ve tekrar tekrar kesiyorum, çılgılık atarak

yolumu buldum.

Kendimi cezalandırmıyorum.

Onu cezalandırıyorum.

"Rose!" Brad bıçağı elimden aldı ve ben bir yıkım yığını halinde yere yığıldım, vücudum gürültülü, sarsıntılı hıçkırıklarla sarsıldı.

Hiç gerçekten hissetmedim. Yıllardır hissetmedim. Ne Danny'den önce ne de bebeğim alındıktan sonra.

Ama hiç bu kadar uyuşmuş hissettiğimi sanmıyorum. Bu kadar kırılmış. Bu kadar umutsuz. Küçük bir parçam hep bir gün oğlumla yeniden bir araya gelebileceğimi umdu. Şimdi bu imkansız görünüyor. Bu dünyada onu nerede ve nasıl bulabileceğimi bilen üç kişi de öldü. Kendimi özgür hissetmeliyim. Nox gitti. Yılan yüzüklü adam gitti. Ama Danny de öyle ve şimdi kendimi her zamankinden daha fazla karanlığa hapsolmuş hissediyorum. Ve uyuşmuşluğumun içinde acı çekiyorum.

Yağmur yağıyor. Brad morgdan dönüp iki hafta önce iki şişe viski içtiğinden beri yağıyor. Yoğun, gri bulutlar gökyüzünü kaplıyor. Topuklarımın altındaki toprak doymuş ve süngerimsi. Hava kederle dolu ve üzerime düşen her yağmur damlası canımı acıtıyor. Ringo'nun şemsiye teklifini reddettim. Bırakın yağmur beni boğsun. Bırak çürüyene kadar yağsın.

İki adam Danny'nin tabutunu yerdeki boşluğa indirirken öylece bakıyorum. Onu göremediğimde yutkunuyorum. Boğazımdaki yumru şişip oraya yerleştiğinde gözlerimi kapatıyorum, ölçülü nefeslerim kesiliyor. Burnumdan nefes almaya çalışıyorum. Nefes nefese kalıyorum ve kendimi sabitlemek için elimi Brad'in siyah takım elbiseli koluna atıyorum. Beni yakalamak için hızla hareket ediyor.

"Hey," diye fısıldıyor ve beni kendine çekiyor. Yüzümü onun yanına gömüyorum, Esther'in öne çıkıp tabutun üzerine toprak atmasını izleyemiyorum. Danny'nin öldüğü doğrulandığından beri geçen iki hafta boyunca yüzü ifadesizdi ama gözlerindeki yıkım hissediliyordu. "Rose," diyor Brad, beni saklandığım yerden çağırarak. Elimdeki iki kazağa bakıyorum, İngiliz bayrakları bana dönük. Yüzüğüm gözüme çarpıyor. Elmas matlaşmış. Bir zamanlar olduğu gibi parıldamıyor.

Güç toplayarak yavaşça ilerliyorum ve mezarın kenarında duruyorum. Gözyaşlarım durmadan damlıyor ve kazakların kumaşına batıyor. Bir kez daha burnuma götürüp içime çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onu görüyorum. Orada, vahşi ve güzel. "Seni asla unutmayacağım," diye fısıldıyorum ve kazakları mezara bırakıyorum.

Dönüyorum ve duygusuz bacaklarımla uzaklaşıyorum, ama buradan sonra nereye gideceğim meçhul. Sırılıklamam, iliklerime kadar üşüyorum. Perişan haldeyim. Merc'in kolunu tutup kapıyı açıyorum. "Rose?"

Tanıdığım sese kaşlarımı çatıyorum ve arkamda Perry Adams'ı bulmak için dönüyorum. "Perry?"

Öne doğru bir adım atıyor, yüzü anlamadığım bir sempatiyle sırılıklam, bana bir zarf uzatıyor. "Danny onun için bir şey yapmamı istedi."

Kararsızca zarfı kabul ediyorum, kaşlarım çatılıyor. "Ne?"

"Sadece içindekileri oku." Dönüp uzaklaşır ama arabasına varmadan önce durur. Omzunun üzerinden bakarak biraz gülümsüyor. "Seni gerçekten sevdi."

Bu sözler beni rahatlatmıyor. Sadece bana onun gittiğini hatırlatıyor. Danny'nin benden gerçekten nefret etmesini ve burada olmasını tercih ederim. Hayatta olmasını. Yaşammasını. Bastırılmış bir hıçkırık beni boğuyor ve başımı sallıyorum. "Kampanya yarışında iyi şanslar," diyorum ve zarf yağmurdan tamamen ıslanmadan arabaya biniyorum.

Üstünü açıp birkaç kâğıt çıkarıyorum, Danny'nin el yazısıyla yazdığı bir notu görünce elim ağzıma geliyor.

Rose,

Eğer bunu okuyorsan, bizim için yaptığım plan işe yaramadı demektir. Ama senin için hala olabilir. Senden güçlü olmanı istemiştin. Şimdi sana yalvarıyorum. Seninle olamam ve bu beni tekrar öldürüyor. St. Lucia'ya tek gidişlik bir bilet ekledim. Git hadi. O Allah'ın belası şehirden git. Parası ödenmiş bir sahil villası var. Senindir. Gerekirse sat, parayı al ama bir süre orada kalacağına ve kim olduğunu hatırlayacağına söz ver. Benim savaşçım. Deli gibi aşık olduğum kadın. Beni kaybettin. Onu da kaybetmene izin veremem. Benim için çok uzun süre yas tutma. Yaşaman gereken bir hayatın var. Özgür bir hayat.

Ama gitmeden önce tanışmanı istediğim biri var. Uçak biletinin yanında başka bir şey daha var.

Seni seviyorum.

Hep öyle

olacak. Danny x

Göz kırpıyorum, yutkunuyorum, tekrar göz kırpıyorum. Kokusunu alabiliyorum. Onu görebiliyorum. Altındaki uçak bileti yarından sonraki gün için. Altındaki kâğıdı çekiyorum, ne olduğunu görünce alnım kırıyıyor. Bir doğum belgesi. "Ne?" Sayfayı tarıyorum ve Daniel Christopher Green adında birine ait olduğunu görüyorum. Kafamı sallıyorum, şaşkınlığım artıyor. Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor. Carlo Black onu bulmadan önce Danny'nin adı bu muydu? Bakışlarım doğum tarihine takılıyor. Olamaz. Bu kişi on yıl önce doğ-

"Aman Tanrım." Tarih kafamı karıştırdığında neredeyse kâğıtları düşürüyordum. Asla unutamayacağım bir randevu. Ama adı? "Daniel," diyorum kendi kendime, boğazımı yokluyor, kederin kabarmasını dindirmek için masaj yapıyorum. Aceleyle geri kalan kâğıtları karıştırıp bir adres bulmaya çalışıyorum. Hıçkırıklarımı bastırmak için elim ağzıma geliyor, bedenim sarsılıyor. Oğlumu mu bulmuş? Kaliforniya'da. Oraya da bir uçak bileti var.

Hemen arabadan atladım. "Perry!" Arabasının kapısını kapatmasını engelleyerek bağıriyorum. Sesimi bulmaya çalışarak tüm kâğıtları havaya kaldırıyorum. "Teşekkür ederim."

Tekrar gülümsüyor, bu sefer zoraki değil. Ama tek kelime etmiyor. Kapıyı kapatıyor ve arabayı sürüyor.

Ve sonra yağmur aniden durur. Ve
bulutlar dağılır.
Gökyüzüne bakıyorum.
Danny öldüğünden beri ilk kez güneş çıktı.

Ev mükemmel. Beyaz, lekesiz ve mükemmel. Ön çimenlik mükemmel yeşilin inanılmaz bir tonu ve onu çevreleyen beyaz çit, en mükemmel aile evini tanıtan bir resim kitabından fırlamış gibi görünüyor.

"İyi olacağına emin misin?" Taksinin arka koltuğundan eve bakarken Esther soruyor. "Seninle gelmemin bir sakıncası yok. Sana nasıl tepki vereceklerini bilmiyoruz." O da eve bakıyor. "Belki de önce aramalıydın."

Başımı sallıyorum ve kapıyı açıyorum. "Onlara geldiğimi haber vermek beni durdurmaları için zaman kazandırır. Beni engellemeleri riskini almak istemiyorum." Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Otele dönmek için başka bir taksi çağıracağım. Beklemek zorunda değilsin." Taksiden indim ve siyah pantolonumu fırçalayarak eve doğru ilerledim. Ne giyeceğime karar vermek hiç bu kadar zor olmamıştı. Mümkün olduğunca birlikte ve şık görünmek istiyordum, her ne kadar öyle olmasam da. Danny'nin notu beni derinden sarstı. Okumaya başladığımda, birdenbire artık ölü değildi. Sonra mektubu bitirdim ve sanki yeniden ölmüş gibiydi. Ama bana umut verdi. Bir kurtarıcı. Uğruna yaşanacak bir şey.

Kapıyı çalıyorum ve geri çekilip dışarıdan gelecek sesleri dinliyorum. Hiçbir şey yok. Ve sonra bir şey oluyor. Ayak sesleri. Kalbim çift zamanlı atmaya başlıyor, şiddetle çarpıyor ve Danny'nin sesi kafamın içinde çınlıyor.

Güçlü ol. Güçlü ol. Güçlü ol.

Kapı açıldı ve karşımdaki kadına bakarken planladığım tüm kelimeler beni terk etti. Sarı saçlı, kahverengi gözlü, belki ellili yaşlarının ortasında, çekici bir kadın. Pileli eteği ve şifon bluzunu örten bir önlük giymiş. Yemek pişiriyor. Annelik yapıyor. Normal. Çok normal görünüyor. Boğazımı temizlemek için öksürüyorum ve kafamın içindeki karmaşada repliklerimi arıyorum. "Merhaba, benim adım-"

"Bana kim olduğunu söylemene gerek yok." Elini kapıdan çekti, gözleri parlıyordu. "Tıpkı sana benziyor."

Nefes alıyorum, o kadar keskin ki kendimi sendeleyerek geri çekilirken buluyorum.

"Dikkatli ol." Topuğum basamaktan kaydığında beni yakalamak için acele ediyor ve ben geriye doğru düşmeye başlıyorum.

Onun yardımıyla kendimi hızla toparlıyorum, kafam daha da karışık, bu anın aldığı beklenmedik yöne uyum sağlamaya çalışıyorum. Karşımdaki kadına bakarken, onun da buna hazırlıklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Beni gördüğüne şaşırmışa benzemiyorsun."

"Ben değilim."

"Neden?"

"Ne zaman ortaya çıkacağınızı hep merak etmişimdir. Bizi nasıl buldun?"

Çantamdan bir zarf çıkardım. "Bunları bana nişanlım verdi." Danny'nin her şeyi yerli yerine koyduğu düşüncesi yine aklımı kurcalıyor. Beni kurtarmak için kendi isteğiyle ölüme gittiğine inanmak istemiyorum ama bildiğim her şey bunu gösteriyor. Ernie, Nox, şimdi de oğlum. Benim için kendini feda etmeye hazırdı. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. "Hilary," diye başlıyorum ve kaşlarını çatıyor. "Daniel'ın doğum belgesinde yazıyor. Sahte olduğunu varsayıyorum. Ama bu senin adın, değil mi?"

Başını hafifçe sallıyor. "Peki senin adın?" "Rose."

Dikkatlice düşünüyormuş gibi eve bakıyor ve kapıya doğru işaret ediyor. "İçeri gelmelisin."

"Daniel orada mı?"

Ön kapıya doğru ilerliyor, arkasına bakıyor. "Futbol antrenmanında."

Garip bir durum. Bir yanımda rahatladı. Bir yanımda hayal kırıklığına uğradı. Onu görmek istiyorum ama göremiyorum. Ama bunun tek nedeni Danny'nin oğlumu gerçekten bulduğunun görsel olarak doğrulanmasının beni bitirebileceğini bilmem.

Onu takip ediyorum ve hafif, esintili bir koridora giriyorum, Hilary'nin beni mutfığa yönlendirmesine izin veriyorum - kanepeler, yemek alanı ve büyük bir bahçeye açılan kapıları olan büyük kare bir alan. Arka tarafta bir futbol filesi görüyorum, önündeki çimenlere birkaç top serpiştirilmiş. Masadaki sandalyeye doğru eğilirken gözlerimi toplardan ayırmıyorum. Bir bardak su bana doğru kayıyor. Kavrulmuş hissederek bir yudum alıyorum. "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor. Ben.

Ben de aynı şeyi merak ederek bardağıma bakıyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama biliyorum ki oğlumu tanımak istiyorum."

"Onu tanımak mı?"

"Evet. Bebeğimi karaborsadan satın aldınız. Onu göğsümden kopardıklarında birkaç dakikalık ve onu bir daha hiç görmedim. Onu düşünmediğim bir gün, bir dakika bile geçmedi."

Yutkunuyor ve muhtemelen yıllardır gömdüğü suçluluk duygusunu görüyorum. Sağlıklı görünüyor. İyi bir kadın. Ama benim ne kaybettiğimi düşünmesine izin vermiyor, sadece ne kazandığını düşünüyor.

Hilary başını sallıyor. "Yanlış anlıyorsun. Buraya silahlarla gelip onu almakla tehdit etmeni bekliyordum. Ama onu tanımak mı istiyorsun?"

Silahlar patlıyor. Zihnimi bombardımana tutan ışık patlamalarından kafamı silkeleyerek kurtuluyorum. "Ben kandırılmıyorum Hilary. Ben hiç anne olmadım. Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bilmiyorum ama gerçekten denemek istiyorum." Onu öylece ondan koparamazdım. Ben de o yollardan geçtim ve ona birkaç dakika baktıktan sonra acı çekmeye başladım. Hilary Daniel'la on yıl geçirdi. Ne yaptığını biliyor. Ona bak, mükemmel. Bir de bana bakın. Tamamen kusurlu. Oğlumun bunca yıldır onu bu kadar çok seven biriyle birlikte olmasından duyduğum rahatlama, hayatını alt üst

etmeme izin vermiyor. "Benden haberi var mı?"

Utanmış gibi yere bakıyor. "Ona söylemeyi birçok kez düşündüm. Ama sonra ..." Gözleri yaşlarla doluyor. "Ya hiç gelmeseydin? Ya ölseydin?" Eli ağzını kapatıyor. "Ölmeni diledim," diye mırıldanıyor ve ben garip bir şekilde anlayarak başımı sallıyorum. Bazen ben de ölmeyi diliyordum. Birden ayağa kalkıyor ve mutfaktan geçip buzdolabına doğru yürüyor. Kapağı açıp bir şişe beyaz şarap çıkardı. "Umarım sakıncası yoktur."

Kendi kendime gülümsedim. "Sakıncası yoksa ben de *size* katılacağım."

Kapağı açmakta tereddüt ediyor, bana dikkatle bakıyor. "Çok sakınsın."

İki bardak doldururken ona "Fırtına sona erdi," diyorum. "Şimdi geride bıraktığı yıkımı temizlemeye çalışıyorum."

"Çok özür dilerim." Dudağı titriyor. "Seni hiç düşünmedim, itiraf ediyorum. Kendime senin onu sevmeyen, umutsuz biri olduğunu söyledim. Bir uyuşturucu bağımlısı, yer israfı. Seni bir anne, hatta iyi bir insan olarak bile hiç düşünmedim. Böylesi daha kolaydı." Sandalyeye çöktü, şarabının en azından yarısını geri aldı. "Anne olmak için çok çaresizdim. Altı düşük, bir ölü doğum. Evlat edinmek çok karmaşıktı ve bürokrasi çok saçmaydı. Reddedildik. Biz." İnanamayarak gülüyor ve yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Ben sadece anne olmak istedim." Elleri masanın üzerinde benimkilerle buluşuyor, yalvarırcasına sıkıyor. "Lütfen onu benden almayın."

"Ben de anne olmak için yanıp tutuşuyorum," diyorum ve o derin bir nefes alıyor. Söylemem gereken tek şey bu. Hepsi bu. söylenmeli.

"O zaman olacaksın." Yutkunuyor, gözyaşlarını geri kırıyor. Oğlum onu seven bu kadından başka bir şey bilmiyor. Onu asla ondan alamam.

Kısa bir süre sessizlik çöküyor, ikimiz de düşünüyoruz, ikimiz de şarabımızdan çok ihtiyaç duyduğumuz yudumları alıyoruz. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Korktun mu?"

"Ya beni kabul etmezse?"

Yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Danny tanıdığım en akli başında, bilge, zarif on yaşındaki çocuk. Yürek doludur Rose. Seni reddetmeyecektir."

Danny. Ona Danny diyorlar. Acı beni kesiyor, sadece bu yüzden değil. Oğlum hakkında ne kadar çok şey bildiği canımı yakıyor. Ne kadarını bilmediğim daha çok acıtıyor.

Hilary'nin yanından geçerken bir arabanın geldiğini duydum. "Oh, bunlar onlar." Panik içinde önlüğünü fırçalayarak ayağa fırladı.

"Onlar mı?"

"Daniel ve kocam."

Sandalyemden fırladım. "Oh, Tanrım." Şarabımı yere bırakıp Hilary'nin izinden giderek kendi kıyafetlerimle oynuyorum. "Gitmeliyim. Şu an doğru zaman değil. Onu oturtup benim hakkımda açıklama yapmalısın." Bir kaçış yolu bulmak için etrafıma bakıyorum.

Hilary kaçmamı engellemek için bileğimi tutuyor, ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "En azından kocamla tanışmalısın." Duruşu düzeliyor, içindeki güç artıyor. "Daniel'ı yukarı göndereceğim, böylece

Bundan sonra ne olacağını birlikte konuşuruz. Yeterince oyalandım. Burada bekler misin?"

Bana bir seçenek bırakmadan ön kapıya yöneliyor ve ben de sandalyeye çöküp şarabı önümden itiyorum, onun yerine suyu tercih ediyorum. Kapının kapandığını duyuyorum. Bir adamın sesini ve ardından Hilary'yi bir öpücükle selamladığını duyuyorum.

"Neden bir duş almıyorsun?" Hilary Daniel'a diyor ki. "Üzerindeki çamurlu futbol formasını çıkar. Önce kramponlarını çıkar."

"Tamam." Genç ve tatlı sesi, kramponlarının yere çarpma sesini duyduğumda duygularıma yön veriyor. Bir fotoğrafta omzuna asılı gördüğüm kramponlar. Sonra gürleyen ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor.

Ahşap masaya bakıyorum, titremeler başlıyor. Koridordan gelen sessiz fısıltıları duyabiliyorum, Hilary belli ki kocasını hızlandırıyor. O mutfağa girene kadar gergin bir şekilde bekliyorum. Saçları gümüş rengi, gözlükleri eski moda. Daniel'ın babası. Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını sallıyor, nefes alıyor ve sonra tekrar odadan çıkıyor. Gözlerinde yaş vardı. Varlığımın görsel onayına ihtiyacı vardı.

Sonraki on beş dakika boyunca kafamda soru üstüne soru dönüp duruyor. Hilary'nin kocası bana karşı dostça ve misafirperver davranmazsa ne yapacağımı düşünüyorum. Acaba beni gönderir mi? Daniel'a ne zaman ve nasıl söyleyeceklerini merak ediyorum. Onunla tanışmak için daha ne kadar beklemem gerekecek merak ediyorum. Sesini duydum ve içimdeki sızı daha da şiddetlendi. Oğlumun beni tamamen reddedip reddetmeyeceğini merak ediyorum. Ya da beni kucaklarsa ne yapacağımı. Kendimi buna gerçekten hazırladığımı sanmıyorum. Hazırlandığımı sanmıştım. Şimdi buradayım ve çok gerginim. Kapının açıldığını duyduğumda şimşek gibi sandalyemden kalkıyorum, ter içinde kalıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, göğüs kafesime defalarca sertçe çarpıyor. Hilary ve kocasını görmeyi bekliyordum. Ama göremiyorum. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, kalp atışlarımı sabit tutmaya çalışıyorum.

Mutfağa bir çocuk giriyor ve nefes alma yetimi kaybediyorum. Ne yapacağımı bilemediğim bir ilgiyle bana bakarken, kendimi dik tutmak için körlemesine masaya uzanıyorum. Başım bir şeyler söylememi istiyor ama yine dilsizim. Sersemlemiş. Bunalmış. Sadece karşımda duran bebeğim, on yıldır her gece hayalini kurduğum çocuk olduğu için değil. Ama bu gezegende onun benim olduğunu inkâr edebilecek tek bir kişi bile olmadığı için. Fotoğraflarını gördüm ama hep uzaktan çektim. Onun görünüşüne hayran olma fırsatım hiç olmadı. Onunla ilgili her şey benim. Saçlarının koyu tonu. Gözlerinin derinliği. Ten rengi, çene çizgisi, burnu. Kirpikleri bile uzun ve kız gibi. Daha iyi bilmesem, onu yaratırken başka bir insan olup olmadığını bile sorgulayabilirdim. Ve bu küçük merhamet için minnettarlıkla doluyum. *Canavar gibi görünmüyor.*

Dizlerim birbirine vurmaya başlıyor, o an çok fazla geliyor. Az önce fırladığım sandalyeye doğru alçalıyorum, üstesinden geldiğim formumu destekleyecek bir şeye ihtiyacım var. "Oturmanın bir sakıncası var mı?" Ona ne söyleyeceğimi defalarca planladım. Onu bulup kollarıma almayı, başını öpmeyi ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeyi hayal ettim. Bunların hiçbirini yapabilecek durumda değilim,

Aslında, şimdi uygunsuz geliyor. Ailesinin nerede olduğunu merak ediyorum ama soracak kelime bulamıyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum ama sormaya *cesaret* edemiyorum. Yıldız Savaşları karakterleriyle süslenmiş kırmızı pijamalarını giymiş. Saçları ıslak, teni çok berrak. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. "Ailen nerede?"

Omuz silkiyor, ben de ona bakıyorum. Onları almalı mıyım? Gitsem mi? "Kimsin sen?" diye soruyor. Yutkunuyorum, ağzım çok kuru. "Rose. Annenin bir arkadaşıyım."

"Seni daha önce hiç görmedim."

"Star Wars'u sever misin?" Çılgınca onu rotasından saptırarak ağzımdan kaçırdım.

Çıplak ayaklarıyla ilerleyip bir sandalyeyi çekerken küçük ağzı bir parça bükülüyor. Bacaklar fayans zemini gürültüyle sıyrıyor ve ben ürperirken, ses Daniel'in kafasının üzerinden geçiyor gibi görünüyor. "Annem Yıldız Savaşları'nı çok sevdiğimi söylüyor."

Anne. Onu satın alan kadından *anne* diye bahsettiğini duymak çok acı veriyor. Benim. *Ben* onun annesiyim.

Bana böyle seslenmeli. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

Beni yakından ve dikkatle süzerken sorumu değerlendiriyor. "Nelerden hoşlanırsın?"

Karşı sorusu beni şaşırtıyor, rahatlarırken küçük kolları masaya yerleşiyor. "Ben mi?" Aklım karışıyor. Neyi seviyorum? "Yüzüme vuran güneşi" diyorum, küçük kaşları çatılınca gülümsüyorum.

"Star Wars sever misin?"

Saçmalık. Hayatımda hiç Star Wars filmi izlemedim. Aptalca ama bunu itiraf etmenin ilişkimizi daha başlamadan mahvetmesinden korkuyorum. "Hiç Star Wars izlemedim."

Küçük yüzü şaşkındı. "Hiç mi?"

Başımı salladım. "Bir ara bana gösterebilirsin. Hepsini birlikte izleyebiliriz." Yüzündeki heyecanı görüyorum.

"Harika," diye cıvıldıyor, o sırada uzaktan bir kadının hıçkırık sesi geliyor. Daniel omzunun üzerinden bakıyor ve ben sandalyemde büzülüyorum. Yine dilsiz kaldım. Ve ilk kez Hilary'nin içinde bulunduğu kargaşayı anlamaya çalışıyorum. Bir bebek için ne kadar çaresiz olduğunu, o bebeğe nasıl sahip olduğunu ve şimdi bunun onu kıcıncıdan ısırma gelmesini nasıl hissettiğini.

"Annem neden ağlıyor?"

Gözlerimi onunkilere diktim. "Bilmiyorum." Bir yalan. Ama bunu ona söylemek bana düşmez. Bana acı veriyor ama bunu biliyorum.

Daniel parmaklarını masanın üzerinde birleştirir ve birbirine dolanmış ellerini incelemeye başlar. "Yani benimle Star Wars mu izleyeceksin? Annem ve babam artık bıktı. Aynı filmi sadece birkaç kez izleyebileceklerini söylüyorlar ama ben hayatımın sonuna kadar her gün izleyebilirim."

"Ben de hayatımın sonuna kadar her gün onları izlerdim." Gerçekten izlerdim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye onaylıyorum.

"Ama henüz hoşuna gidip gitmediğini bile bilmiyorsun."

"Siz beğendiyseniz, eminim ben de beğenirim."

Gülümsüyor ve bu beni neredeyse ağlatıyor. "Çok iyisin." "Bu benden hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

"Evet, senden hoşlanıyorum."

Yırtık bir nefes boğazımı kesiyor. Bana söylenen ve oğlumun sözleriyle kıyaslanabilecek tek bir şey var. Danny'nin beni sevdiğini ilk söylediği an. "Ben de senden hoşlanıyorum," diyorum ona, elimi masanın diğer tarafına uzatmaya zorlanarak. Elimi tutmakta tereddüt etmedi. Bende olması gereken tüm nitelikleri onda görüyorum. Zarafet. Sıcaklık. Dürüstlük. Hayatımda ilk kez geriye dönüp baktığımda acı içinde kıvranmıyorum. Çünkü olmam gereken her şey önümde duruyor. Sefil hayatım artık kabul edilebilir görünüyor.

Elini sıkıyorum, Hilary ve kocası bize katıldığında başımı kaldırıp bakıyorum. Gözleri kızarmış ve şişmiş. Kocasının yüzü ciddi.

"Daniel, neden ev ödevini çıkarmıyorsun?" diye öneriyor babası.

Hemen sandalyesinden kalktı. Ev ödevi için bu kadar hevesli bir çocuk görmemiştim. "Bu cebir," diyor neredeyse gururla. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

"O zaman belki sen bana öğretebilirsin," diye yanıtlar babası. "Rose'a hoşça kal de."

Benim zamanım doldu. En azından şimdilik. "Hoşça kal, Daniel." İçime yayılan dayanılmaz acıyla savaşıyorum. *Minnettar ol. Minnettar ol.*

Masanın etrafında dolaşıyor ve elini uzatıyor. Emin olamadığım için kabul ettim ve o da sıkıldı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Kalbim kırıldı. "Ve sen."

"Bir gün Star Wars setimi izleyeceğiz."

"Bunu çok isterim." İçim ısındı. Çok iyimser. Garip bir duygu ama hoşuma gidiyor. "Sarılabilir miyim, Daniel?" diye soruyorum.

"Elbette." Hiçbir şey yokmuş gibi üzerime atlıyor, oysa bu kesinlikle her şey. Onun küçük bedeni bana karşı en iyi ilaç gibi geliyor. Hayat kurtaran bir ilaç. Sarılışını kucaklıyorum ve zihnimin onu kollarımda tuttuğum diğer tek zamana geri dönmesine izin veriyorum. *Seni seviyorum*, diyorum içimden, gözlerimi kapatıp o anın tadını *çıkarıyorum*. "Gidip şu cebiri yapsan iyi olur."

Kollarıma atladığından daha hızlı bir şekilde gitti, saatte yüz mil hızla mutfaktan çıktı.

Sonra sadece ben ve ailesi kaldık. Yüzlerinden endişe okunuyordu. "Özür dilerim. Öylece içeri girdi."

"Ona söyledin mi?"

"Tabii ki hayır." Yüzüm de ses tonum kadar kırılgan olmalı. "Buraya hayatlarınızı mahvetmek için gelmedim. Olmam gerektiği için buradayım. Bunun zaman alacağının ve nazik bir yaklaşım gerektirdiğinin farkındayım."

Hilary rahatlar. "Teşekkür ederim."

"Size nasıl ulaşabiliriz?" diye soruyor kocası, telefonunu çıkararak. Numaramı yazıyorum ve

Cep telefonumu arayıp bana kendi telefonunu verdiğinde minnetle gülümsedim. "Ben Derek."

Başımı salladım. "Ben gidiyorum," diyorum. "Ama hâlâ iletişim kurulabilirim. Baskı yok. Ama ölmediğimi bilmeni istiyorum. Her zamankinden daha canlıyım. Ve buradayım."

İkisi de kısa bir süreliğine gözlerini kaçırıyor, utanıyorlar, çünkü ikisi de ölmemi dilemişti.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, ayağa kalkarak. "Ona göz kulak olduğun için, teşekkür ederim." Gözyaşlarımı tutamıyorum. Şimdi güçleniyorlar, anın ağırlığı çöküyor. "Sadece onu tanımak istiyorum."

Hilary öne fırlayıp beni kollarına alıyor ve şimdi onu bu kadar iyi bir anne yapan şeyin ne olduğunu anlıyorum. Sadece onun kollarında olmak bile beni rahatlatıyor ve huzur veriyor. "Çok özür dilerim."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, kendimi tutamayıp gözyaşlarımı siliyorum. "İrtibatta olacak mısınız?"

Başını sallıyor ve ben de gülümseyerek onların yanından ön kapıya doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda, merdivenlerin tepesine bakıyorum ve sessizce ona bir kez daha onu sevdiğimi söylüyorum. Onu yakında göreceğimi.

Mükemmel patikadan yola doğru ilerlerken Esther'in hâlâ taksinin içinde kaldırımında rölantide beklediğini görüyorum. Gözyaşlarıma gülümsüyor, ben de karşılığında gülümsüyorum. Gitmeyeceğini bilmeliydim. "İyi misin?" diye soruyor koltuğa oturduğumda.

"Öyle olacak." Eve bakıyorum, Star Wars perdelerinin asılı olduğu pencereyi yakınlaştırıyorum. "Onunla tanıştım," diyorum ve Esther'in gözleri neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi oluyor, bu da beni gülümsetiyor. "Henüz kim olduğumu bilmiyor ama onu gördüm. Hayatımda gördüğüm en güzel çocuk." Sesim titriyor, Daniel'in kusursuz görüntüsü zihnimin ön saflarında yer alıyor.

Esther'in eli benimkine uzanıyor ve nazikçe tutuyor. "Onu bulduğun için çok mutluyum."

Esther için kalbim sıkışıyor. Oğlunu buldu ve sonra onu tekrar kaybetti. Arabaya doğru eğilip ona sarılıyorum ve sıcaklığıyla rahatlıyorum. Hiçbir şey söylemedim. Söylememe de gerek yok. İkimiz de oğlunun kaybından dolayı tamamen yıkılmış durumdayız. Danny'nin bana bıraktığı hediye olmasaydı, şu anda nereye gidiyor olurum emin değilim. Aslında ben biliyorum. Hiçliğe doğru serbest düşüş yapıyor olurum. Gözyaşlarımla onun omzunu ıslatmadan önce düşüncelerimden uzaklaşıyorum.

Benden uzaklaşıyor. "Nereye?"

"Havaalanı," diyorum, arkama yaslanıp pencereden dışarı bakarak. Bana söyleneni yapmalıyım. Kendime kim olduğumu hatırlatmalıyım. Güçlü. Sert. Ve yakında, dua ediyorum, bir anne olacağım.

BÖLÜM 29

GÜL

Kristal berraklığında sular. Altın kum. Kilometrelerce uzanan bir alan. Huzur ve sessizlik. Burası bir cennet. Danny'nin bana bıraktığı sahil evi tam olarak bir sahil evi değil. Daha çok dev bir villa. Sekiz yatak odası, dört resepsiyon odası, beş banyo. Sekiz yatak odasıyla ne yapacağım ben? Taksi şoförü bugün erken saatlerde kapılı sitenin önünde durduğunda aklım başımdan gitmişti. Şok ve şaşkınlık içinde etrafta dolaştım, oda üstüne oda buldum. Bahçe bir plaj ve şu anda orada durmuş, güneş batarken ufka bakıyorum. Esen rüzgâr saçlarımın tellerini yüzüme savuruyor ve ayak parmaklarım ıslak kuma gömülmüş, su ayaklarımın etrafında dalgalanıyor. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok ve gözlerimi kapatıp yukarı bakarken deniz havasını içime çekiyor, yüzümde alçalan güneşin tadını çıkarıyorum.

Orada bir asır kalıyorum, ışınları ve huzuru içime çekiyorum, denize bakıyorum. Buradaki renkler capcanlı. Dünyam artık siyah değil. Ve onun niyeti de buydu.

Arkamdan birinin yaklaştığını duyuyorum ve huzurlu bir nefes alarak dönüyorum, bunu yaparken saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Beyaz bir üniforma giymiş kısa boylu bir adam görüyorum. "Bayan Cassidy?"

"Evet?"

Başka bir şey söylemiyor ve gitmeden önce bana bir zarf uzatıyor. Elimdeki kâğıda bakarken zihnim karmakarışık. Nedir bu? Hangi sebeple olduğunu bilmediğim bir şekilde sahilde etrafıma bakıyorum. Ben sadece ...

.. atılmış. Başparmağımı mühürden kaydırarak açıyorum ve bir kâğıt çıkarıyorum. Danny'den gelen başka bir not olup olmadığını merak ederek kalbim hızla çarpıyor. Eğer öyleyse okumak istemiyorum. Lanet hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak.

Nefesimi tutarak kâğıdı açıyorum, en üstte onun el yazısıyla yazılmış adımı görünce gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Seni piç," diyorum yüksek sesle, keşke burada olsaydı da bu kelimeyi duyunca psikopata bağlasaydı. Kıyıdan geri çekilip biraz kuru kum buluyorum ve oturmam gerekeceğini bildiğimden kışımaya kadar alçalıyorum.

Rose,

Çok güzel değil mi? Babam kışın beni buraya getirirdi. Oturduğunuz yer ilk dalış kıyafetimi giydiğim yer ve önünüzdeki yer de ilk jet ski'mi sürdüğüm yer. Buraya çok değer veriyorum. Umarım siz de seversiniz. Yolun birkaç mil yukarısında özel bir hangar var. İçinde özel bir jet var. Özel pilotunuzun iletişim bilgileri lobideki masanın üzerinde. Daniel'i mümkün olduğunca çok ziyaret etmek isteyeceksiniz ve umarım yakın bir zamanda ailesi de onu sizi ziyaret etmesi için buraya getirmenizi kabul eder. Jet ve hangar sizin adınıza. Villanın belgeleri artık senin adına. İstersen satabileceğini söylediğimi biliyorum ama umarım satmazsın. Çünkü o zaman yaşayacak bir yerim olmayacak.

Parmaklarım kâğıdın etrafında geriliyor, avucumun içinde buruştıruyorum. Mektubu tekrar okurken gözlerim kurudu. "Şu anda oturduğun yerde..." Kuma bakıyorum, zihnim dönüyor. Şu anda nerede oturduğumu nereden biliyor? Tam yerini? Nabzım fırlıyor ve ayaklarımın üzerine düşüyorum, gözlerim onun sözlerine yapışıyor. Not parmaklarımdan kayıyor, ayaklarımın dibindeki kuma düşüyor. Ve ben ona bakıyorum. Olduğum yerde titreyerek, sadece ona bakıyorum, gözyaşlarımın saldırısı yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. Aklımı mı kaçıyorum? Her şeyi yanlış mı anladım?

İstersen satabileceğini söylediğimi biliyorum ama umarım satmazsın. Çünkü o zaman yaşayacak bir yerim olmaz.

Olduğum yerde dönerken ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor. Gözlerime dolan yaşlardan önümü göremiyor, boğazımdaki tıkanıklıktan nefes alamıyorum. Her şey sarı ve maviden oluşan bir pus. Bir şey hariç.

Danny.

"Hayır." Kaslarım parçalanıyor ve mantığımla ve dualarımla savaşarak kumların üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum. O bir serap. Onu çok özlüyorum, zihnim bana oyunlar oynuyor. Yine de, elleri şortunun cebinde, göğsü ve ayakları çıplak, kıyı şeridinde rahatça yürürken bir adamın uzak formu büyüyor.

Ve sonra tamamen açık ve mükemmel bir şekilde burada.

Yaklaştıkça başım kalkıyor, ta ki üzerimde yükselene kadar. Gözlüklerini çıkarırken yüzü dümdüzdü. Teni bronz. Siyah saçları her zamankinden daha uzun, gözleri daha mavi. Daha canlı. Huzurlu. Vücudu daha keskin. Gözlerim köprücük kemiğinin hemen altındaki bir sargıya takılıyor. Bir kurşun yarası.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve yanağıma uzanıp gözyaşlarımın izlerini usulca okşuyor. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun," diye fısıldıyor, hafifçe gülümseyerek.

Yıkılıyorum, ellerimle yüzümü kapatıp onlara hıçkırarak ağlıyorum. O gerçek değil. Gerçek olamaz. Rüya görüyorum, hatta belki de kabus görüyorum. Burnumu çekiyorum ve parmaklarımın arasından bakıyorum. Hâlâ oradaydı.

Şaşkınlık.

Sonra öfke.

Ayağa fırladım ve onu kış üstü yere serdim. O bana bakarken ben de ona bakıyorum. "Seni piç," diye boğuluyorum, üzerine atlıyorum, dudaklarını buluyorum, onu öpüyorum, tanıdık hissin, kokusunun, *her şeyin* tadını çıkarıyorum. Ellerim ve ağzım bir çılgınlık içinde, onu alabildiğim kadar alıyorum, zihnim bana her an toza dönüşeceğini söylüyor. Uyanacağımı.

"Buradayım," diye mırıldanıyor ağzımın içine, bizi yuvarlayarak beni kumda altına hapsediyor. Geri çekilip saçlarımı yüzümden alıyor ve sessiz birkaç dakika boyunca beni inceliyor. Beni öpüyor, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir öpücük. Çok derin, çok yoğun. Yani *bizi*. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Çok üzgünüm."

"Nasıl?" Aklımda bir yığın soru varken soruyorum. Onu suyun içinde gördüm. FBI ajanını duydum. Brad'i cesedi teşhis etmekten döndüğünde gördüm.

"Seninle hayatıma devam etmek için asla yalnız kalamazdım Rose. Her zaman kanım için yarışan biri olacaktı. O teknenin kenarından sarktığımda, sana baktığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum."

Başımı sallıyorum, patlayacakmış gibi hissediyorum. Mutluluktan patlayacak. Rahatlamayla. "Demek ölü taklidi yaptın."

"Hayır, nefesimi sonsuza kadar tuttum ve hayatım için yüzdüm," diye cevap veriyor alaycı bir tavırla. Tanrım, cehennemi yaşadım. Binlerce kez ağladım. Acıdım, incindim ve biraz daha acıdım. "Bana söyleyebilirdin, Danny."

"Yas tutarken görülmeliydin."

"Ama Brad ..."

"Hayatta olduğumu biliyor Rose."

Bunu nasıl başardığımı bana anlatması gerekiyor. "Nasıl yaptığını söyle."

Şaşkınlığıma gülümsüyor. "Kıyıya ulaştıktan sonra ölülerden biriyle kıyafet değiştirdim ve onu kayaklarımdan birine yükledim. Yoldan çıktım ve cesedi attım. Sonra Spittle'ın izini sürdüm. Ona birkaç söz verdim."

"Sözler mi?"

"Birkaç resim saklıyordum." Omuz silkti. Ne tür resimler olduğunu sormama gerek yok. "Spittle aramayı yönetti ve cesedi buldu. Bildiğiniz gibi Brad'i ziyaret etti." Yüzüme uzanıp yanağımı okşuyor, dokunuşu özür dolu. "Zavallı herif morga girdiğinde ve beni onu beklerken bulduğunda hayalet görmüş gibi görünüyordu."

Hayretler içindeyim. Nutkum tutuldu. Brad'in döndüğünde batırdığı iki şişe viski şimdi birden fazla nedenden ötürü anlam kazanıyor. "Ya Esther?"

"O biliyor. Ama diğer herkes için ben ölüyüm." Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Ve her şey çok kolaydı Rose. Hepsi kolaydı, bir şey hariç."

"Ne?"

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sensiz olmak çok acı vericiydi. Seni görememek." Gözlerini arıyor. "Seni hissediyorum." Elleri bedenlerimizin arasında geziniyor.

Kalçalarımın arasından. Nefesim kesiliyor ve o gülümsüyor. "Seni duyuyorum. Konuşacak çok şeyimiz var."

Gülümsemem onunla eşıleşiyor ve ellerim saçlarında, yaralı yanağına sokuluyorum, gözlerim kapanıyor, koku alma duyum tanıdık kokusundan bir darbe alıyor. "Senden çok nefret ediyorum."

Nefes alıyor ve uzun bir iç çekişle havayı dışarı bırakıyor. "Ben de seni seviyorum."

JODI ELLEN MALPAS DA YAZIYOR

Bu Adam Serisi

Bu Adam Bu

Adamın Altında Bu

Adam İtiraf Etti

All I Am - Drew'un Hikayesi (Bir This Man

Novellası) Bu Adamla

Tek Gece Serisi Tek

Gece - *Vaat Edilen Tek*

Gece - İnkâr Edilen Tek

Gece - Açıklanan

Tek Başına

Romanlar

Koruyucu Yasak

Centilmen Günahkar

Mükemmel Kaos Beni

Nefessiz Bıraktı

Duman ve Aynalar Duolojisi

Tartışmalı Prenses Gerçek

Kraliçesi

Ay Mirası Duolojisi

Sanatsal Yalanlar

Kötü Gerçekler

JODI ELLEN MALPAS HAKKINDA

Jodi Ellen Malpas, İngiltere'nin Midlands kasabası Northampton'da doğup büyümüştür ve burada kocası, oğulları ve bir beagle ile birlikte yaşamaktadır. Kendi deyimiyle bir hayalperest, bir Converse ve mojito bağımlısı ve alfa erkeklere karşı korkunç bir zaafı var. Güçlü aşk hikayeleri yazmak ve bağımlılık yaratan karakterler yaratmak onun tutkusu haline geldi - şimdi sadık okuyucularıyla paylaştığı bir tutku. *New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı ve *Sunday Times*'ın en çok satanlar listesinde yer alan Jodi'nin eserleri dünya çapında yirmi beşten fazla dilde yayımlanmaktadır. Jodi ve sözleri hakkında daha fazla bilgiyi şu adresten edinebilirsiniz: [JEM.Website](#)

Mumları seviyor musunuz? Instagram'da [The JEM Candle Library](#)'ye göz atın. Jodi Ellen Malpas'ın karakterlerinden ve sözlerinden ilham alan el yapımı mumlar.

[JEM'in haber bültenine kaydolmak](#) veya Facebook'taki [JEM Hayran Grubuna](#) katılmak için [buraya tıklayın](#). Jodi'yi takip edin:

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İçindekiler

r Telif

Hakkı

Jodi Ellen Malpas'a Övgü

Teşekkür İthaf

Tam Sayfa Resim

Önsöz - Bölüm 1

Önsöz - Bölüm 2

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Also by Jodi Ellen Malpas

Jodi Ellen Malpas

Hakkında

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.